

GYÓGYULÁS ÉS SZABADULÁS

Bibliai alapok

PETER J. HORROBIN

Az ELLEL GRANGE Keresztény Gyógyító és Lelkigondozó Munkatársképző Intézet és Misszió tiszteletbeli igazgatója

Sovereign World Limited
P.O.Box 17
Chichester
England. PO20 6YB

© 1991 Peter J. Horrobin

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható számítógépben, és nem terjeszthető sem mechanikus vagy elektronikus formában, fénymásolatban, vagy bármilyen más módon a kiadó előzetes hozzájárulása nélkül. Rövid idézetek illusztráció céljából felhasználhatók.

Az igei idézetek, ha külön nincs jelölve, a Károlyi Bibliafordításból származnak.

Brit Könyvtári Katalógus szám:
Horrobin, Peter J. (Peter James) 1943
Healing Through Deliverance

ISBN 1-85240-152-8

Anyának és apának, akik olyan sok mindenre megtanítottak engem, szilárd alapot adtak az életemnek, és mindenekfelett Isten szerinti örökséget hagytak rám. Hálás vagyok értük Istennek, és azért imádkozom, hogy láthassák ezt a könyvet, mint az ő évekig tartó vetésükből származó aratásnak egy részét.

Ajánlom ezt a könyvet az Ellel Grange-i szolgálócsoport tagjainak is, akiket Isten összegyűjtött, hogy az evangélizálás, gyógyítás és szabadítás különleges szolgálatát megalapozzák és folytassák.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó

1. fejezet: Bevezetés

2. fejezet: Az emberiség - Isten különleges alkotása

3. fejezet: Az angyalok birodalma

4. fejezet: A Sátán és királysága

5. fejezet: A bukás és Isten üdvterve

6. fejezet: A gonosz szellemek jelleme és munkája

7. fejezet: Jézus közvetlen találkozásai Sátánnal

8. fejezet: Találkozások a démoni erőkkel az Evangéliumokban

9. fejezet: Találkozások a démoni erőkkel az Apostolok Cselekedeteiben

10. fejezet: Jézus tanításai a szabadulás szempontjairól

11. fejezet: Néhány fontos tanítás a démoni erőkről az apostoli levelekben

12. fejezet: Keresztények démonizáltsága

13. Fejezet: Utóirat és bevezető a következő kötethez

Forrás: www.mek.oszk.hu

ELŐSZÓ

Ennek a könyvnek a tartalmához sok ember hozzájárult. Bár a könyv az én nevemet viseli, nem íródhatott volna meg mindazok odaszánt elkötelezettsége nélkül, akik részt vettek velem abban a munkában, amelyet Isten hozott létre Ellet Grange-ben.

Nem íródhatott volna meg a nélkül a sok ezer ember nélkül sem, akik Isten segítségét keresték Ellet Grange-ben, és amikor ezt tették, megbíztak a csapat tagjaiban, hogy Jézusnak szolgáljanak az életükben. Szeretnék köszönetet mondani valamennyiüknek azért az élő közreműködéséért, amit kaptunk tőlük.

Amikor 1986-ban Ellet Grange-t megszereztük, az úttörőcsapatból – meglehetősen meglepő módon – senki sem láthatta előre azt a zárandokutat, ami ezután következett. Nem volt könnyű. Átéltünk mind örömet, mind fájdalmat, amint a szolgálat gyümölcse lassan beérett. Senki nem számított arra, hogy a szabadító szolgálatnak olyan stratégiai része van a gyógyulásban. Lehet, hogy ha ezt tudjuk, a csapat soha nem áll össze!

A csapat tagjait újra meg újra nehéz, személyes szolgálatokba vitte bele az Úr, és az Írás valóban megelevenedett a Szent Szellem kenete alatt. Alkalmanként első kézből éltük át az evangéliumi történetek drámai izgalmát. Más alkalmakkor jobban tudatára ébredtünk a nyomások és problémák azon hosszú sorának, amit Pál leírt Korinthusi barátainak (*2Korinthus 11:22-29.*)!

Arról sem volt fogalmunk akkor, hogy Isten olyan messzire elviszi ezt a tanítást és szolgálatot észak-angliai gyökereinktől. Annyira, hogy most éppen azon a ponton állunk, hogy egy központot nyitunk Dél-Angliában, és úttörő munkát végzünk egy speciális szolgálatban pásztorok és vezetők felé Magyarországon és Kelet-Európában. A lehetőségek, amelyeket Isten adott a tanításra és szolgálatra, mind Angliában, mind külföldön, sokkal inkább arra szolgáltak, hogy bemutassák azt a viszonylagos tudatlanságot, amely a gyógyulás vonatkozásában általánosan elterjedt Krisztus testében, mint hogy valami különleges dologra hívta volna fel a figyelmet Ellet Grange szolgálatával kapcsolatban.

Azok számára, akiknek nem ismerős Ellet Grange: a munkát egy bejegyzett jótékonyági szervezet, a The Christian Trust irányítja. Célkitűzéseink és a munka hitbeli alapjai a következők:

Célkitűzések: *Beteljesíteni Krisztus parancsát, hogy hirdessük az evangéliumot, tegyünk tanítványokká embereket, és gyógyítsuk a betegeket a legszélesebb értelemben. Ez imádság, tanítás, prédikálás és az egyének felé végzett személyes szolgálat által és azáltal történik, hogy kiképzünk másokat, hogy részt vegyenek ebben a szolgálatban, különösen a helyi gyülekezetekben.*

A hit alapjai: *Isten egy Háromság. Az Atyaisten szereti az egész emberiséget. A Fiúisten, Jézus Krisztus a Megváltó és Gyógyító. Úr és Király. A Szent Szellem Isten a keresztényekben lakozik és részesíti őket abban a dinamikus erőben, amely által képesek lesznek folytatni Krisztus szolgálatát. A Biblia az isteni ihletésű tekintély a hit, a hittételek, a viselkedés és a tanítás alapjait tekintve.*

Jelenleg egy körülbelül negyven tagú teljes idejű szolgáló csapatunk és mintegy ötven részidős lelkigondozó munkatársunk van. A mai napig mintegy hétezer ember részesült személyes lelkigondozásban a csapat tagjaitól, és körülbelül húszezer ember vett részt a

különböző tanfolyamokon és tanító konferenciákon, amelyeket az évek során megtartotunk.

A szükségben lévők felé általában a gyógyító csendesnapokon szolgálunk, ahol a szolgálat normális alapja Jézus gyakorlata: „...és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és akiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyítja” (Lukács 9:11.). Miután fogadjuk őket, a tanítás és a szolgálat mindig kéz a kézben halad.

Sok embernek valóban arra van szüksége, hogy hallja és megértse Isten országának alapjait, mielőtt képessé válik a szolgálat elfogadására. Annak oka, hogy emberek még mindig bajban vannak, gyakran az, hogy nem alkalmaznak az életükben olyan lényeges alapelveket, mint a megbocsátás, az elfogadás stb.

Az új tanfolyamok a fejlődés állandó részét jelentik. A következő tanfolyamok folyamatosan látogathatók Ellet Grange-ben:

Egynapos tanfolyamok:

Ismerkedés a gyógyító szolgálattal
Szolgálat szexuális bántalmazottak felé
Szellemi hadviselés
A foglyok szabadulása
Területek visszafoglalása
Elhívást kaptál lelkigondozói szolgálatra?
Gyógyíthatatlan betegek és reményvesztettek lelkigondozása
Szolgálat gyermekek felé
Tanítás az imádkozásról
Érzelmi teljesség

Bentlakásos tanfolyamok (3-5 naposak):

Gyógyulás
Belső gyógyulással kapcsolatos lelkigondozás
Dinamikus imádság
Szabadító szolgálat
Szolgálat szexuális bántalmazottak felé
Mozgás a Szent Szellem kenete alatt
Dicsőítés (Wellspring zenészeinek közreműködésével)
Csendesnapok vezetők részére

Tanító konferenciák:

Az Úr a szabadítás

Széleskörű, négy- vagy ötnapos konferencia: hogyan szolgáljunk az evangélizációban, a gyógyításban és szabadításban a Szent Szellem ereje által.

Gyógyulás és teljesség:

Tanító konferencia, amelynek célja a helyi közösségek segítése, hogy megalapozzák gyógyító és szabadító szolgálatukat a helyi gyülekezeteikben.

Előkészítés alatt van egy bentlakásos tanfolyam, az *Evangélizálás, Gyógyítás és Szabadítás Iskolája*, amely magába foglalja majd a fenti tanfolyamok legfontosabb tanítási elemeit. Ez különösen megfelelő lesz azok számára, akik a tengerentúlról érkeznek, vagy azoknak, akik néhány hetet rá tudnak szánni arra, hogy elmélyedjenek a tanításban és a gyakorlati tapasztalatokban.

Az iskola két hónapig fog tartani. Az első hónapot elsősorban az alapok megtanítására szánjuk, a második (fakultatív) hónap pedig a tanítás gyakorlati alkalmazása lesz a személyes szolgálatokban.

A tanfolyamokkal, alkalmakkal és szolgálatokkal kapcsolatos tájékoztatók, valamint könyvek és tanító kazetták igényelhetők a következő címen:

Ellel Grange

Lancaster
LA2 OHN
England

Nagyon hálás vagyok a csapat tagjainak, más barátoknak és munkatársaknak, akik olyan sokat segítettek a kézirat előkészítésében, és sok hasznos tanácsot adtak. Köszönetet mondok valamennyiüknek segítségükért és bátorításukért. Ezúton kérek elnézést azoktól, akik szeretetteljesen eltűrték késéseimet az étkezésekről, azonnali válaszok elmaradását levelekre, és hogy szinte egy remetéhez hasonlítottam a könyv írásának kritikus szakaszaiban!

Ez a kötet átfogja a szabadulás által történő gyógyulás igei alapjait. A következő kötet sokkal gyakorlatiasabb munka lesz, ami tanítást és betekintést ad majd, hogy segítsen a keresztényeknek elvinni a gyógyulást és szabadulást a szükségben lévőknek.

Az az imádságom mindenkiért, aki olvassa ezt a könyvet, hogy Krisztus iránti oda-szántságuk elmélyüljön, és hogy újból válaszoljanak Isten elhívására, amelyet minden hívő kapott, hogy hirdesse az evangéliumot, gyógyítsa a beteget és űzze ki a démonokat.

Peter Horrobin
Ellel Grange
1991 május

1. fejezet

Bevezetés

Amikor Jézus azt mondta tanítványainak, hogy gyógyítsák a betegeket és űzzék ki a démonokat, hitem szerint az volt a szándéka, hogy a tanítványok pontosan ezt tegyék: gyógyítsák a betegeket és űzzék ki a démonokat! A legtöbb kortársamhoz hasonlóan azonban, akik a háború utáni egyházban nőttünk fel és akiket ott tápláltak, semmit nem tanítottak nekem a szabadító szolgálatról.

Gyorsan átsiklottak az Evangéliumokban lévő azon utalásokon, amelyek démonok kiűzésére vonatkoztak, és azt feltételezték, hogy a huszadik századi kereszténység számára ennek nem sok fontossága van. Azok a homályos történetek, amelyek misszionáriusok találkozásáról szóltak a sötét erőkkel a missziós területeken, csak azért voltak elfogadhatók, mert olyan messze történtek, olyan országokban, amelyeket a feltételezések szerint nem civilizált a nyugati kereszténység hatása.

Az igazságot azonban nem lehet mindörökké elnyomni. Mélyen bennem kérdések feszültek, amelyek egyre jobban magukra akarták vonni a figyelmemet. A kérdések valódi természete azonban annyira nehezen megfogható volt, hogy sok év telt el, mire az élet körülményei és Isten elhívása a napfényre kényszerítette őket. A körülmények egy maroknyi ember körül forogtak, akikben erők és hatalmak voltak, amelyek határozottan nem Istentől származtak, mégis veszélyesen valóságosak voltak. Isten elhívása az volt, hogy imádkozzam a betegekért.

De ez nem az első alkalom volt, hogy találkoztam Isten elhívásával. Kora gyermekkoromtól kezdve éreztem egy elhívást az életemre nézve a teljes idejű szolgálatra. Mégis sok évnek kellett eltelnie, mire ez az általános elhívás pontosabbá vált, és a kétség árnyéka nélkül tudtam, hogy mi az életem fő elhívása.

Jane segítségért jött egy nagyon súlyos problémával. Imádság által egy bizonyos mértékű segítséget kapott, de amikor elment, Isten nagyon világosan szólt a szívemhez. Bátorított arra, hogy alapítsak egy szolgálati központot, ahol ennek a világnak a Jane-jei megkaphatnák a szükséges segítséget, és ahol Krisztus Testét kiképezhetnénk arra, hogy hatásosan szolgáljon a helyi gyülekezetben. Ez nem volt könnyen elfogadható üzenet, mert kísértett az emberi gondolkodás, hogy egy ilyen elhívás beteljesítésének szemmel látható lehetetlenségére koncentráljak.

Ezután tíz év magányos imádkozás következett, mielőtt Isten tovább beszélt volna a látásról, de tudtam, hogy az az idő, amikor ez beteljesedik, közeledik. Két évvel később, 1986 novemberében, Isten kegyelmének egy csodája által Ellel Grange kapui megnyíltak. Közel félmillió fontra volt szükség október 31-re, ez volt a határideje az ingatlanvásárlás befejezésének.

A semmiből indultunk, és hat hónapot kaptunk az eladóktól, hogy a pénzt összeszedjük. Azon a felejthetetlen utolsó napon hat font nem sok, annyi pénzünk sem maradt. Isten az ő népén keresztül gondoskodott egy meglepő pénzüsszegről, és meglehetősen drámai módon megerősítette a látást. A teljes történetet, ahogyan Isten megvalósította a látást Észak-Anglia távoli sarkában, egy más alkalommal kell majd elmesélnem.

A kicsi, de odaszánt csapatnak, amelyet Isten összehozott a munka elkezdésére, nem sok fogalma volt arról, hogy mi vár rá. Tudtak valamit a gyógyító szolgálat három alapvető szempontjáról: fizikai gyógyulás, belső gyógyulás és szabadulás. De senkinek sem volt arról fogalma, hogy milyen különös zárandokút következik az ezután következő napokban, amint egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a szabadító szolgálat sokkal fontosabb szerepet játszik a gyógyulásban, mint azt korábban bármelyikünk hitte, vagy elképzelte. A korábbi évek néhány nehezen megfogható kérdése kezdett megválaszolódni.

Amint talákoztunk a sötétség erőivel és foglalkoztunk ezekkel, elkezdtek meglátni, amint az emberek hosszú ideje tartó betegségei meggyógyulnak, gyermektelen párok gyermekeknek adnak életet, bénító félelmekkel számoltunk le, érzelmi problémák oldódtak meg (amelyekről azt gondoltuk korábban, hogy csak akkor fordulnak elő, amikor belső gyógyulásra van szükség), olyan nők, akiket letarolt a szexuális erőszak, érzelmi teljességre jutottak stb. Újból felismertük, hogy Jézus parancsa, amit a tanítványoknak adott, hogy űzzenek démonokat, valóban a Nagy Megbízatás alapvető része az egész egyház számára minden időben (Lukács 9:1-2; Máté 28:19-20.).

Sok tanulnivalónk volt, és mindjárt az elején elkezdtek megtanítani másoknak, amit tanultunk, hogy áldást nyerjenek a tapasztalatainkból. Néhány helyi gyülekezet elkezdte kiterjeszteni gyógyító szolgálatát a szabadító szolgálatra is, néha figyelemreméltó eredménnyel. Emberek kezdtek hozzánk utazni, meglehetősen nagy távolságokról, még külföldről is, mind a tanfolyamokra, mind azért, hogy elhozzák a szükségben lévőket a gyógyító csendesnapokra. Nem sok idő múlva jelentkeztek az igények írott anyagokra is, hogy segítsünk azoknak, akik hasonló utat követtek helyi gyülekezetükben.

E könyvem kísérlet arra, hogy betöltssem ezt a szükségét. De azért imádkozom, hogy akik elolvassák, ne csak azért tegyék, mert elbűvöli őket a szabadító szolgálat, hanem azért, mert kívánják látni azt a teljes szolgálatot, amelyet Jézus szilárdan megalapozott Krisztus Testében: hirdetni az evangéliumot, meggyógyítani a beteget és kiűzni a démonokat.

Szabadító szolgálat az Egyház történetében

Sok jól dokumentált esemény tanúsítja, hogy a szabadító szolgálat a keresztény szolgálat normális része volt végig az egyház történetében. Például Tertullianus „De Spectaculis” című művében, amelyet kb. Kr. után 200-ban írt, megjegyzi: *„Ott van az esetünk ezzel a nővel - maga az Úr a tanúm erre -, aki elment a színházba, és démonizáltan jött vissza. Amikor a megfelelő módon kiűztük, amikor a tisztátalan lényt megpirongattuk, amiért merészelt megtámadni egy hívőt, akkor ő (a gonosz szellem) határozottan válaszolt: Az igazság az, hogy teljesen jogszerűen tettem, mert a saját területemen találtam őt.”*

Origenész „Celsus ellen” című munkájában (kb. Kr. után 250) ezt mondja: *„Nem varázsigék kiejtése által van az, hogy a keresztények uralkodnak gonosz szellemek fölött, hanem Jézus neve által... és imádságok használata által és más módokon, amiket az Igéből tanulunk, kiűzzük őket az emberek lelkéből, olyan helyekről, ahol megállapodtak, és néha még állatok testéből is, mert még ezek a lények is gyakran szenvednek olyan sebektől, amelyeket démonok okoznak.”*

Lactantius érdekes megjegyzést tesz az „Isteni intézmények kivonata” című írásában (kb. Kr. u. 315-ben): *„És ő Maga, szenvedése előtt zavarba ejtette a démonokat szavával és parancsával, így most, a név és ugyanannak a jele (a kereszt) által, a tisztátalan szellemek, amelyek beszállásolták magukat emberek testébe, kiűzetnek, amikor gyötörtetnek és kínoznak.”*

tatnak, és megvallják magukról, hogy ők démonok, átengedik magukat Istennek, aki zaklatja őket.”

A századok során sok jól dokumentált eset történt, amikor démonizáltakat megszabadítottak Jézus nevében. A közelebbi múltban olyan prófétai egyéniségek történetei, mint Smith Wigglesworth, növelték a lehetetlen dolgokban való hitet a hétköznapi keresztények körében. A kevésbé közismert, mégis figyelemreméltó nő, Maria Woodworth-Etter naplója drámai módon mutatja meg Jézus nevének erejét a sötétség munkái fölött. A 19. század végén, és a 20. század elején szolgált, főként az Egyesült Államokban, de Angliában is, és Isten hatalmas módon használta őt mint gyógyító evangélistát, és figyelemreméltóan gyümölcsöző szabadító szolgálatot végzett.

Az egyház történetében végig ott voltak azok, akik gyakorolták a szabadító szolgálatot. Ezekben a napokban a Szent Szellem helyreállítja a szabadító szolgálatot az egyház nagyobb egésze számára, amelyben ott van a megújulási folyamatnak egy természetes kiterjesztése.

Reagálások a mai egyházban

A sok téves elképzelés és a jó tanítások hiánya a legtöbb gyülekezetet tudatlanságban tartotta az ellenség fortélyaival szemben, teljes ellentétben azzal az elvvel, amit Pál elfogadott és ajánlott (2Korinthus 2:11.). Az egyházban széles körben azt feltételezték, hogy gonosz szellemekkel csak nagyon ritkán találkozunk, és hogy nincs módjuk arra, hogy ezek befolyásoljanak hívő keresztényeket. Ezért a gyülekezet abba a hibába és tévedésbe esett, hogy a gonosz szellemektől való szabadítás szolgálata érdektelen egy átlagos gyülekezeti tag számára.

Vannak teológusok, akik úgy érvelnek, hogy az ellenséget egészséges módon figyelmen kívül kell hagyni. Akik azonban elfogadják ezt a hozzáállást, azok általában nem ismerik fel az ellenséget és annak befolyását, és megfosztják a reménységtől azokat a tömegeket, akiket a démoni erők törbe csaltak, és képtelenek az ellenség karmai közül kikerülni.

A keresztény vezetők azon felelőssége, hogy ne vezessék félre a nyáját, igen nagy. Ezékiel ezekkel a lesújtó szavakkal figyelmeztette Izrael pásztorait: „A gyöngéket nem erősítettétek, és a betegeket nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek... Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lőnek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak.” (Ezékiel 34:4-5).

Ha megtagadjuk a gyógyulás (szabadulás) elsődleges eszközét a ránk bízott nyájtól, akkor kétségtelenül félrevezetjük őket.

Az ellenségnek ez a feltételezetten egészséges figyelmen kívül hagyása a valóságban távol van az egészségestől, és mert az egyház általában tudatlan volt azzal kapcsolatban, hogy az ellenség hogyan cselekszik, a Sátán könnyedén legyőzte Krisztus Testét minden kérdőre vonás, felismerés és háborgatás nélkül. Meggyőződésem, hogy ha nem fogadjuk el a szabadulást mint a fegyverzet kulcsfontosságú részét, ami elérhető és használható Isten népe számára, akkor ez szigorúan korlátozni fogja a gyülekezet működésének hatékonyságát.

Azokat, akik hajlandók voltak szó szerint venni az Igét, és szabadítással akartak szolgálni a szükségben lévők felé, gyakran nagy gyanakvással kezelték testvéreik, akikkel egy gyülekezethez tartoztak. Mivel elszigeteltségük alkalmanként szélsőségekbe torkollott, ez még jobban elszigetelte őket az egyház fő irányvonalától.

Sok keresztény hajlamos arra, hogy figyelmen kívül hagyja vagy elutasítsa a szabadítást, mert nem tudja elfogadni, hogy keresztényekben lehetnek démonok. Ezt kérdezik: Hogyan lakhat a Szent Szellem és egy gonosz szellem együtt ugyanabban a személyben? Mások, általában a liberális teológiát vallók, elutasítják a természetfeletti erők minden bizonyítékát, származzon akár Istentől, akár a Sától. Tehát az egész gondolatot, hogy a démonok valóságosak, határozottan elutasítják. Egyes teológusok úgy próbálnak érvelni, hogy Jézus csak azért beszélt személyes ördögről és démonokról, mert az ő orvosi ismeretei (vagy azoknak hiánya) arra korlátozták őt, amit saját nemzedéke tudott.

A skála másik végén vannak azok, akik naivan azt gondolják, hogy a szabadulás a válasz minden problémára, amitől emberek szenvednek, és démonokra vadásznak akkor is, amikor nyilvánvaló, hogy sokkal inkább másfajta gyógyulásra volna ott szükség. Majdnem minden, erről a témáról szóló könyvnek a szerzője idézi C. S. Lewis figyelmeztetését, hogy se ne hagyjuk figyelmen kívül a démonokat, se pedig ne koncentráljunk rájuk túlságosan. A figyelmeztetést csak azért fogadják el és tartják fontosnak olyan általánosan, mert olyan mély igazságot tartalmaz.

Valahol középen helyezkedik el azon felelős keresztények csoportja, akik hiszik, hogy az a parancs, amit Jézus adott az egyháznak, tartalmazza a szabadító szolgálatot, és keresik, hogy hogyan építhetnek fel egy hatásos és hiteles szabadító szolgálatot a Krisztus Testének életében. Erre van lehetőség, és azért imádkozom, hogy ez a könyv jelentős segítség legyen azok számára, akik komolyan veszik Jézus parancsát, hogy „ördögöket űzzetek”, és azt a megbízást, hogy építsük fel az egyházat.

Az a szó, amit a szabadító szolgálat kritikussai visszatérően használnak, az „egyensúly”. Azt tanácsolják, hogy a lelkesedés ne sodorjon minket túlzásokba a démonokkal kapcsolatban, és ne fordítsunk rájuk túl sok figyelmet. A személyek felé történő szolgálattal kapcsolatban azt mondják majd neked, hogy koncentrálj a személy életének fontosabb szempontjaira.

De amint olvasod ezt a könyvet, meg fogod látni, ahhoz hogy kiűzz démonokat, szükséged van egy igazán kiegyensúlyozott, ugyanakkor drámai módon radikális szolgálatra, amely kiegyensúlyozott, mert a keresztény alapigazságok egész területe (mint megtérés, megbocsátás, elfogadottság stb.) nélkülözhetetlen szolgálati eszköz, és teljes mértékben radikális, mert ha szolgálat közben a személy életében találkozunk egy démonnal, akkor felelősek vagyunk azért, hogy megszüntessük minden jogát, amelynek alapján ott lehetett, kiűzzük, és hogy megtanítsuk annak a személynek, hogyan éljen Isten szerint, hogy a démon ne térhessen vissza.

Hiszem, hogy Jézus szolgálata teljesen kiegyensúlyozott volt, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy radikális hatalommal tanított az élet minden területére kiterjedő kérdésekben. Jézus számára az egyensúly nem egy középutas kompromisszumot jelentett, hanem minden kérdésre választ adó tanítást és cselekvést, amely elegendő volt arra, hogy mindenkinek a szükségét kielégítse, aki őhöz jött.

Amikor a gazdag ifjúval találkozott, válaszolni tudott annak az örök élet elnyerésével kapcsolatos lényegretörő kérdésére, ugyanolyan lényegretörő válasszal: „add el mindegedet... és jöjj, kövess engem!” (Máté 19:16-22.). Jézus rövid úton elvágta Nikodémus tapogatózó teológiai megjegyzéseit azáltal, hogy az Isten Szelleme általi újjászületés szükségességéről beszélt neki. (János 3).

A farizeusoknak, akik halálra akarták kövezni azt a nőt, akit rajtakaptak házasságtörésen (János 8:1-11.) ezt mondta: „Aki kövületek nem bűnös, az vesse rá az első követ!” És az epileptikus fiú esetében (a fiú a süketnéma szellemmel), akinek az apja súlyosan gyötrődött

lelkileg, Jézus felismert egy démont, és kiutasította belőle (Lukács 9:37-43.). Abban a férfiban, akinek a karja béna volt, növelte a hitet azáltal, hogy azt mondta neki: „Nyújsd ki a kezedet!” A férfi megpróbálta, rájött, hogy meg tudja tenni, és meggyógyult (Lukács 5:6-11.).

Ezek, és a Jézus életéből származó sok más példa radikális és döntő gondolatokat, szavakat és cselekedeteket mutatnak, de általánosságban azt mondhatjuk, hogy mivel Jézus radikális volt abban, ahogyan kezelt minden egyes személyt, aki hozzá jött, ennek következtében egész szolgálata kiegyensúlyozott volt.

Semmi kompromisszum nem volt abban, ahogyan Jézus bármilyen helyzettel foglalkozott. Mindig szeretetteljes, ugyanakkor mindig radikális volt. Egyensúly és kompromisszum nem ugyanaz. Szomorú, de sokan, akik úgy gondolják, hogy egyensúlyra törekednek a gyógyító szolgálatban, a valóságban kompromisszumra törekednek, ezért ennek, valamint tudatlanságuknak következtében a szabadító szolgálat ellenzőivé váltak.

Kiegyensúlyozott gyógyító szolgálat az, amelyik az egész szolgálati területet használja, amellyel Jézus megbízott minket, hogy azt gyakoroljuk. Nem az a kiegyensúlyozott szolgálat, amely egy „középutat” választ, hogy senkit ne bántson meg, vagy - és ez talán még fontosabb - hogy elkerülje azoknak a teológiai alapelveknek a megkérdőjelezését, amelyek nem felelnek meg a feladatnak!

Jézus és azok számára, akiket ő tanított, a szabadító szolgálat normális és természetes volt. Az emberek elvárták Jézustól, hogy foglalkozzon gonosz szellemekkel, és ő ezt meg is tette. De a mai uralkodó világnézet (keresztény vagy másféle) azt mondja, hogy ma több orvosi ismeretünk van, és megfelelőbb terminológiánk, hogy leírjuk azokat az állapotokat, amelyeket Jézus korában gonosz szellemeknek tulajdonítottak! Ez a világnézet azonban ugyanolyan megtévesztő, mint a racionalizmus, ami leszámol a természetfelettel.

Vannak gyülekezetek, amelyek Isten szuverén akaratának tulajdonítják, hogy az emberek néha nem gyógyulnak meg. Ebből származik a „szenvedés az evangéliumért” félreértett tantétele. De ez a nézőpont következtelen Jézus szolgálatát tekintve, mert nincs feljegyzés arról, hogy ő bárkinek is azt mondta volna, hogy nem gyógyulhat meg, mert Isten szuverén akarata, hogy szenvedjen! Bár a szenvedés néhány aspektusa örök talány marad, hiszem, hogy sok esetben emberek azért nem gyógyulnak meg, mert a gyülekezet helytelen dologért imádkozik. Lehetséges, hogy annak a személynek szívből meg kellene bocsátania, vagy meg kellene vallania valamilyen bűnt, az életén lévő átkot meg kellene törni, vagy akár egy gonosz szellemtől kellene megszabadulnia.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy Isten nem szuverén, sem pedig azt, hogy van, amikor úgy tűnik, hogy a körülmények a vágyainkkal, vagy akár az elvárásainkkal ellentétesen mozognak. Azt viszont akarom mondani, hogy Isten elvárja tőlünk, hogy szolgálatunkat az ő utasításai szerint végezzük, és ha valaki azért beteg, mert démon van benne, aligha tiszteljük Istent azzal, hogy az ő szuverén akaratát tesszük felelőssé ezért, pedig ez a mi engedetlenségünk, hogy nem üzzük azt ki, és aztán elszellemiesítjük a problémát a szenvedés félreértelmezett tanításával!

Sok beteg ember elvesztette reménységét. Olyanok, mint a vérfolyásos asszony, teljesen kimerültek a gyógyulás keresésében. Számukra az életnek kevés értelme maradt, miután az egészséget egy hosszú távú betegeskedés váltotta fel. Bár a szabadító szolgálat nem a teljes válasz ezekre a szükségletekre, azok számára, akik azért betegek, mert démon van bennük, a válasz kulcsfontosságú részének kell lennie, amikor az alapvető ok démonikus.

A reménység evangéliuma

Az evangélium, mindenekfelett a reménység evangéliuma, olyan reménységé, ami nem egy homályos vágy, hanem egy abszolút bizonyosság, amelynek a garanciája Isten hűsége. Mindenki számára, aki őhozá jön, biztosítva van az örök élet. Az örök élet abban a percben kezdődik, amikor Isten Szelleme által újjászületünk (János 3.), és ez nem olyan dolog, ami csak a halál után vár ránk.

Sok prédikáció annyira a halál utáni életet választja fő témájának, hogy sok ember nincs tudatában azoknak a csodálatos áldásoknak, amelyeket Isten a jelenlegi életben kínál nekünk. Ma sok ember van olyan mély személyes válságban, hogy ezt kérdezik: „Vajon van-e élet a halál előtt?” Nem kell a halálra várnunk, hogy élvezhessük a kereszti áldásait! A keresztyén reménység tartalmazza a gyógyulás és a szabadulás lehetőségét is, életünk jelenlegi szakaszában.

A legtöbb keresztyén felismeri, hogy a gyógyulás a keresztről árad. Ésaiás próféta volt az, aki először mondta ki: „az ő sebeivel gyógyultunk meg” (Ésaiás 53:5.). Ezért a gyógyulás az egyik központi része az engesztelésnek, és a keresztyén reménység része. A szabadulás is a keresztről árad. Mert a kereszten „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmaságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban” (Kolossé 2:15.).

Jézust nem a Sátán ölte meg, amikor ő a keresztre ment. Ha ez így lenne, akkor a Golgota a Sátán győzelmének a megünneplése lett volna. Jézus döntött úgy, hogy leteszi az életét, és noha őt egy emberi lény árulta el, és emberek ölték meg gyakorlatilag, fizikailag, csak azért volt hatalmuk ezt megtenni, mert ő úgy döntött, hogy engedelmeskedik az ő Atyja akaratának. Máté emlékeztet minket arra, hogy Jézus, még a tizenegyedik órában is összegűjthetett volna tizenkét sereg angyalt, hogy őt megszabadítsa (Máté 26:53.).

Ezért amikor Jézus feltámadt a halálból, ez a sötétség minden ereje előtt hatalmasan bizonyította azt, hogy királyuk, a Sátán, megbukott, és hogy Jézus még mindig uralkodik. Amikor Pál ezt mondja a galáciai hívőknek: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus (Galácia 2:20.), akkor a saját bizonyosságával illusztrálta azt a csodálatos tényt, hogy a keresztyének ugyanabban a helyzetben vannak a Sátánhoz képest, mint maga Jézus volt, amikor feltámadt a halálból, azaz győzelmi pozícióban vannak a démonok minden birodalma felett! Jézus bemutatta a Golgotán, hogy neki valóban van hatalma arra, hogy tanítványainak (akkor és mindenkor) adja az erőt és jogot, hogy kiűzzenek démonokat.

Ezért nem kérdés, hogy az írásoknak megfelelően a szabadulás is a váltságmű központi része, és hogy a szabadító szolgálat a keresztyén reménység része. Mert a kereszten aratott győzelmen kívül nincs semmi erőnk és jogunk a sötétség erői fölött. Ez az oka annak, hogy a Sátán minden tőle telhetőt megtett, hogy elrettentse Jézust szolgálatának kezdetén, amikor megkísértette a pusztában - lásd a 7. fejezetet!

Jézus rábízta egyházára mind a gyógyítás, mind pedig a szabadítás szolgálatát a szükségben lévők felé. Meg kellett látnom, hogy az a gyülekezet, amelyik nem szolgál gyógyítással és szabadítással, az részlegesen nyomorék, és csak korlátozott üdvösséget képes kínálni. Nem tudja teljes mértékben képviselni Jézus szolgálatát Krisztus Testeként a földön. Tagjaitól megtagad olyan reménységeket, amelyekhez nekik mint Isten gyermekeinek joguk van.

Azok a gyülekezetek, amelyek imádkoznak gyógyulásért, de bármilyen ok miatt nem hajlandók figyelembe venni a szabadító szolgálatot, hatékonyságukban erősen korlátozva vannak. Tapasztalatom szerint, ha egy gyülekezet nem szolgál szabadítással ugyanúgy,

mint gyógyítással, akkor gyógyító szolgálatának hatékonysága valószínűleg 20% alatt marad ahhoz képest, amilyennek lennie kellene, illetve lehetne. Ha nem szolgálunk szabadítással, az azt jelentheti, hogy a keresztényeket megfosztjuk Isten áldásaitól, amelyeket a számukra tartogat.

A könyv áttekintése

Ebben a könyvben megkísérlem a következő igazságok megalapozását:

A szabadító szolgálat egy jogszerű szolgálat a keresztények részére. Istennek az a célja, hogy a keresztények számára életükben és szolgálatukban természetes legyen a természetfeletti. A démonok valóságosak, és számolnunk kell velük. Krisztusban hatalmunk és jogunk van arra, hogy foglalkozzunk velük anélkül, hogy megadnánk magunkat a félelem miatt, és hogy ha engedelmeskedünk Jézus szavának, akkor stratégiai szerepet játszhatunk abban, hogy a foglyok megszabaduljanak a sötétség erőitől.

Az egész könyvben sok illusztráció található arról, hogy mit tett Isten emberek életében szabadulás által. A neveket és néhány mellékes részletet minden esetben megváltoztattuk, hogy megvédjük a személyeket az azonosítástól. A lényeges részek azonban valóságosak. Semmi nincs ebben a könyvben, amit nem a gyakorlat üllőjén kalapáltunk ki, gyakran nagy árat fizetve ezért, és nem próbáltunk ki sokszor a mások felé való szolgálatban.

Bár ez a könyv nem Ellet Grange története, nem íródhatott volna meg a nélkül a sok tapasztalat nélkül, amit nyertünk a sok ezer ember felé végzett szolgálatban, a központ megnyitása, 1986 novembere óta. A kis csapatnak, amit Isten összehozott a munka elkezdésére, sejtelve sem volt arról, hogy a szolgálatnak olyan fontos része lesz a szabadítás. A szabadítás általi gyógyulás meglepő és néha drámai következményeiről sem tudtunk.

De el kell mondanom, hogy bár a szabadító szolgálat Ellet Grange munkájának stratégiai része, ez csak egy része a teljes fegyverzetnek, ami az egyház rendelkezésére áll a Nagy Megbízás teljesítésében. De nem szabad elhagyni a gyülekezet szolgálatának napi-rendjéről. Ha elhagyjuk, akkor sok szükségben lévő és sérült ember nem fogja megkapni azt a segítséget, amiről Isten gondoskodott a számára.

Ebben a könyvben rendszeresen használom a „mi” személyes névmást, amikor a szabadító szolgálat szempontjairól beszélek. Amikor ezt teszem, Ellet Grange szolgáló csapatára utalok, akik olyan nagy odaszántsággal keresték Isten választ azok részére, akik segítségért kopogtattak az ajtón. Nem állítjuk azt, hogy minden választ ismerünk. De hiszem, hogy ha a gyülekezet szorgalmasan oda adja magát Isten szavának alkalmazására sérült és összetört életű emberek felé, akkor drámai módon növekedni fog azoknak a száma, akik valóban meggyógyulnak, mint ha szembehelyezkedne ezzel, és csak imádkozna értük minden észrevehető eredmény nélkül.

Kérem, hogy nyitott szívvel és elmével olvassák ezt a könyvet - olyan szívvel, amely nyitott arra, hogy figyeljen az Atya hangjára, és olyan elmével, amelyet előítélet vagy korábbi tanulmányok nem zártak be további dolgok megértése előtt. Ez a könyv bemutatja a gyógyító és a szabadító szolgálat igei alapjait. A következő kötet egy gyakorlatiasabb kézikönyv lesz a szabadításról azok számára, akik gyógyító szolgálatot végeznek.

Egy utolsó figyelmeztetés

Végül hadd javasoljam, hogy csak azok vegyenek részt szabadító szolgálatban, akik az alábbi feltételeknek megfelelnek:

- a) Jól megalapozott hitük van Jézusban,
- b) Bármikor hajlandók evangélisták lenni (mert sok ember, aki segítséget keres, Isten országán kívül van, amikor a szolgálat először számításba kerül),
- c) Ha szükségesnek bizonyul, ők maguk is hajlandók szolgálatot elfogadni magukért,
- d) Mély szájalom és szeretet él bennük más emberek iránt, és
- e) Keresztény vezetők biztonságos fedezete alatt működnek.

Hasznos figyelmeztetés kell hogy legyen Skéva fiainak tapasztalata, akik megkísérelték a szabadító szolgálatot, de nem szánták oda magukat Jézusnak. Végül anyaszült meztelenül szaladtak ki az utcára! (Apostolok cselekedetei. 19:11-20.). A szabadító szolgálatot soha nem szabad elválasztani Jézus Krisztus teljes evangéliumának szolgálatától. Ez az örömhír elválaszthatatlan része, és veszélyes dolog megkísérelni, hogy szabadító szolgálatot végezzünk nem igei módon, mert ennek veszélyes visszahatásai lehetnek arra is, aki szolgál és arra a személyre is, aki felé szolgálnak.

Csak egy biztosítékunk van, és ez az, ha ismerjük Jézust, mint megváltót és ő az életünk ura. Csak az ő ismerete által áradhat át rajtunk erővel a Szent Szellem. És csak a Szent Szellem ereje által lehet hatalmunk a sötétség erői fölött.

Akkor mit kell tennünk? Péter pünkösdi válasza erre a nagyon sokatmondó kérdésre kiállta az idő próbáját. „Térjete meg és merítkezete be mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára, és veszite a Szent Szellem ajándékát” (Apostolok cselekedetei 2:38.).

Amikor Jézus ezt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:6.), akkor vagy rendkívül arrogáns volt, vagy rendkívüli mértékben igaza volt. Ez a szöveg bizonyára népszerűtlen azok számára, akik ezt mondják: „Minden út Istenhez vezet”, vagy ehhez hasonlókat. De újra meg újra bizonyítva láttuk, hogy amikor Jézus ezeket a szavakat mondta, akkor az igazságot nyilvánította ki. Nem Jézus volt arrogáns, hanem a Sátán, aki magát Isten fölé akarta helyezni.

A Sátán legyőzött ellenség, de a kereszt győzelmét és a feltámadást csak azok fogják megtapasztalni, akik Istenbe vetett hitre jutnak az ő Fia által. János az ő evangéliumában kinyilvánította, hogy mindazok, akik befogadják Jézust, hatalmat kapnak arra, hogy Isten fiaivá legyenek (János 1:12.). Ezek a szavak drámai módon beteljesedtek a XX. század utolsó napjaiban, amint Isten gyermekei gyakorolják azt az erőt és hatalmat, amelyhez valóban joguk van Jézus Krisztusba vetett hitük által.

2. fejezet

Az emberiség - Isten különleges alkotása

Az emberiség egyedülálló az egész teremtésben. Isten a saját képére és hasonlatosságára alkotta (1Mózes 1:26. és 9:6.). Annak teljes megértése, hogy mit jelent Isten képének és hasonmásának lenni, várat magára egészen a mi Urunk Jézus Krisztus végső megjelenéséig, amikor, amit Pál mondja: többé már nem tükör által, homályosan látunk, hanem színről-színre (1Korinthus 13:12.).

Addig is van néhány nagyon világos kulcs az Igében, amelyek vezethetik értelmünket, és amelyeknek különleges fontossága van a gyógyító és szabadító szolgálatban. Amint az orvosok is úgy kezdik tanulmányaikat, hogy felboncolnak egy testet, hogy megérthessék annak működését, ugyanúgy azoknak, akik gyógyító és szabadító szolgálatot végeznek, úgy kell elkezdeniük, hogy megértik, mi áll az igében az ember természetéről.

Isten Szellem

Amikor Jézus beszélt az asszonyhoz a kútnál (János 4.), ő nemcsak feltárta annak szexuális élettörténetét a tudomány beszéde által, hanem tovább ment, és megosztott vele néhány mély teológiai kérdést. Első pillantásra úgy tűnik, hogy Jézusnak ilyen igazságokat egy teológusnak kellett volna elmondania, például Nikodémusnak a János evangéliuma 3. részében. Bizonyára ez a nő, akinek ilyen megkérdőjelezhető múltja volt, több hasznát látta volna annak, amit Jézus Nikodémusnak mondott: újjá kell születnetek (János 3:7.).

De talán van itt valamiféle nyomravezető jel Jézus viselkedésével kapcsolatban annak a kornak a vallási vezetői felé, akiknek annyira szuperérzékeny elméjük volt a törvény betűivel kapcsolatban, de teljesen érzéketlenek voltak szellemi dolgok megítélésében. Ésaiás könyvének első része elmond nekünk valamit arról, hogyan gondolkodik Isten az üres vallásosságról: „Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útját elöttem, újhord, szombat, ünnepre felhívás, bünt és ünneplést nem szenvedhetek” (Ésaiás 1:13.).

Van sok hétköznapi ember, akiket ismertem és ismerem (néhány hasonló ahhoz a nőhöz a kútnál, akiknek a múltját jobb lenne elfelejteni), akiknek Krisztusban való ereje és hatalma rendkívüli harcosokká tette őket Isten számára. Az ő Szellemmel betöltött életük erőteljes védelem volt a gonosszal szemben, és ők azoknak a lehetőségeknek az élő bizonyítékai, amelyek Istenben minden embernek rendelkezésére állnak.

Korábbi kapcsolatai és szexuális múltja ellenére a nő ott a kútnál valamit megérthetett abból, amiről Jézus beszélt, mert visszament örvendezve a faluba és evangélista lett. Elhíresztelte az evangéliumot, és ezt mondta a falubelieknek: „Gyertek, lássatok egy embert, aki megmonda nekem mindent, amit cselekedtem!” (János 4:29.). Ennek következtében a falubeliek fele később bizonyosságot tett és ezt mondta: „Nem a te beszédedért hiszünk immár, mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy bizonyosan ez a világ Üdvözítője” (János 4:42.).

Az igazság, amit Jézus kinyilatkoztatott neki, egyszerű volt, de hihetetlenül mélységes. „Isten Szellem, és akik imádják őt, szellemben és igazságban kell imádniuk” (János 4:23.). Ha Isten minket a saját képére és hasonlatosságára alkotott, mi mást jelenthet ez a meglepő

kifejezés, mint azt, hogy az embernek is van szelleme, amely által lehetséges mind Istent imádni, aki Szellem, mind pedig kapcsolatban lenni Vele.

Isten és az ember hármassága

Az ember természetének egy további kulcsa látható Isten hármasságában. Csak egy Isten van, de az egy Istenen belül van három személy: az Atyaisten, a Fiúisten és a Szent Szellem Isten. Ezért nem meglepő, hogy az ember, aki Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve, a saját lényében visszatükrözi ezt a hármasságot.

Pál a thessalonikai gyülekezethez írt levelében határozta meg legvilágosabban az ember hármasságát. Azért imádkozott, hogy ők feddhetetlenek legyenek szellemükben, lelkükben és testükben (1Thessalonika 5:23.). Ezzel nemcsak azt akarta mondani, hogy az embernek három, egymástól világosan megkülönböztethető dimenziója van, hanem azt is, hogy a bukott ember e három dimenzió bármelyikében (vagy akár többben is) lehet beteg.

Mint szellemi lények, még az angyalok sem kapták meg azt a képességet, hogy testben éljenek, és ezzel egy időben szellemmel, lélekkel és testtel rendelkező lények legyenek. Ez a képesség: „eljönni testben”, egyedülálló Isten és azok számára, akik az ő képére és hasonlatosságára lettek teremtve. Ezért van az, hogy az a kifejezés, hogy ő eljött testben, olyan döntő a legfőbb keresztény hitvallásokban. Ez a sötétség erőire nézve letaglózó erővel és fontossággal rendelkező kijelentés.

Az Igében számos példa van arra, hogy angyalok emberi formában megjelennek. De óriási különbség van a kettő között: megjelenni úgy, mint egy ember, vagy pedig valóban testtel rendelkező lényé válni. A Sátán, mint bukott angyal, az angyalokhoz hasonlóan rendelkezik azzal az erővel, hogy amikor engedélyt kap erre, akkor emberi lényként nyilvánuljon meg. De egyetlen szellemi lény, legyen az angyal vagy démon, sem válhat valóságosan testté. Ez a képesség Isten és az ő különleges alkotása, az ember egyedülálló képessége.

Számos alkalommal láttuk, hogy amikor így parancsolunk egy démonnak: „A názáreti Jézus Krisztus nevében, aki megjelent testben”, ez különlegesen erőteljes jelentőséggel bír. Az az utolsó három szó bizonyítja a mi saját szemünk előtt Jakab levele 2:19. igazságát, ahol a démonokról azt olvashatjuk, hogy remegnek a félelemtől, mert hisznek Istenben. Az a felismerésük, hogy Isten kicsoda, és a hívők hatalma, akik szabadító szolgálatot végeznek Jézus nevében, emlékezteti a démoni erőket az ő végső sorsukra, ami le van írva a Jelenések könyvében, és hogy az ő idejük korlátozott.

Az angyalokról Pál kijelenti (1Korinthus 6:3.), hogy mi fogjuk megítélni őket, és a Zsidókhöz írt levél szerzője (Zsidók 2:5-10.) ehhez hozzáteszi azt is, hogy az ember csak ideiglenesen alacsonyabb, mint az angyalok. A zsoltáríró (Zsolt. 8:4-8.) kijelenti, hogy az ember egyedül csak Istennél kisebb. A testet öltés csodája volt, hogy Jézus, Isten egyszülött Fia alávetette magát annak a feltételnek, hogy kisebb legyen, mint az angyalok, a 33 év megengedett rövid idejére, és úgy jelent meg a földön, mint egy ember, akinek teste, lelke és szelleme van.

Nagyon sok minden van, amit nem tudunk, vagy nem értünk, de elégséges bizonyíték van az igében, hogy bátorítson minket arra, hogy egy napon azok, akik hisznek, a teremtett lények birodalmában visszakapják pozíciójukat az angyalok fölött. Úgy tűnik, hogy a testben való megjelenés képessége Isten teremtő munkájának csúcspontját fémjelzi.

A szellem

Mielőtt Jézus eljött testben, ő már létezett szellemben (János 1.). Testet öltésekor, attól a pillanattól kezdve, hogy a gyermek megfogant Mária méhében, Jézust korlátozták az emberi lét keretei. Amikor megfogant, felöltötte magára az ember természetét, és ugyanúgy testté lett. Jézus szelleme előbb létezett, mint a teste.

Ugyanilyen módon minden egyes embernek, aki erre a világra született, egyik dimenziója szellemi, és az emberiség elsősorban nem test, hanem szellem, amit Isten alkotott, amely által képesek vagyunk élvezni magával az Istennel való kapcsolatot.

Általánosságban szólva: a nyugati világban olyan társadalomban élünk, ahol a test dominál. A keleti kultúrák sokkal érzékenyebbek a szellemi világra, és ott a szellem dominál. Mindkét elképzelés rossz. Az uralkodó nyugati életfilozófia szomorú tévedés, mert szinte teljesen figyelmen kívül hagyja az ember szellemi természetét. De az uralkodó keleti kultúra ugyanennyire helytelen, mert és szellemi birodalmak rettegésében és imádásában tévelyeg, és ez lázadás Isten ellen.

A Sátán nem fél a szellemközpontú emberektől, feltéve, hogy az ő ellenőrzése alatt vannak ezek a szellemek! Tehát mindkét szélsőség, a keleti és a nyugati egyaránt megtévesztő hazugság, amivel a Sátán becsapta ezt a világot. A Sátánnak kizárólag akkor van oka félelemre, ha az ember felismeri igazi szellemi természetét és helyreállítja az Atyával való kapcsolatát megtérés és megbocsátás által. És csak ekkor lehetséges, hogy mi, emberi lényekként, valóban teljessé váljunk és felismerjünk valamit abból a lehetőségből, amit Isten az ő szeretetében tervezett, és nekünk szánt. Az ember valóban szellemi lény.

A szellem betegsége nem olyan állapot, amit az orvostudomány felismer, vagy minősít, de az ilyen fajta betegség következményei mindennap megjelennek az orvosi rendelőkben. Mert ahol a szellem nincs összhangban Istennel, aki Szellem, ennek elkerülhetetlenül következményei vannak, ezeknek egy része pszichológiai vagy fizikai módon nyilvánul meg, világosan mérhető tünetekkel.

Pál kijelenti, hogy Krisztuson kívül a szellemünk halott Isten számára, a bűn miatt (Efézus 2:1.). Én ezt úgy értem, hogy ha valakit holtá nyilvánítanak, annak a betegsége nagyon súlyos! Az egyetlen gyógyszer a halott szellem számára az újjászületés - ennél fogva az evangélizálás fontossága, valamint a gyógyító és szabadító szolgálat szoros szövetségesek.

Ellel Grange szolgálatában sok száz embert láttunk, akik szellemük újjászületése által Isten országába jutottak. Közülük sokak számára nem lett volna lehetőség arra, hogy kereszténnyé váljanak, ha nem fejtjük ki nekik azt, hogy a legfontosabb gyógyulás, amit bármelyikünk valaha átélhet, az az, hogy Jézust befogadjuk az életünkbe mint Megváltónkat és Urunkat. Az Újszövetség görög nyelvében az üdvösség szava teljességet és gyógyulást jelent, és ezt különbözőképpen fordítják a szövegösszefüggésnek megfelelően. Az üdvösség gyógyulás, és a gyógyulás része az üdvösség szolgálatának.

A szellem betegségéhez, ami abból származik, hogy halottak vagyunk Isten számára, hozzájárul az a betegség, ami annak a következménye, hogy belekeveredünk a gonosz szellemi világba - abba a természetfeletti világba, ami Sátán irányítása alatt áll, és lázadásban van Istennel szemben. A Sátán nem tisztel senkit, és akárcik vagyunk, ha életünket megnyitjuk az ellenség számára, szenvedni fogunk ennek következményeitől - erről majd később többet.

A hústest. Lélek és test

Néhány bibliafordításban zavar van a lélek és a szellem szavak helyes fordításával kapcsolatban, annak ellenére, hogy tökéletesen jó görög szavak vannak mind a lélek mind a szellem kifejezésére, amelyek világossá teszik a különbséget. Különböző helyeken ugyanazt a görög szót vagy léleknek vagy szellemnek fordították, a fordító elképzelésének megfelelően.

A Zsidókhoz írt levél írója (4:12.) kihangsúlyozza a különbséget, mert ezt mondja: „Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a lélek és a szellem szétválasztásáig.” A szellem és a lélek nem egy és ugyanaz. A lélek jelentős részben részese a testi életnek. Ha ezt elmulasztjuk felismerni, és nem teszünk különbséget közöttük, ez sok embert kárhoztatásba vezet, és nyitottá teszi őket a Sátán számára, aki „a testvérek vádolója”, és ez aláássa bennük azt a biztonságérzetet, amelyben Isten által élniük kellene.

Ennek megértése nélkül azok, akik szellemükben élnek Isten számára, a megtérésüket követően kísértést érezhetnek arra, hogy alábecsüljék Krisztusban való új életük valóságát azok miatt a problémák miatt, amelyeket lelkükben átélnek. A Sátán szeret összezavarni és vereségtudatban tartani minket ilyen vonatkozásban.

A test

A test teremtett lényünknek az a része, amit a legkönnyebb megérteni és meghatározni, elsősorban azért, mert ez szilárd és látható valóság. Azok, akik orvosi gyakorlatot folytatnak, óriási előrehaladást értek el a fizikai rendellenességek kezelésének képességében. De a test annyira felfoghatatlanul komplex dolog, hogy a tudósok által elért hatalmas eredmények ellenére is óriási lyukak tátonganak ismereteinkben. Kizárólag Isten hamisítatlan zsenialitása eszelhette ki és rakhatta össze azoknak a szerveknek a százait, amelyek kölcsönösen függenek egymástól, és tökéletes egyensúlyban egy emberi testet alkotnak.

Nem lenne helyénvaló itt túlságosan belemélyedni az egész evolúció-teremtés vitába, erről csak annyit mondanék, hogy minél többet tudok meg a teremtett világ bonyolultságáról, és minél jobban látom a pusztuló világot a XX. század utolsó részében, annál kevésbé hihetőek az evolucionisták felettébb teoretikus és teljesen bizonyíthatlan érvei.

Nyugodtan kijelentik, hogy az evolúciós folyamat egy folyamatosan fejlődő világot eredményez a legalkalmasabb egyedek túlélése folytán. Az evolúció elmélete azonban az elmúlt tíz év alatt szigorú kritika alá került ugyanabban a tudományos világban, ami azt eredetileg létrehozta, és éppen olyan tudósok részéről, akiknek magyarázatait semmiféle vallásos szempont nem befolyásolja.

Például a világ teremtésének a geológusok által feltételezett legkorábbi időpontja és az evolucionisták által feltételezett idő, ami az ember kifejlődéséhez kellett, nos, a két nézet közti különbség olyan óriási, hogy ezáltal az egész evolúciós elmélet kevésbé életképes most, mint valaha is volt azóta, mióta Darwin a kérdést először felvetette.

A legalkalmasabb egyedek túlélésének kérdésével kapcsolatban a történelem azt mutatja, hogy azok, akik a hatalom és gazdagság fogalmait tekintve a legalkalmasabbak, csak nagyon ritka esetekben voltak azonosak azokkal, akik a ténylegesen gyakorolták ezt a hatalmat. A legalkalmasabbak túlélése túl gyakran jelentett üldözést, sőt egész embercsoportok módszeres kiirtását kísérelték meg azok, akik állítólag az evolúció csúcspontján álltak!

Ez egy olyan tantétel az emberről, ami nehezen illeszthető össze Jézusnak elnyomottak és szegények iránti szolgálatával, és azzal, hogy milyen kevés figyelmet fordított azokra, akik visszaéltek a hatalmukkal és befolyásukkal. A Heródes királyon az angyalok által végrehajtott ítélet (Apostolok cselekedetei 12:22.), amikor férgektől megemésztetve meghalt, figyelemreméltó magyarázat olyan vonatkozásban, hogyan tekint Isten azokra, akik felmagasztalják magukat és visszaélnék a hatalmukkal széles néptömegek kárára.

Akárhogyan is magyarázzuk az ember eredetével kapcsolatos különböző elméleteket, Isten a teremtő, és én azon az igei kijelentésen állok, hogy „Kezdetben Isten teremtette...”. Az a test, amelyet valamennyien kaptunk, a teremtett világ csodájának egy felfoghatatlan bizonyítéka. Azonban, mint mindenki tudja, a test nem működik mindig tökéletesen, és függetlenül attól, hogy eredetileg Isten milyenek alkotta meg az embert, a teste most is ki van szolgáltatva betegségeknek, torzulásoknak és baleseteknek, és gyakran szüksége van gyógyulásra.

A test képes arra, hogy védekezzen a betolakodókkal szemben és meggyógyuljon saját erejéből. Van egy beépített védelmi rendszere, mint amilyenek az antitestek a vérben, amelyek harcolnak a betolakodó organizmusok ellen, és egy elsősegélykészlete, pl. amikor valaki elvágja a kezét, a vérben egy fibrinogén nevű anyag azonnal reakcióba lép az atmoszféra oxigénjével, megváltoztatja a természetét, és először egy gyógyító vércsomót alkot, majd var képződik, ami végül leesik, amikor a bőr regenerálódott a védelmező réteg alatt.

A legtöbb ember csak akkor gondol orvosi kezelésre, amikor a beépített rendszer kudarcot vall, vagy a sérülés olyan súlyos, hogy nélkülözhetetlenné válik a további beavatkozás. Szomorú, de a legtöbb keresztény csak akkor keres személyes szolgálatot azoknál, akik hisznek a gyógyulásban és a szabadulásban, amikor az orvosi segítség kudarcot vall. Isten mint megoldás, az utolsó helyre kerül

Ez az a pont, amikor a gyógyító szolgálatot végző személynek különösen kell figyelnie szellemében Istenre, mert sok körülmény, ami befolyásolja az embereket, a fizikai világon kívülről ered. Ha nem értünk meg valamit abból, hogy milyenek teremtette Isten az embert, nem mindig könnyű hajszálpontosan meghatározni a probléma eredetét, és gyógyulást, illetve szabadulást hozni a szenvedő számára.

A lélek

A lélek témakörével kapcsolatban olyan területre merészkedünk, amit a tudósok nem képesek mérni, hanem csak az ige és a tapasztalat fényében érthető meg. Amikor Isten megalkotta az emberi fajt, minden egyes személynek élő lelket adott. A lélek testi életünknek örökkévaló dimenziója. Testünk a halál után elrothad, vagy elhamvasztják. Lényünk fizikai része vitathatatlanul ideigvaló, létezése egy rövid időre korlátozódik.

Amikor a test meghal, hasznosságának időtartama lejár. De a lelket nem korlátozzák az idő dimenziói és az átlagosan 70 éves emberi élettartam korlátai. És a síron túli, örökkévaló rendeltetésünk az, ami ösztönöz minket az evangelizálásra, és ez rámutat arra a beszélgetésre, amit Jézus folytatott Nikodémussal az újjászületés szükségességéről. Valamennyien szellemi lények vagyunk, akiknek Isten lelket adott, és a kettő együtt lakik a testben és alkotja azt a személyt, akik vagyunk.

A legtöbb igemagyarázó egyetért abban, hogy magának a léleknek három alapvető dimenziója van: az elme, az érzelmek és az akarat, amelyeket világosan meg kell értenünk, hogy olyan képet kapjunk az emberről, ami megfelelő alapot nyújt arra, hogy a gyógyulás

és a szabadulás teológiáját felépítsük rá. Vannak jó könyvek, amelyek mélységeiben tanítják ezt a területet, de ennek a könyvnek a céljaival kapcsolatban fontos megértenünk, hogy az elme, az érzelmek és az akarat nem fizikai szervek (nem lehet tablettákkal kezelni vagy megoperálni), bár egyértelmű, hogy a test kaphat gyógyszereket és orvosi kezelést, aminek viszont mélységes hatása lehet a lélekre.

Az elme

Az elme a léleknek az a része, ami feldolgoz minden, a fizikai érzékszerveken keresztül beérkező információt, gondolkodik, és gondoskodik egy ésszerű megalapozottságról, amelyre építve napról napra döntéseket hozhatunk életünkkel kapcsolatban. Az elme és az agy nem azonos. Az agy egyszerűen egy nagy testi szerv, ami sok szempontból hasonló módon dolgozik, mint egy számítógép, sok információt tárol, és véghezvisz sok rutintevékenységet, amelyek irányítják a testet, anélkül hogy az elmének gondolnia kellene arra, mi a következő dolog, amit meg kell tennie.

Az elme azonban képes arra, hogy elnyomja az agy néhány alapvető testi utasítását (mint pl. a lélegzés - egy korlátozott ideig képesek vagyunk visszatartani a lélegzetünket és felfüggeszteni az oxigén felvételét) -, de szerencsére a legtöbb agyi kontroll a test működése felett teljesen öntudatlan, pl. nem tudunk úgy dönteni, hogy megállítjuk a szív-működésünket. A számítógép tervezője nem programozott be ilyen tudatos ellenőrzést ezek fölött az alapvető szerkezetek fölött!

Elménkkel eldönthetjük, hogy elraktározunk-e valamilyen fontos információt az agyban vagy sem, és aztán előhívhatjuk az információt (emlékezhetünk), úgy és akkor, amikor szükségünk van rá. Elménkkel gondolkodhatunk ötleteken, alkothatunk képeket, kifejleszhetünk elgondolásokat és kidolgozhatunk cselekvési terveket anélkül, hogy a testünk egy centit is elmozdult volna. A tervek kifejlesztésére és az alkotásra való képesség az egyik legerősebb bizonyítéka annak, hogy az ember valóban a Teremtő Isten képére és hasonlatosságára lett teremtve.

Amikor egy személy elméje és agya kifícamodik, és már nem képes tovább ésszerűen gondolkodni vagy ebből eredő ésszerű testi viselkedést mutatni, akkor azt mondjuk, hogy az a személy szellemileg beteg. Bár én hiszem, hogy csak az igei igazságok fényében érthetjük meg igazán, hogy mit jelent szellemileg betegnek lenni. Ilyen látás nélkül az ember állandóan arra van korlátozva, ami megfigyelhető és mérhető.

Dacára annak, amit a pszichiáter szó a görög eredetiben jelent (a lélek orvosa), a modern pszichiátria erősen támaszkodik a gyógyszeres kezelésre, amely kémiai folyamatokat okoz az agyban (a testben). Ez kétségtelenül hatásos abból a szempontból, hogy elfojt olyan viselkedéseket, amelyek antiszociálisak és ártalmasak, mind arra a személyre nézve, aki elég szerencsétlen ahhoz, hogy szenvedjen ezektől, mind pedig azokra nézve, akiknek gondoskodniuk kell róla, és vele együtt élnek. Kevés pszichiáter meri azonban azt állítani, hogy az ilyen kezelés valódi gyógyítást jelent, és sokan nyíltan bevallják, hogy alig van fogalmuk arról, hogy azok a kémiai anyagok, amiket ők adnak, miért működnek így!

Sajnos ezeknek a gyógyszereknek jelentős mellékhatásaik vannak, és a pszichiátriának egyensúlyt kell tartania a páciens emberi életminőségének szétrombolása és azoknak az érdekei között, akiknek máskülönben meg kellene birkóznuk az emberi viselkedés bizarr szélsőségeivel.

Semmiképpen nem akarom megkérdőjelezni a pszichiáterek becsületességét vagy oda-szántságát. Hiszem, hogy legtöbben elkötelezett személyek, akik legjobb képességeik

szerint cselekszenek foglalkozásuk alapelvein belül. Ezek az alapelvek azonban elkerülhetetlenül kirekesztik magukból az elmebetegségek szellemi és démoni dimenzióit. Valóban ismerünk néhány páciens, akiknek kifejezetten azt mondták: annak érdekében, hogy pszichiátriai segítséget kaphassanak, félre kell tenniük vallásos hitüket.

Kétségtelen, hogy amint a test beteg lehet, ugyanúgy az elme is, és bármilyen gyógyító vagy szabadító szolgálatban tudatában kell lennünk annak, hogy a személy állapotának gyökerei lényének erre a területére nyúlhatnak. A látható tünetek és ezeknek mélyebb okai gyakran radikálisan különböznek egymástól. Amikor valaki imádságot kér, azokat a tüneteket, amiket ő elmond, én úgy hívom, hogy napirendi pontok Isten számára, ellenben a gyökerek Isten napirendi pontjai az ő számára.

Ha nem foglalkozunk Isten szempontjaival, akkor minden szolgálat, amit végzünk az egyén felé, csak korlátozott értékű lesz, és végül az is megtörténhet, hogy a személy elfordítja a gyógyító és szabadító szolgálattól, vagy akár magától Istentől is. Azt hiszem, az a legáltalánosabb oka annak, amikor valaki nem gyógyul meg imádság által, hogy a gyógyító szolgálatot végző személy rossz dologért imádkozik: az ember elvárásával foglalkozik Isten elvárásai helyett.

Az érzelmek

Az érzelem az, amit átélünk belül, válaszként azokra az eseményekre, amelyek körülöttünk történnek. Ezek az események hatással lehetnek ránk testi szerveinken keresztül - mint pl. egy hirtelen erős hang, amire a mi válaszuk félelem lehet; elménken keresztül - alkotó gondolatok kielégülése örömet adhat nekünk; akaratainkon keresztül - egy rossz döntés lelki kínhoz és gyötremhez vezethet; vagy szellemünkön keresztül - van sok szellemi tapasztalat, ami mély és tartós örömet eredményezhet. Hiszem, hogy érzelmeink legmagasabbrendű kifejeződését akkor éljük át, amikor szellemünk, lelkünk és testünk tökéletes harmóniában működik és kapcsolatban van Istennel.

Sok gyülekezet megveti az érzelmi átélést, mint ami nem méltó a valódi szellemisséghez. Ez a hozzáállás azonban megtagadja azt a tényt, hogy Isten valamilyen céllal alkotott minket érzelmekkel. Ahelyett, hogy elutasítanánk Isten alkotásának egy drága részét, sokkal becsületesebb dolog valóságnak tekinteni az érzelmeket, és az Úrhoz hozni érzelmeinket gyógyulásért. Ha a sérült érzelmek nem gyógyulnak meg, óriási a veszélye annak, hogy életünk és emberi kapcsolataink hajótörést szenvednek. Az érzelmeknek ugyanúgy gyógyulásra van szükségük, mint a testi sebeknek.

Ez talán egy reakció erre a lehetőségre, ami arra készíti embereket, hogy felszínes módon egyenlőségjelet tegyenek a körülmények által kiváltott múltó hangulatok és a valódi érzelmek közé, és az érzelmesség vádját hozzák fel minden evangélizáló kezdeményezéssel szemben. Az Isten jelenlétére való őszinte érzelmi reagálás és a felkorbácsolt érzelmek között, amelyeknek semmiféle kapcsolatuk nincs a valós dolgokkal, elmondhatatlan különbség van. A legtöbb ember számára a megtérés, az újjászületés élménye jogosan érzelmi pillanat, és én soha nem akarom megfosztani az embereket attól a kiváltságtól, hogy az érzelmeikkel válaszoljanak Istennek, amikor ő belép az életükbe, vagy szellemi zarándokútjuk bármilyen más eseményével kapcsolatban.

Hasonló magyarázatok vonatkoznak azon tapasztalatok sokaságára is, amelyeket egy keresztény átélhet személyes zarándokútján. Az a kár, amelyet sok-sok hívő kereszténynek okoztak már, akiket arra kényszerítettek, hogy temessék el az érzelmeiket a fájdalom mocsarába, olyan generációt hagyott ránk, amely sérült és e területen sebhelyeket hordoz.

Kevés olyan ember van azok között, akiket az elmúlt években lelkigondozásban részesítettem, akinek nem volt szüksége mély érzelmi gyógyulásra a mellett a szolgálat mellett, amely az eredetileg kért ima nyilvánvaló okai miatt vált szükségessé.

Sok különböző forrása van az érzelmi fájdalomnak: szexuális zaklatás vagy fizikai bántalmazás átélése, amely olyan mértékben károsította az érzelmi reagálás képességét, hogy emberek inkább úgy döntenek, hogy elrejtik valós érzelmeiket, és érzelmi nyomorékokként élnek tovább. Az emberiség igencsak jártas lett abban, hogyan kell álarcokat felvenni ezeknek az igazi érzelmeknek az elrejtésére. Úgy tűnik, sehol sem érvényes ez jobban, mint Krisztus Testében, ahol a „jól vagyok”, függetlenül a valós helyzettől, majdhogynem egy bizonyos fajta sztoikus kereszténység fémjelzése!

Hálát adok Istennek, hogy ő nem csak az ember legnyilvánvalóbb állapotának gyógyulásával foglalkozik, hanem gyógyulást hoz az érzelmek számára is, életünknek azokra a területeire, amelyek megsérültek kegyetlenségtől, kíméletlenségtől vagy egyszerűen azoknak a tudatlansága miatt, akikkel a múltban kapcsolatban kellett lennünk.

Nyilvánvaló, hogy az érzelmek lehetnek betegek, nagyon betegek. Hasonló módon nyilvánvaló, hogy Istennek nem az a szándéka, hogy népe beteg maradjon életének akármelyik területén is. Jézus nemcsak azért halt meg, hogy örök életet örököljünk, hanem azért is hogy megmeneküljünk, ami jelent gyógyulást és szabadulást is. Ez nagyon-nagyon jó hír sok ember számára, akik érzelmi sérüléseket ápolgatnak magukban, és vágyakoznak a szabadulásra

Az akarat

A lélek harmadik alapvető része az, amivel döntéseket hozunk, és ez az akarat. Az ige beszél arról, hogy a szellem kész, de a test erőtlen. Ennek a kifejezésnek a jelentése, amely a kísértés nyelvezetének a részévé vált, egyszerűen az, hogy ha a test nincs megfeszítve, akkor az akarat kikerül az ellenőrzésünk alól.

A Sátán minden elképzelhető trükköt felhasznál arra, hogy az akaratunkat alávesse a testünknek, ahelyett hogy ez pont fordítva lenne. Annak a személynek az akarata, aki teljességben és engedelmisségben jár Isten előtt, Jézus Krisztus uralma alatt áll, és testi élete ennek következtében az ő ellenőrzése alatt van. Ez nem olyan terület, amiről sok ember nyíltan beszélne, mert ha az igazság az egész életünkkel kapcsolatban köztudott lenne, akkor sok zavarban lévő és a szégyentől vörös arcú ember ülne vasárnaponként a templomban!

A test megfeszítése nem a legnépszerűbb szemléletes szellemi kifejezése Pálnak, de ez az út vezet a teljesség (szentség) felé, amelyet ha követünk, óriási áldásokat nyerünk életünk minden területén. Ennek kulcsa az akarat fölötti uralom.

Sok ember van, aki annyira beteg életének ezen a területén, hogy képtelen helyes döntéseket hozni, a kísértés mindig túl erős a számukra. A Sátán egyik legfontosabb taktikája minden kereszténnyel kapcsolatban az, hogy ezen a területen uralmat vegyen. Ha itt nyer, akkor mindenhol nyert. Lehetséges a beteg akarat gyógyulása, és gyakran szabadulásra is szükség van, de ehhez olyan odaszántságra és engedelmisségre van szüksége a keresztény hívőnek, amelyet csak a Szent Szellem tud adni.

Összefoglalás

Az ember lényének három alapvető dimenziója van, és ezek egyikének, a léleknek van három jellegzetes aspektusa. Bár az ember egységes egész, és a különböző dimenziókat nem lehet elválasztani egymástól, egyértelmű annak lehetősége, hogy az ember beteg lehet ezen dimenziók bármelyikében.

Mivel az ember egy egységes egész, számíthatunk arra, hogy ha beteg az egyik területen, az befolyásolni fog más területeket is. Például aki hosszú ideje beteg fizikailag, ennek következtében beteg lehet érzelmileg is, és a betegség miatt lázadásban lehet Istennel szemben, ami a szellemét károsítja. Viszont fordítva, aki szellemében beteg, keserűség vagy meg nem bocsátás miatt, ennek következtében megbetegedhet fizikailag. Például sok embert láttam fizikailag meggyógyulni, amint elismerték a másik iránti megbocsátás szükségességét.

Végül: az ember beteg lehet a fent vázolt területek bármelyikén egy gonosz szellem jelenléte miatt is, az ezektől való szabadulás ennek a könyvnek a legfontosabb témája.

3. fejezet

Az angyalok birodalma

Az angyalok valóságosak! A nyugati, racionalista ember nehezen tud megbirkózni azzal a gondolattal, hogy szellemi lények lebegnek a világ körül, amelyeket nem lehet sem látni, sem hallani, de az igei íróknak nem voltak ilyen nehézségeik. Számukra az angyalok a szellemi élet valóságos és természetes részei voltak. Az angyalokkal kapcsolatban mintegy 300 utalás van az Igében.

Lucifer, mielőtt a Sátán nevet kapta volna, az angyali seregekhez tartozott. Rangban és hatalomban az egyik legmagasabb pozícióban levő angyal volt, ezek vonatkozásában egyedül Mihály arkangyalhoz volt mérhető. Annak megértésére, hogy a Sátán, minden valószínűség szerint hogyan működik, hasznos lesz tanulmányoznunk az angyalok erejét, feladataikat és képességeiket, amelyekkel kapcsolatban meglehetősen sok információt nyújtanak a Szentírás eseményleírásai.

A démoni világ nyíltan szembehelyezkedik Isten munkájával, tehát ha látjuk, hogy az angyalok hogyan működnek és tevékenykednek Isten uralma alatt, ennek ellentétéként meg fogunk érteni valamit abból, hogyan végzik a démonok a Sátán munkáját, mert a démoni világ nagyon hasonló szervezettséget és felállást mutat az angyalokhoz képest.

Ennek a kérdésnek a tanulmányozásával nem azt akarom mondani, hogy a Sátán Isten egyenrangú ellenpárja (ez a dualizmus eretnekségének állítása). A Sátán egy teremtett lény, aki lebukott dicsőségének helyéről, de megpróbálja megtéveszteni az embereket, hogy azt higgyék, hogy ő egy másik Isten, és ha az emberek egyszer már lenyelték ezeket a hazugságokat, akkor nyitottá válnak a démoni erők számára, akik a hamis hit kötelékében fogják tartani őket.

A Zsidókhöz írt levél 1. része, amelynek fő témája Jézus természete és jelleme, mint aki nagyobb, mint az angyalok, egy kérdéssel fejeződik be, amelyre az író azonnal megadja a választ: „Avagy nem szolgáló szellemek-e mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az idvességet?” (Zsidók 1:14.). Más szavakkal: az angyalok szellemi lények, akiknek alapvető kötelezettségük jelenleg az, hogy a hívők segítségével szolgálják Istent! Ez azt jelenti, hogy ők a mi oldalunkon állnak!

Az angyalok hatalmi rendje

Csak a legmagasabb rangú angyalokat nevezi néven a Szentírás. Akinek nevét vagy szerepét bemutatja vagy leírja, az egyedül Mihály, az arkangyal (vagy főangyal) és Gábrriel (aki a fő hírnök angyalnak tűnik). Rafael angyalra egy apokrif könyv utal mint a hét szent angyal egyikére (Tóbiás 12:15.).

Sok utalást találunk az Igében szellemi lényeknek mennyei rendjére vonatkozóan, ami azt jelenti, hogy az angyaloknak különböző hatalmi rendfokozatai vannak. Pál kijelenti, hogy „mert őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok” (Kolossé 1:16; lásd még Efézus 1:21. és 1Péter 3:22.).

Vannak utalások az Igében más szárnyas angyali lényekre is - a kérubok (1Mózes 3:24; Ezékiel 1. és Jelenések 4:6-9.) és a szeráfok, akiket Éσαιás látott életét átformáló átélésében, amikor Isten jelenlétében meglátta és felismerte saját tisztátalanságának nagyságát (Éσαιás 6:1-8.).

Mihály és a harcos angyalok

Három fő utalás van Mihálllyal kapcsolatban. Ezekből tisztán látszik, hogy Mihály harcoló angyal. Az első utalás ezek közül a Dániel 10:21-ben úgy írja le Mihályt, mint Izrael őrangyalát. Az ő kötelessége, hogy őrködjön Isten választott népének érdekei fölött.

Dániel könyve 10. részének ezt megelőző szakasza leírja, amint az az angyal, akit Isten Dániel imádságára válaszul elküldött (feltételezhetően Gábiel, aki korábban már meglátogatta Dánielt), erős ellenállásba ütközött és harcolnia kellett Perzsia angyali fejedelme ellen.

Ez az angyali fejedelem nem egy Isten szolgálatában álló angyal volt, hanem egy bukott angyal, aki csatlakozott Sátán Isten elleni lázadásához, és akit a Sátán helyezett oda mint a nemzet fölötti szellemi uralkodót. Sok mindent megtanulhatunk ebből a nemzeteken és vidékeken uralkodó szellemi fejedelemségekről, ami stratégiai fontosságú a szellemi hadviselés megértésének területén. A harc olyan súlyos volt, hogy Gábielnek erősítésért kellett küldenie, és Mihály jött segítségül. Bármilyen magasrangú volt is Perzsia fejedelme, nem vetekedhetett Mihálllyal.

A Mihályra vonatkozó következő fő utalásunk a Jelenések könyve 12. részében elmondja, hogyan harcolt Luciferrel a mennyben és űzte ki őt onnan az összes többi angyallal együtt, akik csatlakoztak az Isten elleni lázadáshoz (beleértve Perzsia angyali fejedelmét is: „és vették a földre és az ő angyalai is övele levettének” (Jelenések könyve 12:9.).

Tehát amikor Mihály, a hatalmas harcos angyal, aki már legyőzte a Sátán (Lucifer) egész seregét, megjelent a színen Perzsia fölött, a dolgok kimenetele már előre látható volt. Miután a csata véget ért, Gábielnek lehetősége nyílt arra, hogy teljesítse feladatát és találkozzon Dániellel. Gábiel azzal kezdte üzenetét, hogy bocsánatot kért a késésért! Dániel 21 napig böjtölt és imádkozott, pontosan ennyi időre volt szüksége Gábielnek, hogy eljusson hozzá. Közülünk senkinek sem lehet fogalma arról, mi történhet a mennyei magasságban, amikor szemmel láthatólag késik a válasz az imádságra!

A Mihályra vonatkozó harmadik közvetlen utalás egy kicsit homályosnak tűnik Júdás levele 9. versében. Itt maga Mihály, amint vitatkozik az ördöggel, úgy jelenik meg, mint aki megfelelő tiszteletet mutat iránta - nem merészeli sértegetni, hanem Istenre hagyja, hogy megdorgálja őt. Keresztények, akik tagadják a Sátán erejét, gyakran mutatnak meglepő naivságot, arroganciát és büszkeséget, amikor Sátánról beszélnek, és ennek következtében sebezhetővé teszik magukat annak fortélyaival szemben. Még Pálnak is be kellett ismernie, hogy a Sátán beavatkozott a szolgálatába (1Thessalonika 2:18.), és nem engedte meg, hogy visszatérjen thesszalonikai barátaihoz!

A szóban forgó vitatkozás az ördöggel Mózes teste fölött folyt. Vannak magyarázók, akik azt feltételezik, hogy bár Mózes maga (szellem és lélek) biztosan Isten országának részese volt, bűne miatt (gyilkos volt és engedetlen volt Isten iránt a kísértésben), a Sátán igényt tartott a testére, mint díjra.

Szeretném tudni, hogy a Sátán célja itt az lehetett-e, hogy Mózes testéből vallásos ereklyét csináljon, azért, hogy az emberek tiszteljék annak földi maradványait és levegyék

tekintetüket Istenről. A Sátán nagyon körmönfont, és azt hiszem, hogy ő az értelmi szerzője a vallásos kegytárgyak használatának, tudva azt, hogy ha az embereket sikerül elhíttetni, hogy ezekbe vessék hitüket, akkor jó úton vannak afelé, hogy démonokat és végső soron magát a Sátánt imádják.

Ez szélsőséges látásnak tűnhet sokak számára, de miután sok embert megszabadítottam vallásos kötelékek szellemeitől, amelyek irányították az életüket, élesen tudatában vagyok a veszélynek. Megfigyeltem embereket a bálványok rabszolgaságában, és azokat, akik hittek abban, hogy ikonok, szobrok és vallásos ereklyék tisztelete a keresztény élet lényegi részét képezik, ismerem a Sátán kötelékeinek a mélységét, amelyekből sok embernek kellene megszabadulnia.

Az az angyal, aki a feltámadásnál megjelent, kétségkívül egy magasrangú harcos angyal volt, ha nem maga Mihály. Először elgördítette a követ, és amikor a római örök látták őt, „a tőle való féltükben megrettenének és olyanokká lőnek, mint a holtak” és „a tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó” (Máté 28:3-4.).

Alkalmanként a szabadító szolgálat alatt tudatára ébredünk angyali segítségnek. Azok a démoni erők, amelyek olyan kétségbeesetten kapaszkodtak az ember életében lévő minden talpalatnyi helyükbe, sikoltoztak a félelemtől, amikor azokat az Igéket hallották, amelyek angyalokról szólnak. És amikor imádkoztunk az Úrhoz, hogy küldjön angyalokat segítségül, a Zsidók 1:14-gyel összhangban, a démonok felkiáltottak: „Ne, őket ne!” Voltak olyan alkalmak is, amikor annak a személynek, aki megszabadult, megnyílt a szeme, és be tudott tekinteni a természetfeletti világba, és leírta mind az angyalokat, mind a csatát, amely lezajlott. Ennek következménye mindig hatalmas szabadulás volt.

Gábrriel és a hírnök angyalok

Úgy tűnik, Gábrriel a fő hírnök angyal, akit Isten azzal bízott meg, hogy közvetlen összeköttetésben álljon az ő népével különleges alkalmakkor, és néha személyesen megjelenjen az érdekelt személy előtt. Szokásos bemutatkozása az Igében: „Ne félj!” - ez egy könyörületesen vigasztaló parancs azok számára, akik máskülönben rettenetesen megrémülnének!

Dániel könyve 8. részében Gábrriel megmagyaráz egy látomást Dánielnek, és a 9. részben megértet vele bonyolult dolgokat. Dániel könyve 10. részében a feltételezések szerint Gábrriel az, aki Dániel imádságára válaszként jön.

Az Újszövetségben Gábrriel kapja azt a megbízatást, hogy közölje Zakariással, hogy Keresztelő János édesapja lesz (Lukács 1:11-20.), és azután megmondja Máriának, hogy ő lesz Jézus édesanyja (Lukács 1:26-38.). Világos, hogy ezek fontos események Isten menetrendjében, amelyek egy teljesen félreérthetetlen látogatást igényelnek, hogy az üzenet címzettje ne maradjon kétségek között afelől, amit Isten mondott.

Számos más példa is van az Igében, amikor hírnök angyalok megjelennek, hogy ilyen módon lépjenek kapcsolatba hívőkkel. Például egy angyal megjelent Sámson édesanyjának, és azt mondta neki, hogy annak ellenére, hogy ő meddő volt, most terhes lesz (Bírák 13:3.).

Az 1Mózes 18-ban két angyal figyelmezteti Ábrahámot Sodoma és Gomora közelgő pusztulására, majd elmennek és figyelmeztetik unokaöccsét, Lótot. A Bírák könyve 6. részében egy angyal megjelenik Gedeonnak, és megbízza őt mint az Úr eszközét, hogy mentse meg Izraelt a Midianitáktól. És az Apostolok cselekedetei 10. részében Kornéliusz

lát egy látomást, amelyben az Úrnak egy angyala azt mondja neki, hogy imádságai meghallgatásra találtak.

Tisztán látszik, hogy a hírnök angyaloknak stratégiai szerepük van Isten népének igazgatásában és imádságaik megválaszolásában. Gyanítom, hogy az ő beavatkozásuk az imádságokra kapott válaszokban és a személyes vezetésünkben valamivel nagyobb, mint azt bármelyikünk el tudná képzelni!

Egy alkalommal, miközben prédikáltam, figyelmetlenségéből szem elől tévesztettem a tanításnak egy kulcsfontosságú részét. Csapatunk egyik tagja nagyon komolyan elkezdett imádkozni, és végtelenül meglepődött, mert amint felnézett, észrevett egy angyalt, amint gyengéden megérinti a vállamat! Én semmire sem emlékszem, csak arra, hogy abban a pillanatban lenéztem és megláttam azt a pontot a jegyzeteimben, ami elkerülte a figyelmet, és elkezdtem elmondani egy történetet, ami tökéletesen illusztrálta a hiányzó pontot.

Szolgáló angyalok

Közvetlenül azután, hogy Jézus kiállta a negyven nap böjtölést és imádkozást a pusztában, mialatt a Sátán súlyosan megkísértette őt, angyalok jöttek és szolgáltak neki (Lukács 4:11.). Az 1Királyok 19. részében egy angyalt láthatunk, aki élelelről gondoskodik Illés számára a pusztában. Úgy tűnik, hogy a szolgáló angyaloknak különleges szerepük van abban, hogy bátorítást és személyes áldást hozzanak Isten gyermekeinek. Sokféle módon működnek.

Keresztényként sok szellemi ellenállással kell szembenéznünk, és az angyalok különleges szerepet játszanak abban, hogy minket bátorítsanak és felemeljék szellemünket ezekben az időkben. Eszembe jutott a történet Bunyan: „Zarándok útja” c. könyvéből, amikor Keresztény, Értelmező házában meglepődik a tűzön, amely ragyogóan ég annak ellenére, hogy hideg vizet öntenek rá. Ennek magyarázata a „férfi” volt a tűz másik oldalán, aki olajat öntött a tűzre.

Egy alkalommal, amikor tanítottam, ott volt a Szent Szellem különlegesen erős kenete, és Isten nagyon mély szolgálatokat végzett az emberek életében. Az alkalom után az egyik jelenlévő elmondta, hogy a tanításnak mintegy a felénél megnyíltak a szemei és belelátott a természetfeletti világba és angyalok gyűrűjét látta körülöttem. Sorjában előléptek és „olajat” öntöttek belém, hogy továbbadjam az embereknek. Ez a tapasztalat nagyon megalázó volt, ugyanakkor örvendeztem benne. Aznap este az angyalok valóban az Úr munkáját végezték, amikor emberek felé szolgáltak.

Az angyalok szolgálati területei

Az eddigiekben leírt angyali feladatok három fő osztályán kívül levezethetjük az Igéből az angyalok jellemvonásainak számos szempontját, és megérthetünk valamit azokról a különféle szerepekről, amelyeket betöltenek.

1. Mindig dicsőítik Istent (Máté 18:10; Jelenések könyve 5:11-14.)
2. Örvendeznek Isten munkáiban (Jób 38:7.)
3. Mindig végrehajtják Isten akaratát (Zsolt. 103:20.)
4. Befolyásolják a nemzetek dolgait (Dániel 10; 11:1. és 12:1.)

5. Öröködnék a gyülekezetek érdekei fölött (Jelenések könyve 2. és 3.)
6. Támogatják és védelmezik a hívőket (Zsidók 1:14; 1Kir. 19:5.)
7. Megbüntetik Isten ellenségeit (Apostolok cselekedetei 12:23; 2 Sám. 24:16; Ésaías 37:36.)
8. Rendkívüli tetteket visznek véghez Isten népének érdekében (Apostolok cselekedetei 12:6-10; 2Mózes 23:20-23.)
9. Személyes szolgálatot végeznek Isten minden egyes gyermeke felé (Máté 18:10.)

A fentiek ellentétéként, és tudva azt, hogy a démoni erők mindig akadályozni próbálják azt, amit Isten tesz, láthatjuk, hogy a démonok a következő, ezzel ellentétes dolgokat cselekszik:

1. Mindig szolgálják és imádják a Sátánt. Az imádat azonban, amit a Sátánnak felajánlanak, nem önkéntes, hanem a félelem és rettegés uralma kényszeríti azt ki belőlük. Felfuvalkodottak a büszkeségtől, uralkodni és ellenőrizni akarnak félelem által. A büntetés és a megtorlás a Sátán királyságának fémjelzése.
2. Örvendeznek a Sátán munkáiban, mert érdekük fűződik a Sátánhoz, hogy az ő céljait véghezvigyék. Ennek eredményeként több hatalmat kapnak.
3. Mindig végrehajtják a Sátán akaratát és kívánságát, ami azt jelenti, hogy teljesen odaszánták magukat arra, hogy:
 - a) támadják Isten különleges alkotását - az emberi lényeket,
 - b) távol tartásuk őket Isten országától, és
 - c) rendkívül erősen szembeszállnak odaszánt keresztényekkel, különösen azokkal, akik teljes szívéből engedelmeskednek Isten akaratának
4. Stratégiai szerepet játszanak a nemzetek ügyeiben olyan uralkodó fejedelmeken keresztül az egész világon, akiket a Sátán helyezett oda bizonyos területek ellenőrzése céljából.
5. Szembehelyezkednek a gyülekezetek érdekeivel. Sok keresztény naivan azt hiszi, hogy amikor a gyülekezetében van, akkor mentes a Sátán támadásaitól. A valóságban ez az a hely, ahol a Sátánnak nagyon fontos befolyása van, folyamatosan alássa a Szent Szellem munkáját, Aki viszont előreviszi a közösséget a királyság munkájának végzésében.
6. Szembeszegülnek a hívőkkel és támadják őket. Amikor a hívők törekednek arra, hogy engedelmesek legyenek Isten akaratának és a Szent Szellem kenete alatt lépjenek, akkor a démonok mindig megpróbálják aláásni azt, amit Isten rajtuk keresztül tesz. A Sátán nem különösebben törődik azokkal, akik csak vallásosak, bármilyen vallási irányzathoz tartozzanak is. Az a vallásosság, amely a Szent Szellem kenetén kívül van, nem jelent különösebb fenyegetést a Sátán királysága számára.
7. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy támadják Isten gyermekeit (a Sátán ellenségeit). A személyes támadás jelenthet betegséget, baleseteket, anyagi problémákat, kapcsolatok összeomlását stb. Kihasználnak minden védelmi gyengeséget vagy meg nem gyógyult múltat, hogy megszerezzenek vagy megerősítsenek egy-egy talpalatnyi helyet a hívők területén.

8. Rendkívüli cselekedeteket hajtanak végre a Sátán és az ő királysága érdekében. Még az egyiptomi mágusok is képesek voltak arra, hogy utánozzanak néhány jelet, amelyet Mózes cselekedett a fáraó előtt. Sok megtévesztés működik a Sátán királyságában, amelyeket Isten népének meg kell tudnia különböztetni. Az ige azt mondja, hogy az utolsó napokban még a választottak is megtévesztés áldozataivá válhatnak (Márk 13:22.).
9. Személyesen „szolgálnak” minden emberi lény felé. De az ő szolgálatuk stílusa egyáltalán nem olyan, amit mi bátorítani akarnánk! Ugyanúgy, amint Isten minden egyes gyermeknek ad egy angyalt (Máté 18:10.), úgy tűnik, a Sátán megpróbál minden egyes gyermekre egy gonosz szellemet helyezni - amit a spiritualisták vezető szellemnek neveznének, amit azonban mi egyszerűen démonként ismerünk fel. Egy ilyen szellem feladata az, hogy minden lehetséges dolgot megtegyen annak érdekében, hogy az illetőt elfordítsa Istentől, és elhitesse, hogy olyan dolgokat tegyen, amelyek ellentétesek Isten akaratával és céljaival.

Összefoglalás

Egyértelmű, hogy az angyalok nagyon fontos szerepet játszanak ezen a világon, és Isten akaratának megfelelően helyezkednek el a Föld színén, ugyanilyen módon helyezkednek el a démoni erők, hogy véghezvigyék Sátán céljait.

Mindig azt fogjuk látni, hogy a démoni erők szembeszegülnek az angyalok munkájával. A későbbi fejezetekben még sokkal többet fogunk beszélni a gonosz és az ő démoni ügynökei taktikájáról.

4. fejezet

A Sátán és királysága

A Sátán eredete

A Sátán valóságos! Ő egy bukott angyal, aki mint arkangyal, megpróbált felülemelkedni angyali állapotán. Eredetileg Lucifernek hívták, és ebben az állapotában Istennek egyik ragyogó és gyönyörű teremtménye volt.

A legtöbb magyarázó úgy értelmezi az Ésaías 14:12-15-öt, mint ami azt írja le, ahogyan a Sátán (Babilon királyaként ábrázolva) megesküdt, hogy „hasonló leszek a Magassághoz”. Ennek következtében lázadás tört ki a mennyei seregek között, és nem volt mód arra, hogy az az angyal, aki szabad akaratából úgy döntött, hogy szembehelyezkedik Teremtőjével, a mennyben maradjon. Az Ezékiel 28:12-17. egy ehhez hasonló igeszakasz, amely Sátánt Tírus királyaként ábrázolja.

A Jelenések 12. leírja az ebből származó mennyei háborút, amikor Mihály, az arkangyal és fő harcos angyal viaskodott harcosaival együtt Lucifer és angyalai ellen, „és vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki nevezetik ördögnek és Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhitei, vetteték a földre, és az ő angyalai is övele levettetének” (Jelenések könyve 12:9.). Attól kezdve Lucifert nem nevezték többé Lucifernek, ami fényt jelent, hanem Sátánnak, ami ellenséget jelent, vagy olyan valakit, aki ellenségeskedik Istennel szemben és szembeszáll Vele.

Jézus hozzáteszi saját személyes beszámolóját Sátán kiűzetéséről a Mennyből a Lukács 10-ben, amikor a hetvenkettőhöz beszél, akik visszatértek Hozzá telve örömmel, mert azt tapasztalták, hogy a démonok alá vannak rendelve parancsaiknak. Fontos volt, hogy Jézus megfelelő módon helyretegye áradozásukat, és emlékeztesse őket, hogy elsősorban az Ővé minden erő és hatalom, amit az a tény is bizonyított, hogy ő jelen volt, amikor Sátánt kiűzték a Mennyből, és ezért Neki joga volt ahhoz, hogy rábízsa erejét és hatalmát azokra, akiket ő kiválasztott.

Jézus mindazokat kiválasztotta arra, hogy elnyerjék ezt az erőt és hatalmat, akik „befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (János 1:12.). Mint Isten gyermekeinek, átruházott jogaink vannak. Ezért ő mondhatta a 72-nek, hogy hatalmat adott nekik „kígyókon és skorpiókon és az ellenség minden erején” (Lukács 10:19.).

Mégis emlékeztette őket arra, hogy sokkal fontosabb azon örvendezniük, hogy az ő nevük fel van írva a mennyben, mert csak ezért van erejük és hatalmuk az ellenség fölött. Ez nagyon üdvös emlékeztető mindazok számára, akik törekednek az engedelmességre azon parancs iránt, hogy űzzünk ki démonokat. Első és legfontosabb előjogunk, hogy evangélisták legyünk, és soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a mennyek királyságán kívül semmik vagyunk.

Ezért a Sátánt minden angyalával együtt ledobták a földre, ahol felállította székhelyét, és elkezdte saját személyes szellemi hatalmát gyakorolni egy olyan birtok fölött, amely jelenleg az uralma alatt áll. Jézus úgy utalt Sátánra, mint e világ fejedelmére (János 12:31.), és Pál azt állítja, hogy „ennek a világnak az istene megvakította a hitetlenek

elméit” (2Korinthus 4:4.). Tehát Jézus és Pál egyaránt felismerte a jelenlegi helyzetet, amelyet a Sátán elfoglal a Föld szellemi erőinek hierarchijában, és súlyosan hibázunk, ha lebecsüljük vagy figyelmen kívül hagyjuk a Sátánnak és királyságának valóságát, vagy az ő erejét és fennhatóságának területeit.

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy bármilyen tiszteletet kellene neki adnunk, a szónak abban az értelmében, hogy hódolunk előtte, mert mi, hívők, megszabadultunk „a sötétség hatalmából és átvitt minket az ő szerelmes Fiának országába” (Kolossé 1:13.), de nagy veszélynek tesszük ki magunkat, ha nem vagyunk tudatában az ellenség fortélyainak, mert amint Pál mondja az Efézus 6:12.-ben: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak”.

A Sátán egyik kísértése a pusztában Jézussal szemben az volt, hogy tálcán felajánlotta Neki a világot. „Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá Néki e Föld minden országait egy szempillantásban. És monda Néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét, mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom. Azért ha Te engem imádsz, mindez a Tiéd lesz” (Lukács 4:5-7.).

A meglepő dolog ezzel a bizonyos kísértéssel kapcsolatban az volt, hogy Jézus nem vonta kétségbe, hogy a Sátánnak joga volt ahhoz, hogy felajánlja ezeket Neki! Jézus tudta, hogy ez egy becsületes ajánlat, Sátánnak joga volt ahhoz, hogy ezt tegye, és ő, Jézus, elfogadhatta volna ezt, de ennek ára magas lett volna, nagyon magas. Totális szerepcsere lett volna, ha Jézus meghajol a Sátán előtt, ahelyett hogy minden térd meghajolna Jézus előtt (Sátánét is beleértve), ahogyan ezt Pál látta és leírta a Filippi 2:5-11-ben.

Végül is ennek a kísértésnek az ereje abban rejlett, hogy felkínálta Jézus számára a lehetőséget, hogy visszanyerje a világot anélkül, hogy a keresztre menne, és ez látszólag vonzó ajánlat volt. Sok ember van, akik nagy szellemi célokat szeretnének elérni, és nevet akarnak szerezni maguknak anélkül, hogy meglátogatnák a kálváriát, de Jézus tudta, hogy a keresztnél nem lenne örökkévaló reménység megváltott bűnösök számára. Tehát ő visszavágott a Sátánnak a Mózes 5. könyvéből vett második lehengerlő idézettel a három közül: „Meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!”.

Ha megértjük ezt a helyzetet, amelyet Sátán folyamatosan fenntart e világ vonatkozásában, ez nagymértékben segít megértenünk Jézus megtestesülését, halálát és feltámadását. Azáltal, hogy harminchárom évig bűn nélkül élt egy olyan világban, amely a Sátán fennhatósága alatt áll, Jézus az örökkévaló és egyetlen példáját szolgáltatta a Sátán erejétől és szorításától való függetlenségnek. Ha Jézus csak egyszer is vétkezik, akkor küldetése kudarcot vall!

Az üdvösség csodája az, hogy a Jézusba vetett hit által javunkra van az ő büntelensége. Amikor Krisztus bennünk van (azáltal, hogy újjászülettünk az ő Szelleme által), ugyanabban a helyzetben vagyunk Isten előtt, mint maga Jézus. A mi bűnünket betakarja az ő dicsősége. Jézus kiontott vére, az ő kereszttáldozata által elégséges, és meg vagyunk váltva a gonosz kezéből! Milyen csodálatos kegyelem!!

A Sátán jelleme

A Bibliában a nevek óriási jelentőséggel bírnak. Sok különböző neve van Istennek - különösen az Ószövetségben -, ezek mindegyike valami különleges és speciális dolgot mutat nekünk az ő jelleméről. Ez a zsidó szokás képessé tesz minket arra is, hogy

megértünk valamit a Sátán jelleméből. Az ige sok különböző nevet használ, és sok név drámai módon fejezi ki az ő természetét.

Akármilyen tükörfényes is a kísértés csomagolása, amit a Sátán elénk helyez, a kísértő igazi jelleme végül mindig lelepleződik. A „Chitty-Chitty Bang-Bang” című különleges filmben az ellenszenves „gyermekgyűjtő” gyermekeket csalogat be egy feldíszített szekérbe, amely sok szórakoztató és izgalmas látnivalót kínál. De abban a pillanatban, amikor a gyermekek belépnek a szekérbe, vaskapuk csapódnak be, és a gyermekek nem egy csodavilágban találják magukat, hanem egy kerekeken guruló börtönben, amely a várbörtönbe siet velük.

A Sátán egy kicsit ehhez hasonlít a kísértéseivel. Az emberek a saját vágyaik áldozataivá válnak, majd a kapu becsapódik! Jakab ezt mondja: „Azután a kívánság megfogánván bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutván halált nemz” (Jakab 1:15.). Az emberek csak akkor jönnek rá, hogy mi is a Sátán igazi természete, amikor már túl késő. Csak egyvalaki van, aki képes megszabadítani minket az ellenség kezéből: Jézus.

A Szentírásnak az a célja, hogy eligazítson bennünket, és ha a Sátán neveit megnézzük (és ezek jelentését, ahol ez nem lesz azonnal nyilvánvaló), ez éberré tehet minket az ő valódi jellemével kapcsolatban. Sok név világosan jelzi a gonoszságot, romlottságot és a démonok eme fejedelmének gonosz céljait.

Abaddon vagy Apollion	A Pusztító Jelenések könyve 9:11.
A hívők vádolója	Jelenések könyve 12:10.
Ellenség	1Péter 5:8.
Világosság angyala	2Korinthus 11:14.
A mélység angyala	Jelenések könyve 9:11.
Antikrisztus	Krisztus ellenpárja 1János 4:1-4. 2János 7.
Belzebul	Az ekroniták trágya istene Máté 12:24,27. (A legyek ura)
Beliál	Értéktelen, perverz 2Korinthus 6:15.
Vádoló	1Timóteus 3:6.
Csaló	Jelenések könyve 12:9; 2Korinthus 11:3.
Ördög	Vádoló, rágalmazó Máté 4:1; János 8:44.
Sárkány	Jelenések könyve 12.
Ellenség	Máté 13:39.
Gonosz	Máté 13:19.

E világ istene	2Korinthus 4:4.
Király	Jelenések könyve 9:11.
Hazug	János 8:44.
Gyilkos	Az élet szétrombolója János 8:44.
Elnyomó	Az, aki leural. Ap. csel. 10:38.
A levegőbeli erők fejedelme	Efézus 2:2.
Ordító oroszlán	1Péter 5:8.
A démonok fejedelme	Máté 12:24.
E világ ura	János 12:31; 14:30. és 16:11.
Sátán	Ellenség, aki szembeszegül Máté 4:10; Zak. 3:1.
Kígyó	1Mózes 3:1; Jelenések könyve 12:9.
Kísértő	Máté 4:3.
Tolvaj	János 10:10.
Farkas	János 10:12.

A Sátán céljai

A Sátán mindig lázadásban volt Istennel szemben, és imádatot próbált szerezni magának, és elfordítani az embereket Istentől. Taktikája nem változott az idők kezdete óta. Még mindig az ősrégi, jól bevált kísértéseket használja, amelyek olyan hatásosan visznek bűnbe férfiakat és nőket generációkon keresztül.

Legtöbb taktikájának lényege a hatalom, szex, gazdagság vagy hamis vallás, bármilyen körmönfont módon felöltözteti is ezeket, mielőtt fogyasztásra felkínálja! A bukott emberben olyan dolgok vannak, mint önelégültség, kapzsiság és hatalomvágy - ezek mindegyike termékeny talajt jelent a Sátán számára, ahol a lázadás magvait elvetheti.

Amikor az emberek ezeknek a hamis isteneknek szolgálnak, akkor akaratlanul is térdet hajtanak a Sátán előtt. Őt nem érdekli, hogy az emberek tudatlanok azzal kapcsolatban, amit igazából tesznek, bár világos, hogy nagy meglepettséget jelentenek számára a sátánizmus szertartásai, ahol emberek tudatosan imádják őt, különösen akkor, amikor megadják neki a legnagyobb tiszteletet azáltal, hogy feláldoznak egy emberi lényt.

A csalás az ő fő eszköze, mert ha az emberek egyszer már megtévesztés áldozataivá váltak, és bekapták a csalétket, az ezt követő kísértések sorozata végtelen. Jakab tanácsa, hogy „álljatok ellene az ördögnek”, egy kétségkívül gyakorlati vezérfonal a mindennapi élethez (Jakab 4:7.). Mert ha nem állunk ellen, akkor szélesre tárjuk életünket a démoni erők előtt.

A Sátán gyűlöli azt látni, hogy az emberek hosszú és teljes életet élnek Isten szolgálatában. Minél előbb véget ér egy ember élete, annál kevesebb lehetősége van, hogy elfogadja az üdvösséget. A közelmúltban egy istentiszteleten megkérdeztem az ott lévő keresztényeket,

hogy közülük kinek volt, ha csak futólag is kísértése öngyilkosságra. Több, mint 60%-uk ismerte el, hogy voltak öngyilkossági gondolataik. Az önpusztítás folyamata egy jól kitaposott ösvény, amely megtévesztéssel kezdődik.

Ha az emberek megtévesztésben járnak, akkor sebezhetővé válnak háborgatásokkal szemben, mert konfliktus alakult ki bennük Istentől kapott, Vele kapcsolatos érzékenyséjük és a test kívánságai között. Ennek néha depresszió a következménye, betegségek egész sorozatával együtt, amelyek ennek következtében bejöhethetnek az elnyomott személyiséget meglovagolva. A lefelé vezető spirál következő fokozata a lelki kínlás, erősebb gyógyszerelés szükségletével együtt, hogy az egyént egyensúlyban tartsa. Ezen a ponton a személy életét már annyira leuralják a körülmények és az állandó gyógyszerelés, hogy az élet kezdi elveszíteni az értelmét.

Egyesek számára kétségbeesés következik, és már csak egy hajszál választja el őket az öngyilkossági kísérletektől. A Sátán mocskos harcos, semmiféle tiszteletet nem érez az ember iránt, és annyira gyűlöli Istent, hogy semmi nem tudja őt megállítani abban, hogy elpusztítsa azt, amit Isten teremtett. De Isten annyira szerette az embereket, hogy elküldte az ő Fiát, hogy meghaljon értük. A Sátán soha nem felejtette el a vereséget, amit a Golgotán szenvedett, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy az embereket távol tartsa annak az igazságnak a megismerésétől, hogy Jézus nevében az emberek megszabadulhatnak. Nem csoda, hogy a Sátán túlórázik annak érdekében, hogy rossz hírbe keverje a szabadító szolgálatot!

Jézus Krisztus egyháza számára sürgető parancs az evangélizálás, gyógyítás és szabadítás beteljesítése. Ezek nem szabadon választható külön tárgyak, amelyeket alkalmanként gyakorolunk. Ha abbahagyjuk az evangélizálást, akkor megszűnünk követni Jézust. Ha nem végzünk gyógyító és szabadító szolgálatot, akkor az embereket abban a kötelékben hagyjuk, amelyekért Jézus meghalt, hogy megszabaduljanak. És figyelmen kívül hagyunk egy parancsot, amelyet Jézus adott a gyülekezetnek, Máté 28:18-20 nagy parancsolatában.

Mielőtt továbbmennénk, érdemes öt fontos különbséget felállítani a Sátán és Isten között.

1. Isten a Teremtő - a Sátán teremtett lény. (Ezékiel 28:13-15.)
2. Isten mindenütt jelenvaló - jelen van minden időben, és minden helyen. A Sátán korlátozva van időben is és térben is (Jób 1:6-7.). Ezért munkáját csak démonok és gonosz szellemek tevékenységén keresztül tudja véghezvinni, akik uralma alatt állnak.
3. Istent mindentudó - semmi nincs, amit ő ne tudna. A Sátán és erői ismeretei korlátozottak. (Ap. Csel. 19:15.)
4. Isten mindenható - hatalma korlátlan. A Sátán hatalma az Isten által meghatározott korlátok és határok között mozog. (Jób 1:6-12.)
5. Isten örökkévaló - Isten uralmának nincs kezdete vagy vége. A Sátán ideje szigorúan korlátozva van. Egy napon Jézus újra eljön, mint Királyok Királya és Uraknak Ura. Akkor a Sátán uralma és királysága véget ér, és a Jelenések könyvének forgatókönyve elkezdődik. A Sátán és démonai jól ismerik az írásokat, és a démoni erők rettegnek és gyűlölik a prófétai szavakat a Bibliában, amelyek elmondják a Sátán és az ő angyalai végét.

A Jelenések könyve 20:7-15., a Zsidókhoz írt levél 2:14-15. és Máté 25:41-46. nagyon bátorító olvasmányok Isten népe számára, és nagyon hatásos igeszakaszok a démoni erők

feltételezett jogainak aláadására! Szomorú, hogy a démonok jobban megbecsülik ezeknek az Igéknek az igazságát és tekintélyét, mint a legtöbb keresztény.

A Sátán királysága

A Sátán úgy uralkodik, mint e világ fejedelme. Nem mindenütt jelenvaló, és az uralma a démoni erők hierarchiáján keresztül van kiterjesztve. Feltételezhetően azok az angyalok, akik vele együtt zuhantak le a mennyből, akik korábban magasabb rendfokozatú angyali hatalmasságok voltak, ezzel egyenértékű pozíciókat foglalnak most el a Sátán világrend-szerében mint a nemzetek fölötti fejedelmek.

A közelmúltban, amikor elutaztam az egyik országból, amely történelme során rendkívül kegyetlen elnyomásokat szenvedett el, egy olyan szomszédos országba, amely nagy vallási szabadságot élvezett, szellememben azonnal megéreztem ezt a változást az atmoszférában - valamit, ami ugyan műszerrel nem mérhető, de azonnal érezhető. Ott másfajta szellem uralkodott.

Hasonlóan az ember utazhat egy országon belül egyik vidékről a másikra, és tudatában lehet felismerhető szellemi változásoknak. Minden szolgáló testvér, aki már költözni kényszerült országon belül szolgálati ideje alatt, el tud mondani történeteket az azokban a városokban uralkodó különböző szellemi atmoszféráról, amelyekben szolgáltak.

Egy amerikai házaspár, akikkel időről időre együtt szolgáltunk, elmondták tapasztalatukat egy sötét „jelenlét” előérzetéről, amikor egy bizonyos völgyön autóztak keresztül Skóciában. Néhány nappal később, amikor egy valóság-hű skót történelmi regényt olvastak, rájöttek arra, hogy azon a helyen hajtottak keresztül, ahol a Campbell család lemészárolta „vendégeit”. Érezhető volt számukra a terület fölött levő átok annak ellenére, hogy akkor még semmit sem tudtak a terület történelméről.

Az, hogy a démoni erők meddig tudják fenntartani uralmukat egy ország, egy terület vagy egy város felett, közvetlen összefüggésben áll a terület hívő keresztényeinek közbenjáró imádságra való odaszántságával. A fentebb említett szabad országban volt a közbenjáróknak egy olyan csoportja, akik közel 40 éven át végeztek közbenjáró imaszolgálatot az országért. A következmény figyelemreméltó.

A Sátán azt is megpróbálja, hogy egy sokkal alacsonyabb szinten általa uralkodjon, hogy uralkodó szellemeket helyez gyülekezetek, iskolák, társaságok, szervezetek stb. fölé. Amikor tanító jellegű hétvégéket tartok helyi gyülekezetekben szerte az országban, néha drámai változásokat észlelünk a szolgálatban közvetlenül azután, hogy megküzdöttünk az uralkodó szellemekkel, amelyeket a Sátán helyezett az érintett gyülekezetek fölé. A következmények a gyülekezeti élet és evangélizálás vonatkozásában néha olyan drámaiak, hogy gyakran tizenkét hónapon belül a gyülekezet létszáma megkétszereződik!

A Sátán mindig arra törekszik, hogy elnyomja, kínozza, és ha lehet, elfoglalja az emberi lényeket gonosz szellemekkel (démonokkal), akik állandóan azon fáradoznak, hogy a Sátán céljait valósítsák meg.

Összefoglalás

Jelenleg a Sátán e világ istene. Ez az idő azonban ugyanúgy korlátozva van, mint az ő különböző képességei. Nem méltó arra, hogy imádjuk, de megtévesztés alatt tartja a világ nagy részét, hogy őt kövessék.

A hívő keresztények legyőzhetik őt és erőit Jézus nevében, de állandóan ébereknek kell lennünk, mert amint Péter mondja: „az ördög, mint ordító oroslán szertejár, keresvén, kit elnyeljen” (1Péter 5:8).

5. fejezet

A bukás és Isten üdvterve

Senki nem vonhatja kétségbe az ember képességét arra, hogy vétkezzen. Soha nem találkoztam senkivel, aki ne lett volna tudatában mind annak a képességének, hogy tud rosszat tenni, mind annak a ténynek, hogy valaha már tett rosszat az életében! A bukás valósága teljesen körülvesz bennünket. Az ember gonoszságra való képességét megfelelően bizonyítják a napilapok legfrissebb hírei is.

Az utóbbi bekezdés írását félbehagytam, hogy megnézzem a televízió híreit, és ebben a néhány percben szemtanúja lehettem olyan kisfiúk meggyilkolásának, akik a szexuális aberráció áldozatává váltak, két nő halálának, akiket először megerőszakoltak; továbbá, az üzleti világban visszaélések tömegének egy nagy brit vállalat vezetésében.

Minden társadalomnak el kell szenvednie emberek bűneinek következményeit. Mivel a népességnek csak egy nagyon kis százaléka keveredik bele közvetlenül ilyen szélsőséges gonoszságokba, amiket az előbb említettem, újra meg újra meglepetéssel találkozom hétköznapi emberek különböző és néha bizarr tapasztalataival, akiknek a problémái a lelki gondozói szobában kerülnek felszínre.

Hűtlenség, perverzió, csalások, lopások, szexuális bántalmazások történetei ömlenek ki, miután eltávolítjuk a tiszteletreméltóság védőburkát és az álarcot. Felismerem, hogy amit Pál mondott: „mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róma 3:23.), az nem csak egy teológiai tantétel, hanem az élet közvetlen magyarázata, mert biztosan ő is így látta és tapasztalta.

A lázadás és a bukás

Az ember jelen állapota nem az, mint amilyenek Isten először megalkotta. Isten szent és igaz, és ő az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette, tehát valahol, valamikor, valami szomorú módon el kellett hogy romoljon. Bárhogy magyarázzuk is Ádám, Éva, az Édenkert és a kígyó történetét, a bukás következménye pontosan az, amit Mózes első könyve elmond. A bizonyítékok mindenki számára láthatóak, mind a saját életünkben, mind mások életében: az ember bűnös lény, és lázadásban van a szent és igaz Istennel szemben.

Amikor a lázadás szót említjük, ez arra emlékeztet, hogy mi történt a mennyben, amikor Lucifer megpróbálta magának megszerezni az Istent megillető dicsőséget. Isten nem tűrhette el a lázadást a mennyei rendben, ezért Lucifert kiűzte és levetette a földre. A lázadás a Sátán jellemének részévé vált, és miután első próbálkozása, hogy Istent megfossza trónjától, kudarcot vallott, a Sátán nekilátott tönkretenni Isten alkotását. Célba vette az embert, Isten teremtő munkájának csúcspontját, akit Isten a saját képére és hasonlatosságára alkotott, és alapvető taktikája az volt, hogy elvesse a lázadás magvait, hogy megfertőzze az emberiséget a saját szellemével.

A lázadás olyan, mint egy ragályos betegség, amelyre nincs gyógymód - ha egyszer valaki megkapta, egész életében viselnie kell. Minden bűn lényege egyszerűen lázadás, és a Mózes első könyvében olvasható leírás lényege az ember bukásáról is egyszerűen ez: lázadás Isten utasításaival szemben.

A legnagyobb, de legkockázatosabb ajándék, amit Isten adott az embernek, a szabad akarat. Isten soha sem törte le ezt a képességünket, hogy válasszunk és a saját dolgainkat tegyük. Ádámnak és Évának szabad akarata volt arra, hogy válasszon. Mindaddig, amíg a lázadás magvai nem voltak elvetve szívükben, az a gondolat, hogy Isten szeretetteljes utasításainak való engedelmisség helyett bármi mást válasszanak, meg sem fordulhatott a fejükben. Eddig a pontig szabad akaratukat bölcsen tudták használni.

A bukás természete

Mózes első könyvének története a Sátánt kígyóként ábrázolja. Ez a kép teljesen meg-egyezik Jézus megjegyzésével, amit a hetvenkettőnek mondott: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején, és semmi nem árthat néktek” (Lukács 10:19.). Itt Jézus arról a hatalomról beszél, amellyel a benne hívők rendelkeznek a Sátán és az ellenség minden munkája fölött.

A kígyó taktikája egyszerűen az volt, hogy megkérdezte Évától, vajon tényleg meghal-e, ha eszik a tiltott fáról. A kérdés elég volt, hogy Éva kételkedni kezdjen. De neki szabad akarata volt, hogy válasszon, hiszen-e a kígyótól kapott kételyeknek, vagy továbbra is bízson Istenben, akit ismert, és aki szerette őt. Isten nem automaták nemzetségét teremtette, akiknek csak egy lehetőségük van: hogy engedelmeskedjenek neki.

Ezen a ponton Éva nem vétkezett, de elkezdett gondolkodni egy lázadó cselekedetről. Attól a pillanattól kezdve, hogy szakított a gyümölcsből, a lázadás már nem csupán egy gondolat volt a fejében, hanem véghezvitt cselekedet. A bűn belépett a faj életébe, és a lázadás, amely a Sátánnal kezdődött a mennyben, megfertőzte az emberiséget. Ádám követte Éva példáját, és a bűn betegsége az emberiség jellemző tulajdonsága lett. Az ember kiesett első állapotából.

Istennek az volt a terve, hogy az ember, aki elsősorban szellemi lény, állandóan tökéletes harmóniában és közösségben éljen vele. Semmi utalás nincs az igében arra nézve, hogy ez a földön vagy a mennyben jelentett-e örök életet. Az azonban világos, hogy amint a Sátán megfosztotta az Istennel való közösségtől azáltal, hogy kiűzetett a mennyből, lehetetlenné vált, hogy az ember, aki csatlakozott a Sátán Isten elleni lázadásához, megmaradhasson Istennel való közösségében anélkül, hogy Isten valami radikális dolgot ne cselekedne.

Mózes első könyve 3. rész 15. verse elmondja, hogy már az emberiség történelmének legkorábbi percében elhangzott egy prófécia, hogy egy napon az asszony magva a kígyó fejére fog taposni.

Ellel Grange szolgálatának kezdetén szabadító szolgálatot végeztünk egy férfi felé, aki, mialatt börtönben volt, eladta magát az ördögnek. Később, amikor magánzárkában volt, egyetlen dolgot tarthatott magánál, egy Újszövetséget. Elolvasta, és azzal fejezte be, hogy átadta életét Krisztusnak. Megváltozott emberként jött ki a börtönből, de még szörnyű problémái voltak, amelyek korábbi életéhez fűződtek.

Lelkigondozásának életbevágóan fontos része volt a szabadítás. Eljött az a nap, amikor foglalkoznunk kellett azzal a szellemmel, amely beköltözött, amikor eladta magát a

Sátánnak. A szabadulás heves és félelmetes volt, és a testét súlyosan meggyötörte a démon, amikor elment.

Amikor az egésznek vége volt, tisztán látszott, hogy a férfi egyszerre éli át a sokk és az öröm érzését. Megkérdeztem tőle, hogyan élte át a dolgot. Jellegzetes északi tájszólásával leírta, amit látott szellemben, amikor a szabadulás megtörtént. „Egy nagy szürke kígyó volt - mondta -, fekete, ronda májfoltokkal mindenütt, és a feje teljesen be volt zúzva.”

Előtte még soha sem olvasta az Ószövetséget, és semmit nem tudott az 1Mózes 3:15. prófeciájáról, de amit elmondott, az pontos képe volt ennek a prófeciának, amit Jézus tesz a Sátánnal - bezúzza a fejét. Az ehhez hasonló tapasztalatok fontos segítséget jelentenek, hogy az ige hitelességét megbecsüljük!

A bűn következményei

Isten úgy döntött, hogy a Sátánt azonnal kiűzi a mennyből, és örök büntetést ígért neki és angyalainak a tűz tavában (Jelenések könyve 20:7-15. és Máté 25:41-46.). Mivel egyszer ilyen igazságosan, határozottan és véglegesen bánt el Isten a lázadással, nem volt mód arra, hogy az ember hasonló lázadásával szemben kevésbé igazságosan, határozottan vagy véglegesen lépjen fel. Amint Pál mondja (Róma 6:23.): „a bűn zsoldja a halál”, és amint Ádám és Éván keresztül a bűn belépett a világba, hasonló módon Isten ítélete is eljött a világra.

Azáltal, hogy az ember csatlakozott a Sátán Isten elleni lázadásához, leszerződött a büntetésben való részesedésre is, amelyet Isten a Sátán számára elkészített. Ez talán keménynek tűnik, de igazságos. Biztos, hogy Isten szíve nagyon fájt, amikor látta az ember döntését, amit abból a szabad akaratból hozott meg, amit őtőle kapott. Az angol törvények értelmében a bűntárs ugyanúgy bűnös, mint az, aki elköveti a bűncselekményt. Lehet, hogy Ádám és Éva csak tettetárs volt a Sátán bűncselekményében, de ők és utánuk mindenki részese ennek a bűncselekménynek.

A démonizálódás kezdetei

Ádámot és Évát a lázadás szelleme befolyásolta, és Mózes első könyvének története azzal folytatódik, hogy bemutatja: az atyák bűnei nem korlátozódnak az atyákra. A 2Mózes 20:5. azt mondja, hogy: „megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék”. A „gyűlölet” szó ebben az összefüggésben sokkal többet jelent, mint a gyűlölet érzése. Azt jelenti, hogy az engedetlenség ténye a szívben levő gyűlölet bizonyítéka akkor is, ha az illető nem érez gyűlöletet Isten iránt. Hasonló módon az Újszövetségben Jézus eleve feltételezte, hogy azok, akik nincsenek vele, ellene vannak. Kainra és Ábelre hatással volt szüleik lázadása, és amikor Kain okot talált arra, hogy haragudjon Ábelre, a gyilkosság gondolata megfogant a szívében.

Az 1Mózes 4:7. azt mondja: „A bűn az ajtó előtt leselkedik”. Ez a vers egy ősi babiloni szövegben így hangzik: „egy démon vár, hogy bemehessen”. Azáltal, hogy Kain a gyilkosság gondolat szerint cselekedett, és megölte testvérét, még jobban megnyitotta magát a Sátán mesterkedései előtt, és a gyilkosság szelleme belépett az életébe.

Szolgálatunk során több emberrel kellett foglalkoznunk, akik gyilkosságba keveredtek - általában a szabad elhatározásukból választott abortusz bűnébe. Gyakran ki kellett üznünk a gyilkosság szellemét abból a személyből, aki valaha is abortusz mellett döntött. Más alkalmakkor is a gyilkosság szellemével találkoztunk, amelynek azért volt joga belépni a

személy életébe, mert gyűlölet volt a szívében valakivel szemben. Nem csoda, hogy Jézus, aki a törvénynek ezt a megvilágítását és szellemi értelmét adta, belefoglalta a Hegyi Beszédbe (Máté 5:21-24.), hogy ha valakinek ok nélkül harag van a szívében, az szellemileg ugyanolyan károsan hat az illetőre, mint a ténylegesen elkövetett gyilkosság.

Könnyen megérthetjük, hogy ha a lázadás egyszer már ott van az ember szívében, akkor a bűn folyamatos gyakorlása belépési pontok egész sorát biztosítja, amelyeken keresztül a Sátán odahelyezheti az erőit (gonosz szellemeket) közvetlenül az ember ellen, és ezáltal Isten ellen. Az ember démonizálódása természetes következménye a Sátán eredeti, Isten elleni lázadásának. Minél jobban démonizálódik az emberiség, annál nagyobb belső ellenállás kél benne a Szent Szellem dolgaival szemben, és annál kevésbé valószínű, hogy Isten felé fordul.

Következmények az emberiség számára

A bukás végső következménye a halál. Isten tökéletesnek teremtette az embert, és nem tudom elhinni, hogy Isten célja az lett volna, hogy az ember betegségeknek és fizikai halálnak legyen alávetve a testműködés hiányosságai miatt, amit aztán örök szellemi halál követ, végtelen elszakítottság Istentől, aki megalkotta és szerette őt. Mégis tapasztalati tény, hogy az ember megbetegszik, számtalan betegség pusztítja az emberi testet és azokat a tényezőket, amelyek az elmét vezérlik. Mind életében, mind halálában az ember saját lázadásának áldozata.

A bukás azonnali következménye az ember szellemi elkülönülése lett Istentől (aki Szellem) - ez a lázadásnak elkerülhetetlen következménye. Abban a pillanatban, amikor az ember a szabad akaratát Isten elleni lázadásra használta fel, halott lett Isten számára a bűn miatt. Az Ószövetségben Isten és az ő választott népe (a zsidók) között a Mózes által lefektetett szövetség alatt lehetőség nyílt a bűnbocsánatra megtérés által, amelyet állatok feláldozása követett.

Bármilyen csodálatos volt ez a zsidók számára, a pogányoknak ebből nem sok haszna volt! A törvény megalapítása azt eredményezte, hogy sok zsidó számára a törvény betűjével szembeni engedelmesség sokkal fontosabb lett, mint az Isten Szellemével szembeni fogékonyság, aki a törvény mögött volt. Innen származik Jézus ellentéte a farizeusokkal, akik a magyarázott törvény apró részletei alapján mérlegelték az embereket, de szívükben szellemi zűrzavar volt.

Jézus megjegyzéseivel leleplezte a képmutatásnak ezt a fajtáját olyan dolgokkal kapcsolatban is, mint a házasságtörés. Belelátott az emberek szívébe, és tudta, hogyha egy férfi gonosz vágyal a szívében néz egy nőre, az ugyanolyan bűn (ami azt a személyt illeti, aki tiltott szexuális izgalmaira gondol), mint a ténylegesen elkövetett cselekedet. Igen, az elme perverz képzelődései valószínűleg messze felülmúlnak minden ténylegesen végrehajtott cselekedetet.

A férfiak mégis úgy gondolták, hogy büntelenek, mert még tényleges kapcsolatuk nem volt kéjes vágyaik tárgyával. Az emberek a törvényt a saját céljaikra használták. És amikor a szívük nem volt rendben Istennel, a törvény olyan határvonallá vált a számukra, amit nem szabad átlépni, és nem egy olyan alapelvnek tekintették, amelyet követni kell.

A Krisztus eljövételét megelőző századokban az emberiség alapvető fontosságú leckéket tanult meg. Próféta, történetírók, költők és társadalommagyarázók drága dolgokat értettek meg Isten természetével és jellemvonásaival kapcsolatban, és ezeket gondosan feljegyezték. Olyan emberek, akik a Szent Szellem ihletése alatt cselekedtek, leírták azt, amit ma

Ószövetségként ismerünk. Számukra ez saját élettapasztalataik leírása volt, de ezzel egyidőben Isten távolabbi céljai az egész emberiség számára kezdtek lassan beteljesedni.

Miután az ember vétkezett, nem volt meg többé a bensőséges szellemi közösség Isten és teremtménye között. Az ember már nem tudta többé megérteni, hogy mi van az Atya szívében, az Atya sem tudott akadálytalanul beszélni gyermekeihez. A leckét az ember csak évszázadok alatt, nehezen tudta megtanulni. Lassanként, amint az iratokat megírták és összegyűjtötték az Ószövetségben, Isten jelleme és szeretete feltárult az egész emberiség előtt - nem csak a zsidók számára.

De a zsidó nép volt az az eszköz, amelyet Isten választott, hogy rajtuk keresztül jelentse ki magát a világnak. Az a tény, hogy a zsidók nem voltak mindig feddhetetlen tanúi Isten dicsőségének, nem lehet ellenük szóló vád. Ők részei egy bűnös fajnak, és bármelyik más népet választotta volna Isten, azok ugyanolyan méltatlanok lettek volna Isten csodálatos kegyelmének elfogadására.

Isten Szelleme időnként felfedett próféciaikat ószövetségi szerzőktől a jövővel kapcsolatban, amelyek sokkal nagyobb üdvösségre utaltak annál, mint ami a törvény keretei között lehetséges volt. Homályos utalások, amelyeket a szerzők aligha érthettek meg, mint pl.: „megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból” (Zsolt. 34:21.) és „a kő, amelyet az építők megvetettek, szegeletkővé lett” (Zsolt. 118:22.), csak úgy hemzsegnék az igei feljegyzésekben. Ugyanakkor vannak nagyobb, speciális, részletes próféciaik olyan emberektől, mint Mikeás, Ésaiás és mások, akik előre szóltak Jézus eljövételéről.

Amikor végül elérkezett Jézus eljövételének ideje, a zsidó nép római megszállás alatt volt, és a legtöbb ember által várt egyetlen Messiásnak olyan valakinek kellett volna lennie, aki meg tudja őket szabadítani ettől a zsarnokságtól. Csak egy maroknyi ember volt igazán kész és szellemileg éber Jézus fogadására, amikor erre a világra jött.

Józsefet és Máriát angyali látogató figyelmeztette. Valószínűleg szinte elkábultak a bekövetkezendő dolgok rendkívüliségétől. És mennyire felbátorodhattak, amikor felvitték a gyermek Jézust a templomba, és ott két idős embert találtak, Simeont és Annát, akik pontosan tudták, hogy ki ez a baba, és akiknek az élete tökéletesen beteljesedett a Messiással való rövid találkozás által. Mivel az angyalok látogatása nagyon különleges esemény, az emberektől kapott bizonyosság és bátorítás szintén nagyon-nagyon drága.

Mennyire örvendezhetett József és Mária, amikor Simeon odament hozzájuk azokkal a csodálatos szavakkal, amelyeket az egész világon Nunc Dimittisként ismernek és énekelnek: „Mostan bocsátod el Uram a Te szolgádat a Te beszéded szerint békességben, mert látták az én szemeim a Te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szeme láttára, világosságot a pogányok megvilágosítására, és a Te népednek, az Izraelnek dicsőségére” (Lukács 2:29-32.).

Simeon tudta, hogy most már meghalhat békességben. A gyermek, akiről Isten beszélt neki, végre megszületett. Átadta a megerősítés és bátorítás szavait a szülőknek. Életműve - a végtelenül drága időnek csak néhány perce - beteljesedett. Isten valóban beteljesítette a szavát. És ugyanabban az órában odajött Anna, 84 éves volt, de még mindig böjtölt és imádkozott, és soha nem szűnt meg dicsérni Istent. Micsoda nő! És milyen drága volt az Úrtól, hogy mind egy férfit, mind egy nőt odaküldött Józsefhez és Máriához - két tanút, hogy megerősítsék egymás bizonyágtételét.

Isten üdvterve

Az angyal megmondta Józsefnek, hogy Jézusnak nevezze a babát, mert ő fogja megmenteni a népet bűneiből (Máté 1:21.). De semmit nem mondott a szülőknek arról, hogyan fogja Jézus ezt a célt megvalósítani. Mint zsidók, tudhattak a Messiás eljövételének ígéretéről, de nagyon valószínűtlen, hogy azt is megértették volna, hogy az ő fiuk kegyetlen halált fog halni a világ bűneiért.

Jézus egészen egyszerűen kijelenti Nikodémussal folytatott beszélgetésében (János 3:16.), hogy Isten úgy szerette a világot (az embereket, akiket teremtett), hogy az ő egyetlen Fiát adta, hogy mindenki, aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ez az ige talán a leggyakrabban idézett és legszeretettebb vers a Bibliában.

Ezek a szavak azonban nem jelentenek senki számára sem ingyenes bűnbocsánatot, attól függetlenül, hogyan él, hanem azok számára jelent bűnbocsánatot, akik hisznek. Ha valaki úgy dönt, hogy nem hisz, annak következménye elkerülhetetlen - osztozás a Sátánnal a lázadás következményeiben, ami Máté Evangéliuma, a Zsidókhoz írt levél és a Jelenések könyve szerint a tűznek tavát és a második halált jelenti!

Az ember vétkezésének pillanatában, amikor az idő fogyni kezdett az emberi faj számára, Isten működésbe hozta tervét a megmenekülésre. Úgy döntött, hogy elküldi fiát a földre, hogy úgy éljen és haljon meg, mint egy emberi lény, de bűn nélkül maradjon. Jézus büntelen emberként magára vehette a mi bűneink büntetését, de ha vétkezett volna, akkor a terv kudarcot vall. Csak azáltal maradhatott nyitva az út azok számára, akik bíznak Jézusban, hogy megmeneküljenek a saját lázadásuk következményeitől, hogy Jézus nem csatlakozott a Sátán lázadásához.

A pusztai kísértés nyomása, amit a Sátán Jézusra gyakorolt, nagyon valóságos volt. Ha Jézus úgy dönt, hogy isteni erejét önző célokra használja (kenyeret csinál, amikor böjtöl), vagy elfogadja, amit a Sátán felajánlott Neki: a világ összes királyságát anélkül, hogy a keresztre menne, vagy leugrik a templom tetejéről, hogy hatással legyen az emberekre, az angyalok légiparádéjától kísérve, amikor megmentik őt a sérüléstől, vagy megadja magát bármilyen más kísértésnek, amivel a Sátán megkörnyékezte, akkor a küldetése kudarcot vall. Még az Isten Fia sem lett volna külön az emberiségnél abban, ahogyan megbirkózik a Sátán támadásaival.

Isten büntelen fia volt az egyetlen lehetséges fenyegetés a Sátán emberiség fölötti uralma számára. Néhányszor a Sátán megpróbálta idő előtt megölni Jézust. Amikor csecsemő volt, Heródes minden tőle telhetőt megtett Betlehemben. A gyilkosság szellemei (valószínűleg a büszkeség adott ezeknek jogot), a félelem és féltékenység Heródesben, ezeket mind felhasználta Sátán, hogy manipulálja Heródes gondolatait és cselekedeteit. Heródes már megalapozta gyilkos hírnevét azzal, hogy elintézte feleségét és anyósát!

Názáretben a gyülekezet (a harag szelleme működött az emberekben) felkelt a prédikáció végén, és megpróbálta letaszítani Jézust a szikláról (Lukács 4:28-30.). Galileában úgy tűnik, hogy egy levegőbeli szellem korbácsolta fel a vihart a tavon, és megpróbálta őt belefojtani a tóba. Jézus szólt a viharhoz (a vihar mögött lévő szellemhez), és azonnal csend lett (Lukács 8:22-25.).

Senki sem vehette el Jézus életét. Csak akkor, amikor Isten prófétai naptárában eljött az idő, és Jézus önszántából úgy döntött, hogy leteszi az életét, csak akkor kellett szembenéznie a halállal. Akkor nem volt csodálatos menekülés Egyiptomba vagy természetfölötti tett a menekülés érdekében, mint Galileában. De a Sátán minden bizonnyal nem volt elégedett, mert tudta, hogy vereséget szenvedett.

Jézus számára az önkéntes halál a kijelölt időben azt jelentette, hogy Isten visszavehetett az ellenség kezéből sok-sok millió embert, akik egyébként elvesztek volna a Sátán lázadása következtében. Jézus volt az áldozati bárány, nemcsak a zsidó nép, hanem az egész világ számára. Jézus úgy döntött, hogy leteszi az életét, és ebben van a kereszt és a feltámadás történetének a lényege.

Három nappal később egy angyal elhengerítette a követ, és Jézus szinte kirobbant a sírból. Jézus nemcsak áldozati bárány volt, hanem legyőzte a halált, és ezáltal erőt vett a bukás legnagyobb következményén. A Sátán és minden démona véglegesen Jézus lábai alá került, és a világtörténelem legnagyobb győzelme ment végbe, játszódott le és vált nyilvánvalóvá az első század Palesztinájának színpadán.

Jézus eljött a földre, vagy ahogyan János olyan szemléletesen kifejezte: „Az ige testté lett és lakozott közöttünk” (János 1:14.). Eljött, mint ember, de teljesen bűntelen maradt. Felment dicsőségbe, és most az Atya jobbán ül, miután mindent elintézett, amivel őt az Atya megbízta.

Az út megnyílt az emberek számára, hogy belépjenek a mennybe az igazság makulátlan köntösét viselve, amelyet Jézus a kereszten nyert meg a számukra. És ez az ajánlat azóta nyitva van mindenki számára, aki odajön hozzá, és „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” (János 1:12.). Nem csoda, hogy Jézus aláhúzta szolgálatában, hogy ő az egyetlen út az Atyához (János 14:1-7.).

Az üdvösség terve elvégeztetett. A kereszten Jézus legyőzte a Sátánt, és elfordított minden átkot, amit a Sátán az emberiségre szórt. „Jézus átokká lett értünk” (Galácia 3:13.). Ezekbe az átkokba beletartoznak a betegségek és a démonizáltság.

Ésaiás próféciája ezt mondja: „Az ő sebeiben gyógyultunk meg” (Ésaiás 53:5.). Az Ésaiás 61:1-ben ő előretétele Jézus eljövételére.

Évszázadokkal Jézus születése előtt olyan szavakat írt Jézus szolgálatáról, amelyeket Jézus alkalmazott saját magára, amikor a názáreti zsinagógában beszélt. Ott Jézus kihirdette a népnek: „Az Úrnak Szelleme van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem (üdvösség), elküldött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek (szabadulás), és a vakok szemeinek megnyílását (gyógyulás), hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lukács 4:18-19.).

Micsoda állítás volt ez, hogy ő az, aki az üdvösség, szabadulás, gyógyulás és helyreállítás evangéliumát hirdeti azoknak, akik szükségben vannak! Egyedül Jézus volt az, akinek volt hatalma és joga, hogy egy ilyen kijelentést tegyen, és a Sátán ezt tudta! A gyógyulás és a szabadulás Jézus szolgálatának elválaszthatatlan része. Ezeket bele kell érteni a kereszt fogalmába, és beletartoznak a nagy parancsolatba, amelyet Jézus adott az egyháznak. Isten üdvterve részletes és átfogó.

A belépés módja

Az evangélium lényege hihetetlenül egyszerű. Az út nyitva áll mindenki számára, aki belép Isten országába, hogy újjászülessen. Nincsen semmi korlátozás, és teljesen ingyenes. Ez valóban evangélium a szegényeknek! De a gazdag ifjú számára az ár túl magas volt. Bár az üdvösség ingyenes, és csak el kell fogadni, sok ember számára ennek az ára még mindig túl magas, mert Jézus követése belekerül mindenünkbe. És a gazdag ifjúnak a pénze volt az istene.

Sok ember, aki gyógyulást keres, azt akarja, hogy Isten foglalkozzon a tüneteivel, de nem tudja, hogy Jézust kell élete Urává tennie. De egyértelmű, hogy ha a tüneteik oka inkább szellemi, mint fizikai, akkor nem sokat tudunk ezekkel kezdeni, hacsak nem hajlandók először szellemileg meggyógyulni.

Ezért az evangélizálásnak kell első helyen állnia azoknak a gondolatában, akik gyógyítással és szabadulással szeretnének szolgálni az emberek felé. A gyógyulás napirendi pontjának helyét nagyon gyorsan elfoglalhatja az evangélizálás. Meglepő, hogy mennyivel készségesebben hallgatják az emberek az evangéliumot, ha erre saját bajaik szorítják őket! Bár nem Isten a betegség és a szenvedés szerzője, biztos, hogy felhasználja ezeket arra, hogy felkeltse figyelmünket, amikor más csatornák kudarcot vallanak.

Összefoglalás

A bukás valóságos, és ez az ember Istentől való elkülönüléséhez vezetett a lázadás következtében. Isten szeretete olyan nagy, hogy elküldte Jézust, hogy megnyissa a lehetőséget az Isten és ember közötti kapcsolat helyreállításához. Ez az út nyitva áll mindenki számára, aki hisz Jézusban. A kereszty győzelme olyan nagy, hogy nemcsak az örök élet ingyenes ajándéka vált elérhetővé a számunkra, hanem győztesek vagyunk a Sátán és minden munkája fölött is, mert a gyógyulás és a szabadulás is beletartozik a kereszty művébe.

6. fejezet

A gonosz szellemek jelleme és munkája

A sötétség erői

Már láttuk, hogy a Sátán hogyan lett a sötétség erőinek fejedelme, és hogy az ő uralma alatt van minden angyal, aki csatlakozott a mennyei lázadáshoz, akiket Mihály levetett a földre. Megállapítottuk, hogy a Sátán nem mindenütt jelenvaló, és hogy a sötétség más erőinek segítségével nélkül képességei rendkívül korlátozottak.

Sajnos azonban igen nagyszámú bukott angyal áll a rendelkezésére. A legtöbb bibliamagyarázó szerint a Jelenések könyve 12. rész 4. verse azt mutatja, hogy a mennyei seregek egyharmada lázadt fel a Sátánnal együtt és vettetett vele együtt ki a mennyből. De mennyi lehet a mennyei lények egyharmada?

A Jelenések könyve 5:11. utal a mennyei seregek nagyságára. Több fordításban így hangzik ez az igever: „Számталanszor számталan és sok ezerszer sok ezer”, egy másik fordításban: „Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”, és a legszemléletesebb, de ugyanakkor pontatlan fordítás: „ezrek és milliók”. Az világos, hogy megszámlálhatatlan angyali seregről van szó, és ha ezek az ottmaradt angyalokat képviselik, miután az egyharmadukat kiűzték, akkor nagyon nagyszámú bukott angyalról is beszélhetünk, akik a Sátánt szolgálják a lázadásban mind Isten, mind pedig teremtménye, az ember ellen.

Bukott angyalok

Pál határozottan azt állítja, hogy a bukott angyalok, akik fellázkodtak a Sátánnal együtt, nagy gonddal összeszervezettek állnak a sátáni erők hierarchiájában a világ körül. Néhány alkalommal leírja valós, mégis pontatlan terminológiával azt a természetfeletti mennyei szervezetet, amely az ő valóságos ellensége volt, amellyel mindennapi szolgálatában szembe kellett néznie.

A legjellegzetesebb utalás (Efézus 6:12.) megvilágítja a szellemi arcvonalat: „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak”. Pálnak nem voltak illúziói. Hitte, hogy bár az ő szolgálata, amelyet hús és vér emberi lények felé végzett, nagyon is földi, de amiért a csata olyan kemény, azt sokkal inkább a mennyei magasságban lévő szellemi erőknek kell tulajdonítani, nem pusztán az emberi elme ellenállásának az evangélium igazságával szemben. Ezért figyelmeztet minket, hogy vegyük fel Isten teljes fegyverzetét, hogy szilárdan megállhassunk mindennel szemben, amit a Sátán és levegőbeli erői velünk szemben tesznek.

Pál megjegyzései megegyeznek Dániel tapasztalataival, amelyek a Dániel 10-ben vannak leírva. Dániel, aki fogolyként Perzsia császárárt szolgálta, Isten elé állt imában és böjtölésben. Három héttel azután, hogy elkezdett imádkozni, hirtelen szembetalálta magát egy angyallal, aki válaszként jött az ő imádságaira.

Az angyal megmagyarázta a 21 napos késés okát, és elmondott valamit arról a csatáról, amely útközben a mennyei magasságban történt! Perzsia angyali fejedelmét csak Mihály arkangyal segítségével tudta legyőzni, aki Izrael őrangyala volt (21. vers). Dániel

imádságai elindítottak egy levegőbeli csatát, és az ezt követő tapasztalata a földön kétségtelenül annak a következménye volt, ami a levegőben történt.

Démonok és gonosz szellemek

A Sátánra és angyalaira utaló helyenkénti megjegyzéseken kívül az evangéliumi írók különböző görög szavakat használnak, majdnem felcserélhetően, a szellemi erők megjelölésére, amelyek a Sátán uralma alatt állnak, és amelyek behatolnak az emberbe. Ezek a „daimon” vagy „daimonion” (démon), a „ponera” (gonosz szellemek) vagy az „akatharta” (tisztátalan szellemek).

Úgy tűnik, hogy a démonok és gonosz vagy tisztátalan szellemek ugyanazt jelentik az evangélium írói számára (úgy vannak leírva, mint akiknek ugyanolyan hatásai vannak a démonizált emberek életére), de ezek a szellemi erők úgy is megjelennek, mint akik különböznek a bukott angyaloktól. Például úgy tűnik, hogy Lukács különbséget tesz angyalok és szellemek között (Apostolok cselekedetei 23:8-9.). Ezért általában azt feltételezik, hogy amikor szabadító szolgálatról beszélünk, akkor démonokkal és/vagy gonosz szellemekkel foglalkozunk.

Mégis, amikor valaki megpróbál túlságosan pontos lenni ezekkel a különböző meghatározásokkal kapcsolatban, akkor abba a veszélybe kerül, hogy olyan dolgot próbál meghatározni, amely igei alapon meghatározhatatlan. Az ember azonban kénytelen egy nagyon nyilvánvaló kérdésre válaszolni: ha Jézus démonokat és gonosz szellemeket űzött ki az emberekből, és ezek a szellemi lények nem bukott angyalok, akkor mik? Honnan származnak és ki teremtette őket?

Az Efézus 6:16-ban Pál utal a gonosz tüzes nyilaira. De mik ezek a tüzes nyilak? Valóban gonosz szellemek lennének, amelyeket a Gonosz küldött az ember ellen? Vagy ezek egyszerűen kísértések, amelyek csak azért támadnak, mert testi lények vagyunk?

Akármik is legyenek ezek, Pál a római katona pajzsának hasonlatát alkalmazza, ami úgy van leírva, mint a hit pajzsa, amellyel az ember képes elhárítani ezeket a szellemi támadásokat. Lehet, hogy ez képi nyelv, de a kép egy védelemről szól, ami megvéd valamitől, ami valószínűleg áthatolna rajtunk, ha nem hárítjuk el hatásosan. Pál pontos író volt, és nem valószínű, hogy használt volna egy ilyen leíró illusztrációt, mint ez, ha annak magyarázata félreértésre és tévedésre vezette volna az olvasót.

Sok kérdés van, amelyről az ige vagy hallgat, vagy nem ad rá pontos választ, de ez nem jelenti azt, hogy közömbösséget kell felöltönnünk olyan dolgokkal szemben, amelyek mégis rendkívül megfontolásra méltók. Sok alapvető kérdés van, amelyről az ige hallgat, de ez nem jelenti azt, hogy gondolatainkat el kell fordítanunk ezekről a kérdésekről, és hogy bűn lenne keresni ezekre a választ! Most már mosolyoghatunk a régi csillagászokon, akiket eretneknek bélyegeztek meg, mert azt állították, hogy a föld gömbölyű, de számukra az akkori teológusok gúnyolódásai és fenyegetései fájdalmasan valóságosak voltak!

Egy másik kérdés, amelyet feltesznek: „Képesek-e a démonok szaporodni, képesek-e párizni?” Bár nincs mód arra, hogy átfogó választ adjunk erre a bonyolult kérdésre, van egy homályos utalás az 1Mózes 6:1-4-ben olyan lényekre, akik mennyei lények (Isten fiai) és az emberek szép leányai közötti szexuális kapcsolat gyümölcsei. Szemmel láthatólag ennek a viselkedésnek a gonoszsága volt az egyik fő tényező Isten döntésében, hogy özönvizet bocsát a földre, és eltöröl minden életet a föld színéről, kivéve Noét és családját.

Világos, hogy ez a szakasz magában foglalja a szaporodás valamilyen képességét. Vannak magyarázók, akik azt hiszik, hogy a gonosz szellemek és démonok ennek az Isten teremtménye elleni újabb lázadásnak a következtében adódtak a Sátán erőihez, amelyben tiltott szexuális kapcsolatok jöttek létre.

Vannak magyarázók, akik összekapcsolják ezt a homályos szakaszt Pál utasításaival is, amelyeket a Korinthusi nőknek adott (1Korinthus 11:2-16.), hogy mindig befedett fejjel dicsőítsék vagy imádják Istent. A 10. versben elmondja, hogy ez az angyalok miatt van, és ez azt jelenti, hogy amikor egy nő imádság által belép a szellemi birodalomba, kendő viselésével jelzi az angyaloknak, hogy ő vagy a férje, vagy ha hajadon, akkor az édesapja vagy a család, illetve a közösség más férfitagja védelme alatt áll.

Világosan látszik, hogy ez fontos kérdés volt a Korinthusi gyülekezetben, mert Pál 14 verset szán levelében arra, hogy kifejtse álláspontját. Nincs más igehely, ami bármilyen segítséget nyújtana nekünk ezzel kapcsolatban, és minden más, bármilyen forrásmunkából szerezhető információ igen kívüli.

A bibliamagyarázók többsége azt hiszi, hogy a fej befedése fontos helyi kérdés volt, amelyről a Korinthusiak megkérdezték Pált, és ez nem olyan kérdés, amellyel kapcsolatban részletes szellemi utasításokat kellene adni más idők nőinek. De az a tény, hogy ők vannak többségben, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy ezeknek a magyarázóknak igaza van, mert Pál írásának stílusa ebben a szakaszban határozott szellemi utasításokra utal.

Ami a démonok és a gonosz szellemek közötti különbségeket illeti, feltűnő, hogy a sötétség erőinek különböző mértéke, ereje és hatalma van. Tudom, hogy a sátánisták, akiknek hétköznapi mesterségbeli képességeikhez tartozik démoni erők megszerzése, manipulálása és használata saját céljaik érdekében, jól ismerik a határozott különbséget erő és képesség vonatkozásában a démonok és gonosz szellemek között, de alapvető természetük és jellemvonásaik szempontjából azok mégsem különbözőek. Vannak, akik azt mondják, hogy egy démon gonosz szellemek gyűjteménye, akik egy speciális cél érdekében csoportokba, mondhatnánk testületekbe tömörültek, és mint ilyenek, nagyobb lehetőségeik vannak Sátán szolgálatában.

Abban az esetben, ha ez tényleg így van, akkor az evangéliumi írók meglehetősen pontosak voltak abban, hogy felcserélhetően használták mindkét szót, mert akár egyetlen gonosz szellemmel foglalkozunk, akár egy csoportjukkal, ez akkor is egy gonosz szellemi erő, amivel szembe kell néznünk és ki kell üznünk. Tény az, hogy a saját szolgálatunkban találkozunk olyan gonosz szellemekkel, amelyeket könnyen el lehetett távolítani, különösebb hűhó nélkül, de rendszeresen találkozunk azokkal, amelyek sokkal erősebbnek tűnnek, és sokkal több kapaszkodójuk van az ember életében. Időnként szerettük volna tudni, hogy egyetlen démonnal foglalkozunk vagy szellemek csoportjával, amelyek össze vannak kapcsolódva, és ezért sokkal erősebben bele tudnak kapaszkodni abba a területbe, amelyet megszereztek a személy életében.

Bár az ilyen jellegű kérdések érdekesek és alkalmanként fontosak a tényleges szolgálatban, a dolgok lényege az, hogy mivel a Sátán vereséget szenvedett a Golgotán, semmilyen szellemi erő, amely az ő uralma alatt van, legyen az démon, gonosz szellem vagy bukott angyal, nem tud véglegesen ellenállni Jézus neve erejének, és akármilyen ellenállást tanúsítanak is, végül meg kell adniuk magukat annak a hatalomnak, amelyet Jézus adott az ő gyülekezetének!

És ez jó hír - valóban ez az az üzenet, amely az evangélium szíve. A Kolossé 1:27-ben leírt ige: „Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége”, drámai módon fejezi ki azt a helyzetet, amelyet elfoglaltunk, amikor keresztényekké lettünk, a sötétség erőivel

szemben. Az ő ellenőrzésük és uralmuk alatt a mi egyetlen „reménységünk” az Istentől való örök elszakítottág lenne. De mivel Krisztus bennünk van, ezért mi az ő győzelmének a haszonélvezői vagyunk, és jogosan részesedünk az ő eljövendő dicsőségében. És mivel Krisztusban vagyunk, nem vagyunk többé alávetve a világ elemi szellemeinek (Galácia 4:3-5.).

A démonok jellemvonásai

Noha nagyon sok megválaszolatlan kérdés van a démonok eredetével kapcsolatban, nem kell ugyanilyen tudatlanságban lennünk jellemvonásaik kérdésében. Sok igei utalás és sok tapasztalat van erre nézve, és ezek közismertek azok számára, akik szabadító szolgálatot végeznek szerte a világon. Vannak, akik elutasítják a tapasztalati teológiát, mint ami igén kívüli és ezért gyanús, vagy akár lényegtelen. De amikor ezek a tapasztalatok megegyeznek az igével, és különböző országokban, különböző időkben élő megfigyelők tapasztalatai is egybevágóak, akkor nem vehetjük magunknak a bátorságot, hogy ezeknek a fontosságát elutasítsuk.

Igen, valóban fel kell ismernünk azt az ellentétet, hogy ha a mi teológiánk nem egyezik meg odaszánt keresztények megbízható tapasztalataival, akik Jézus Krisztus uralma alatt szolgálnak, és akiknek munkája nincs összeütközésben az igével, akkor újra végig kell gondolnunk azokat az ismereteket, amelyekről azt hittük, hogy e témában bírnak!

A démonok valóban élnek!

A démonok nemcsak eszmék vagy meghatározhatatlan erők, amelyek egy ember elméjén keresztül működnek. Ők élő, működő szellemi lények, akiknek van elméje, személyisége és saját akarata, amelyet odaszántak a Sátán szolgálatára. Mindezek nyíltan benne vannak az evangélium leírásaiban, amelyek Jézus démonokkal való találkozásairól szólnak (lásd a 8. fejezetet ezeknek az eseményeknek a részletesebb leírásáról!).

Jézus mindig úgy kezelte a démonokat, mint élő valóságokat, akik szembehelyezkednek Isten és az ember érdekeivel. Nem lepődött meg, amikor beszéltek a démonizált személy ajkain keresztül (Lukács 4:34.). Nem hőkölt hátra a kihívásuktól, amikor egy nyilvánvalóan intelligens és ismeretekkel rendelkező elme bizonyos dolgokat állított vagy kérdezt, mint pl.: „Mi közöm van nékem teveled Jézus, Felséges Istennek Fia?” (Lukács 8:28.).

Ő maga mondta, hogy: „Mikor pedig a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár nyugalmat keresve és nem talál, akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonét kijöttem. És odamenvén üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy, és vesz maga mellé más hét gonosz szellemet, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén ott lakoznak, és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél” (Máté 12:43-45.).

Ebben a megjegyzésben Jézus megerősíti, hogy a démonok élnek (úgy dönt, hogy élni fog majd valahol), van saját akarata (saját akarata szerint döntéseket hoz), elég intelligenciájuk van ahhoz, hogy gondolkodjanak arról, hogy az a hely, ahonnan eljöttek, üres lehet és érdemes visszamenni, és elég bölcsességet örökölt ahhoz, hogy hízélgéssel nagyobb démoni erők kegyeit keressék (akik nála gonoszabbak) azáltal, hogy bemutat nekik egy új otthont!

Ismereteik azonban korlátozottak. A démon, amely Skéva fiaihoz beszélt (Apostolok cselekedetei 19:15.), ezt mondta: „Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?” Minden démon felismeri Jézust, és tud róla. A szolgálatok során gyakran a démonok visszahőköltek a félelemtől, amikor meglátták Jézust a szolgáló csapatunk tagjaiban. Nem tudják elviselni sem az ő szeretetét a szükségben lévő személy felé, sem azt a hatalmat, amellyel a hívők azért rendelkeznek, mert Jézus bennük van. De a démon ismeretei korlátozottak voltak Skéva fiai kilétét illetően. Vannak démonok, amelyek nagyon jól informálnak tünnek, míg mások teljesen tudatlannak látszanak! Ismereteik és intelligenciájuk nagyon széles határok között mozog.

Az érzelmekkel kapcsolatban: a démonoknak határozottan vannak saját érzelmeik. Jakab elmondja, hogy „a démonok is hiszik és rettegnek” (Jakab 2:19.). Amikor azt mondja, hogy a démonok hisznek, Jakab nem azt akarja ezzel mondani, hogy a démonok bíznak Istenben, hanem felismerte azt, hogy a démonok nagyon is tudatában vannak Isten igazságának.

Ez a szakasz rávilágít arra, hogy nemcsak észbeli hitre van szükségünk az evangélium igazságaival kapcsolatban, hanem olyan hitre, amely személyes elkötelezettséget jelent Jézus Krisztushoz. Sok ember igencsak abban a tévedésben van, hogy azt gondolja, hogy mivel hisz Istenben, ezért részese Isten országának. Szívbeli elkötelezettség és személyes bizalom nélkül az Istenbe vetett hit nem különbözik attól a hittől, amellyel a démonok bírnak Isten valóságával kapcsolatban. A démonok remegnek a félelemtől, mert tudják, hogy a vesztes oldalon állnak.

Szolgálatunk alatt láttunk démonokat, amelyek egész sor olyan érzelmi megnyilvánulást mutattak, amelyeket emberek is érezhetnek, néha rendkívül haragosak, amikor leleplezzük őket. Más alkalmakkor szánalmasan nyöszörögnek attól a gondolattól, hogy kiűzik őket abból az otthonból, amelyet olyan hosszú időn keresztül bitoroltak! Rá kellett ébrednünk arra, hogy sok ember, akinek az érzelmei nincsenek egyensúlyban, vagy nem tudják azokat uralmuk alatt tartani, azért ilyenek, mert az érzelmeiket démonok befolyásolják.

Az a tény, hogy a démonok élő szellemi lények, nem ad számunkra okot arra, hogy szimpatizáljunk velük, vagy hogy a legcsekélyebb mértékben is figyelembe vegyük az esedezésüket, mikor engedélyért könyörögnek, hogy maradhassanak, sőt néha még azt is megígérik, hogy jók lesznek, ha nem üzzük ki őket!

A démonok testetlenek

A démonoknak nincs saját testük. Bár tudnak létezni testen kívül is mint uralkodó helyi szellemek, sokkal jobban ki tudják fejezni magukat azáltal, hogy elfoglalnak egy testet, ha lehet, akkor egy emberi lényt vagy egy állatot. Hogy volt-e valaha saját testük, vagy sem, az egyike azoknak a teológiai kérdéseknek, amelyek megválaszolatlanul maradnak addig a napig, amikor mindezeket a szellemi titkokat az örökkévalóság fényében fogjuk látni.

Vannak, akik azt mondják, hogy mivel olyan erős vágyuk van arra, hogy elfoglaljanak egy testet, valamikor kellett, hogy legyen saját testük, amelytől most meg vannak fosztva. Bárhogyan is van, amikor ők egy emberi lényben (vagy egy állatban) ütnek fel a székelyüket, akkor szembeszegülnek Istennek az ő teremtményeivel kapcsolatos szándékaival.

Egy római légió létszáma hatezer férfi is lehetett. Általános vélemény, hogy az az uralkodó szellem, amelyik magát légiónak nevezte, valószínűleg ennyi szellem fölött uralkodott. Nem meglepő, hogy a gadarai megszállottak problémái voltak (Lukács 8:26-39.)! Amikor egyértelművé vált, hogy Jézus megnyerte a csatát, és a Légión uralma alatt lévő démonok

egész seregének távoznia kellett, a démonok engedélyért könyörögtek, hogy bemehessenek a disznókba. Feltételezhető, hogy Jézus a férfi iránt érzett rokonszenvből, akinek elsődleges szüksége az volt, hogy amilyen gyorsan csak lehet, megszabaduljon a démonoktól, teljesítette a kérésüket. De én nem hiszem, hogy a démonok előre tudták volna, hogy azok a disznók olyan rövid ideig lesznek az otthonaik, mint ahogyan ez végül történt, mert az egész nyáj belerohant a Galileai-tengerbe!

Az a tény, hogy testetlen lények, a szabadító szolgálat megértésének egy fontos dimenzióját mutatja meg, ami abszolút módon alapvető, és amiről később majd többet fogok szólni. Amikor az emberek meghalnak, a démonok nem. Semmiben nem befolyásolja őket házigazdájuk halála! El kell hagyniuk a testet, ez igaz. Azután azonban szabadabbá válnak arra, hogy folytassák munkájukat valaki másban, akit megpróbálnak birtokba venni. A démonok halálesetnél történő átadásának egész témája annyira fontos, hogy a könyv későbbi részében kiterjedten fogunk ezzel foglalkozni.

Képesek beszélni

Számos példa van az Igében arra, hogy démonok beszélnek azoknak az embereknek az ajkán keresztül, akit elfoglaltak. Kapernaumban, Jézus szolgálatának közvetlenül a kezdetén, a férfi felállt a zsinagógában, és rákiáltott: *„Mi közünk hozzád, Názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged, ki vagy, az Istennek ama Szentje!”* (Lukács 4:34.).

Ez egy klasszikus példája annak, ahogyan egy démon túllő a célon, és annyira leleplezi magát, hogy kiűzi házigazdájából. Ennek aznap valószínűleg felvillanyozó hatása volt a kapernaumi gyülekezetre, mert miután Jézus kiűzte a démont az emberből, (akit a démon levetett a földre, mialatt a tényleges szabadulás megtörtént), a tömeg meglepődött, és ezt mondta: *„Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan szellemeknek és kimennek?”*

A meglepetést nem az a tény okozta, hogy Jézus parancsolt a tisztátalan szellemnek, hanem az a tény, hogy azok valóban kimentek, amikor ő parancsolt nekik! Ők a zsidó ördögűzőkhöz voltak hozzászokva, akik megpróbálták kiűzni démonokat nagy zajjal, de nagyon kis sikerrel! A démon meggondolatlan viselkedése fontos tanítási lehetőséget adott Jézusnak.

Volt egy alkalom néhány évvel ezelőtt, amikor egy meglehetősen tipikus anglikán gyülekezetben prédikáltam. Öt perccel azután, hogy elkezdtem a beszédemet, és elkezdtem tanítani Jézus nevének erejéről a sötétség minden ereje fölött, egy hölgy felállt a padjára, és elkezdett kiabálni: „Kuss! Kuss! Fogd be a szád!” A benne lévő démonok nem tudták elviselni, amit mondtam.

Megpróbált összetépni egy Bibliát apró darabokra és rám dobni, amikor a Szent Szellem leszállt rá, és ő, mint a kapernaumi férfi, leesett a padlóra, és ott feküdt a padok között, fejével a térdeplőn, mielőtt megszabadult volna egy gonosz szellemtől! Az a gyülekezet már nem ugyanaz! Az ő szabadulása fontos fordulópontra volt a gyülekezet életében, ami azóta abban a körzetben gyújtópontja a megújulásnak, személyes lelkigondozásnak és gyógyító szolgálatnak.

A nap későbbi részében volt egy meglehetősen kihívó vitatkozás a gyülekezetben arról a kérdéstről, hogy keresztényekben lehetnek-e démonok. A vita kellős közepén ez a hölgy felállt, előrejtett, felvett egy mikrofont, és befejezte a vitát egy mély, tömör kijelentéssel, amit erről a témáról valaha is hallottam: „Figyeljetek - mondta -, én vagyok a gyülekezet

titkárnője. Öt évvel ezelőtt újjászülettem, és nem gondoltam, hogy démon van bennem, de volt. És most már nincs. Ez van!” Ezzel visszatért a helyére, és megtakarított az egész gyülekezetnek egy sok órás gyümölcstelen teológiai vitát! Keresztényekben valóban lehetnek és vannak démonok.

A legtöbb ember, akinek valaha is volt tapasztalata gyógyulással és szabadulással kapcsolatban, elismeri, hogy a démonok tudnak beszélni és néha valóban beszélnek is. Az igei beszámolók ezt nagyon világossá teszik. Mégis ennek a témának egy még vitatottabb szempontja az, hogy szabad-e beszélni démonokhoz a szolgálat részeként. Vannak, akik azt mondják, hogy soha nem szabad beszélni démonokhoz, mert minden démon hazug, és csak megtéveszti az embert. A probléma ezzel az állásponttal az, hogy mind igeellenes, mind pedig ellenkezik azoknak a tapasztalataival, akik ezen a területen dolgoznak.

Igaz, hogy (a nyolcból) csak egy szabadító szolgálatban utalnak az evangéliumok arra, hogy Jézus beszédbe elegyedett démonokkal - ez volt az a nagyon súlyosan démonizált férfi, a gadarai megszállott. (Ezt az egész történetet nagyobb mélységben áttekintjük a 8. fejezetben.) De ebben az esetben, ahol egy legalább nyolc részből álló beszélgetést jegyzett fel Lukács, ez szükségesnek tűnik. A mi tapasztalataink szerint csak néhány nagyon súlyosan démonizált ember esetében vált szükségessé időnként, hogy a szabadító szolgálat részeként ilyen beszélgetést folytassunk.

Ami azt a kérdést illeti, hogy a démonok igazságot vagy hazugságot mondanak: igen, ők megpróbálnak hazugságokkal megtéveszteni, de általában könnyű megmondani, amikor egy démon hazudik. Ez része annak, amire a szellemek megkülönböztetésének ajándéka vonatkozik. Hatalmad alá kell helyezned a démont, és el kell neki rendelned, hogy: „Mondd ki azt az igazságot, amit a Názáreti Jézus Krisztus megerősítene mint igazságot!” Az igében nincs feljegyzés arra nézve, hogy egy démon valaha hazugságot mondott volna, amikor szembetalálkozott vagy Jézussal, vagy valakivel, aki Jézus nevében szolgált. Ilyen körülmények között a démonok mindig igazat mondtak!

Volt néhány eset, amikor egyszerűen nem tudtunk volna továbbhaladni a szolgálattal, ha nem tudjuk megparancsolni a démonnak, hogy mondja ki az igazságot, és leplezze le, hogyan ment be az illető életébe. Ez az információ néha abszolút fontosnak bizonyul, mert ezután tudunk igazán lelkigondozást végezni e területen, foglalkozni a bűnnel (ha az lepleződött le), és így áthatjuk alá a démon jogát arra, hogy ott legyen.

Legtöbbször annak a személynek, aki felé szolgálsz, van egy belső bizonyossága a szellemében a Szent Szellemtől, hogy a démon igazat mond-e vagy hazudik. A legfontosabb figyelmeztetés, amit itt hozzátennék, az az, hogy soha nem szabad információt kérni démonoktól bármilyen más célból, mint az ő kiűzetésük céljából. Ha olyan információt kérünk, amelynek nincs köze a szabadító szolgálathoz, az már határos a médiumság fogalmával.

Vannak olyan alkalmak is, amikor a démonok megpróbálnak birtokon belül maradni a beszélgetéssel. Például megpróbálnak összezavarni oda nem illő humorral, és bármilyen halogató taktikát igénybe vesznek, amelyről azt gondolják, hogy azáltal elkerülhetik a kiűzetést. Néha nehéz megállni, hogy ne nevéssünk, mert alkalmanként az a dolog, amit mondanak, annyira bizarr, hogy az már valóban mulatságos. Soha nem fogom elfelejteni azt a démont, amelyik nem volt képes csendben maradni. Állandóan ilyen halogató megjegyzéseket tett, mint: „Csak azért csinálod ezt (szabadító szolgálat), mert képtelen vagy magadnak megfelelő munkát találni!” És: „Csak azért akarsz engem kiűzni, hogy beletehess a könyvbe!” Az a démon perverz módon valóban elintézte, hogy hírhedt legyen

azáltal, hogy belekerült ebbe a könyvbe. De ki is űztük az illetőből, és nem csak azért, hogy bekerülhessen a könyvbe!

Vannak feladataik

Minden démoni erő (bukott angyalok, démonok és/vagy gonosz szellemek) elsődleges kötelessége az, hogy szolgálja a Sátánt az ő lázadásának a beteljesítésében az élő Isten és az ő alkotása, az ember ellen. Láttuk a 3. fejezetben, hogyan érthetjük meg működésüknek módjait, ami az angyalok működésének a fordítottja. Röviden összefoglalva:

1. Szolgálják és imádják a Sátánt
2. Örvendeznek a Sátán munkáiban
3. Végrehajtják a Sátán kívánságait
4. Negatívan befolyásolják a nemzetek dolgait
5. Aláássák a gyülekezet munkáját
6. Egyénileg ellenállnak a hívőknek és támadják őket
7. Megbüntetik a Sátán ellenségeit
8. Rendkívüli tetteket hajtanak végre, hogy előrevigyék a Sátán dolgait
9. Személyesen támadnak minden egyes emberi lényt

Az az egyéni mód, ahogyan ezeket a célokat beteljesítik, sok és sokféle. Végigolvasva ezt a könyvet, látni fogjuk, milyen körmönfont és tekervényes módokon próbálnak a démonok beszivárogni az emberi lény minden részébe és ellenállni a Szent Szellem munkájának, amellyel ő embereket Jézus felé irányít.

Ahhoz, hogy elhiggyük, hogy a démonokban milyen gyűlölet van Isten népe iránt, azt meg kell tapasztalni. Ez látható abban az intenzív gyűlöletben, amelyet olyan emberek mutatnak, akik teljesen démonizáltakká váltak, különösen Isten népével szembeni aktív ellenállásukban és az ő üldözésükben. Ahogyan a németek üldözték a zsidókat a holocaust alatt, ez ennek eklatáns példája.

A démonoknak néha különleges feladataik vannak. Például úgy tűnik, némelyiknek az a munkája, hogy betegséget okozzon (erőtlenység szellemei), hogy bármilyen betegséget okozzanak és sérülékennyé tegyenek minden körülménnyel szemben; de ennek ellentétéként a gyengeség bizonyos szellemei nagyon jellemzőek bizonyos állapotokra, pl. csak ízületi gyulladást, rákot, bénulást vagy más betegséget okoznak.

Meglehetősen általános, hogy olyan szellemekbe ütközünk, amelyek a családon belül öröklődnek, ugyanazt a problémát okozzák egyik nemzedékben a másik után. Az orvosok rendszerint megkérdezik a beteget, akinek komoly betegsége van, hogy van-e valamilyen története annak az állapotnak a családban. Bár vannak jó orvosi okai annak, hogy ez fontos kérdés, vannak ugyanilyen jó szellemi okai annak, amiért ezt a kérdést fel kell tenni, amikor szükségben lévők felé lelkigondozást végzünk. Ha megszabadítunk valakit az erőtlenység egy szellemétől, amely a családi vonalon öröklődik, annak nagyon messzeható következményei lehetnek a jövőbeni nemzedékek, és nem csak a jelenlegi áldozat számára!

Más szellemeknek különleges hatásuk van az elmére, befolyásolják az egyén gondolkodásának folyamatát, hogy ne tudjon úgy működni, ahogyan azt Isten tervezte. Pál erre utal,

amikor a Róma 12:2-ben arra bátorítja a keresztényeket, hogy: „*Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.*”

Valóban nehéz szellemi igazságokat megérteniük azoknak, akiknek az elméjét démonok befolyásolják. Például azok, akik belekeveredtek a szabadkőművességbe, vagy akik szabadkőművesek gyermekei, gyakran szenvednek ezen a területen. Talán fontos, hogy én nem ismerek egyetlen aktív szabadkőművest sem, aki erőteljesen haladna előre a Szent Szellem kenete alatt. És nem ismerek egyetlen, a Szent Szellem által irányított szolgálatot sem, amelyet egy szabadkőműves szolgáltató vezetne.

Az érzelmek egy másik olyan terület, ahol a démonoknak rendkívül speciális szerepük az lehet, hogy a múlt tapasztalatainak kötelékeiben tartják az embereket. A legtöbb nő, akit súlyosan bántalmaztak szexuálisan, mély érzelmi problémákkal küszködik, és a démonok jelenléte miatt sokan közülük nem tudnak meggyógyulni. Szabadító szolgálat nélkül sokuk számára az érzelmi akadályok és kötelékek életfogytiglani büntetést jelentenek.

Nagyon gyakran egy démon speciális feladata azzal a belépési ponttal kapcsolatos, ahol belépett az illető életébe. Erről az egész területről többet a következő kötetben, a démoni belépési pontok tanulmányozásával kapcsolatban fogok írni.

Ha már egyszer egy démon belépett egy személy életébe, egy különleges feladattal, általában hűséges marad ehhez a feladathoz a birtoklás egész ideje alatt. A szabadító szolgálat része lehet, hogy megállapítjuk, mi adott jogot a démonnak, hogy először belépjen, majd megsemmisítjük azt a jogot, úgy, hogy a személy nemcsak megszabadul, hanem győztes lesz, és ő, valamint gyermekei szabadok maradhatnak.

Tudják, mi lesz a sorsuk

Van egy dolog, amit sok keresztény megtanulhatna a démonoktól, és ez az ige igazságainak megértése! Az ige valóban, amint a Zsidókhoz írt levél mondja: „*élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál*” (Zsidók 4:12.). A démonok gyűlölik az igét, mert annak isteni ereje van fölöttük, amelynek nem tudnak ellenállni. Ennek nem az az oka, hogy az írás valami mágikus tulajdonsággal rendelkezik, hanem az, hogy az ige mögött a Szent Szellem áll.

Sajnos sok keresztény az ige szavainak olyan képességeket tulajdonít, mintha egy varázsló szerszámosdoboz lenne, és gyakran használják szövegösszefüggésből kiragadva, hogy igazolják saját vágyaikat és céljaikat. Ha nem vagyunk közösségben Istennel azáltal, hogy betölt minket a Szent Szellem, akkor áldozatul esünk azoknak a rossz értelmezéseknek, amelyeket az ellenség elénk vet. Nem vesszük észre, amikor nem Szellem szerint járunk, vagy nem érzünk vágyat, hogy tegyünk valamit ez ellen, amikor valaki bizonyosságot tesz a történeteikről.

Máté beszámolójában a gadarai démonizált megszabadításáról (8:29.) a démon felkiált: „*Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?*” Ebből a kérdésből tisztán látszik a dolgok ismerete. A démon tudta, hogy napjai meg vannak számlálva, és hogy ki van tűzve egy időpont, amikor Jézus újra eljön mint Királyok Királya és Uraknak Ura, és a gonosznak és minden angyalának (és a démonoknak) sorsa a tűznek tava lesz (Jelenések könyve 20. és 21. rész).

Egy alkalommal szolgálat közben hangosan olvastam a Jelenések könyve 20. részéből, ami arról szól, hogy kínoztatni fognak a tűznek tavában éjjel és nappal, örökké. A személyben

lévő démon hirtelen felkelt, átvette az ember fölött az uralmat, mire az előrehajolt. Egy pillanat alatt kitepte ezeket az oldalakat a Bibliából! Ilyen gyűlöletet tanúsítottak a démonok Isten igéjének igazságaival szemben.

Csak az igazság lehetett az, ami arra készítette a démonokat, hogy így viselkedjenek. Egy másik hölgynek hat Bibliája, illetve Újszövetsége volt, és mindegyikből hiányzott az egész Jelenések könyve! Démonai csak akkor engedték meg, hogy Bibliát tartson a házában, ha eltávolította azokat a vádoló oldalakat!

Néha, amikor a szolgálat nehéz volt, és valamilyen oknál fogva a démoni erő elszántan kapaszkodott az illető életének talajába, szakaszokat olvastam fel az igéből az utolsó ítéletről, és ennek hatása drámai volt a démonok erejének aláásásában. Isten igéje és az ige igazsága valóban erőteljes fegyver szolgálati fegyverzetünkben.

Sokszor láttam, hogy az emberek viszonyulása az ige igazságához teljesen megváltozott, amikor a szolgálat során Isten igéjét alkalmaztuk. Az embert elkerülhetetlenül befolyásolják az ilyen tapasztalatok, és felismeri, mennyire igazuk volt a reformátoroknak, akik helyreállították a gyülekezet számára a Szentírás ihletettségebe és megbízhatóságába vetett bizalmat és az arra való biztos támaszkodást.

Természetfeletti erejük lehet

A gadarai démonizáltról szóló beszámolókat Máténál, Márknál és Lukácsnál (ez egyike annak a néhány gyógyulási történetnek, amely megjelenik mind a három szinoptikus evangéliumban) valamennyien bizonyosságot tesznek annak a férfinak a félelmetes erejéről. Elmondják, hogyan törte szét a láncokat, amelyekkel megkötötték (Máté 8:28-34; Márk 5:1-20. és Lukács 8:26-39.).

Ez egy teljesen hétköznapi férfi volt, aki súlyosan démonizálttá vált. Saját magától csak hétköznapi ereje volt, de amikor a démon megnyilvánult, és megerősítette az izmait, az már egészen más történet volt. Az erő, amivel rendelkezett, teljesen természetfeletti volt, és kifejezetten meglepő. Senki nem tudta őt visszatartani.

Nem minden démonizált tanúsít ilyen természetfeletti fizikai képességet. Az evangéliumokban a nyolc különleges szabadító szolgálat leírásából csak egy számol be erről a dologról. A saját tapasztalatunk szerint azoknak, akiknek szabadulásra van szükségük, csak viszonylag kis része reagál ilyen módon. De azt láttuk, hogy amikor ez történik, még egy karcsú fiatal lány is, aki egyébként még arra is alig lenne képes, hogy felemeljen egy pár téglát, olyan fizikai erő birtokába jut, amelyet még nehézsúlyú súlyemelő is megirigyelhetnének!

Fogalmam sincs arról, hogy ez a jelenség hogyan működik, csak arra tudok gondolni, hogy a démon valószínűleg közvetlenül az adrenalinmirigyeken keresztül működik, amely „erőt” pumpál az izmokba adrenalin formájában. Az a tény, hogy az adrenalinmirigyek a vese felső részén vannak, és ez a testnek az a területe, amelyik a zsidó felfogás szerint az ember szívének a helye (ellentétben a mellkasban lévő vérpumpával), nos, ez összefüggésben lehet ezzel a jelenséggel.

A szolgálat során mindig tudatában kell lennünk annak a lehetőségnek, hogy ilyen fajta megnyilvánulás előfordulhat. Ezért és más okok miatt soha nem szabad szabadító szolgálatba kezdenünk egyedül, és súlyosan démonizált emberek esetében a szolgáló csoportnak három, négy, vagy akár még több erős emberből kell állnia, ha olyan embert kell gondozni, akinek a múltja ismert! Az első ilyen eset, amikor valami ehhez hasonló

dolog történik, egy kicsit eltántorító hatású lehet (van, aki azt mondja, hogy ijesztő!), de ha ellenállunk ennek és a megnyilvánulások ellenére folytatjuk a szolgálatot, az győzelemhez fog vezetni.

Az egyik közeli barátom fia ezekkel a szavakkal köszöntött templomuk ajtajában (miután prédikáltam): „Jól tette, hogy akkor hagyta abba a prédikálást, amikor éppen abbahagyta, mert ha még sokáig folytatja, akkor felmegyek és jól megverem.” Nem tréfált! Aznap délután lelkigondozói beszélgetésem során felfedeztem, hogy heavy metal zenét hallgat, és azáltal az erőszakosság szelleme költözött belé. Ezzel egyidőben egyre távolabb került az Úrtól, egyre kevésbé vágyott Jézus követésére, korábbi, ilyen irányú elkötelezettsége dacára.

Megkérdeztem tőle, hogy meg akar-e szabadulni. Úgy döntött, hogy megtér a heavy metal zenével való kapcsolatából, és újra odaadja az életét az Úrnak. Ezután hatalmat vettem a sötétség erőin, amelyek uralták az életét, és akkor egy időre úgy tűnt, mintha elszabadult volna a pokol: a fiatalember hihetetlen természetfeletti erőt kapott. Jézus nevében azonban megszabadult, és élete teljesen átforgalmódott ennek következtében. Tizenkét hónappal később ez a fiatalember, aki azelőtt olyan erősen távolodott az Úrtól, egy bibliaiskolába járt, és arra készült, hogy evangélista legyen. Szabadulás nélkül az élete nagyon hamar erőszakosságba és kétségbeesésbe zuhant volna.

Jól szervezettek, és magasabb hatalom alatt vannak

Vannak emberek, akik azt mondják, hogy a Sátán királysága a káosz királysága, és ezért nem számíthatunk arra, hogy rendet találunk benne. Ilyen érvekkel állnak ellen minden tanításnak, amelyek azt mutatják, hogy a Sátán királysága a démoni erők hierarchiájában meg van szervezve. Elfelejtik, hogy maga a Sátán részese volt az angyali erők jól megszervezett hierarchiájának a bukás előtt, és a saját csapatainak megszervezésében csak utánozza az angyali birodalmat.

A mi tapasztalatunk az, hogy a Sátán királysága valóban a káosz birodalma, de ez egy olyan káosz, ami magas szinten meg van szervezve, és az a rendeltetése, hogy a lehető legnagyobb sebeket okozza Isten szentjeinek. A nemzetek fölött uralkodó szellemek jól meg vannak szervezve hierarchikus rendben a különböző területek, városok, települések és körzetek fölött. Például bizonyos városokban valóban érezheted a különbséget, amint egyik kerületből a másikba mégy. Peter Wagner, a Fuller Teológiai Szeminárium tanára, éppen most adott ki egy alapvető munkát, a „Területi szellemek” témakörében.

Tudjuk, hogy a terület felett uralkodó szellemeken kívül vannak hatáskör szerinti uralkodó szellemek, mind országok, mind városok fölött, speciális feladatokkal, amelyek olyan viselkedésekre ösztönöznek embereket, amelyek ellentétesek Isten céljaival. Például olyan szellemek, amelyek ösztönzik a szexuális zaklatást, homoszexualitást, pornográfiát, erőszakot, kapzsiságot stb., stb. Nem sok képzelőerő kell ahhoz, hogy elképzeljük azokat a szellemeket, amelyek uralkodnak London vagy a világ bármely más nagy városának különböző körzetei fölött, amelyeket olyan pontosan meg lehet határozni, mint üzleti negyed, a piros lámpás negyed, stb.

Egyszer egy férfi, aki egy homoszexuális szellemtől szabadult meg, elmondta nekem, hogy elmehetett bármelyik városba a világon, és anélkül, hogy útmutatást kért volna valakitől, percek alatt megtalálta a homoszexuális közösség központját. Egy szellemi erő mindig tévedhetetlenül elvezette őt arra a helyre, amelyet keresett. A kábítószer rabjait ugyanilyen módon vezetik a kábítószer-kereskedőhöz. Mások elmondtak nekem hasonló történeteket

arról, hogy egyértelmű démoni irányítás hogyan bátorította őket a bűn elkövetésében. A Sátán nagyon gondosan megszervezte azt, hogy a lehető legnagyobb káoszt tudja okozni.

Egyének életében gyakran találunk jól megszervezett démoni uralmi struktúrát, különösen azokban, akik már régóta démonizáltak, akár kora gyermekkoruktól kezdve. Amit Sátán egyszer magának megszerzett, azt nem adja fel könnyen. Bill Subritzky „Szabadulás a démonoktól” c. könyvében beszél három erős emberről (démoni erők), amelyekről felfedezte, hogy ezek gyakran uralkodnak, név szerint Jézabel, Halál és Pokol, valamint Antikrisztus. Tény, hogy sok olyan embernél végeztünk már lelkigondozást, akik ilyen különleges démonok az uralma alatt voltak, és találkoztunk más uralkodó démonokkal is, amelyek erős emberekké váltak.

Sok súlyosan démonizált ember esetében szükségessé válik a démoni struktúra gondos felbontása és az, hogy elválasszuk a démonokat egymás uralmától, mielőtt leválaszthatjuk őket az egyénről. Vannak, akik azt kérdezik, hogy ez miért szükséges, amikor az ige alapján nem egyértelmű az ilyen jellegű szolgálati eljárás.

A következő kötetben sokkal több információ lesz, ami segíteni fogja az olvasót ezek megértésében. Most csak gondoljunk Jézusnak a szabadítással kapcsolatos tanítására, amikor ezt mondta: „ha ki akarod rabolni egy embernek a házat, akkor először meg kell kötözni az erős embert” (Máté 12:29.). Néha erős emberek egész sorával találkozunk, akikkel egyidőben foglalkoznunk kell.

Úgy tűnik, nagyon kevés démon működik saját jogán. Meg van nekik engedve, hogy „kezdeményezzenek” bizonyos dolgokat saját hatáskörükön belül, de mindegyikük egy nagyobb erő fennhatósága alatt áll, míg végül az egyik eléri magát a Sátánt, a sötétség erői struktúrájának csúcspontját. Úgy tűnik, hogy a kisebb démonok rettenetesen félnek azoktól, akik a rangsorban fölöttük állnak.

Sokszor láttuk, hogyan épül a Sátán királysága a félelemre, és milyen következményei vannak (a démon számára), ha áthágja az utasításokat. Láttuk, hogy nyöszörögnek a rémülettől arra a gondolatra, hogy kiűzik őket a házigazdájukból, mert be kell számolniuk a küldetésük kudarcáról egy magasabb hatalomnak. Különösen igaz ez abban az esetben, ha sikerült megvetniük a lábukat egy olyan ember életében, akin Isten kenete nyugodott, egy fontos szolgálat céljára.

Az Írásokból kitűnik, hogy a szellemi erő palástja és különleges kenet volt bizonyos embereken, akiket Isten különleges célokra választott ki. Olvassuk el Sámuel, Dávid, Sámson, Dániel, Jeremiás stb. történetét, ha követni akarjuk az igében ezt a témát. Úgy tűnik, hogy mindkét háborús fél szellemi erői fel tudják ismerni ezt a palástot, és ezért az ellenség különös erővel veszi célba azokat az embereket kísértésekkel, és próbálja eltéríteni őket attól, hogy Isten elhívása az életükre nézve beteljesedjék.

Megkérdezhetnénk, hogy Isten miért enged meg ilyen próbát, mert tudnunk kell, hogy minden ilyen próbát Isten enged meg. Gondolj Jób történetére (Jób 1:6-12.). Próba nélkül soha nem tudnánk meg, hogy mennyire vagyunk erősek, és hogy mik a mi gyengéink. Kísértésbe kerülni és bűnbe esni ennek következtében, majd újra felkelni, megismerni a saját gyengeségünket, és hogy hogyan harcoljunk ez ellen, ez gyakran előkészítés egy fontos szolgálatra vagy nagyobb próbára, az életnek azon a területén, ahol a gyengeség található.

Simon Péter elsőrendű példa erre. Attól való félelmében, hogy mi lesz vele, háromszor vétkezett, megtagadva Jézust a keresztre feszítés előtt. Feltámadása után Jézus személyesen szolgált Péter felé (János 21:15-19.), és bukásai ellenére azt parancsolta

Péternek, hogy legeltesse az ő juhait. Majd Jézus figyelmeztette őt, hogy egy napon mártíromságot fog szenvedni. Bukása és Jézustól nyert gyógyulás miatt hiszem, hogy Jézus megfelelő módon kezelte Péter halálfélelmét, ezért egy napon elég erős lehetett ahhoz, hogy szembenézzen a mártírhalállal anélkül, hogy újra megtagadta volna Urát.

A démonok törvényeskedők

Érdekes, hogy Jézus mennyire kárhóztatta azokat, akik olyan keményen ragaszkodnak a törvény betűinek megtartásához, de teljesen vaknak bizonyultak, amikor fel kellett volna ismerni a Szellemet, aki a törvény mögött volt. A törvény és a kegyelem közti konfliktus sok-sok évszázad teológusainak elméjét foglalkoztatta már!

Bár az Isten akarata iránti engedelmség az egyik előfeltétele annak, hogy a Szent Szellem kenete alá kerüljünk, Jézus egyértelművé tette, hogy Isten akarata iránti engedelmség és a törvénynek való vak engedelmség néha, sőt gyakran összeütközésbe kerül egymással! Majdhogynem úgy tűnik az evangélium elbeszéléseiből, hogy Jézus különös örömét lelte abban, hogy szombati napon embereket gyógyított meg a farizeusok szeme láttára! Az ő reakciójuk jelezte szívük törvényeskedő keménységét.

Amikor az emberi hagyományok fontosabbakká válnak, mint az Isten Szelleme iránti érzékenység, akkor a gyülekezet nagyon rossz úton van. Gyakran láttam ezt kialakulni a felekezeti gondolkodásmód hatására. Időnként éreztem, hogy a Szellem mozdulni akar egy bizonyos irányban egy gyülekezet életében, de mintha a gyülekezet szilárdan le lenne horgonyozva a felekezeti gondolkodás évszázados betonjához, és ha Isten működni akar egy irányba, ami ellenkezik „hagyományainkkal”, akkor az biztos, hogy nem Istentől van! És ha mégis Istentől van, az emberek azt mondják: Jobb lenne, ha olyan dolgokat tenne a gyülekezetünkben, amelyek beleillenek abba, ahogyan mi itt a dolgokat szoktuk tenni!

Meghökkenítő, amint ez a rejtett farizeusi szellem, mint egy féreg, kibújik a fagerendából. Ez úgy hangzik, mint a legrosszabb gyülekezetek rosszul sikerült paródiája. Sajnos ez nem paródia, és ez a viszonyulás egyáltalán nem korlátozódik a legrosszabb gyülekezetekre!

Még olyan gyülekezetek is, amelyek részei voltak a Szent Szellem vezetése alatti megújulásnak, könnyen bezárhatják magukat bizonyos fajta karizmatikus tapasztalatokba, aminek az lesz a következménye, hogy mélységes gyanakvással tekintenek bármilyen más gyülekezetre, amelyik karizmatikusnak mondja magát, de amelynek tapasztalatai különböznek az ő tapasztalataiktól!

Ilyenkor az történik, hogy vallásos szellemek törvényeskedés által megkötözik a gyülekezetet. Ha nem foglalkozunk ezzel úgy, hogy megszabadítjuk az egész gyülekezeti közösséget, az épületet és különösen a vezetőséget, akkor a törvényeskedés végül uralkodó befolyássá válik a gyülekezetben.

A legeredményesebb, gyülekezetekre épülő szolgálatok, amelyekkel együttműködtünk, olyan gyülekezetekben voltak, ahol a vezetőség eredményesen leszámolt az uralkodó szellemekkel, és hagyta, hogy a közösség szabadon válaszoljon a Szent Szellem hívására anélkül, hogy az ő látásukat elhomályosítaná a vallásos szellemek törvényeskedése. A vallásos szellemektől való szabadulás egy fontos és lényeges szempontja a szabadító szolgálatnak.

Hiszem, hogy Jézus a farizeusokban vallásos szellemekkel nézett szembe. Názáretben vallásos szellemek keltettek haragot, amikor Jézus kihirdette, hogy ő azért jött, hogy a foglyokat megszabadítsa. Hasonlóképpen az a véleményem, hogy vallásos szellemek

készítették a papokat arra, hogy a törvény szavait felhasználva Jézus ellen, egy kifogástalan bírósági ügyet koholjanak ennek a személynek az elintézésére, aki olyan nagy fenyegetést jelentett számukra az emberek fölötti hatalmuk vonatkozásában.

A démonok a bűn által nyernek jogot az ember fölött. Ha nem térünk meg a bűnből, a démonok törvényesen belekapaszkodnak abba a talajba, amelyet kaptak. Például mindegy, milyen hangosan kiabálunk, ez nem fog szabadulást eredményezni a kéjvágy démonától, ha az a személy, aki felé szolgálunk, továbbra is házasságtörésben él, és nem tér meg szexuális bűnéből! A démonnak törvényes joga van a maradásra.

Az egyik legáltalánosabb oka annak, amiért démonok nem hagyják el a keresztényeket, az a tény, hogy olyan joguk van az otllétre, amelybe törvényesen belekapaszkodnak. Sokszor harcoltunk, hogy szabadságra vigyünk embereket, de ez csak akkor sikerült, amikor a démon törvényes joga az ott maradásra lelepleződött, és ezt megfelelő módon kezeltük a keresztnél. A szabadító szolgálat csak ezután lehetett eredményes.

Gyülekezetekben gyakran az előző nemzedékek gyülekezeti vezetőinek bűne adott jogot a démonoknak a közösség fölött. Például sok anglikán gyülekezet van, amelynek alapító vagy felszentelő szertartásai szabadkőműves rítusokat tartalmaztak, néha elismerésként és köszönetnyilvánításként a helyi szabadkőművesek felé, akik pénzzel járultak hozzá a templom építéséhez.

A szabadkőművesség gyakorlása bálványimádás. A bálványimádás utálatosság az élő Isten szemében. A Tízparancsolat figyelmeztet minket (2Mózes 20:4-5.), hogy Isten megbünteti az atyák vétkét, amelyet ezen a területen elkövetnek, a gyermekekben, három-négy nemzedéken keresztül. És ha ez alatt a négy nemzedék alatt pl. további szabadkőműves bünt követnek el, akkor a démoni uralom újabb vonalát nyitják meg.

A szabadkőművesség szellemei törvényesen gyakorolják jogaikat a gyülekezet fölött, amelyik bármikor összegyűlik abban a templomban. A múlt kötelekeiben tartják a közösséget, hacsak ezzel a dologgal nem számolnak le megfelelő módon az ősök bűneiből való megtérés által (a Nehémiás-alapelv, Nehémiás 1:6-7. lásd még 3Mózes 26:40.), a gyülekezet jelenlegi vezetésének bűneiből való megtérés által, és az uralkodó szellemekkel szembeni hatékony szellemi hadviselés által, az imádság, dicsőítés és szabadító szolgálat eszközeivel. Mind a templom, mind az egyének eredményes megtisztítása speciális szolgálatot igényel, hogy leszámolhassunk a démon törvényes jogaival.

Egyszer az Úr a tudomány beszédét adta nekem egy szexuális bűnnel kapcsolatban, ami 17 évvel korábban valakinek az életében történt. Az összejövetel után egy nő előrejött a szolgáló csoport egyik tagjához, és megvallotta, hogy ő és férje mintegy három hónappal az esküvőjük előtt szexuális kapcsolatba léptek. Miután megvallotta bűnét, amelyet oly sok évvel azelőtt követett el, megparancsoltuk annak a szellemnek, amelyik az ő bűne következtében lépett be az életébe, hogy távozzék. Megszüntettük törvényes jogát az ott tartózkodásra azáltal, hogy megtért. Azon nyomban leesett a padlóra egy rendkívül súlyos epileptikus roham következtében. Tíz perccel később egy másik rohama volt, ekkor egy másik szellem jött ki belőle.

A nála megfigyelt tünetek pontosan olyanok voltak, amelyek le vannak írva az igében, amikor Jézus megszabadította az epilepsziás fiút (Lukács 9:37-43.). Mikor az egésznek vége volt, teljesen egészségesen kelt fel, és kijelentette, hogy meggyógyult az epilepsziából. Ezután tudtuk meg, hogy nem sokkal az esküvője után lett epilepsziás, és 17 éven keresztül szenvedett ettől.

Úgy tűnik, hogy az ő esetében szexuális bűne adott jogot az epilepszia egyik szellemének, vagy arra, hogy belépjen, vagy arra, hogy aktivizálódjon, ha örökölte és benne lappangott. Időnként találkozunk olyan emberekkel, akikben még nem fejlődött ki valamilyen betegség, megszabadulnak a betegség szellemeitől, amelyeknek az lett volna a feladatuk, hogy előidézzék a betegséget, amikor erre szabadságot kapnak, akár az illető bűne által, akár a generációs vonal átka miatt. Amikor ezek a bizonyos démonok elmentek, akkor a szóban forgó betegségekre jellemző szimptomák szemtanúi lehettünk!

Ezért a hölgyért már sokszor imádkoztak korábban, de a gyógyulás és szabadulás csak akkor mehetett végbe, amikor megtérése és bűnbocsánata által leszámoltunk a bűnnel, és a démon törvényes joga érvényét veszítette. Amikor megkérdeztük, honnan tudja, hogy meggyógyult, azt mondta, hogy rohamok után általában három napig egy elsötétített szobában kellett maradnia, és ott nagyon sokat szenvedett intenzív fájdalomtól és más tünetektől.

Az után a két roham után, amelyek a démon távozásának megnyilvánulásai voltak, nem tapasztalt semmiféle mellékhatást, és teljesen egészségesen és tiszta elmével állt fel a padlóról. Az orvos ellenőrzése mellett fokozatosan abbahagyta a gyógyszerek szedését, egy bizonyos idő alatt, és az ezt követő 18 hónapban semmilyen epilepsziás tünet nem jelentkezett rajta.

Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy a démonok rendkívül törvényeskedők, mind olyan tekintetben, ami az ő démoni erejük hierarchiáját és a kapott utasításokat illeti, mind azokkal a jogokkal kapcsolatban, amelyet kaptak, hogy belépjenek az érdekelt személybe. Hiszem, hogy a Lukács 5-ben szereplő béna férfit Jézus a betegségnek egyik szellemétől szabadította meg, mert Jézus csak azután tudta őt meggyógyítani a bénaságból, miután leszámolt a férfi életében lévő bűnnel (Lukács 5:17-26.). Háromszor láttam embereket megbénulni, amint egy bizonyos démon a felszínre került, és kimutatta jellegét a szabadulás folyamata alatt.

Vannak állati jellegű démonok

Amikor az 1Mózes 3. részében a Sátán kígyóként jelenik meg, ez az első igei illusztrációja annak, amikor egy démon állati formában nyilvánul meg. Érdekes megjegyezni, hogy mit mondott Jézus a 72 tanítványnak, mikor azok, telve örömmel tértek vissza kiküldetésükből, azon örvendezve, hogy képesek voltak démonokat kiűzni, ő azt mondta nekik: „Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején” (Lukács 10:19.).

Nem hiszem, hogy Jézus ebben az esetben kizárólag az igazi állatokra utalt volna, amelyek kígyók és skorpiók, hanem démonoknak kígyóként és skorpióként történő megnyilvánulására is (vagy lehet, hogy kizárólag erre). Mert ezzel együtt Jézus győzelmet ígér az ellenség minden ereje fölött, tehát kígyók és skorpiók fölött is, amelyek erejének csak két megjelenési formája.

Sok démoni megnyilvánulást láttunk szabadító szolgálataink alatt kígyóként és skorpióként. Embereket láttunk vonaglani a padlón kígyóhoz hihetetlenül hasonló módon, vagy a hátuk annyira meghajlott, hogy a gerincük vége hasonlított a skorpió fullánkjához. Bár úgy tűnik, hogy ezek a leggyakoribb állati jellegű megnyilvánulások, ezek csak részei a démonok alapvető jellemvonásainak. Ezek mellett megtapasztaltunk majdnem minden lehetséges állati jellegű megnyilvánulást, ami csak elképzelhető.

Ártatlan kinézetű lányok hirtelen ádáz tigrisekké váltak, amint a Szent Szellem leleplezett bennük rejtőző démoni erőket. Démoni oroszlánok, bikák, kutyák, kosok, kecskék, kakasok és sok-sok egyéb került a felszínre és szenvedett vereséget Jézus nevében. A zsoltáríró ezt mondja (Zsolt. 91:13.): „*Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt*”. És mi lehetett a Zsolt. 74:14-ben szereplő szörnyeteg, a leviathán? Néhányszor találkoztunk ilyen nevű démoni szörnyeteggel!

Felmerülhet az a jogos kérdés, hogyan szerezhettek démonok ilyen jellemvonásokat. A démon örökölt karaktere mellett, ami lehet állati, úgy tűnik, hogy egy démon megszerezheti annak az állatnak a jellemvonásait (és emberét is), amelyet korábban elfoglalt. Tehát ha a démon egy kecskében volt, akkor megvan az ismerete és képessége, hogy kecskeként nyilvánuljon meg.

Sajnos sok emberrel kellett foglalkoznunk, akik fennakadtak a varázslás, vagy a sá-tánizmus hálóján, vagy olyan emberektől származnak, akik ebbe belekeveredtek. Néhány szertartás magába foglalja démonizált állatok feláldozását. Az állatok feláldozása után a démonok bemennek azokba az emberekbe, akik részt vesznek a szertartáson, és magukkal viszik annak az állatnak a jellemvonásait, amelyekből éppen akkor jöttek ki.

Néhány vallásban az uralkodó szellem egy állati démon. Az elefánt isten imádói olyan szellemet kapnak, amely elefántként nyilvánul meg. Minden szikh viseli a Singh nevet, ami oroszlánt jelent. Amikor egy szikh keresztény lesz, szabadulásra van szüksége a szikh vallás minden szellemétől, és ezeknek uralkodója gyakran egy oroszlán szelleme. A közelmúltban az egyik tanfolyamunkon részt vett egy volt szikh, aki már öt éve hívő keresztény volt, de még mindig sok problémától szenvedett. Kérte, hogy imádkozzunk érte, hogy megszabaduljon azoktól a dolgoktól, amelyek befolyásolták.

Abban a pillanatban, amikor elkezdtem imádkozni a szóban forgó démon ellen, a szikh vallás uralkodó szelleme rettenetes tombolással a felszínre került, mert abba a veszélybe került, hogy megfosztják birtokától. Kihívóan ordított, és mintegy tíz percbe telt, mire a férfi, aki sokkos állapotban volt a benne lévő szörnyeteg ereje miatt, visszanyerte uralmát a saját teste fölött. Ez egy nagyon fontos tapasztalat volt a tanfolyam többi résztvevője számára, mert tanúi lehettek a következő néhány órában annak, hogy az egész démoni királyságot megfosztottuk hatalmától és erejétől azáltal, hogy a férfi megtért, és Jézus Krisztus fokozatosan uralmat vett élete minden területén.

Fogalma sem volt arról, hogy szikh volta miatt testét még mindig démonok uralták, bár ő már újjászületett volt Isten Szelleme által. A szolgálat végeztével az oroszlán, amelyik korábban olyan kihívóan ordított, különösebb csata nélkül elment. Támogató csapatát elveszítve ugyanolyan gyenge volt, mint bármilyen más démon.

Találkoztunk a mitológia sok állatával is. Olyan állatokkal, amelyek a valóságban soha nem léteztek, de amelyek nagyon is valóságosan léteznek a démoni birodalomban. Griffek és sárkányok, farkasemberek és más, ehhez hasonló lények, (félleg állat-félleg ember), leviathán, a fönix és ezekhez hasonlók.

A görögök, rómaiak és egyiptomiak sok régi istenüket azért imádták, mert volt erejük, de ez az erő, amelyhez az imádók csatlakoztak rituális imádatukon, áldozatukon és gyakran szexuális szertartásaikon keresztül, az a szentély uralkodó szellemének ereje volt. Ennek következtében az imádók egy olyan szellemet kaptak, amely a szentély uralkodó démonának jellemvonásait hordozta. És az a szellem megtalálja a módját annak, hogy befolyásolja még az ezután következő nemzedékeket is.

Néha sokkhatásként éri az embereket, amikor felfedezik a démoni erőknek azt a sorozatát, amellyel éveken keresztül harcoltak. Aligha lehet meglepő, hogy testi betegségeik nem reagáltak a hagyományos orvosi kezelésre!

A pszichiátriában, a hallucináló betegek, akik ezen lények jellegzetességeit le is írják (amelyeket azonban a pszichiáterek nem démonként ismernek fel), sokkal normálisabbak, mint azt legtöbben gondolnák. Mert igen sokan ezek közül olyan démoni erők befolyása alá kerültek, amelyek a családi leszármazási ágon kerültek be oda és bizonyos okok folytán jogot formálhatnak arra, hogy megnyilvánuljanak és az illető életét irányítsák. A következő kötetben részletesen foglalkozom majd ezen erők jogfosztásával és a súlyosan démonizált személyek felé végzett szolgálattal.

Együtt működnek családokban

Jól ismert az a szellemi erő, amelyet azáltal nyerhetünk, hogy együttműködünk más emberekkel. Az ószövetségi írások ezt így fejezik ki: „A hármas kötél nem hamar szakad el” (Préd. 4:12.), az Újszövetségben pedig Jézus szól erről, amikor a két vagy három hívő közti egyetértésben rejlő szellemi erőről beszél (Máté 18:19.).

A démonok is élvezik ezen alapelv előnyeit. Nagyon gyakran azt tapasztaljuk, hogy különböző démonok működnek együtt, hogy támogassák egymás munkáját. A démonok családjának az egyik legközönségesebb példája az a csoport, amelyik az elutasítást kontrollálja. Az elutasítottság uralkodó szellemét (ami már akkor beléphet a személybe, amikor ő még az édesanyja méhében van), általában támogatja az elutasítottágtól való félelem és saját magának elutasítása is.

Az elutasítástól való félelem szelleme behatol az érzelmekbe, azért hogy megakadályozza, hogy azok az emberek, akik elutasítást éltek át, olyan körülmények közé menjenek, ahol további elutasítás történhet. Így reagál magában az ember, de a valóságban a démon az, aki fél attól, hogy az illető elfogadottnak érzi majd magát, mert ez aláásná az elutasítottság erejét! Tehát az elutasított embereket arra készíti, hogy további elutasítástól féljenek, mert akkor abba a veszélybe kerülnek, hogy meggyűlölik saját magukat, és mihelyt utat engednek az öngyűlölet érzéseinek, nyitottá válnak az önmegevetés szelleme előtt, amelyik biztosítja, hogy az elutasítás körét ne lehessen könnyen megtörni.

A „Disznók a szalonban” (démonok az emberben) c. könyvükben Hammondék felsorolnak több démoni családot, amelyekről azt tapasztalták, hogy együtt működnek. Ez nagyon hasznos vezérfonal, ami sok kulcsot ad olyan további szolgálatokhoz, amelyekre az embereknek szükségük lehet. Ehhez azonban hozzá kell tennem, hogy Hammondék tapasztalatai túlnyomó részben az Egyesült Államokban végzett szolgálat tapasztalataira épülnek, ahol másfajta uralkodó és generációs szellemek működnek.

Például Nyugat-Európában, ahol sokkal erősebb varázslás hat sok nemzedékre visszamenőleg, sok más erőteljes csoporttal lehet gyakran találkozni. Más területeknek is lehetnek saját démoni csoportosulásaik, amelyek a bennszülött fajok kultúrájára és vallásos hátterére jellemzőek.

Abban a személyben, aki démonizált lett, a démon, ami már bent lakik, megpróbálja megerősíteni hatalmát azáltal, hogy behív másokat is. Például a kéjvágy szelleme, amelyik a szemén keresztül lép be, arra bátoríthatja az illetőt, hogy kövessen el szexuális bűnt. Ennek következtében be fog lépni a paráznaság szelleme. És ha már egyszer ez a démoni kapubejárat nyitva van, ez úgy fog működni, mint egy démoni cső, amelyen keresztül az ellenség be tudja önteni munkásait.

Megpróbálnak rejtve maradni

A démonok akkor végzik a leghatasosabban a munkájukat, ha képesek rejtve maradni. Sok-sok ember van, aki fizikai, érzelmi, mentális vagy szellemi problémákkal küzd, de valójában démonokkal küzdenek, és ők ezt nem tudják. És ami gyakran még ennél is szomorúbb, az az, hogy még azok a keresztények sem ismerik fel, hogy mi az igazi probléma, akik megpróbálnak segíteni nekik!

A Sátán mindig előnyben részesíti a sötétben való munkálkodást. A János 3:20. nagyon világosan fejezi ki a démonok viszonyulását Jézus világosságához, amely a Szent Szellem által jön. „Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek.” Bár János emberekről beszélt, azt is pontosan leírta, hogyan viselkednek emberek, amikor egy démon üzi őket, aki rejtve akar maradni. A legutolsó dolog, amit egy démon kíván, hogy világosságnak tegyék ki.

Az egyik oka annak, amiért hívő keresztények szabadító szolgálatot végzőket támadnak, az az, hogy e szolgálatot végzők olyan nagy fenyegetést jelentenek a sötétség rejtett erői számára - nyilvánvaló, hogy gyakran vallásos szellemek befolyásolják azokat, akik annyira aggódnak emiatt! Azok, akik kritizálják a szabadító szolgálatot, olvassák el gondosan a Máté 12:22-32-t!

Ez az egész szakasz Jézus szabadító szolgálatáról szól, és Jézus azzal a megjegyzéssel fejezi be, hogy: „*Aki velem nincsen* (a szabadító szolgálatot értette ezen), *ellenem van, és aki velem nem gyűjt, tékozol*”. Akik ellenállnak a szabadító szolgálatnak, meg kell hogy vizsgálják a saját szívüket, hogy meglássák, nincs-e valami rejtett démoni erő az életükben, amely serkenti az ellenállást. Fel kell ismerniük, hogy a szembeszegülés a Szent Szellem munkájával, amellyel ő felhatalmazza Isten népét, hogy démonokat űzzön ki, Jézus szerint tékozlókká teszi őket! (Máté 12:30.).

A Szent Szellem egyik ajándéka azon szellemeknek megkülönböztetése, amelyek nem Istentől származnak. Keresztény vezetőknek nem lenne szabad az oldalvonalra állniuk, Jézus szolgálatának egyik alapvető részét megkérdőjelezve. Ehelyett inkább imádkozniuk kellene, hogy az Úr fejlessze ki bennük a szellemek megkülönböztetésének ajándékát, hogy hatásosan tudjanak leleplezni rejtett démoni erőket, és el tudjanak bánni ezekkel, amelyek ellenállnak a Szent Szellem munkájának, a gyülekezet megújulására és az Isten országáról szóló örömhír terjesztésére.

Meg kell hajolniuk Jézus nevére

Nem számít, mekkora erőt feltételez magáról egy démon, mestere, a Sátán, vereséget szenvedett a Golgotán. Amikor találkozom egy démoni kihívással, hogy van-e hatalmam kiűzni, azzal kezdem el, hogy aláásom először is arroganciáját úgy, hogy megkérdem, ki a mestere? Végül bevallják, hogy a Sátán a mesterük. Ezen a ponton az ellenállásuk megtörik, mert miután már elismerték ezt, tudják, hogy az erejük korlátozva van.

Az ige nagyon világosan kifejezi azt az igazságot, hogy a Sátán vereséget szenvedett, amikor Jézus feltámadt a halálból, és hogy a Sátán véglegesen Jézus lábai alatt van. Ez azt jelenti, hogy akik Krisztusban vannak, a Sátán azoknak is a lábai alatt van. És ha a Sátán a lábaink alatt van, akkor a pokol minden démona is a lábaink alatt van!

A Filippi 2:10. fontos győzelmi ige, amelyet felolvashatunk arrogáns démonoknak: „Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké”. Nincs

olyan lény, amelynek ne kellene meghajtania térdét Jézus nevére. Csak az ő neve által van erőnk és hatalmunk a démonok fölött, és ők tudják, hogy meg kell adniuk magukat az ő hatalmának, amikor a hívők ajka ezt kimondja. Amikor Jézus nevében szabadító szolgálatot végzünk, akkor miénk a mennyei bíróság minden hatalma, hogy támogassa jogos követelésünket a démoni erőkkel szemben.

Összefoglalás

A sötétség erői valóságosak, legyenek akár bukott angyalok, démonok, vagy gonosz szellemek. Ők személyiséggel rendelkező élő lények, és van hatalmuk arra, hogy beszéljenek, de testetlenek, és valaki másnak a testében kell megélniük létüket. Valamennyien a Sátán szolgálatában állnak, aki az emberiség ellen használja őket.

Amikor elfoglalnak egy személyt, akkor rákényszerítik jellemvonásaikat és jelenlétüket az áldozatra. Megpróbálják ezt rejtve maradva tenni, hogy az ember ne keresse a szabadító szolgálatot, a cselekvés egyetlen irányát, amely végül segíthetne nekik. De minden démonnak meg kell hajtania a térdét Jézus előtt, tehát egyedül a keresztények képesek gyógyulást hozni a démonizált emberek számára.

A démonizáltság folytatódhat a generációs vonalon az atyák bűneinek a következményeként (2Mózes 20:5; 3Mózes 26:40. és Jeremiás siralmi 5:7.), amely befolyásolja a gyermekeket és a gyermekek gyermekeit. Erről a témáról sokkal többet fogok beszélni a következő kötetben, amikor a személyes szabadító szolgálat gyakorlati kérdéseivel foglalkozom majd.

7. fejezet

Jézus közvetlen találkozása a Sátánnal

Jézus feltűnő ember volt. Abban a pillanatban, amikor megfogant Mária méhében, az egész pokol riadót fűjt. Isten ellenterve válaszul a bukásra már régóta váratott magára. Amikor végül megjelent és az ószövetségi próféciaák beteljesedtek, a Sátán eljátszotta minden trükkjét, ami csak a tarsolyában volt, hogy megpróbálja megakadályozni, hogy Jézus önként letegye az életét a világ bűneiért mint az első teljesen büntelen ember.

Az Evangéliumok feljegyzik a Jézus élete elleni fontosabb fizikai támadásokat. Az első az volt, amikor Heródes lemészárolta a csecsemőket Betlehemben, és semmi kétség nem fér ahhoz, hogy volt több is a harminc év alatt, míg Jézus készült a szolgálatára. A Sátán felhasználta Heródes féltékenységét és félelmét, és felbujtotta erre a gyermekgyilkosságra. De közbeszólt egy angyal, aki figyelmeztette Józsefet álomban, hogy azonnal Egyiptomba kell menekülniük. Ők ezt megtették, és Jézus megmenekült Heródes tervének következményeitől (Máté 2:13-23.).

Micsoda lecke volt ez az engedelmességből! Semmi nem lehetett volna ennél bizarrabb József számára, aki vidéki ács volt, mint hogy azonnal keljen fel az ágyából, és még aznap éjjel tegye feleségét és kisfiát egy számarra, és induljon el a száműzetés sok száz kilométeres útjára. Nem tudjuk, mennyi ideig voltak Egyiptomban, csak annyit tudunk, hogy ugyanaz az angyal közölte velük Heródes halálát, és hogy már Názáretben voltak abban az időben, amikor Jézus tizenkét éves volt, ez Jézus életének következő feljegyzett eseménye.

A többi különleges fizikai támadás Jézus élete ellen, amelyekről tudunk; az egyik Názáretben történt, amikor a helyi zsinagóga gyülekezete megpróbálta letaszítani őt egy szikláról (Lukács 4:28-29.); a Galileai-tengeren, ahol egy valószínűleg démonok által gerjesztett vihar fenyegette a hajó biztonságát (Lukács 8:22-25.); és Jeruzsálemben, ahol a tömeg kifogásolta a démonokkal kapcsolatos tanítását és az ő saját magáról tett kijelentését: „Én vagyok!”, tehát megpróbálták halálra kövezni (János 8:48-59.). De e démonok által ösztönzött fizikai támadások mellett Jézusnak volt néhány különleges találkozása magával Sátánnal, amelyek sok mindent lelepleznek Sátán taktikáiból, hogy milyen módon támad keresztényeket démonok felhasználásával.

Jézus bemelegítése

(Máté 3:13-17; Márk 1:9-11; és Lukács 3:21-22.)

Amikor Keresztelő János bemelegítette Jézust a Jordán folyóba, ez János legjobb belátása ellenére történt. Tudta, hogy Jézus kicsoda, és illetlen dolognak tartotta, hogy ő, Jézusnak, a Messiásnak az előfutára legyen az eszköz az ő bemelegítésére! Végül is János keresztsége nem a megtérés keresztsége volt? És miből kellett volna Jézusnak megtérnie? Biztos, hogy ő nem tett semmi rosszat, mert ő volt a Messiás!

Amit János nem érthetett meg, az Jézus János által történő bemelegítésének isteni célja volt. Az a tény volt a döntő pont, hogy János keresztsége a megtérés keresztsége volt. Elvégre Jézus azért jött, hogy meghaljon a világ bűneiért. Ez volt az ő első nyilvános

közösségvállalása az emberiség bűneivel, hogy alávetette magát a megtérés keresztségének. Ha nem veti alá magát ennek a keresztségnek és nem áll a bűnösök mellé a „megtérés” cselekedetében, mindazok érdekében, akik hisznek és életet nyernek a kereszttől, akkor nem mehetett volna a Golgotára sem, hogy meghaljon az ő bűneikért.

Nem csoda, hogy az ő bemerítkezése olyan örömet szerzett az Atyának. Mert amikor Jézus belemerült a Jordán vizébe, Isten üdvterve végre működésbe lépett. Amint Jézus feljött a vízből, a Szent Szellem leszállt a mennyből, és megnyugodott rajta. Tehát Isten a teljes engedelmességnek ezt a pillanatát választotta, amelyben Jézust János bemerítette, hogy bemerítse Jézust Szent Szellembe is. Majd egy hang hallatszott a mennyből, amely ezt mondta: „Te vagy az én szerelmes Fiam, tebenned gyönyörködöm” (Lukács 3:22.).

Ettől a pillanattól kezdve Jézus aktív fenyegetést jelentett a Sátán és birodalma számára. Eddig a pontig ő csak potenciális fenyegetés volt, de most, miután megkeresztelkedett a Szent Szellembe, a háború frontvonalai kezdtek kirajzolódni, mert Jézus most már megfelelő eszközökkel rendelkezett arra, hogy elkezdje kivetni a démoni erőket a Sátán erősségeiből. A sötétség erőinek most már összehangolt akciókra volt szüksége. És a Sátán nem kockáztathatta meg, hogy ezt a feladatot rábízza akár a legmagasabb rangú segédeire. Ezt a feladatot magának a Sátánnak kellett elvégeznie!

A kísértések a pusztában

(Máté 4:1-11; Márk 1:12-13. és Lukács 4:1-13.)

A Lukács 4:1. feljegyzése, hogy Jézus visszatért a Jordántól, telve Szent Szellemmel, magában foglalja azt, hogy most valami radikálisan megváltozott. Életműve elkezdődött. Isten Szelleme akkor a pusztába vezette Jézust, egy negyvennapos imádságra és böjtre, ami megelőzte nyilvános szolgálatának kezdetét.

Ez fontos szellemi alapelv. Nagyobb szolgálatok hosszabb előkészületet igényelnek. De ne gondolják a lelkes keresztények azt, hogy ha követik Jézus példáját, akkor végtelen békesség és öröm csodálatos időszakát fogják átélni - akár egy, akár negyven napig tart a böjt!

Amikor emberek visszavonulnak normális tevékenységüktől a Szent Szellem vezetése alatt, a Sátán azonnal készültségben van. Minden tőle telhetőt megtesz, hogy támadja ezt az időt, és hogy elgáncsolja a szenteket a legnagyobb szellemi erőfeszítésük fontos pontján. Amikor Isten foglalkozik valakivel, aki az Övé, a gonosz és angyalai általában nincsenek messze!

Hiszem, hogy a Sátán úgy tekintett erre a pusztában eltöltött időre, mint az egyik legjobb és utolsó személyes lehetőségére, hogy eltérítse Jézust küldetésétől. Soha nem könnyű kiszámítani Isten feltétel nélküli követésének árát. És néha a valódi ár nagyon magasnak bizonyulhat. a Sátán tudja ezt, és kísérteni fog minket azon a határon felül, amibe nekünk Jézus követése kerül. Ezt tette Jézussal. A mérleg egyik oldalán Isten lehetséges áldása, ami az engedelmesség gyümölcse.

Az ár valós és mérhető, a gyümölcs kezdetben irreális és mérhetetlen. Jézus figyelmeztetett minket, hogy mindig számoljuk ki az ő követésének árát (Lukács 14:25-33.). Sok keresztény van, aki ezen a ponton ezt megtette, de az árat túl magasnak találta és elfordult Istennek életére vonatkozó eredeti tervétől. Azt tették, amit a világ rendkívül bölcs dolognak ítélné meg és amit a legtöbb barátjuk, keresztények és hitetlenek egyaránt, ajánlanának.

Ha Sátán különleges taktikáit megnézzük, amelyekkel Jézust kísértette, nagyon sok leckét látunk ebben a keresztények részére arról, hogyan támadják a démonok a hívőket. Ezzel kapcsolatban azt kell megértenünk, hogy a kísértés és a próba nem bűn. De ha kísértésbe esünk és vétkezünk, akkor sebezhetővé tesszük magunkat a támadó erővel szemben. Ezen a ponton démonizálódhatunk, de az ige nyíltan elmondja nekünk (keresztényeknek), hogy: „Ha megvalljuk bűneinket (ami egyetértést jelent azzal, ahogyan Isten gondol a bűneinkre), hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1János 1:9.).

Ha nem ragadjuk meg ezt a lehetőséget, és nem fogadjuk el a tisztulást (ugyanúgy, mint a megbocsátást - ez két különböző dolog), akkor hiszem, hogy ezen a ponton akár keresztények vagyunk, akár nem, sebezhetőek vagyunk démoni befolyás és démonizáltság felé. Ezt a tényt mind a személyes tapasztalatok, mind számtalan történet igazolja, amely feltárult előttünk a lelkigondozói szobában.

A Sátán már Jézus eljövetele előtt is sikeresen eltérített sok embert Istentől kapott elhívásától. Azt hiszem, hogy örvendezett azon a sok idős emberen, akik sajnálattal tekintettek vissza és szerették volna tudni, hogy mi történt volna, ha veszik a bátorságot, és feltétel nélkül igent mondanak Istennek. Sátán eltérítő taktikái hatásosnak bizonyultak sok száz év démoni tapasztalatai alapján. Rengeteg tapasztalatot szerzett, mielőtt Jézus felé fordult volna figyelme, hogy megpróbálja csírájában eltaposni ezt az ő földi királyságát és örökkévaló sorsát érintő súlyos fenyegetést.

Az első kísértés

(Máté 4:3-4; Lukács 4:3-4.)

„Ha valóban az Isten Fia vagy, parancsolj, hogy ezek a kövek változzanak kenyerekké!” (Lukács 4:3.). A kísértés úgy jelenik meg, hogy használja az ő természetfeletti erejét, hogy néhány követ kenyérré változtasson, sürgős fizikai szükségleteinek kielégítésére. Mindenki, aki már valaha is tartott egy elfogadható hosszúságú böjtöt, tudja, hogy ez bizony nagyon valós kísértés.

E kísértés körmönfonsága azonban nem a nyilvánvaló dolgokban van, bár isteni erőt isteni céloknál alacsonyabbrendű célokra felhasználni is elég valóságos kísértés, amelynek tudatában kell lennünk keresztény szolgálatunk bármely területén. Jakab ezt a megjegyzést teszi a keresztény zarándokútnak erről a szempontjáról: „Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt” (Jakab 4:3.).

Nem, ennek a kísértésnek a valódi próbája Jézus számára a kísértés bevezető szavainak kételkedő jellegében rejlett: „Ha Isten Fia vagy”. Csak néhány nappal korábban hallotta Jézus az ő Atyjának hangját, amint ezt mondta a mennyből: „Te vagy az én szeretett Fiam, tebenned gyönyörködöm” (Lukács 3:22.). Jézus fizikai éhségének kielégítése csak takarója volt egy sokkal mélyebb próbának. Mert a Sátán tudta, hogy nagyon valószínűtlen, hogy kitérítetheti Jézust az útjából azzal a kísértéssel, hogy az ajándékait önző célokra használja, bár ez nagyon hatásos lehet közönséges földi halandók esetében!

Jézus hitt abban, hogy valóban tudja, miért jött a földre. Számított arra, hogy egy kimerítő szolgálat három éve előtt áll, ami népszerűséggel kezdődik, de egy állandóan növekvő ellenállással és végül keresztre feszítéssel kell szembenéznie. Hitte, hogy az ő Atyja hívta el őt a mennyből erre a célra. Hitte, hogy ő Isten Fia.

És mégis, lehet, hogy tévedett? Valóban igazak-e azok a történetek, amelyeket az ő születésével kapcsolatban Mária elmondott Neki? Ha továbbhalad azokban a dolgokban, amelyeket hite szerint meg kell tennie, valóban megmenekülnek az emberek bűneiktől? Ha meghal, Isten valóban feltámasztja őt a halálból? Valószínű, hogy Sátán számtalan hasonló kérdéssel ostromolta Jézus elméjét. Olyan kérdésekkel, amelyeknek az volt a rendeltetésük, hogy a kételkedés magvait elvessék, abban a reményben, hogy csak egy kicsiny mag gyökeret ver. Mert a kételkedés halálos. A kételkedés a hitetlenség előfutára, ami a hit ellentéte, és „ami nem hitből van, az bűn” (Róma 14:23.).

Ha Jézus akárcsak egy pillanatig is kételkedik (hitetlenkedik), bármivel kapcsolatban, amit Isten, az Atya, mondott neki, akkor Jézus bűnt követ el, és a Sátán nyila átfúrja a szívét, és az üdvterv kudarcot vall. „Ha Isten Fia vagy...akkor miért nem bizonyítod be? Csak néhány kenyércipó. Látod azokat a köveket? Változtasd azokat kenyerekké, és akkor valóban tudni fogod, hogy minden, amit Isten mondott, igaz. Csak egy kis próba. Na, tedd meg - utána soha nem lesz szükséged arra, hogy kételkedj!” Nagyon körmönfont, de ugyanakkor halálos is.

A kígyó hangja, amely leterítette Évát, újból hallatszott a pusztában Jézus átélésében. „Csakugyan azt mondta Isten...” (1Mózes 3:1.). Csakugyan mondta Isten mindazokat a dolgokat? Miért nem próbálsz ki a saját erődöt - aztán ha működik, akkor valóban tudod, hogy mindez igaz. Mindez olyan ártatlanul hangzik, de ha Jézus csak egy pillanatig is eljátszott volna azzal a gondolattal, hogy be kell magának bizonyítania, hogy ő Isten Fia, akkor a kételkedés belépett volna az életébe. A Sátán nagyon gyakran a kételkedést használja arra, hogy bűnbe vezessen embereket, és egyetlen bűn szétrombolta volna a Golgota dicsőséges és örökkévaló lehetőségét.

Jézus mindezt átlátta. Felismerte a kígyó hangját, annak igazi valójáról, a megtévesztésről, és lehengető hatással használva az Igét, emlékeztette a Sátánt arra, amit már úgyis tudott: „Az ember nemcsak kenyérről él, hanem mindazzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik” (5Mózes 8:3.). Azok a szavak, amelyeket Jézus hallott az Atya szájából, elégségesnek bizonyultak a számára, és nem volt szüksége arra, hogy kenyérré változtasson köveket, hogy próbára tegye az ő saját elhívását. Isten szólt, és Jézusnak nem állt szándékában kételkedni az Atya egyetlen szavában is.

A Sátán első támadása kudarcot vallott, és összezavarodva távozott a csata színhelyéről. De nem hosszú időre. Amikor a támadás egyik módja kudarcot vall, a Sátán nem adja fel. ő és démonai nagyon tapasztaltak abban, hogy az állhatatosság meghozza gyümölcsét. Visszajött.

Mielőtt megnéznénk a második kísértést, egy bátorító szót szeretnék mondani azoknak, akik elbuktak a kételkedésben és hitetlenségben. Különösen azok számára, akik pusztai tapasztalatokat élnek át, és küzdenek a kételkedéssel - kételkednek Istennel kapcsolatban, kételkednek az életükre vonatkozó saját személyes elhívásuk megbízhatóságában vagy természetében, és kételkednek saját magukban, hogy képesek-e megbirkózni mindazzal, amire Isten elhívta őket.

A kételkedés Jézus számára az ő küldetésének kudarcát jelentette volna. De számokra nem! Mert az ő küldetésének sikere és a megbocsátás lehetősége miatt nem kell félned attól, hogy mivel megadtad magad a Sátánnak ezen a területen a múltban, ezért nincs visszaút. De van - és mindenfajta bűn minden következményétől is, tehát ugyanennek igaznak kell lennie a kételkedésre vonatkozóan is. Megbocsátás, megtisztítás és szolgálatra való újbóli megbízás, mindez része Isten szerető gondoskodásának minden gyermeke

számára. A belépés kapuja megvallással és megtéréssel van megjelölve. Ne engedd, hogy az ellenség vereségben tartson!

Ha Isten elhívott téged az ő munkájába, és megtapasztaltad Isten áldását a szolgálatodon, de most szellemi kétségbeesésben vagy, kelj fel, fordulj meg, számolj le a jelenlegi helyzetteddel összefüggő bűnökkel, menj vissza arra a pontra, ahol elkezdted botladozni, és indulj el a helyes irányba!

A Sátán ezt gyűlöli, és minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy ott tartson téged, ahol most vagy. Új kísértésekkel és próbákkal fog elárasztani, és fel fogja használni más emberek beszédét, hogy elbizonytalanítson. Mindezeket a dolgokat hagyj figyelmen kívül! Isten melletted áll, és azt akarja tenni veled, amit Simon Péterrel tett a feltámadás után - meg akar bocsátani, helyre akar állítani és újból be akar állítani az ő szolgálatába.

A Sátán is az eredeti formájában használja az ő kísértését, és megpróbál arra bátorítani keresztényeket, különösen vezetőket, hogy az ő szolgálatukat helytelen módon hitelesítsék! A kételkedés szavait suttogja az elméjükbe, valahogy így: „Ha Isten valóban elhívott téged, miért nem teszed ezt, vagy azt, hogy ezt bebizonyítsd?” Ennek következtében sok, Szent Szellemmel betöltött és felkent vezető esik abba a csapdába, hogy szükségtelenül védi és szellemi teljesítményével próbálja igazolni magát.

Tozer, a keresztény vezetés szellemi erejének öt kulcsszava közül az egyiket egyszerűen így fogalmazza meg: „Ne próbáld megvédeni azt, amire Isten elhívott téged!” Vannak vezetők, akik kudarcot vallottak abban, hogy megfelelő teljesítményt nyújtsanak, és azt követően elbuktak abban a végső hazugságban, hogy soha nem is kaptak elhívást és le kell mondaniuk szolgálatukról. Jézus jól ismerte ezt a kísértést, és mindig készen áll arra, hogy segítsen elutasítanunk Istentől kapott elhívásunknak illetően sátáni aláásását, és hogy megbocsásson nekünk, ha már beleestünk a Sátán csapdájába.

A Sátán néhány keresztényt még továbbvisz a kételkedés csúszós lejtőjén, úgyhogy végül már azt sem hiszik, hogy egyáltalán Isten újjászületett gyermekei. Kételkedni kezdenek üdvösségükben és az örök élet valóságában, míg végül elszakadnak az aktív gyülekezettől. Nem csoda, hogy Jakab olyan erőteljesen támadta a kételkedés várát, amely olyan gyakran uralkodik emberek élete fölött.

A második kísértés

(Máté 4:5-7; Lukács 4:9-12.)

A Sátán újra megpróbálja, hogy a kétségnek egy nyilat keresztüllője Jézus szellemi fegyverzetén. Ez alkalommal arra biztatja Jézust, hogy azáltal bizonyítsa be, hogy ő Isten Fia, hogy leugrik a jeruzsálemi templom csúcsáról. Nyilvánvaló, hogy egy éhes embernek szüksége van kenyérre, és van némi logika abban, ha azáltal bizonyítja be isteni létét, hogy köveket kenyérré változtat. De milyen logikus oka lehet annak Jézus számára, hogy a jeruzsálemi templomról való leugrás ötletét csak egy kicsit is vonzónak találja?

A sátáni elme nagyon csavaros, a Sátán és démonjai, amikor megpróbálják megtéveszteni az emberiséget, gyakran visszaidéznek nekünk olyan dolgokat, amelyeket szeretnénk hallani. Jézus röviden elintézte az első kísértést az ige idézésével, tehát mi lenne jobb annál, hogy elkezd az Igét idézni Jézusnak? Talán így meg lehetne Jézust ingatni?

Sátán jól végezte el házi feladatát. Talált egy igét saját ördögi tevékenységének alátámasztására. És ez alkalommal úgy eszelte ki a kísértést, hogy igével támasztotta alá azt a cselekedetet, amelyet ajánlott. Valóban nyilvánvaló, hogy az ige nem mindenféle

használatára kell úgy odafigyelnünk, mintha az a médek és perzsák törvénye lenne! Ha Jézus nem figyelt volna a szellemre, amely az igének ilyen alkalmazása mögött volt, akkor elbukhatott volna a kísértésben. Sátán nem próbálkozott azzal, hogy vitatkozzon Jézussal az ige tekintélyéről - ezt Jézus és Sátán egyaránt elfogadta -, csak annak az értelmezéséről, amelyről mindketten tudták, hogy igaz.

A templomról való leugrás valóban drámai gesztus lett volna az ünnepi tömeg szó-
rakoztatására, akik számára a halál és vérontás az élet természetes velejárója volt. Kegyetlen napok voltak azok. De micsoda befejezése lehetett volna a történetnek! Milyen szívesen nézték volna azt az emberek, amint az angyaloknak egy különítménye lecsap a felhőkből, és amikor Jézus már éppen szétzúzná magát a földön, megmentik őt a hirtelen haláltól.

És a kísértés igazi tartalma? Csinálj egy igazi látványosságot, gyakorolj hatást az emberekre, hadd lássák, milyen nagy vagy! Akkor valamennyien követni fognak téged. És valószínűleg a Golgotára sem kell felmenned. Csak mutasd meg nekik, ki is vagy valójában, mert ugye tudod, mit mond az ige: „Mert az ő angyalainak parancsolt felőled” (Zsolt. 91:11.), és azt is, hogy: „Kézen hordoznak Téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe” (Zsolt. 91:12.). Tehát, Jézus, semmitől sem kell félned. Tied az ige, hogy támogasson ebben a dologban! Mikor fogod megtenni?

Nincs semmi kétségem afelől, hogy Jézus bármit megtett volna, hogy ne kelljen a keresztre mennie. Bármit, kivéve azt, hogy lenyelje Sátán hazugságait, vagy hogy engedetlen legyen az Atya iránt. A Máté 26:36-46. és János 17. feljegyzi haláltusáját az Atya előtt, amikor vágyódott azután, hogy bárcsak lenne más út. Mégis hajlandó volt megtenni azt, amire az Atya megkérte. Jézus most is átlátott a kísértésen, és a Mózes 5. könyvéből vett másik idézettel elküldte Sátánt dolgára: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” (5Mózes 6:16.).

Az ajándék, amelyet Isten Jézusnak adott, nem arra szolgált, hogy azt ő saját céljaira használja fel. Az igében sehol nincs feljegyzés arról, hogy Jézus bármilyen más célra használta volna erejét, mint hogy beteljesítse az Ésaías 61:1. ígéreteit, hogy hirdesse az Evangéliumot, gyógyítsa a betegeket, és hogy megszabadítsa a foglyokat. Egész szolgálata ezekre a célokra irányult. Bár azok a csodák, amelyeket végrehajtott, valóban bizonyították az ő fiúságának tényét, de ezek elsődleges célja nem az volt, hogy bizonyítsák az ő kilétét.

Amikor a farizeusok odamentek hozzá és jelt kértek, akkor démonok készítették őket erre, és Sátán egyszerűen felhasználta őket arra, hogy új formában megismételjék ezt a második kísértést. Ha rá tudták volna venni Jézust arra, hogy próbálja meg Isten erejét bármilyen más célra használni, mint Isten akaratának a beteljesítésére, akkor Jézus ilyen módon behódolt volna a Sátán előtt, ahelyett, hogy a Sátán hódolt volna meg Jézus előtt. Ebben az esetben Jézus bűnössé vált volna.

Jézus visszavágott a farizeusok bírálatával: „E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele” (Máté 12:39.). A paráznaság szó mind az Újszövetség görög, mind az Ószövetség héber nyelvében sokkal tágabb értelmű, mint a szexuális bűn. Szellemi hitehagyást is jelent - másik „Szerető” követését ahelyett (az Atyaisten), aki kezdettől fogva szerette az ő népét. Az Ószövetség beszél az ő „paráznaságukról”, amikor hamis isteneket imádtak. Jézus nem volt udvarias vádolóival - még mások előtt sem!

Nem volt mód arra, hogy Jézust annak a csapdjába csalják ezek a farizeusok, hogy bármilyen természetfeletti jelt mutasson be a kedvükért, még azt sem, hogy leugrik a templom csúcsáról. Egy napon majd lesz egy nagyon különleges jel (ezt ábrázolja az a három nap, amit Jónás a cetben eltöltött), nemcsak a farizeusok számára, hanem minden

nép és minden eljövendő kor számára. Három nappal és éjszaka a földben - és aztán a feltámadás. Egy prófétai tény, amelyet Sátán túlságosan is jól ismert.

Azok, akik a gyógyulás és szabadulás területén szolgálnak, különösen fogékonyak erre a második kísértésre. Olyan területen mozognak, ahol Isten erejének bizonyítékai szemmel láthatóak a szolgálatukban, és lesznek olyanok, akik csodát akarnak látni. Lesznek, akik szeretnének majd próbára tenni téged - csak azért, hogy lássák, hogy valóban meg tudod-e tenni azokat a dolgokat, amelyekről beszélsz.

Időnként találkozom ilyen jellegű kihívásokkal: Lássuk, ki tudsz-e üzni belőlem egy démon! Nem számít, mennyire nyilvánvalóan démonizált az a személy, vissza kell utasítanod minden ilyen kihívást. Ezek a Sátántól származnak, aki azt akarja, hogy reklámot csinálj a szolgálatodnak testi módon, az „előadás” helytelen büszkeségével, vagy hogy leleplezzen egy kudarc által, vagy hogy az ilyen szolgálat sikertelenségét felhasználja annak „bebizonyítsa”, hogy abban a súlyosan démonizált személyben, aki a kihívást intézte hozzád, egyáltalán nincsenek is démonok! Amikor elbukunk ilyen „próbákban”, mindig Sátán a győztes. Hatalmas különbség van eközött és a Szellem által felkent próbák között, mint pl. amiket Isten mondott Mózesnek és Áronnak, hogy cselekedjenek meg a fáraó előtt.

A Sátán gyakran arra is megpróbál finoman rávenni minket, hogy vegyünk részt olyan szolgálatban, amelyre Isten nem kért minket, vagy nem kent fel minket. Mindig meg kell tudnunk különböztetni, milyen szellem van a segítségkérés mögött - Istentől, vagy az ellenségtől származik. A Sátán szeretné kimeríteni a szenteket azáltal, hogy olyan emberek felé való szolgálatban használja őket, akik nem akarják komolyan követni Jézust, csak egyszerűen meg akarnak szabadulni a problémáiktól, hogy folytathassák bűnös életmódjukat!

Fontos leckét jelent valamennyiünk számára ennek a kísértésnek egy másik nézőpontja, az a mód, ahogyan megkísértethetünk abban, hogy az ígét szövegösszefüggéséből kiragadva használjuk. Az ígét nem szabad arra használni, hogy fejbevágjunk embereket nem Istentől származó ötletekkel. Kizárólag arra való, hogy Isten népe a Szent Szellem kenete alatt hasson mások életére. Fontos lecke a szellemi növekedés területén annak a felismerése, hogy milyen szellem van az ember mögött, aki számodra az ígét idézi.

Amint láttuk, a Sátán jól ismeri az ígét, és mestere annak, hogyan kell azt Isten népe ellen használni. Néhány módszer azok közül, amelyekre kiképezi démonait, hogyan használják ki Isten szavát, nagyon tetszetős, és résen kell lennünk a megtévesztéssel szemben ezen a területen, mert a démonok ugyanolyan jól ismerik az ígét, mint a Sátán.

Egy alkalommal egy démonizált személy felé szolgáltam, és az Úr emlékeztetett engem egy bizonyos ígére, amely nagyon illett a szolgálathoz. Ez a démon időnként megszólalt arrogáns, kihívó hangon. Amikor idéztem az ígét szolgatársamnak és megkérdeztem, hol van megírva, nem munkatársam adott nekem választ, hanem a démon a lelkigondozott személy száján keresztül! Pontosán megmondta a fejezetet és a verset! Tehát vigyázz, mert Sátán megpróbál letéríteni utadról igei utalásokkal, amelyeket kiragadott szövegösszefüggéséből, és amelyeken nincs rajta Isten Szellemének kenete.

A harmadik kísértés

(Máté 4:8-10; Lukács 4:5-8.)

A körmönfonság kudarcot vallott. Ez alkalommal a Sátán sokkal nyíltabb volt. Jézus emberségére játszott. Egyetlen emberi lény, még az Isten Fia sem élvezi, ha szenvedés vár rá. Jézus előtt ott állt a kereszt. Isten tudta ezt, Jézus is tudta és Sátán is tudta. Egy kegyetlen halál, fájdalom és lelki kínlás órái, gyötrelmes átélés Jézus családja számára, és mindez miért? Valami ilyesmit suttozhatott Sátán Jézus szívébe: „Van más mód. Gyere velem és megmutatom”.

Tehát Sátán elvitte Jézust egy nagyon magas hegy tetejére, és megmutatta neki a világ minden országát. Arrogánsan mondta ki azt az igazságot, hogy az ő hatalma alatt van az egész földgolyó, és hogy mindezek a királyságok az ő rendelkezésére állnak. (Azt elmulasztotta megemlíteni, hogy ennek egyetlen oka az a tény volt, hogy őt kidobták a mennyből!) Jézus nem vitatkozott erről a kijelentésről. Ez ténykérdés volt, és Jézus egyetlen ok miatt volt itt: hogy megmentsen embereket Sátán markából.

Sok embert megtéveszt Sátán, amikor igazat mond - erre mindig kész, hogyha ez az ő céljait szolgálja. Nem igaz, hogy Sátán és démonai mindig hazudnak. Ha minden, amit mondanak, hazugság lenne, túl könnyű lenne felismerni csalásaikat. Kevés hazugságnak és sok igazságnak a körmönfont keveréke az, ami olyan gyakran kísértésbe ejt embereket. A pizstráng csak akkor ismeri fel az egyetlen műleget a sok igazi között, amikor már túl késő. Akkor a horog áthatol a bőrén, és a szakáll szilárdan megfogja!

Tehát a Sátán úgy kezdte ezt a kísértést, hogy igazat mondott. De aztán jött a megtévesztés, amelyet megpróbált becsempészni az igazság hátán. „Mindez a tied lehet. Végül is nem azért jöttél, hogy visszanyerd a világot? Kössünk alkut, tied lehet az egész, nem kérdezzük semmit.”

A kereszt kérdése fel sem merült. De ne felejtjük el, e körül forgott az egész kísértés. Ha Jézus elmegy a Golgotára és önként leteszi életét másokért, az Sátán végét fogja jelenteni, és örökkévaló szabadságot azoknak, akik hisznek. A Sátán képes lenne bármit megtenni, bármit, hogy visszatartsa Jézust ettől. Szemmel láthatólag még azt is, hogy lemondjon a világ országai fölötti uralomról.

„Mindez a tied lesz, ha imádsz engem.” Sátán nem változott. Imádat után sóvárog, Isten helye volt az ő célja. És Sátán tudta, hogy Jézus és az Atya (a Szent Szellemmel együtt) egyek voltak. Tehát ha Jézus megadja Magát ennek, akkor maga Isten is Sátán uralma és ellenőrzése alá kerül. Akkor Isten minden terve Sátán eljövendő büntetésére megbukott volna. A Sátán nem vágyott örökkévaló gyötrelmekre a tűz tavában.

Sátán megadta Jézusnak a lehetőséget, hogy végrehajtsa célját anélkül, hogy a keresztre menne. A kísértés nyílt volt, nagyon nyílt. Fogadd el az ajánlatomat, és elfelejtheted a Golgotát. Imádj engem, és tied lehet az emberiség. De Jézus tudta, hogy eltekintve az Atya céljaitól, Sátán látszólag bőkezű ajánlatának elfogadása nemcsak az üdvösség reménységét zúzná szét az emberiség számára, hanem az Istenséget is a Sátán uralma alá helyezné.

Jézus ismét az ígét használta, hogy viszonzza Sátán támadását, harmadszor is idézett Mózes 5. könyvéből: „Féljed az Urat, a te Istenedet, őnéki szolgálj, és az ő nevére esküdjél!” (5Mózes 6:13.). A dorgálás, amelyet Jézus mondott, rövid volt, hatásos és találó. Nem szállt vitába a Sátánnal, hanem félreérthetetlenül lezárta az ügyet Isten szavával.

A harmadik kísértés egy olyan mintát követ, amelyet Sátán és démonai gyakran használnak Isten népével szemben: felajánlanak egy módot Isten céljainak teljesítésére, amely eltér attól, amelyet az Atya tervezett. Ára van Jézus követésének, és a Sátán tudja ezt. Gyakran kihasználja ezt oly módon, hogy olyan gondolkodásra vezeti Isten népét, hogy vannak jobb módjai is a cselekvésnek, mint amelyeket a Szent Szellem adott. Más módok, amelyekért nem kell olyan nagy árat fizetni, de Sátán biztosít minket afelől, hogy ugyanolyan hatásosak.

Amikor egyének vagy gyülekezetek elkezdik a világ démonizált módjait követni a Szellem dolgainak elvégzésére, akkor egy lefelé vezető spirálra kerülnek, ami csak szellemi (sőt fizikai) halálhoz és katasztrófához vezethet.

Ugyanarra a hangra figyelnek, amely Jézushoz beszélt, amikor felajánlotta neki a világot a kereszt nélkül. Például keresztények, akiket az Úr kihív az üzleti életből, túl értékesnek találhatják a nyugdíj előnyeit, amelyet akkor kapnak, ha a cégnél maradnak, és azt gondolják, hogy a jövőben egy jó nyugdíj erejével dolgozhatnak az Úrért. De az a tíz év lehetne az az idő, amelyet az Úr a leghatásosabban használhatna.

Azok a szolgálók, akik egy hagyományos egyház szervezetében vannak, mérlegelhetik annak az előnyeit, hogy a pártvonal szekerét tolják, az egyházon belüli előrehaladás lehetőségeit lesve, ahelyett hogy engedelmessé válnának Isten személyes vagy a gyülekezeti közösségük számára szóló elhívásának, hogy Isten országáért dolgozzanak. Légy résen, hogy ne tévesszenek meg, és ne hogy úgy végezd, hogy igazolod magad számára az engedetlenséget!

Ennek a harmadik kísértésnek egy másik szempontja, amelyiktől őrizkednünk kell, gyakran a keresztény szolgálat sikeréből származik. Sátán szeret imádatot szerezni magának, és abban a pillanatban, amikor elkezdünk büszkévé lenni az eredményeinkre, amelyeket Isten által elértünk, megnyitjuk magunkat ugyanannak a bűnnek, amelyért a Sátánt kidobták a mennyből. Ha Sátán nem tud tönkretenni egy szolgálatot azáltal, hogy eltérít a dologgal kapcsolatos látástól, később újból megpróbálja, hogy eltérítsen a nagyobb hatékonyság és siker pontjánál önmagunk dicsőítésének kísértésével.

Mindez rémületesen nyilvánvalónak tűnik akkor, amikor ezekről a dolgokról az ismeretlenség pozíciójából beszélünk, és nem vagyunk közismertek. De ennek a világnak az istene elvakítja a szemünket, és a legkisebb nyilvánosság is magával hozza a büszkeség és öndicsőítés kísértését, amelyek nehezen felismerhetők azok számára, akik mindannak középpontjában állnak, amit Isten cselekszik.

Egy utolsó lecke ebből és a többi kísértésből: miután Jézus meghallotta a kísértést, és az ige megfelelő használata által válaszolt, ez a dolog végét jelentette. Nem bocsátkozott vitába. Sok ember vallott kudarcot ezen a ponton, nem azért, mert nem ismerte fel a kísértést, hanem azért, mert a Sátán megpróbálta kibeszélni belőle. De a vita kompromisszumhoz vezetett és a kompromisszum az ellenség hangjával való foglalkozás területén bűn. Tehát bánj el gyorsan és hatásosan a kísértéssel, és gyorsan haladj tovább azoknak a dolgoknak a cselekvésében, amelyeket Isten adott neked!

Sátán Simon Péterben

(Máté 16:21-23; Márk 8:31-33.)

Valamennyien szeretjük Simon Pétert. Embersége, bátorsága, cselekvő lelkesedése és hamisítatlan képessége arra, hogy zavarbaejtő baklövéseket kövessen el, mindezek a

dolgok megkedveltetik őt a saját emberségünkkel. Szeretjük szellemi érzékenységét is, különösen akkor, amikor először kikottyantotta az igazságot, amelyet tudott Jézusról: „Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia” (Máté 16:16.).

Micsoda pillanat volt az életében! Micsoda isteni kijelentés, és aztán micsoda dicséret, amint Jézus kijelentette: „Nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16:17.). Simon Péterhez Maga Isten szólt közvetlenül! Volt egy szellemi érzékenysége, ami a természetfeletti dolgokra volt hangolva, és sokkal nyitottabb volt, mint a többi tanítvány, arra, hogy Istenre figyeljen, és Jézus megdicsérte őt.

De Sátán ugrásra készen figyelt. Ő is tudta használni ezt a természetfeletti érzékenységet. Mindent tudott a szellemi világról. Ő is tudott üzeneteket sugározni ezen a csatornán keresztül. Még Simon Péteren keresztül is? Nos, Sátán tudta, hogy ennek a képzetlen halászembernek nincs még meg az érettsége és képessége arra, hogy szétválassza a búzát a polyvától. Sátán megragadta ezt a lehetőséget, elvetett egy magot (talán a büszkeségét) Simon Péter elméjében, és várta a lehetőséget.

Többször láttuk, amikor valaki, akit Isten hatalmas módon tudott használni alkalmanként fontos prófétaival, különösen akkor, ha a környezetében élő keresztények bölcstelenül felmagasztalják, ugyanennyire használható lesz arra is, hogy olyan szót mondjon, amely semmiképpen sem Istentől származik. Mivel ezt a szót ugyanaz a száj mondja ki, amely által Isten hitelesen szólt, az emberek úgy érzik, hogy el kell fogadniuk mindent, amit az a személy mond, anélkül, hogy megvizsgálnák azt az Úr előtt. Ilyen módon a Sátán úgy cselekedhet, mint egy farkas, és nagy pusztítást végezhet a karámban lévő nyáj között.

Jézus azzal folytatta, hogy minek kell megtörténnie a Messiással. Elmondta a tanítványoknak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, szenvednie kell a vénektől és főpapoktól és írástudóktól. Elmondta nekik, hogy ki fogják őt végezni, de három nap múlva fel fog támadni a halálból (Máté 16:21.).

A pillanat elérkezett. Péter még szinte szédelgett a sokkhatástól. Nem gondolom, hogy meghallhatta az utolsó kifejezést a halálból való feltámadásról. Nem tudta Jézus nélkül elképzelni az életét, vagy talán nem tudott volna szembenézni azokkal a személyes következményekkel, amiket Jézus keresztre feszítése jelenthetett volna számára. Engedte, hogy érzelmei eluralkodjanak rajta, és a Sátán által elvetett mag gyorsan aratásra érett.

„Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg Teveled” (Máté 16:22.). A szavak úgy csúsztak ki a száján, mintha ő megmondhatta volna Istennek, minek kell történnie. Bizonyos, hogy valaki használta az ő szellemi érzékenységét, de biztos, hogy nem Isten. És Jézus azonnal felismerte, hogy mi történik. Szent Szellemmel betöltve és büntelen lévén tökéletesen működött benne a szellemek megkülönböztetésének ajándéka, és azonnal felismerte annak a hangnak a forrását, amely Simon Péter ajkain keresztül szólt.

Egy villanásnyi időre visszament a pusztába. Ott volt Sátán az ő betegesen leereszkedő kísértéseivel, aki felajánlotta neki a világot anélkül, hogy a keresztre kellene mennie: „Csak imádj engem, és ez mind a Tied lesz”. Simon ajkai Isten nevét használták, hogy jóváhagyjanak egy ösvényt, amely eltávolítaná őt a Golgotától. Ez csak maga Sátán lehet, aki ragaszkodik kísértéseihez.

Voltak, akik azt tanították, hogy Jézus durván bánt Simonnal ebben a pillanatban. Nem magyarázhatta volna meg neki gyengédebben, hogy hol hibázott? Nem lehetett volna egy kicsit érzékenyebb a többi tanítvány jelenlétére, akik pontosan hallották, mit mondott Jézus ennek az embernek, aki nem sokkal előtte kapott dicséretet?

A válasz rövid és egyértelmű: nem! Semmiféle kompromisszumot nem lehet kötni a Sátánnal. Nem volt kompromisszum Sátánnal a pusztában, és csak azért, mert ez alkalommal néhányan jelen voltak, nem változtatható magatartásán a lelkek nagy ellenségével szemben.

Tehát Péterhez fordult, de magát Sátánt szólította meg: „Távozz tőlem, Sátán, bántásomra vagy nékem, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra” (Máté 16:23.). Jézus közvetlenül Sátánnal foglalkozott, és azonnal elutasította a kereszt megkerülésének lehetőségét. Sátán emberi ötleteket használt (a fájdalom és halál elkerülését), hogy újból próbára tegye Jézust elhívásra való engedelmességének kérdésében.

Micsoda dorgálás lehetett ez Simon Péter számára! Arra gondolni, hogy még őt is, akit Jézus annyira megdicsért, használhatja Sátán! Egy más helyen azonban ezt olvashatjuk: „Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Korinthus 10:12.). Állandóan jelen van valamennyiünkben a bűnbeesés lehetősége, és legjobban közvetlenül legnagyobb szellemi teljesítményeink nyomában.

Azok után a különleges pillanatok után örül legjobban Sátán, ha összezúzhat minket. Isten közelségének mámorító érzése hatással van a lelkünkre, és földi természetünk sebezhetővé tesz minket a test számára. Ezen a ponton könnyen beléphetnek démonok az életünkbe. Péter megismerte ezt a kemény utat, és nem hiszem, hogy valaha is elfelejtette volna azt a napot, amikor Sátán felhasználta őt arra, hogy megpróbálja elkapni Jézust.

Azoknak, akik a keresztény szolgálat előterében állnak, állandóan örködniük kell, nehogy egy démon felhasználja a közösség egy még nem megbízható tagját, és hazugságokat beszéljen a szívébe. Könnyen felismerhetjük és elháríthatjuk azokat a támadásokat, amelyek egy nyilvánvalóan ellenséges forrásból származnak - azok a leghalálosabbak, amelyeket azoknak az embereknek az ajka mond ki, akikben megbízunk. Néha az ilyen támadások rendkívül körmönfontak, mint pl. javaslatok, hogy tegyük ezt vagy azt, amelyek tökéletesen jó elképzelések, de valahol mélyen a szívedben kényelmetlenül érzed magad ezzel kapcsolatban.

Sokszor felismertem az ellenség hangját keresztény barátok ajkain megszólalva, olyanokén, akik mindazonáltal jót akartak. Általában javaslatokkal álltak elő, amelyek visszatekintve katasztrofálisak lettek volna, vagy felsorolták azokat az okokat, amelyek miatt azok a dolgok, amelyeket mi hitünk szerint Isten iránti engedelmességből tettünk, az valójában súlyos tévedés! Ha figyeltünk volna ilyen tanácsokra, amelyek közül néhányat megalapozott hírnevű ember adott, rögtön a munka kezdetén, akkor Ellel Grange egész szolgálata halva született dolog lett volna!

Még amikor érett keresztények tanácsait hallgatjuk, akkor sem szabad, hogy megtévesszen minket az olyan vezetés, amelynek forrása a test, és nincs rajta Isten Szellemeinek kenete. Ha őszintén nyitottak vagyunk a Szellem irányában, akkor szívesen fogadunk mind pozitív, mind negatív tanácsot, mert fel tudjuk ismerni a Szent Szellemet a kapott tanács mögött. Ilyen módon nagyon súlyos tévedéseket is elkerülhetünk, amikor a Szellem figyelmeztető szavakat mond nekünk felkent keresztény barátokon keresztül.

Figyelj a Szent Szellemeire, és bízz a szellemeinek megkülönböztetésének ajándékában, amelyet Istentől kaptál! Ha valamilyen akadályt érzel a saját szellemedben, ne siess elfogadni a tanácsot. Gondosan vizsgálj meg azt, amit javasoltak neked, és csak akkor mozdulj abban a dologban, ha meggyőződted arról, hogy az az akadály a szellemedben Istentől származott, aki azt akarta, alaposan vedd fontolóra, hogy amit mondott, mi mindent foglal magába.

Az ellenség még a jó dolgok által is túl akar járni az eszünkön, és ha múltbeli tapasztalatai alapján meggyőződött arról, hogy szokatlan javaslatokkal nem tud eltéríteni minket szolgálatunktól, akkor meg fogja próbálni, hogy jó ötleteket használjon! Nagyon sok jó ötletet kaphatunk, de számodra csak azok az ötletek jöhetnek számításba, amelyek az Atya szívéből származnak, és amelyeken rajta van a Szent Szellem kenete.

Még két lecke van Simon Péter életében, amelyek segítenek nekünk megérteni, hogyan működnek a démonok, bár ezek nem tartoznak Jézus Sátánnal való találkozásainak eseteihez.

A megdicsőülés

(Máté 17:1-8; Márk 9:2-8; Lukács 9:29-36.)

Péteren embersége uralkodott el az után a hihetetlen tapasztalat után, hogy jelen volt a megdicsőülés hegyén Jézussal, Jakabbal és Jánossal. Ott színről színre találkozott Mózesrel és Illéssel, és hallotta Magának Istennek a hangját, ami megerősítette számukra Jézus istenségét: „Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok!” (Lukács 9:35.). És mi volt Péter reakciója? Ugyanolyan volt, mint oly sokan közülünk, mert állandósítani akarta a szellemi átélésnek ezt a csúcspontját azáltal, hogy építenek három lakóhelyet Jézus, Mózes és Illés számára!

Számtalan templom lehet szerte a világon, amelynek neve megpróbál ereklyeként őrizni nagy múltbeli megújulási átéléseket, vagy Isten nagy szentjeit, kiknek munkáit soha nem szabad elfelejteni. De múlt nemzedékek szellemi tapasztalatai átokká válhatnak a jelenlegi generáció számára.

Ha bármelyikünk megpróbálja leutánozni mások tapasztalatait, vagy egy ál-szellemi életet próbálunk élni mások őszinte keresztény tapasztalatainak hátán, akkor a legjobb akaratunk is egyszerűen élettelen vallás lesz. Átélésünk, amelyről azt hisszük, hogy az Isten, néha egy vallásos szellem kifejeződése lehet, amelyik irányítja az életünket, sőt még gyülekezetünket is irányíthatja.

Isten mindig új dolgokat tesz. Mindig előre kell tekintenünk, és tovább kell haladnunk Vele új területre. Testünk szeret gyökeret eresztetni és megmaradni a szellemi átélések azon szintjén, ahol biztonságban érezzük magunkat. De az ilyen biztonság halálos lehet az igazi szellemi élet számára, mert az elutasítás átkát hozhatja magával mindennel szemben, ami másnak vagy újnak tűnik!

Már nem tudom összeszámolni azoknak a szolgáló testvéreknek a számát, akikért imádkoztam, akiknek szellemi háta összetört az „itt semmi nem változik” szikláján. Gyakran szabadulásra volt szükségük az átok szellemeitől, amelyeket a gyülekezetüknek azon tagjai helyeztek rájuk, akik ellenálltak a Szent Szellem életadó munkájának. Emlékeznünk kell a múltra és tanulnunk kell belőle, ez igaz, de nem élhetünk abban. Ha megpróbálunk múltbeli vallásos tapasztalatokból élni, akkor sebezhetővé tesszük magunkat démoni erők számára, és valószínűleg nekünk is szabadulásra lesz szükségünk a vallásos szellemektől.

A keresztrefeszítéskor

(Máté 26:69-75; Márk 14:66-72; Lukács 22:54-62; János 18:15-27.)

Péternek egy másik fontos leckét is meg kellett tanulnia közvetlenül Jézus halála előtt. Ez alkalommal ezt nem egy szellemi győzelem mámore okozta. Nem egy fenyegető csapástól való pusztá félelem volt az, amely őt Jézus megtagadásához vezette. Nagyon erősen testi ember volt, azzal együtt, hogy szellemi óriás volt. Kipling angol költő „Ha” című híres versében bölcs szavakat foglalt rímbe:

*„Ha győzelemmel és csapással találkozol,
kezeld egyformán ezt a két csalót.”*

Kipling tudta, hogy győzelemben is és csapásban is az ember a szélsőséges érzelmi átélések felől sebezhető, és Péter sem volt kivétel. Sátán is felismeri, hogy ezek az ő legnagyobb lehetőségei szellemi életünk aláásására. Ezekben a szélsőségekben Péter gyengesége minden védelem nélkül maradt, és a félelem, ami mélyen ott bujkált az életében, a veszélyes helyzetben a felszínre került.

A félelem szellemeinek hatása pusztító lehet számunkra, és csak az élet szélsőséges helyzeteiben lelepleződnek le, kik is ők valójában. Ha nem foglalkozunk ezekkel a szellemekkel, akkor időről-időre uralmat vesznek az életünk fölött és bűnbe visznek minket. Olyan hatásuk lehet, mintha Sátán ötödik hadoszlopa aludna a keresztény életében. Az ige azt mondja, hogy „a teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1János 4:18.). Jézus Maga a tökéletes szeretet és az ő nevében tekintélyünk és hatalmunk van, hogy elbánjunk a félelem kísértetével, amely oly sok emberi élet fölött uralkodik. Gyakran, amikor egy csoport lelkipozását végzem, többféle félelemmel is találkozom, és azt tapasztalom, hogy sokan megszabadulnak attól a félelemtől, amely korábban fogságban tartotta életüket, és gyógyulást nyernek problémáikból. Graham Powell „Szabadulás a félelemtől” c. könyve nagyon hasznos információk forrása azzal kapcsolatban, hogy Jézus nevében hogyan győzhetjük le a félelmet.

Sátán Iskáriótes Júdásban

(Máté 26:14-16; Márk 14:10-11; Lukács 22:3-6.)

Jézusnak nagyon sok tapasztalata volt a démoni erővel (amelyet végig fogunk nézni a következő fejezetben), de van még egy az evangéliumokban, amelyet az írók annyira kiemeltek, mint egy találkozást nem egyszerűen démonokkal, hanem magával a Sátánnal.

Ugyanúgy, mint a Simon Péter esetében, az evangéliumi írók egyértelműen úgy írják, hogy Jézus magához Sátánhoz szólt, nem egyszerűen egy démonhoz Iskáriótes Júdásban az árulás percében. Júdás azzal a bűnével, hogy beleegyezett Jézus elárulásába, megnyitotta magát arra, hogy Sátán hatalmat vegyen rajta. Abban a percben, mikor ezt a bűnös döntést cselekedetre váltotta, Júdás nem egyszerűen démonizált lett, hanem magának Sátánnak lett a vendéglátója.

Lehetséges, hogy Júdás úgy ítélte meg a helyzetet, hogy Jézus halála elkerülhetetlen. Bizonyára eltűnődött azon, hogy mi fog történni a tanítványokkal, ha Jézust elfogják és megölik. Biztos, hogy súlyos büntetést mértek volna azokra is, akik a legközelebb álltak hozzá. A halál nem lehetett túl messze Júdástól sem. Hogyan védhetné meg magát Jézus sorsától?

Megfogant egy terv: együtt kell működni a vádolókkal. Titokban meglátogatta a főpapokat: „Mit akartok nékem adni, és én kezetekbe adom őt?” (Máté 26:14-16.). Megegyeztek az árban, és Júdás a maga számára gondoskodott a menekülés útjáról azáltal, hogy szövetségre lépett a vádolókkal, - katasztrófa esetére. Harminc ezüstpénz a zsebében - meglehetősen komoly összeg -, ez bizonyára segít majd neki, hogy új életet kezdhessen.

Haszonlesés, kapzsiság, és hogy a saját bőrét megmentse mások kárára– ez az ún. „Júdás-szellem” fémjelzése. Jeremiás szavai a szív csalárdságáról soha nem voltak igazabbak, mint Júdás életének ebben a percében (Jeremiás 17:9.). Annak ellenére, hogy három évet eltöltött magával Jézussal, amikor pénzszerzésre nyílt lehetősége, akkor az önzés úgy bukkant a felszínre, mint a dugó egy vödör vízben.

Még azt a keresztényt is, aki szoros kapcsolatban áll az Úrral, mint Júdás, használhatnak démonok arra, hogy akadályozzák az Úr céljait, ha szívük nem tiszta, és ezért mozgó rúgóik önző célokra irányulnak. Sátán szereti, amikor az egyik emberben lévő önző nyereségvágy szétrombolja Isten céljait egy másik emberben, és szívünk hozzáállása miatt jogot szolgáltatunk a démoni erőknek arra, hogy elbánjanak, rajtunk keresztül, keresztény testvéreinkkel.

Ellel Grange történetében számos támadás érte munkánkat különböző forrásokból, amelyek arra irányultak, hogy aláássák és tönkretegyék a szolgálatot. Azokkal volt a legkönnyebb megbirkózni, amelyek nyilvánvaló forrásból származtak, olyan emberektől, akik varázslással vagy okkult dolgokkal foglalkoztak, vagy olyan keresztényektől, akik tagadják az ige tekintélyét, kétségbe vonják Jézus testben megjelenésének, feltámadásának, gyógyító és szabadító szolgálatának igazságát. Ezekre számítani lehetett.

Jézus egyáltalán nem lepődött meg, mikor pl. a farizeusok ellenálltak munkájának, és a korai gyülekezetet nem érte meglepetésként, amikor varázslók és okkult dolgokkal foglalkozó emberek ellenálltak az evangéliumnak, amikor hívők azt prédikálták és megélték (pl. Apostolok cselekedetei 16:16-24.). De azok a támadások, amelyek a legpusztítóbbak voltak a csapat számára, és amelyekkel a legnehezebb volt megbirkózni mind érzelmileg, mind szellemileg, azoktól származtak, akikről azt hittük, hogy egy úton járnak velünk.

A „Júdás-szellem” az árulás szelleme, féktelenül hat a Krisztus Testében. Amikor azok, akiket barátainak nevezted, akikkel közeli kapcsolatban álltál, és akikkel közösséget vállaltál az Úrban, arra használják nyelvüket, hogy aláássák azt a munkát, amelyet Isten a kezedre bízott, akkor a nyilak nagyon hegyesnek tűnnek. Amikor ilyen megjegyzéseket teszek, akkor gondosan különbséget teszek a kritizálás és az őszinte kételyek között, amelyeket közvetlenül velünk megosztottak azok, akikkel egy irányba haladtunk, és szeretettel, őszintén elmondták azt, amit igaznak láttak. Ez nem árulás, hanem egy bátor ember fémjelzése, aki Krisztusban testvérünk - mert „jó szándékból valók a barátságos embertől vett sebek” (Példabeszédek 27:6.).

Micsoda különbség van e között és a zúgolódás, egy ellenséges nyelv által mozgásba hozott érzelmi ellenállás között, amelyeknek megnyilvánulásait kizárólag rosszindulatú pletykáknak lehet nevezni. A tetejébe ez néha az imádság szellemi nyelvének köntösét ölti magára: „Csak azért mondom ezt neked, hogy imádkozz ezért!” Az árulás bűn. Sátán támadása Jézus ellen Júdáson keresztül a legfájdalmasabb támadás lehetett, amit Sátán kieszelhett, mert Júdás áruló lett. Valamennyiünknek őrizkednünk kell attól, hogy gyülekezetünkben Júdás szellemét terjesszük. Meg kell vizsgálnunk szívünket Isten előtt, és kérlelhetetlenül ki kell irtanunk magunkból minden olyan mozgó rúgót, amely behatolást engedne Júdás szellemének.

Szomorú, de vannak alkalmak, amikor még azok is, akik a „hűséges barát szavait” hozzák nekünk, nem elégednek meg azzal, hogy beszédük eredményét Istenre bízzák. Tehát, ha nem kapják meg azonnal azt a választ, amelyről azt gondolják, hogy szavaik kiérdemelnek, beleesnek abba a kísértésbe, hogy megpróbáljanak segíteni Istennek azáltal, hogy olyan szavakat terjesztenek, amelyek kétségekkel és aláaknázó hatású pletykákkal terhesek.

Sok megtört szívű szolgáló testvér felé szolgáltam, akiknek munkáját komolyan aláásták és néhány esetben tönkretették gyülekezetük és családjuk tagjai. Jézus figyelmeztette követőit, hogy a Hozzá való hűség éles kardként el fogja választani őket olyan emberektől, akikhez közel álltak (Máté 10:34-39.).

A Sátán sokszor megpróbálta elvenni Jézus életét. Azoknak a jeruzsálemi napoknak az eseményei a tetőpont felé közeledtek. Jézus már nem lesz itt sokáig, ez biztos. A Sátán már elkezdte bekeríteni őt, hogy megölhesse. Júdás könnyű préda volt. Szíve kapzsi volt és irigy, és én is láttam már sokszor, hogy az ilyen érzelmek miképp alakulnak át gyűlöletté azok felé, akik rögtön elérendő céljaink útjában állhatnak. A gyűlölet a gyilkosság táptalaja. S bár valószínű, hogy Júdás Jézus elárulását gyilkosainak kezébe csak az egész forgatókönyv egy nagyon kis részének gondolta, ő ugyanolyan bűnös volt, mintha személyesen szegezte volna Jézust a keresztre. Megállapodtak az árban, és a golgotai visszaszámlálás elkezdődött.

Jézus valóban halála előtt állt, de csak azért, mert ő döntött úgy, hogy meghal. Eljött az ő ideje. Sátán tudta, hogy ilyen körülmények között csak rövid életű lehet bármilyen győzelmi ünneplés, amelyet Jézus fizikai halála kiválthat. Azok a próféciák, amelyeket maga Sátán olvasott és túlságosan is ismert, nem Sátán oldalán álltak! Három nappal a keresztfeszítés után az ünnep a Pokolban véget ért, és minden démonnak, bukott angyalnak, s magának Sátánnak is azóta meg kell futamodnia Isten népe előtt.

Júdás számára ez nagyon-nagyon szomorú nap volt. A harminc ezüstpénz mérgezett vérdíj lett a kezében. Ráébredt, hogy egy ártatlan embert árult el, szétszórta az érméket a templom padlóján, kiment, és felakasztotta magát. A démoni erők egyik célja az öngyilkosság.

Sátánnak és démonainak egyik trükkje az, hogy az embereket olyan kínos helyzetbe hozzák, hogy az élet rosszabbnak tűnik, mint a halál, és ezt már nagyon sokszor eljátszották az idők kezdete óta. Júdás csak egy láncszem volt Sátán tervében. Valaki, akit használat után kidobott az élet szemétdombjára.

Hiszem, hogy még Júdás számára is lett volna visszaút, megtérés és megbocsátás által, de Sátán nem hagyta őt addig élni, míg erre rájön. Sok ember van, aki a pokol szakadékának széléről menekült meg. A feljük végzett szolgálatnak elkerülhetetlenül tartalmaznia kell a szabadítást a halál és öngyilkosság szellemeitől. Az evangélium a reménység evangéliuma, még azok számára is, akik úgy érzik, hogy számukra vége mindennek.

Összefoglalás

Jézus volt Sátán első számú célpontja. Nem meglepő, hogy Sátán úgy döntött, ő maga cselekszik legnagyobb ellensége, az Isten Fia ellen. A legtöbb hétköznapi ember soha nem találkozik személyesen magával Sátánnal. ő nem mindenütt jelenvaló, és átruházta démoni seregeire az emberi lények kísértésének és próbára tevésének munkáját.

Amikor az emberek ezt mondják: „a Sátán kísértett engem”, akkor ezzel nem azt mondják, hogy maga Sátán volt a kísértő erő, hanem egyszerűen azt jelenti ez, hogy a kísértés az

ellenséges tábor egyik ügynökén keresztül jött. Ahogyan Jézusnak állandóan résen kellett lennie személyes ellenségének (Sátánnak) támadásaival szemben, ugyanúgy nekünk is résen kell lennünk azokkal a csapdákkal szemben, amelyeket elhelyeznek előttünk démonok, akik nagyon személyes módon járnak el a hívő keresztények ellen, hasonlóan azokhoz a módszerekhez, amelyeket Sátán használt Jézus ellen.

A Sátán taktikái nem változtak. Jézus elviselte azokat a támadásokat, amelyekről tudta, hogy azokat népének is el kell viselnie minden korban. Gondosan figyelünk kell azokra a leckékre, amelyek az evangéliumokban vannak megírva számunkra, és állandóan résen kell lennünk az ellenség minden fortélyával szemben. Nagyon hasznos annak felismerése, hogy a démonok még minket is felhasználhatnak arra, hogy pusztító hatást gyakoroljanak Jézus szolgálatára. Figyelünk kell Jézus figyelmeztetésére: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen!” (Máté 26:44.).

8. fejezet

Találkozások démoni erőkkel az evangéliumokban

Ha gondosan elolvassuk az evangéliumokban Jézus démonokkal történt találkozásait és hogy hogyan foglalkozott velük, sok ismeretet szerezhethetünk általuk az egész szabadító szolgálatról. Nem minden létező fajta démoni erővel történt találkozás az evangéliumokban, de azok az alapelvek, amelyeket megtanulhatunk egy ilyen bibliatanulmányozás során, általánosan alkalmazhatóak az egész szolgálatban.

Ebben a fejezetben végigvesszük Jézus minden fontos találkozását démonokkal vagy démoni erőkkel, és kommentáljuk azokat a különleges tanulságokat, amelyeket Jézus életének minden ilyen eseményéből levonhatunk.

Názáretben

(Máté 13:53-58; Márk 6:1-6; Lukács 4:16-30.)

A pusztai események után, ahol maga Sátán kísértette meg őt, Jézus visszatért otthonába, Galilea tartományába. Szombaton, szokása szerint, lement a zsinagógába, hogy dicsőítse Istent.

Ez alkalommal azonban Jézus már nem ugyanaz volt. Ez volt az első látogatása a zsinagógában, miután betöltötte őt a Szent Szellem. Most már nyitott volt arra, hogy Isten teljes ereje átfolyjon rajta, és a Szent Szellem kenete olyan erős volt, hogy azon a helyen minden démonnak tudatában kellett lennie az ő jelenlétének!

Felállt, hogy felolvassa az ígét, és úgy tűnik, szándékosan választotta az Ésaías 61:1-et, ami arról a munkáról szól, amelyet a Messiás fog végezni. Felolvasta e meglepő szavakat: „Az Úrnak Szelleme van énrajtam, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem; elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemeiknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lukács 4:18.).

Aznapi prédikációjának tényleges szövege nincs feljegyezve az igében. De kezdetben az emberek udvariasan figyeltek ékesszóló beszédére, és csodálkoztak azon, ahogyan beszélt. Amint gyakran megtörténik, amikor az embereket kérdőre vonják és megítélik őket, akkor hirtelen kifogást kezdenek keresni, hogy figyelmen kívül hagyhassák az elhangzottakat, így ők is elkezdtek megkérdőjelezni Jézus származását, ilyen kérdésekkel: „Nem ez József fia? Hogyan lehetséges, hogy egy ácsmester fia így tud beszélni?”

Az igeolvasás és annak magyarázata egy prédikációban a zsinagógai istentisztelet normális és elfogadott része volt. De Jézus ennél többet tett. Elolvasta az egyik jól ismert, a Messiásra vonatkozó szakaszt, amely hírül adja Krisztus eljövetelét, majd elmondta az embereknek, beleértve a jelenlévő farizeusokat és írástudókat is, hogy ez az igeszakasz beteljesedett ebben a percben, és ez valóban nagyon új dolog volt! Mert annak kijelentése, amivel ő fellépett, hogy ő a Messiás, az vagy a legszörnyűbb istenkáromlás (ha ezt valóban komolyan gondolta), vagy az örültség netovábbja, hacsak természetesen valóban nem ő a Messiás.

A vallásos mániákusokkal szembeni normális reakció az, hogy figyelmen kívül hagyjuk, mint lényegtelen dolgot. Az elmeegógyintézetekben sok ember van (kétségkívül demonizált és megtevesztett emberek), akik azt állítják, hogy ők Jézus és a Messiás, Isten, vagy valami más isteni lény. Senki nem veszi komolyan a kijelentésüket. De amikor Jézus ilyen igénnyel lépett fel, amely normális körülmények között csak megtevesztett és örült emberektől származhat, ő olyan hatalommal beszélt, hogy az emberek felismerték ennek komoly voltát. Ez nem egy hétköznapi örült.

Az ő ékesszóló beszédével szembeni udvarias tiszteletük dacára a gyűlölet és gyilkossági szándék forrt közvetlenül a felszín alatt. Jézus tudta, amint Pál is, aki ezt mondta: „Nem emberi lények ellen harcolunk, hanem a gonosz szellemi erőkkel szemben, amelyek a mennyei világban vannak” (Efézus 6:12.). Érezte, hogy ez valójában egy szellemi csata. Jézusnak éreznie kellett, hogy a démoni erők kezdik felbujtani a tömeget a cselekvésre. A János 2:25. elmondja nekünk, hogy: „nem szorult rá, hogy valaki bizonyoságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi volt az emberben”. Azon a szombat reggelen Názáretben Jézus, akinek tökéletes szellemi látása volt, látta, amint a csata a szellemi világban egyre erősebb lesz.

Tudta, hogy a helybeliek, akik ismerték alacsony származását, kétségbe vonják azon kijelentését, hogy ő a próféta. Ezért ő az Ószövetségből vett példákkal illusztrálta, mennyire nem becsüli Isten prófétáját a saját népe. A helyzet robbant. Percek kérdése volt, és a szombati istentisztelet átalakult egy Jézus elleni súlyos merényletté. Miután Sátán kudarcot vallott a pusztában, hogy eltérítse Jézust életművétől, a gyilkosságot választotta következő támadási módjának.

Hogyan történhetett meg az, hogy felszínesen istenfélő emberek hirtelen huligánok mérges, gyilkos tömegévé változtak? Úgy tűnik, hogy volt egy közvetlen összecsapás a Jézusból kiáradó Szent Szellem és a démonok között, akik a sokaságot mozgatták. A démonok felismerték Jézust. Tudták, hogy létükben fenyegetve vannak. Tehát olyan módon válaszoltak, ahogyan fenyegetett démonok általában teszik - arra készítetik az embereket, akikben élnek, hogy higgyék el: a démonok gondolatai és érzelmei tulajdonképpen az övéik. Megtevesztik az embert, aki ezután, mivel azt hiszi, hogy saját érzelmei szerint döntve reagál a történetekre, bűnbe sodródik. Mintha a Sátán lett volna a gyülekezetben elrejtőzött démonok zenekarának karmestere, amelyek készen álltak arra, hogy akcióba lépjenek karmesterük legészrevehetlenebb jeladására!

Az öngyilkosok azért dobják maguktól életüket, mert elhiszik egy démon hazugságát. Az emberek azért viselkednek teljesen irracionálisan és Isten terveivel, céljaival ellentétesen, mert elhiszik azokat a hazugságokat, amelyeket démonok táplálnak be elméjükbe. A felszínesen vallásos emberek azért annyira tartózkodóak a Szent Szellem munkájával kapcsolatban, mert elméjüket vallásos szellemek befolyásolják, és ezek a démoni erők bezárják azt az igazság előtt. Jakab azt mondja, hogy az a bölcsesség, amelyik az Isten szemében tisztátalan szívből jön, az földi, testi és ördögi (Jakab 3:15.). Pál hívőkkel kapcsolatban azt mondja, hogy lesznek emberek, akik hazug szellemeknek engedelmessé válnak és démonok tanításait követik (1Timóteus 4:1.).

Ez a találkozás Názáretben nem egyszerűen az ember Jézus és a zsinagóga közönsége közti szembenállás volt. Ez a démoni erők gondosan irányított támadása volt az Isten Fiának szolgálata ellen. Csak azért tudott Sátán egy ilyen támadást előidézni Isten házában, mert az imádók annyira demonizáltak voltak. Ez egy olyan lecke, amelyet mélyen be kell vésnünk szívünkbe ezekben a napokban és ebben a korban.

Amikor egy gyülekezet megújul és engedelmeskedik a Szent Szellemnek, a gyülekezet vezetői gyakran olyan démoni erőkkel találják magukat szemben, amelyek felkorbácsolják az emberek indulatait annak érdekében, hogy akadályozzák Isten munkáját. Ha nem ismerik fel, hogy mi ez, és nem tesznek megfelelő lépéseket szellemi harc útján, akkor kimerítik magukat az ellenállás falán anélkül, hogy megértenék, miért fáradtak és depressziósak!

A Jézus-korabeli zsidók történelmileg istenfélők voltak. De az a nemzedék, amelyben mi most élünk, igen kevés keresztény örökséggel rendelkezik amelyen megállhatna. Ha egy démonizált gyülekezet problémája átok volt Jézus szolgálatán, mennyivel inkább probléma ez ma, pl. a mai emberek elméjét folyamatosan ostromolja a médiákon keresztül közvetített szexuális perverziók minden formája; a televízió, ami beviszi az otthonokba azokat a képeket, amelyek kezdik elérni a romlottság netovábbját, és az a démoni kényszer, ami sok modern, népszerű zene mögött van. Azt hiszem, hogy mindezek, és sok-sok más dolog démonizált emberek nemzedékét hagyta ránk, akik számára Jézus Krisztus üdvözítő, gyógyító és szabadító ereje az egyetlen válasz.

Amikor ezeket írom, egy történelmi bírósági ügy folyik az Egyesült Királyságban. Mert ez az első alkalom, hogy valaminek következtében bekövetkezett károk miatt folyik per olyan emberek érdekében, akik nem voltak közvetlenül résztvevői egy tragédiának. Azon futballrajongók rokonai, akik meghaltak a hillsboroughi stadionban történt katasztrófában, akik nem is voltak jelen a mérkőzésen, mindezt élőben láthatták a televízióban. Ők a trauma utáni stressz lelkiállapotától szenvednek, hogy látták családtagjaikat meghalni. Szeretném tudni, hogy ezek közül az emberek közül hányan démonizálódtak az által a sokkhatás által, hogy látták azokat a képeket a saját otthonukban, és közülük hányan van szüksége szabadulásra ugyanúgy, mint orvosi kezelésre...

Hány ember démonizálódott szexuális szellemeken keresztül, mert pornográf felvételek mérgezték elméjüket a mozifilmek és a televízió által? Az emberek mosolyoghatnak és hitetlenül rázhatják a fejüket ilyen furcsa ötletek hallatán, de világos, hogy nem lehet sok tapasztalatuk azzal kapcsolatban, hogy emberek megszabadulnak démonoktól, amelyek ilyen módon léptek be az életükbe.

Bár Jézusnak nem kellett olyan démonokkal megküzdenie, amelyek a modern médiákon keresztül léptek be emberekbe, azok, amelyek ott voltak, ugyanolyan gonosz módon támadták szolgálatát. De még nem jött el Jézus halálának ideje. Senki, sem ember, sem démon nem vehette el az ő életét mindaddig, ameddig ő nem döntött úgy, hogy önként leteszi életét a világ bűneiért, hogy nevének prófétai jelentése beteljesedjen.

Tehát Názáretben az angyalok szabaddá tették az utat a tömegben keresztül, és Jézus megmenekülhetett attól a próbálkozástól, hogy letaszítsák őt egy szikláról. Nem sérült meg ebben a találkozásban, bár kellett, hogy legyen ott néhány nagyon dühös démon, akiket az angyalok olyan erősen lefogtak, hogy az emberek nem tudták véghezvinni a támadást. Ezzel a názáreti tapasztalattal együtt sok más találkozása volt még Jézusnak emberekkel, amelyeket igazából annak a fényében lehet megérteni, hogy mi történik a színpalak mögött a démoni és angyali világban.

Kapernaumban

(Márk 1:21-28; Lukács 4:31-37.)

Názáretben a démoni erők úgy támadtak Jézusra, hogy az emberek nem voltak tudatában annak, ami történt. De Kapernaumban a reakció nyílt volt, amint a démonok megnyilvánva-

nultak egy férfiban. Jézus hatalommal beszélt a zsinagógában, és a démonok ezt nem tudták tovább elviselni.

A férfi hangosan felsikoltott (nem túl udvarias megjegyzés egy figyelmes közönség részéről!): „Ah, mi közünk Hozzád, názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek Téged, ki vagy, az Istennek ama szentje!” (Lukács 4:34.). Itt van egy férfi (egy-egy szám), aki olyan szavakat sikolt Jézus felé, amelyek azt jelzik, hogy ő többes számban van! Nyilvánvaló, hogy a férfiban több démon volt - vagy talán ez a bizonyos démon szóvivőként lépett fel a többi démon nevében, amelyek szintén ott voltak aznap a zsinagógában, más emberekben!

Jézus reakciója kezdetben teljesen figyelmen kívül hagyta a férfit, és csak a démonnal foglalkozott. Közvetlenül őt szólította meg, és utasította, hogy maradjon csendben és menjen ki a férfiból. A Jézustól származott utasítások dacára a démon először ledobta a férfit a padlóra, mielőtt kiment belőle. Nem szabad félnünk az ilyen megnyilvánulásoktól, amikor emberek megszabadulnak. Jézus szemmel láthatólag egyáltalán nem törődött azzal, hogy a démonnak ilyen hatása van az emberre a valóságos szabadulás alatt - nekünk sem szabad ezekkel törődnünk.

Van egy súlyos érv, amely amellett szól, hogy az emberek hadd lássák, mit tesznek a démonok másokkal. Ennek erős elrettentő hatása van a bűnnel szemben, és felnyitja az emberek szemét saját szabadulásuk lehetőségére. Elég gyakran érzékeltém, amint az emberekben lévő démonok kezdik elárulni jelenlétüket azáltal, hogy félelmi megnyilvánulásokat mutatnak, amikor mások szabadulást élnek át.

Ahogy már egy másik összefüggésben utaltam rá, egy alkalommal, amikor egy anglikán plébániatemplomban prédikáltam, öt perccel azután, hogy elkezdtem beszélni a gyógyulásról és szabadulásról, egy nő felállt és elkezdett sikoltozni, amilyen hangosan csak tudott: „Fogd be a szád, fogd be a szád, kuss!” Ezután megpróbálta apró darabokra tépni a Bibliáját, hogy rámdobálhassa! Ennek hatása a gyülekezetre felvillanyozó volt. Korábban soha nem volt ilyen délelőtti istentiszteletük.

A benne lévő démonok nem tudták tovább elviselni a biztonságukat veszélyeztető fenyegetést. Azt a tanítást, amelyet a gyülekezet kapott, bármilyen áron le kellett állítani. De túllóttek a célon, leleplezték saját jelenlétüket, és lehetővé tették, hogy a hölgy szabadulása elkezdődjék. Rögtön megszabadult attól a demontól, amelyik felkiáltott a templomban, és az Úr ezután kezdte megmutatni életének egyéb területeit is, amelyekre a démoni erők erősen hatottak.

Semmiképpen sem volt ez győzelem az ellenség számára; ez egy hatalmas győzelem volt Jézus és a Szent Szellem munkája számára. Mert ez az esemény egyike volt az ott végbement stratégiai fontosságú eseményeknek ennek a gyülekezetnek az életében, amely megnyitotta kapuit a Szent Szellem hatalmával végzett dinamikus szolgálat előtt.

Fontos megemlíteni, hogy a szóban forgó hölgy most gyülekezetében a szolgáló csapat tagja, és férjével együtt más emberek megszabadítására használja őket az Úr. Ez az eset nagyon erőteljes illusztrálja azt a tényt, hogy keresztényekben is lehetnek démonok. Mintegy öt évvel azelőtt tért meg, és abban az időben a gyülekezet titkárnője volt.

Jézus életének ez a bizonyos esete bebizonyította a kapernaumiaknak, hogy Jézusnak olyan hatalma van a démonok fölött, amelyet ők korábban még soha nem láttak. Kétségtelenül jól ismerték a zsidó ördögűzőket, akik meglehetősen hatástalan szertartásokkal és nagy zajjal próbálták meg démonokat kiűzni emberekből. Jézus hatalmáról szóló bizonyosságtételük, hogy ő szavával kiűz démonokat emberekből, futótűz gyorsaságával

terjedt a környéken! Mert az embereknek problémáik voltak, és sokuknak volt szüksége szabadulásra, ugyanúgy, mint ma.

Simon házánál és utána

(Máté 8:14-17; Márk 1:29-34; Lukács 4:38-41.)

Miután elhagyta a kapernaumi zsinagógát, Jézus tanítványaival Simon házához ment, akinek anyósa lázas beteg volt. Antibiotikumok és modern gyógyszerek nélkül a láz veszélyes volt, és halálos is lehetett. Tehát Simon kérése Jézushoz, hogy segítsen, valószínűleg sokkal több volt, mint valamilyen szellemi gyógyszer iránti igény. Sokkal inkább hasonlított egy olyan helyzethez, ahol élet-halál kérdésről van szó, mint egy futó kisebb betegségről.

Társadalomtudósok hozzáteszik azt is, hogy a helyzet nehéz volt Simon számára azoknak a napoknak a szokásai szempontjából is. Jézus egy megbecsült vendég volt. Barátai visszajöttek a zsinagógai istentisztelet után, és a szokások szerint a ház asszonyának kellett volna kiszolgálnia őket. Bizonyára nem lett volna helyénvaló, ha Simon kimegy a konyhába ételt készíteni. Tehát a helyzet kétszeresen is nehéz volt. Simon anyósa beteg volt, és gyógyulásra volt szüksége, de abban a percben még ennél is sürgősebb volt az a tény, hogy ha ő nem gyógyul meg, mégpedig azonnal, akkor egy társadalmi válság vár Simonra!

Tudott-e Jézus segíteni?

Az ige különös részletességgel mondja el nekünk, amit Jézus tett. Ennek a gyógyításnak a technikája rendkívül fontos, nagy jelentőségű a szabadulás által végbemenő fizikai gyógyulás témájával kapcsolatban. Jézus világosan felismerte, hogy a betegség nem egyszerűen egy testi állapot, hanem egy szellemi erő húzódik meg a láz fizikai tünete mögött. Tehát ahelyett, hogy meggyógyította volna őt a betegségből, megdorgálta a lázat (a gyengeség szelleméhez beszélve, amelyik a lázat okozta), és megparancsolta neki, hogy menjen el.

Az ige leírja, hogy a láz azonnal elhagyta őt, és minden további késlekedés nélkül felkelt, hogy elkészítse a vacsorát, és szolgált nekik! Nem volt gyógyulási időszak - csak szabadulás és ennek következtében azonnali gyógyulás. De veszélyes egyetlen elszigetelt esetre felépíteni a gyógyítás teológiáját, ezért nem mondhatjuk azt, hogy minden fizikai tünet démonikus.

Úgy tűnik, hogy vannak démonok által okozott tünetek, mint ez is, mások egyszerűen fizikai tünetek közvetlen démoni beavatkozás nélkül, ezenkívül vannak a kettő keverékei - lásd annak az asszonynak a történetét, aki meg volt görnyedve (Lukács 13:10-17.).

Bár nem minden betegség démonikus, sokkal több démonok által előidézett tünettél találkozunk, mint amennyit az egyház kész elismerni. S az egyik fő oka annak, amiért emberek nem gyógyulnak meg, az az, hogy a démoni dimenziót nem ismerik fel, még azok sem, akik hisznek a Szent Szellem ajándékaiban és használják azokat.

A helyzet az, hogy bizonyos karizmatikusok között éreztem egy bizonyos mértékű büszkeséget azzal a helyzettel kapcsolatban, amelyet elértek. Nem akarnak figyelni azokra, akik a szolgálatnak egy olyan dimenziójában mozognak, amely ismeretlen a számukra. Rendszeresen azt tapasztalom, hogy könnyebb szabadító szolgálatot végezni olyan

emberek felé, akiknek korábban nem voltak karizmatikus tapasztalataik a Szent Szellemmel, mint azok felé, akik azt hiszik, hogy minden választ ismernek! Ismerünk sok embert, sőt egész gyülekezeteket, akik teljesen új életre keltek a Szent Szellemben, amikor felismerték a démoni dimenziót, és meglátták Isten erejét, amint gyógyulást hoz szabadulás által.

Az egyik tanfolyamunkon részt vett egy hölgy, akinek állandóan folyt az orra, és világosan látszott, hogy ez nagyon bántja őt. Amikor megkérdeztem, hogy mióta szenved ettől, megdöbbenett a válaszával: „25 éve”! A betegséget az orvosok rinitiszként diagnosztizálták, ami a sinusitis krónikus formája; emiatt arra kényszerült, hogy naponta két vagy három doboz papírzsebkendőt használjon el. Ráadásul kétszer vagy háromszor fel kellett kelnie minden éjjel, hogy kifújja az orrát, ami azonnal újból eldugult. Ez az állapot valóban átok volt az életén. Többször is imádkoztak már a gyógyulásáért, és az orvosok kipróbálták minden lehetséges orvosi kezelést, minden eredmény nélkül.

Néhány perces beszélgetés után kiderült, hogy nagynénje 25 évvel azelőtt halt meg, aki szintén sinusitisben szenvedett. Világos volt, hogy a betegség szelleme, amely a nagynénit kínozza, a halálesetkor átszállt az unokahúgra. Megszólítottam közvetlenül a betegség szellemét, amely a nagynénjétől jött, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy Jézus foglalkozhatott a „lázal” Simon anyósának esetében.

A démon azonnal reagált, és a hölgy elkezdte kifújni a sok szennyet az orrából. Néhány perc leforgása alatt teljesen meggyógyult, amint a démon elhagyta őt. A következő éjszakát megszakítás nélkül végig tudta aludni - 25 év óta először. Még abban az évben írt nekem, és elmondta, hogy a napi két-három doboz papírzsebkendő helyett fél év alatt már csak egy dobozzal használt el. Valóban pazar bizonyíték arra, hogy szabadulás által gyógyult meg.

Sok orvosi eset van, amelyek gyökerükben az erőtlenség szellemét hordozzák. Bár a gyógyszerelés csökkentheti vagy akár meg is szüntetheti a tüneteket, és bár a gyógyulásért való ima is hozhat javulást, pl. fájdalom esetében, ha a betegség démoni eredetű, nem történhet tartós gyógyulás mindaddig, amíg a demont ki nem űzik.

Az orvosi kezelés látszólag teljesen meggyógyíthat sok, démonok által okozott tünetet. De gyakran rövid időn belül a páciens már valami mástól szenved, és rendszeresen kell járnia az orvosi rendelőbe!

Minden orvos ismer olyan betegeket, akik minden látható ok nélkül mindig valamilyen betegségtől szenvednek. Sok ilyen embert a betegségnek egy általános szelleme kínoz, és a páciens soha nem fog általános jó egészségnek örvendeni mindaddig, amíg ezzel nem bánnak el. Az „általános” szót használom itt, hogy megkülönböztessem a sokkal gyakoribb, rendkívül speciális démonoktól, amelyeknek az a feladatuk, hogy egy bizonyos betegséget okozzanak, mint pl. ízületi gyulladás, rák, bénulás stb. Nem szabad azt feltételezni ebből a megjegyzésből, hogy egy orvosi probléma oka mindig közvetlenül egy bizonyos démon jelenlétének tulajdonítható, de mindig tudatában kell lennünk annak, hogy ez a lehetőség fennáll.

A Simon házában történt eseményeknek drámai hatása volt a falubeliekre. Először elterjedt, hogy mi történt Kapernaumban, aztán az a hír, hogy Simon anyósa felkelt és jól van, miután Jézus imádkozott érte, és ez sok beteg embert vonzott ahhoz a házhoz. Amikor Jézus befejezte az étkezést, már nagy sokaság volt odakint, és arra vártak, hogy láthassák őt.

Több mérföld távolságról jöttek a betegek, vagy elhozták őket, és az ige leírja Jézust, amint meggyógyít sok embert betegségekből, és sokukból démonokat űz ki. A démonok felismerték Jézust. Az ő profilját könnyen felismerték a jelenléte miatt féltő és rettegő szellemi erők.

Amint kimentek, sokan felsikoltottak: „Te vagy az Isten Fia!” - mintha Jézusnak nem lett volna joga ott tartózkodni, ami számukra Sátán birodalma volt. De vallomásuk, bár igaz volt (a démonok nem próbáltak meg hazudni Jézus kilétével kapcsolatban), mind idő előtti volt, mind pedig egy olyan forrásból származott, amelyről Jézus nem volt hajlandó elismerni, hogy megfelelő mód lenne arra, hogy kijelentsék az ő Messiás voltát. Tehát akkor Jézus azt parancsolta a démonoknak, hogy ne mondjanak ki ilyen dolgokat, de nem akadályozta meg, hogy sikoltsanak. Úgy tűnik, hogy némely démon számára a sikoltás a távozás módja, és ezért ha megakadályozzuk, hogy sikoltsanak, akkor ezzel megakadályozzuk a szabadulást, és elválasztunk embereket a gyógyulástól.

A kapernaumi eseményeknek olyan hatása volt, mintha egy égő gyufát dobnánk egy kanna benzinbe! Az emberek hirtelen lármázni kezdtek mind azért, hogy hallják őt beszélni, mind pedig azért, hogy szolgáljon feléjük; „és prédikál vala Galilea zsinagógáiban” (Lukács 4:44.). Úgy tűnik, hogy a széles körű igény abban az időben legázolta a farizeusok ellenkezését, és bárhová ment, az ajtók megnyíltak előtte.

Ez ma is így van. Amikor az evangélium hirdetői hatásos gyógyító és szabadító szolgálatot végeznek, nincs hiány szükségben lévő emberekből, akik figyelemmel hallgatják a prédikációt és tanítást. A jó tanítás nagyon erőteljes alapozás az evangélizálás, gyógyítás és szabadítás szolgálatának felépítésére. Tanítás nélkül az embereknek nincs látásuk arra, hogy mit tud Isten tenni értük, és hogy mit kíván tőlük. És „mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul” (Péld. 29:18.). Újra meg újra megdöbbenek azon, ahogyan egy jó tanítás leleplezi a démoni erősségeket emberek és gyülekezetek életében, és nemcsak lehetővé teszi a Szent Szellem erejében való szolgálatot, hanem drámaian hatásossá is.

A gyógyító és szabadító szolgálat az evangélizálás kapcsán hihetetlenül erőteljes módja annak, ahogyan emberek figyelmét az evangéliumra irányítsuk, mert ezáltal a Szent Szellem meggyőző ereje szabad utat kap a szívükbe. Evangélisták, jól jegyezzétek meg ezt!

Jézus találkozik egy néma emberrel

(Máté 9:32.)

Máté beszámolója arról, hogy miért nem tudott ez a néma ember beszélni, egyszerű és szemléletes - mert démon volt benne! Nem tudjuk meg, hogy a démon mire volt hatással; a nyelvére, a gégefőjére vagy az agyában lévő beszédközpontra (találkoztunk a démoni némaságnak minden ilyen és még más formáival is). De megtudjuk, hogy a démon jelenlétének közvetlen következménye nagyon jellemző volt, és mihelyt Jézus kiűzte a démont, a férfi elkezdett beszélni.

Az érzékelés különösen sérülékeny démoni támadásokra, és úgy tűnik, hogy nagyon könnyen tudják befolyásolni démonok. Sokszor láttuk, hogy amikor az emberek átmennek a szabaduláson, egy időre megnémulnak, amint a démont kiűzzük lakhelyéről, és az megpróbál a lehető legnagyobb rombolást végezni útközben! De ez nem ugyanaz a jelenség, mint amikor valaki démonikus módon néma, pl. azért, mert az agyban lévő beszédközpontot egy bent lakó démon uralja.

Amikor a démonok kimennek, egy szorító hatást gyakorolhatnak a torokra, a gégefőre, a nyelvre, az ajkakra, sőt még az állkapocs izmaira is, nem csak a beszédet, hanem még a száj kinyitását is majdnem lehetetlenné téve. Mindezek csak védekező taktikák a kiűzetés ellen abból a célból, hogy megpróbáljanak erősen megkapaszkodni a testben lévő helyükön. Egyértelmű, hogy a bentlakó démonok is befolyásolhatják mindezeket a szerveket vagy az agyban lévő beszédközpontot, hogy némaságot okozzanak.

Nem minden némaság démonikus. Sok néma ember van, aki valóban fizikai fogyatékoság miatt nem tud beszélni. De én hiszem, hogy azoknak nagy része, akiknek a beszédképességet biztosító szerveik láthatólag jól működnek, de mégis némák, egy nagyon speciális feladattal rendelkező, uralkodó démon jelenléte miatt vannak ebben az állapotban.

Azt is hiszem, hogy néhány ilyen eset az áldozat generációs vonaláról származó átok következménye, ami származhat abból, hogy valamelyik ősenek a nyelvét büntetésből kivágták, vagy mert részt vett ilyen tettben valaki mással szemben sátáni vagy boszorkányszertartás keretében. Néhányszor láttam embereket teljesen megnémulni, amikor egy feláldozott áldozat (általában egy csecsemő) démoni vezérlő szellemétől szabadultak meg, akinek a nyelvét kivágták egy rituális áldozat részeként. A következő szakaszban további magyarázatok találhatóak egy esettanulmány kapcsán a démonizáltságnak erről a szempontjáról.

A vak és néma démonizált

(Máté 12:22-32.)

Ez az esemény csak egy próbakő egy hosszabb fejtegetéshez amely Jézus démonűző hatalmáról szól. A 9. fejezetben van erről a témáról magyarázat. Mind a három szinoptikus evangélium tartalmazza a vitát, de csak Máté beszél nekünk a vak és néma démonizáltról, akinek gyógyulása elindította a vitát!

Az evangéliumokban szereplő egyedi esetek tanulmányozásának egyik veszélye az a kísértés, hogy azt higgyük, hogy ha egyszer megértettünk egy esetet, pl. a vakságról, akkor már mindent tudunk erről! Ez semmiképpen sem igaz, mert a vakságnak nem minden esetben ugyanaz az alapvető oka. Van, amit fizikai károsodás és sérülés okozott, másokat betegség, vagy mint ebben az esetben Máté evangéliumában, egy démon jelenléte.

Ha megnézzük, hogy Jézus hogyan gyógyított meg vak embereket, több különböző módot láthatunk kezelésükről - kezdve azon, hogy sarat kent a szemükre, egészen addig, hogy kiharcolt belőlük egy démont! Úgy tűnik, hogy a vakság alapvető okának megfelelően mindig másként járt el.

Vannak, akik azt kérdezik, hogyan lehetséges az, hogy egy egyébként normális ember látóképességét egy démon elveszi. Könnyebb ezt megérteni, ha már egyszer felismertük, hogy egy démon cselekedete nagyon különleges lehet és egy bizonyos szervünkkel kapcsolatos, sőt irányulhat egy bizonyos szerv különböző funkcióira, amelyeket egy fizikai szinten érzékelünk, de amelyeket egy démon jelenléte okoz. Nincsenek egyszerű válaszok, de láttam embereket meggyógyulni és helyreállni, amikor egy démon távozott.

Jane felé már korábban is szolgáltunk gyógyulása során. Egyszer erős támadás alá került, és a mi saját szemünk előtt teljesen elvesztette látását. „Eddig láttam. Most vak vagyok!” - sírta el magát, megfordítva annak a férfinak a szavait, akit Jézus meggyógyított.

36 órán keresztül semmit nem látott, és ezen idő legnagyobb része alatt teljességgel süketnéma is volt. Elvesztette legfontosabb érzékeit. Teljesen hatástalan volt, amikor

gyengéden megmozdítottuk, vagy megérintettük. Ez rémületes tapasztalat volt a számára, és közülünk azok, akik felelősek voltunk érte, megtanultunk új módon bízni az Úrban, látva, hogyan vezet át bennünket ezen a lidércnyomásszerű krízisen.

Lehetetlen volt beszélgetni ezzel a lánnyal. Időnként tudott kommunikálni velünk egy frissen megvakult ember pókszerű kápirgálásával, hatalmas papírokon, de aztán a démon uralmat vett a kezén is, és az imádság volt az egyetlen, amit tehattünk. Időnként valami keveset hallott, és ilyenkor tudott beszélgetni velünk úgy, hogy egy kézszorítás igent jelentett, két kézszorítás nemet, amikor válaszolt kérdéseinkre, amelyeket feltettünk neki.

Ez a próbatétel ideje volt, de az Úr megmutatta nekünk, hogy az a szellem, amelyik Jane-t támadja, valamikor egy gyermek vezető szelleme volt, akit feláldoztak a Sátánnak egy sátáni szertartásban (lásd 5Mózes 18:10.). Az áldozat előtt a gyermeket elhallgattatták azáltal, hogy kivágták a nyelvét, megsüketítették úgy, hogy kiszúrták a fülét, és ugyanilyen módon megvakították.

Úgy tűnik, hogy az ember démoni vezető szelleme általában felveszi az illető jellemvonásait, amelyeket halálakor hordozott, tehát, amikor a szellem megtámadta Jane-t, magával hozta a süketség, némaság és vakság állapotát a gyermek állapotának megfelelő arányban, amikor őt feláldozták. Nem azért írom le ezeket a részleteket ebben a könyvben, hogy megdöbbensek, vagy megrémítsek bárkit is, hanem azért, hogy teljesen élethű legyek a Sátán borzalmaival és megtévesztéseivel kapcsolatban. Ő egy mocskos ellenség.

Szeretném azonban kihangsúlyozni azt, ami még ennél is fontosabb: a kereszt csodáját, mert Jézus kiontott vére és az ő nevének ereje által lehetséges, hogy nekünk, mint hívőknek, hatalmunk van arra, hogy gyógyulást és szabadulást vigyünk azoknak, akiket lesújtott a gonosz, és uralmat vehetünk az ellenség minden munkája fölött (Lukács 10:18-19.), beleértve ebbe a démonok által előidézett vakságot is. Nem szabad tudatlanoknak lennünk a Sátán fortélyairól.

Jane számára a gyógyulás és szabadulás megbocsátással kezdődött azok felé, akik ilyen szörnyű dolgot követtek el egy másik emberi lény ellen. Nehémiás számára az ősök nevében történő megtérés alapvető lépés volt afelé, hogy Isten ereje leszálljon Jeruzsálem falai újjáépítésének nagy munkájához (Nehémiás 1:6-7.).

A megbocsátás aktusa megnyitotta az életén lévő démoni erődöt. Ezután váltunk képessé arra, hogy a demont és a kisebb szellemek gyülekezetét, amelyek annak uralma alatt álltak, az Úr Jézus Krisztustól kapott hatalmunk alá helyezzük, amelyet mint hívők kaptunk. Amint egyenként kiűztük ezeket a szellemeket, Jane érzékei fokozatosan visszatértek, amíg végül, mikor az uralkodó szellem távozott, visszanyerte normális látását.

Félelmetes, de hitet adó átélés volt, amint az Úr egyenként adta a kezünkbe a kulcsokat az ő szabadulásához és gyógyulásához. Egy normálisan látó ember számára egy 36 órás vakság nagyon-nagyon hosszú idő. És közülünk azoknak, akik imádkoztunk, és szinte a tíz körmünkkel kapaszkodtunk a hitbe, ez örökkévalóságnak tűnt. Megtanultuk, hogy egyetlen ilyen köröm Isten szeretetének biztonságába vetett utolsó reménység. Visszatekintve hálát tudok adni Istennek ezért a tapasztalatért, és hogy láttam az ő kezének munkáját a válságban. Annyi mindent megtanultunk abban a felejthetetlen 36 órában.

Mivel láttam valakit megvakulni egy demontól és aztán meggyógyulni szabadulás által, könnyű elhinnem Máté magyarázatát, hogy miért volt vak a történetben szereplő férfi. A szkeptikusok azt mondhatják, hogy Máté híjával volt a modern orvosi ismereteknek, és nem tudhatta a férfi vakságának igazi okát - ezért magyarázta ezt meg úgy, hogy egy démonnak tulajdonította. Az ilyen szkeptikusoknak el kellene kezdeniük gondosabban

figyelni arra, amit Jézus valójában mondott és tett, és rá fognak jönni arra, hogy Jézus sokkal többet tudott erről a tárgyról, mint ők!

Az epilepsziás fiú

(Máté 17:14-21; Márk 9:14-29; Lukács 9:37-43.)

Márk beszámolója a legteljesebb a három leírás közül ennek a fiúnak a gyógyulásáról. De mindegyik beszámoló tartalmaz fontos kiegészítő részleteket, és ha minden tünetet összeszedünk a három leírásból, amitől a fiú szenvedett, és összerakjuk ezeket, akkor egyértelmű, hogy a fiú az epilepsziának a legsúlyosabb formájától szenvedett (lásd John Richards: „Szabadíts meg minket a gonosztól!” című könyvét, ahol az összes tünet össze van gyűjtve).

Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal éppen most osztotta meg azt a hihetetlen élményt, hogy beszélt Mózzsal és Illéssel a megdicsőülés hegyén. Amíg távol voltak, a többi tanítvány nyilvánvalóan folytatta a gyógyító szolgálatot és a tanítást, és amint ez nagyon gyakran megtörténik az életben: amikor a kulcsemler távol van, akkor válsághelyzet alakul ki!

Jézus volt a kulcsemler. A válságot egy epilepsziás fiú okozta, aki nem gyógyult meg. Amikor Jézus lejött a hegyről, a fiú gyötrődő apja fogadta őt, aki nyilvánvalóan abban a tudatban volt, hogy a tanítványoknak meg kellett volna tudniuk gyógyítani a fiát. Nagyon szenvedett, mert imádságaik kudarcot vallottak, és úgy tűnt, hogy elveszett az utolsó esély is arra, hogy egészségesen kapja vissza a fiát. Elpanaszolta Jézusnak, hogy a tanítványok képtelenek voltak a fiún segíteni.

Erre Jézus nem szól sem a fiúhoz, sem az apjához, hanem közvetlenül a tanítványokat szólítja meg, és kifejez valamit velük kapcsolatos csalódásából, amikor ezt mondja: „Óh, hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám!” (Márk 9:19.). A tanítványokat bizonyára megrémítették mesterük szavai, de azt gondolom, meg kellett érteniük, hogy a fiú és apja iránti szánalomból fakadt Jézusnak a tanítványokkal kapcsolatos csalódásának ez a kifejezése. Később, amikor a tanítványok megkérdezték Jézust, hogy miért nem tudták kiűzni a démont a fiúból, Jézus megmondta nekik: „a ti hitelenségetek miatt” (Máté 17:20.), és „ez a faj semmivel sem úzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel” (Márk 9:29.).

Fontos megfigyelni, hogy Jézus soha nem vádolta a beteg fiút vagy az apját azzal, hogy nincs elég hitük. A gyógyító szolgálatot végző emberek (a tanítványok) kerültek alapos vizsgálat alá. Néha beteg embereket helytelenül vádolnak azzal, hogy nincs elég hitük. A gyógyító szolgálattal kapcsolatos felelősség elsősorban a szolgálatot terhel, nem a beteget. Ha a Szent Szellem kijelentése nyomán a betegnek mondanak valamit, amit meg kell tennie, de ha ő ezt megtagadja (emlékezzünk csak Naámánra, aki kezdetben megtagadta, hogy bemerüljön a Jordánba), akkor lehet, hogy a kételkedésnek és a hitelenségnek a hegyei vannak benne, amelyből ha nem tér meg, akkor a felelősség átszáll a betegre.

Másodszor: Jézus felhívja a figyelmet az imádság, és ha lehetséges a böjtölés szükségességére. A legtöbb korai kézirat, amelyekből a modern fordítások készültek, tartalmazza ezeket a szavakat: „és böjtöléssel”. Csak korainak hitt, de valójában későbbi kéziratokból hiányzik ez a két szó. Bizonyos, hogy Jézus elvárta az emberektől, hogy böjtöljenek helyes célokért (dacára annak, amit arról mondott, hogy a tanítványok nem böjtölnek, amíg a vőlegény - Jézus - velük van). A Máté 6:16-ban nem azt mondta a tanít-

ványoknak: „ha böjtöltök...”, hanem „amikor böjtöltök...”, ami azt jelenti, hogy időről időre böjtölhetnek és kell is böjtölniük.

Számos esetben azt tapasztaltuk, hogy az imádság (és néha a böjt) különleges időszakai stratégiai fontosságúak voltak mind a szolgáló csapat, mind a szabadulásra váró személy előkészítésében. Ez fontos ige, amelyet meg kell érteniük azoknak, akik bírálják a szabadító szolgálatot, és azt állítják, hogy a szolgálat rossz, mert „Jézus egy szavával kiűzött démonokat, és nektek ez hetekbe kerül!!” Elfelejtik, hogy ugyanúgy, mint a tanítványok, mi sem vagyunk Jézus, akitől a pokol minden démona kétségbeesetten fél!

Azt is elfelejtik, hogy Jézus megmondta a tanítványoknak, hogy néhány szabadítás kemény lesz a számukra imádság és böjtölés nélkül. Bár az utalás rövid, mégis rendkívül fontos, mert bevezeti a „nehézségi fokozatok” fogalmát a súlyosan démonizáltak szabadításával kapcsolatban. Ez megfelel a mi tapasztalatainknak és másokéinak is.

A fiú szabadulása is nagyon fontos. Jézus először is egyetért az apa diagnózisával a fiú állapotával kapcsolatban, hogy azt egy démon okozza. Az apa elmondja, hogy „és ahol csak előfogja, szaggatja őt, ő pedig tajtékot túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad” (Márk 9:18.). Elismerem, hogy az epilepszia nem szükségszerűen démoni eredetű. De ebben az esetben nyilvánvalóan az volt.

A tanítványok odavitték a fiút Jézushoz, és amint vitték, a démon felismerte Jézust, és megpróbálkozott az egyetlen védekezéssel, amit ismert: ledobta a fiút a földre egy újabb rohamban: „és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala”.

Jézus nem mozdult meg azonnal a fiú gyógyításának érdekében, hanem feltett az apának egy nagyon fontos kérdést; egy olyan kérdést, amelyet gyakran nagyon fontosnak találunk a szolgálat előtti tanácsadás részeként - mint azzal a hölgygel kapcsolatban, akinek sinuszitisze volt 25 éve - : „mennyi ideje, hogy ez esett rajta?”. Az apa így válaszolt: „gyermeksége óta”. Nem tudjuk meg, hogy milyen információt szerzett Jézus ebből a válaszból, és valószínűleg egy hosszabb beszélgetést folytatott az apával erről a kérdéstről.

Volt egy hölgy, aki felé szolgáltunk, aki 17 évig tartó epilepsziájából gyógyult meg a tudomány beszédének egy különleges kijelentésére. Ez leleplezte a hölgy házasság előtti szexuális bűnét, amely pontosan 17 évvel ezt megelőzően történt, és egy démon belépését az ő életébe, amely az ő esetében epilepsziát hozott magával a kabátja szárnyában. Az időtartam megállapítása nagyon fontos része volt a szolgálat előtti feltáró nyomozásnak. Az ilyen jellegű információk feljegyzése rendkívül fontos lehet a tényleges szolgálat során.

Végül Jézus még egy megjegyzést tesz a hitre vonatkozóan, amikor a fiú apja gyötrődve felkiált: „de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk!”. Jézus azt mondja az apának: „minden lehetséges a hívőnek”. Az apa szájalomra méltóan válaszol: „van hitem, de nem elég”. Figyeld meg, hogy Jézus nem kárhoztatja a férfit, hogy nincs elég hite, hanem azonnal elkezd szolgálatát a fiú felé. Jézus csak annyit mondott, hogy egy mustármagnyi hitre van szükségünk, amellyel hegyeket tudunk elmozdítani (Máté 17:20-21.). Időnként hallom, hogy emberek úgy beszélnek a gyógyulásról és a szabadulásról, mintha hegynyi hitre lenne szükség ahhoz, hogy egy mustármagot elmozdítsunk!

A fiú nemcsak epilepsziás volt, hanem az evangélium azt is elmondja nekünk, hogy néma volt. Amikor Jézus megszabadította őt, akkor egy néma és süket szellemhez beszélt, és utasította, hogy jöjjön ki, és soha ne menjen belé vissza. Ebben az esetben a démon neve, amely az epilepszia tüneteit hozta, néma és süket szellem volt. A korábban említett nő esetében ez a parázsnaságnak egy szelleme volt. Ennek a démonnak a válasza is nagyon

érdekes. Korántsem alázatosan távozott, minden hűhó nélkül: nem, azonnal felsikoltott, majd újból ledobta a szegény fiút egy még rosszabb rohamban, mielőtt kijött volna!

Ekkor a fiú ernyednek és halottnak látszott. Ez nem szokatlan, sem egy komolyabb szabadulás, sem egy epilepsziás roham után. Tehát a sokaság reagálása teljesen érthető, amikor azt hitték, hogy a fiú meghalt a szolgálat alatt. A kontraszt a vonagló démonizált fiú, majd néhány másodperccel később a holttestszerű figura között olyan nagy lehetett, hogy a halál benyomását keltette a nézőkben. Jézus egyszerűen megfogta a fiú kezét, felsegítette a lábaira, és visszaadta őt az apjának.

Micsoda győzelem volt ez! Márk beszámolójának 25. verse azt mondja, hogy a sokaság egyre jobban körülvette Jézust, mielőtt a fiú megszabadult. Valószínűleg kezdtek mérgesek lenni, hogy Jézus nem gyógyítja meg a fiút, és ha nem tudta volna meggyógyítani őt, azt kérdezték volna maguktól, hogy Jézus valóban az-e, aminek állítja magát?

Nem tudjuk, de azt tudjuk, hogy nem volt további probléma a tömeg részéről, amikor a fiú teljesen meggyógyult a saját szemük láttára!

Soha nem látjuk azt, hogy Jézus törődött volna akár még a drámai megnyilvánulásokkal is, amikor valaki szabaduláson ment keresztül. De vannak a szabadító szolgálatnak kritizálói, akikről ezt hallottuk: „soha nem lenne szabad megengednetek, hogy a démonok megnyilvánuljanak, mindig csendesen kellene elmenniük”. Papíron ez nagyon kedvesen hangzik, de teljesen igeellenes, és tapasztalatunk alapján egyáltalán nem gyakorlatias! Sok súlyosan démonizált ember esetében, akikkel foglalkoznunk kellett, teljesen lehetetlen lett volna a megnyilvánulások egy részét megakadályozni, amelyek szabadulásuk alatt történtek.

Bár én is szeretném a lelkigondozott személy és a szolgáló csapatunk érdekében, ha minden kedvesen és csendben történne (ékesen és jó rendben!), mégis nagy bátorítást jelent a számomra az a tény, hogy a szolgálat Jézus esetében is általában zűrös és zajos volt, sok sikoltozással és megnyilvánulással! Nem várhatjuk el, hogy napjaink szabadító szolgálata ebből a szempontból különbözzön Jézus szolgálatától.

Az eltelt idő alatt nagyon sok „megfigyelőnk” volt, mind az Egyesült Királyságból, mind a tengerentúlról, akik eljöttek, hogy lássák a gyógyító és szabadító szolgálatot a gyakorlatban. Voltak, akik kételkedve jöttek, de azok, akik velünk maradtak, és valóban látták, amit Isten tett emberek életében, Jézus gyógyító ereje fölött örvendezve távoztak. A megváltozott életek súlyos bizonyítékait nehéz lett volna megcáfolni.

Az asszonyok és Mária Magdaléna

(Lukács 8:1-3.)

Lukács evangéliuma 8. részének elején van a legrövidebb utalás a szabadító szolgálatnak egy nagyon fontos szempontjára. A fejezet Jézus utazó szolgálatának kiterjesztésével kezdődik, amikor körüljárt a tizenkettővel városokat és falvakat, a jó hírt prédikálva.

Lukács elmondja, hogy a tanítványokon kívül vele volt egy asszony-csoport is, akik a saját készleteikből (ez valószínűleg pénzt és időt jelentett) gondoskodtak Jézus és a tanítványok szükségleteiről. Vasárnapi iskolai tanítók (és még prédikátorok is!) néha azt a benyomást keltik, hogy Jézus korántsem volt ember; Jézus valamilyen nem evilági lény volt, akinek soha nem volt szüksége arra, hogy fözzenek vagy mossanak rá! Lukács az apró részletek gondos megfigyelője, és evangéliumának néhány mellőzött részlete fontos dolgokat leplez le Jézus életének háttéréről.

A szóban forgó nők itt úgy vannak leírva, mint „Mária, aki Magdalénának nevezetik, kiből 7 ördög ment ki, és Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna és sok más asszony”. Nyilvánvaló, hogy nemcsak egy volt vagy kettő, hanem egy egész csoport!

De van egy tényező, amely teljesen egyesíti a nőknek ezt a szokatlan csapatát (volt közöttük hivatalnokfeleségtől prostituáltig minden!) Jézus odaszánt támogatóinak csapatává. Valamennyien tisztátalan szellemektől és betegségekből gyógyultak meg (Lukács 8:2.). Az igében sehol nincs hasonló utalás férfiak csoportjára, akik azért egyesültek, mert a gyógyulás vagy szabadulás hasonló élményt éltek volna át.

A szöveg itt meglehetősen speciális és nagyon fontos, mert a gonosz szellemektől való szabadulást gyógyulásként írja le. Minden fordítás hasonló módon adja vissza ezt a kifejezést. Van egy másik igeszakasz is, ami ehhez valami nagyon hasonló dolgot jelez.

A Lukács 7:21. Jézust kiemelten úgy írja le, hogy egy bizonyos időben „sokakat gyógyítja meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan szellemektől”. Ismét arra utal, hogy a gyógyulás tartalmazhatja azt, amit mi most szabadulásként írunk le. Ennek további megerősítését a következő versben találjuk, amikor a 21. versben említett gyógyulásokat a 22. versben Jézus saját Messiás voltának bizonyítására használja az akkor már börtönben lévő Keresztelő János követe számára.

Jézus ezt mondja: „elmenvén, mondjátok meg Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok, hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik. És boldog, valaki énbennem meg nem botránkozik”. Lényeges, ahogy Jézus leírja mindezeket a gyógyulásokat, és egyetlen egyszer sem említ egy gonosz szellemet sem! Mégis az előző versben Lukács (a gondos író) elmondja nekünk, hogy néhány gyógyulás gonosz szellemektől való szabadulás következménye volt!

Ezért nagyon erősen tudatában kell lennünk annak, hogy az evangéliumokban szereplő más utalásokban, ahol egyszerűen az áll, hogy az emberek meggyógyultak, mind gyógyító, mind szabadító szolgálat leírásáról lehet szó. Ugyanilyen módon ma is nyitottnak kell lennünk arra a lehetőségre, hogy azok, akik gyógyulásért jönnek, egy gonosz szellem jelenléte miatt betegek, amelyet ki kell üznünk - akkor is, ha nincs közvetlen bizonyítéka annak, hogy az illető démonizált, vagy nincs nyilvánvaló démoni megnyilvánulás imánk alatt. Azok, akik szabadító szolgálatot végeznek, meg fogják tanulni saját tapasztalatukból, hogy felismerjék a démonok jelenlétét akkor is, amikor nincs szemmel látható megnyilvánulás.

Térjünk most vissza a Jézust kísérő asszonyokra és az ő közös élményükre: a szabadulásra (arra a tényre, ami egyesítette és összetartotta őket az Úr hálatelt szolgálatában). Általában azt hiszik, hogy az egyik nő, Mária Magdaléna prostituált volt, és ezért sok szexuális bűn volt a múltjában. Úgy szerepel az Igében, mint akiből 7 démon ment ki.

A következő kötetben a démoni belépési pontok tárgyalásakor van egy hosszabb szakasz a szexuális élet támadási pontjáról. A szexuális bűn mindig hatással van a szellemre, és megnyitja a lehetőséget a démonizáltság számára. Ezért, ahol bármilyen természetű szexuális bűn történt, a szabadulás általában a gyógyulási folyamatnak egy fontos része.

Ez különösen igaz azoknak a nőknek az esetében, akiket férfiak kihasználtak, ha a szexuális részvétel önkéntes volt, akkor mindenképpen (feltehetően ez történt Mária Magdaléna esetében, bár senki nem tudja, mi volt az alapvető oka annak, hogy belekever-

dett a prostitúcióba), de akkor is, ha nem önként vettek részt ebben (azoknak az esetében, akiket kényszerítettek, akár gyermekként, akár felnőttként).

Annyit mondhatok, hogy széles körű tapasztalataink vannak az olyan emberek felé végzett szolgálatban, akiket szexuálisan bántalmaztak és akiket perverz módon kihasználtak szexuális kapcsolatokban, és azt tapasztaltuk, hogy a szabadulás alapvető kulcsa volt gyógyulásuknak. A szexuális bántalmazás a problémák egész láncolatát hozza magával, de ha démonizálódás történt, akkor semmiféle másfajta lelkigondozások és kezelések nem hoznak teljes gyógyulást, ha a személy felé végzett szolgálat egyben nem tartalmazza a szabadítást is.

Nem azt akarom mondani ezzel a fejtegetéssel, hogy Johannának, Zsuzsannának és az összes többi nőnek szexuális viszonyai voltak, de eléggé egyértelműnek tűnik, hogy szabadulásra volt szükségük. Az elmúlt négy évben az volt a tapasztalatunk, hogy minden második nőt, aki hozzánk fordult segítségért, szexuálisan bántalmaztak valamikor életük folyamán. Legtöbbjük démonizált volt ennek következtében, és ezért nem ésszerűtlen dolog arra gyanakodni, hogy e női csoport felének, akik gondjaikkal Jézushoz fordultak, olyan problémáik lehettek, amelyek erről a területről eredeztethetők.

Az Ószövetség részletesen beszél a szexuális bántalmazásról - ez nemcsak egy 20. századi jelenség - , pl. olvassuk el a Bírák könyve 19. részét! Ez egyike Sátán legsikeresebb módszereinek, amelyek által démoni befolyásolást okozhat, és valószínűleg ugyanolyan általános volt Jézus napjaiban, mint ma.

Egy másik ok, ami miatt azt kell hinnem, hogy sokan ezek közül a nők közül szexuális bántalmazás áldozatai voltak, az ő hajlandóságukban van, hogy szabadulásuk és gyógyulásuk után Jézus szolgálatában töltsék el életüket. Mert valószínűleg Jézus volt az első férfiak egyike, akikkel valaha is találkoztak, akikben száz százalékgig megbízhattak. Semmi okuk nem volt arra, hogy féljenek bármilyen zaklatás lehetőségétől, amikor a közelében tartózkodtak.

Az ő szexualitása teljesen alá volt vetve Isten Szelleme uralmának, és ezért, amikor ő valakivel beszélgetett, abban árnyéka sem volt a szexuális célozgatásoknak, nem tekintett senkire kéjvággyal, és keze senkit nem érintett meg helytelen módon. Azok a nők, akiket bántalmaztak, pontosan tudják, mi van azoknak a tekintete, szavai és érintése mögött, akiknek szexuális problémáik vannak. Az ő szellemük érzékeli azt a rossz szellemet, amely alapjául szolgál annak a sok kapcsolatnak, amelyeket a férfiak megpróbálnak létrehozni.

A nők felé végzett szolgálatban újra meg újra látjuk, milyen hálások tudnak lenni Istennek azért, amit értük tett. Tudják, hogy mélyen bennük volt valami, ami uralta az életüket, és egyedül Jézus nevének ereje volt képes szabaddá tenni őket. Hálájuk nem ismert határokat, és hajlandóságuk, hogy egészen engedelmesekek legyenek a Szent Szellem szavának, már sokszor engem is megérintett, ahogyan ők reagáltak Jézus szeretetére.

Ez az egész fejtegetés reflektorfénybe helyezi a szexuális tisztaság szükségességét azoknak a férfiaknak a szívében, akik nők felé szolgálnak. Szükséges, hogy férfiak részt vegyenek a bántalmazottak felé végzett szolgálatban - de nem egyedül; mindig jelen kell lenniük nőknek -, mert az ő gyógyulásuknak része, hogy képesek legyenek segítséget elfogadni a másik nemtől.

A férfiaknak különösen ügyelniük kell arra, hogy az ellenség ne használja ki a lelki-gondozás helyzetét, és ne tudja bevinni a kéjvágyat az események menetébe. A legsúlyosabbban sérült nők közül néhányan, akikkel valaha is találkoztam, azok voltak, akik egyszer összeszedték a bátorságukat, hogy megosszák szexuális történetüket egy férfival, de aztán

a lelkigondozójuk kihasználta őket. Ennek szexuális és szellemi következményei letarolóak.

Hálás vagyok Istennek, hogy Jézus szolgált nők felé, hogy ők megbízhatnának mind őbenne, mind a tanítványokban, és hogy Isten még mindig kész megszabadítani azokat, akik démonizálódtak, akár a saját szexuális bűnük által, akár mások ellenük elkövetett bűnei által. Ez egy nagy téma, és ebben a könyvben csak érinthetjük ennek a tárgykörnek néhány kulcsfontosságú szempontját, de ennél a pontnál ki kell hangsúlyoznom, hogy bárki, aki szeretne segíteni szexuálisan bántalmazottaknak a keresztény szolgálatban, otthonosan kell mozognia a szabadító szolgálatban. Ez lényegi része a szolgálatnak!

A vihar a tavon

(Máté 8:23-27; Márk 4:35-41; Lukács 8:22-25.)

Mindhárom író belevette evangéliumába ezt a fontos történetet. Márk elmondja nekünk, hogy ez ugyanaznap történt, amikor a tömeg a tóparton olyan nagy volt, hogy Jézusnak be kellett szállnia egy hajóba, hogy onnan, mint emelvényről tanítsa az embereket (Márk 4:1.). Fárastó nap volt, emberek ezrei nyomultak oda hozzá, és most Jézusnak pihenésre volt szüksége: „menjünk át a tó másik oldalára!” - mondta. Tehát Jézus a hajóban maradt, a tanítványok beszálltak, elmentek, és Jézus a nap szolgálataitól kimerülten álomba zuhant egy párnán a hajó farában.

Az ellenség gyakran választja azokat a pillanatokat, amikor látszólag készületlenek vagyunk, hogy akkor indítsa legveszélyesebb támadásait. Jézus sem volt kivétel ez alól a rendszeresen használt démoni harcmodor alól. Jézus szolgálata kezdett hatással lenni arra a környékre. Tanítása kivetett a nyeregből démoni erőket, és az ember kíváncsi lesz, hogy a levegőbeli erők vajon megértették-e Jézus szándékát: átmegy a tó másik oldalára (hogy megszabadítsa a gadarai megszállottat), és minden lehetséges dolgot megmozgattak annak érdekében, hogy a hajó ne érje el a másik oldalt? Ha a tanítványok tudatában lettek volna annak, amit Jézus a tó másik partján tenni szándékozott, lehet, hogy ők sem kíváncsiak volna oda túlzottan!

Félúton a tavon hirtelen heves szél robbant ki, a semmiből. A tanítványok tapasztalt halászok voltak. Ismerték az időjárás jeleit, és nem indultak volna útnak a tavon keresztül, ha egy ilyen vihart látnak készülődni. Ez a vihar látszólag sehonnan sem jött, és teljesen váratlan volt. Amikor lecsapott rájuk, annyira készületlenül találta őket, hogy a víz azonnal elkezdte elönteni a hajót, és az elsüllyedés veszélye fenyegette őket. Egy szeszélyes vihar csaknem elpusztította a hajót.

Ezek a tapasztalt halászok féltek. De ott volt Jézus, egy ács - igen kevés tengeri tapasztalattal, aki mélyen alszik a hajó farában, mintha csak pihenésképpen csónakázgatnának egy mesterséges tó tükörsíma vizén! A tanítványok tudták, hogy Jézus fáradt a nap szolgálata után, de a dolgok kétségbeejtően álltak. Felébresztették hát őt, és félelmükben és kétségbeesésükben olyan szavakat mondtak, amelyek a hajó legénységének szemrehányásaként hangoztak: „nem törődöl vele, hogy elveszünk?” (Márk 4:38.).

Jézus akkor az ő egész szolgálatának egyik legfigyelemreméltóbb cselekedetét hajtotta végre. Felállt a hajó közepén, ami valószínűleg recsegett-ropogott a szélviharban, és parancsolt a szélnek. Az ember könnyen meg tud bocsátani a tanítványoknak, ha ők azt gondolták, hogy örült. Mert ép elmével ugyan ki gondolna arra, hogy rákiáltson a szélre és a hullámokra? Ez ugyanolyan örült dolog lett volna, mint leülni az Atlanti-óceán partján és megmondani a dagálynak, hogy ne jöjjön, ahogyan ezt a híres Kanut király is tette!

Az a tehetetlenség, amelyet a tanítványok tanúsítottak, amikor megdorgálták Jézust, valószínűleg közel állt ahhoz, hogy harag és düh formájában kirobbanjon. Amit kívántak, az segítségkérés volt Jézus felé, de nem ez. Segítsen húzni a köteleket, kimeregetni a vizet, csináljon bármi mást, de nem ezt, hogy rákiált a szélre!

„Hallgass!” - parancsolta a szélnek - „Légy csendben!” - parancsolta a tengernek. És azonnal elült a szél, és nagy csendesség lett. Ez alkalommal Jézus dorgálta meg a tanítványokat. Látom a döbbszerű ámulatot az arcukon, amint a kötelek most petyhüdtlen kicsúsztak a kezükből, amint a meregetővödörök leestek a fedélzetre, amelyekből most már teljesen fölöslegessé váltak. A szavak majdnem szükségtelenek voltak, de Jézus mégis megkérdezte őket: „miért vagytok így félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?”

Utólag könnyű okosnak lenni. Teljes mértékben meg tudom érteni a tanítványok érzelmeit. Emberi lények voltak, jogosan félték. Nem volt teljes rálátásuk arra, hogy mi történik a mennyei magasságban. Az a tény, hogy Jézus fizikailag aludt, nem jelentette azt, hogy szelleme ki lett volna kapcsolva és hogy érzéketlen lett volna arra, ami történt, de ők ezt nem tudhatták.

Jézusnak békessége volt, mert már megnyerte a csatát Sátánnal szemben a pusztában, és tudta, hogy bármivel is próbálkoznak a démonok, nem fogják és nem tudják elvenni az ő életét, mielőtt ő úgy dönt, hogy leteszi azt. És az ő ideje még nem jött el. És ezzel Jézus részéről vége volt az ügynök. Amíg aludt, az angyalok voltak felelősek érte.

Könnyű utólag és a mi látószögünkből ilyen dolgokat mondani, de azelőtt a tanítványok nem láthatták, hogy Jézus hatalmat gyakorol az elemek fölött. Ha ők most találtak volna egy beteg és démonizált embert a tó közepén, amint egy rögtönzött tutajon fekszik, nem lett volna problémájuk. Jézus meg tudja gyógyítani a betegeket, és itt van velünk a hajóban! Hitüknek egy millimétert sem kellett volna nyújtózkodnia ahhoz, hogy megbirkózzon azzal a helyzettel. Hozzászoktak ahhoz, hogy Jézus távozást parancsol a démonoknak!

De felállni a tó közepén, és parancsolni a szélnek és a hullámoknak, az egészen más dolog. Elvégre nem szokták meg igazán azt a gondolatot, hogy a démonok nem mindig emberekben vannak. Ez egy fontos új lecke a tanítványok számára. Egy hatalmas átélés, amely növelte hitüket. Lényeges lecke, amelyre emlékezhetnek, és rajongással adhatták át más keresztényeknek, elmondva azt, hogy mit tanultak a levegőbeli erőkről és arról a győzelemről, amelyet Jézus aratott fölöttük.

Semmi kétség nem fér ahhoz, hogy Pál földközi-tengeri hőstettei idején jól emlékezett a történetekre. Megtanulta, hogy történjék bármi, ha ő megmarad teljes engedelmisségben Isten akaratában, amint a Szent Szellem neki azt kijelentette, akkor az ellenség nem veheti el az életét a kijelölt idő előtt.

Mivel a szelet és a hullámokat általában nem démonok irányítják, nem sok kétség fér ahhoz, hogy ebben az esetben a tanítványok egy démonikus viharba szaladtak bele, amelyet az ellenség korbácsolt fel. És amihez Jézus beszélt, amikor parancsolta a szélnek és a hullámoknak, azok nem maguk az elemek voltak, hanem egy szellem, amely az elemek mögött volt. Nem sok különbség van eközött és egy démonizált személyben lévő betegség megszólítása között. Noha az ember a betegséghez beszél, valójában a betegség mögött lévő szellemhez szól.

Egy alkalommal egy csendes és napsütéses napon egy félig elhagyatott kápolnát szabadítottunk meg a benne lakó démoni erőktől, amelyeket okkult gyakorlatot folytató emberek szabadítottak rá arra a telekre varázsló szertartásaikkal. Valamennyien éreztük, amint az

erők megtörnek, amikor hirtelen egy vihar jött a semmiből, és egy erős szélvihar közepén találtuk magunkat, és hatalmas esőcseppekkel ostromozott minket az erős szél. Dicsértük Istent a győzelemért, szóltunk a vihar mögött lévő erőkhöz, és az ugyanolyan gyorsan elült, mint ahogyan feltámadt.

A démoni erők az utolsó trükkjüket játszották ki, hogy eltérítsenek minket attól a munkától, amelyet Isten adott nekünk, hogy végezzünk el azon a délutánon. És a Galilea fölött lakó démoni erők esetében talán az azon a napon dühöngő vihar volt az utolsó lehetőség a fegyverzetükben, amellyel megpróbálták megakadályozni, hogy Jézus partra szálljon Gerasánál, és elvégezze azt a különleges munkát, amelyért odament.

A gadarénus démonizált

(Máté 8:28-34; Márk 5:1-20; Lukács 8:26-39.)

Gerasa, Gadara és Gergesa: ezek ugyanannak a névnek a variációi. Tehát akár a gadarai megszállotról, a gerasai megszállotról vagy bármilyen más hasonló hangzású megszállotról beszélnek az emberek, ugyanarról a személyről és esetről beszélnek. Arra a napra emlékeznek, amikor Jézus kész volt találkozni a helyi örülttel, aki teljesen irányíthatatlan volt, és óriási természetfölötti erő volt benne, és akitől mindenki más rettegett. Nem ilyen szomszédot képzél el az ember, ha egy kellemes és csendes életet kíván magának!

Az egyetlen fontos eltérés a három különböző beszámoló között az, hogy Máté két emberről számol be, míg Márk és Lukács egy emberről beszél. Valószínűleg Máté úgy emlékezett a férfira, mint aki annyira vad volt, hogy úgy tűnt, két ember ereje van benne! De ennél sokkal valószínűbb az, hogy ezen a környéken a temetésre használt barlangokat gyakran látogatták démonizált emberek, és Máté összekapcsolt két különálló szabadítást egy történetben. Minden más szempontból a történetek hasonlóak, mindegyik író más és más részletekkel szolgál. Ennek az eseménynek a magyarázatában össze fogok vonni minden információt, amelyek a különböző beszámolókból erednek.

A temetők jelentősége

Mindhárom író elmondja, hogy Gerasának az a területe, ahol ez az erőszakos férfi tartózkodott, egy temetkezési hely volt, ami amúgy is sötét hely, és amely a rémület légkörébe burkolódik. Mért akarna bárki is a halottak között élni?

Meglehetősen sok ember felé szolgáltunk már, akiknek vagy saját háttérükben fordult elő varázslás vagy sátáni praktika, vagy őseikében, és ennek egyik tünete az volt, hogy erős kényszert éreztek temetők látogatására, arra, hogy feküdjenek rá sírokra éjjel, vagy a legnagyobb kényszerítő erővel az, hogy feküdjenek frissen eltemetett holttestek sírjára. Az ilyen látogatások alkalmával a démoni világban az történik, hogy a démonok a halottakból megpróbálnak átmenni új otthonokba, és azok a démonok, akik már bent élnek egy élő személyben, megpróbálnak vonzani új démoni erőket, hogy növeljék erejüket, és házigazdájukat így még démonizáltabbá tegyék.

Annyi biztos ebben a történetben, hogy a férfi súlyosan démonizált volt, és hogy az ő démonai sikeresen magukhoz vonzották a gonosz szellemeknek egy nagy seregét, amelyek közül sokan azokból a halottakból jöttek, akik a sírokban voltak eltemetve. Minél démonizáltabb egy ember, annál nagyobb a démoni erők uralma és az a természetfeletti erő, amelyet fitogtathatnak az áldozat testén keresztül.

Természetfeletti erő

Ez a férfi súlyos hatást gyakorolt a helyi közösségre. Máté elmondja nekünk, hogy a helyi út teljesen elnéptelenedett, annyira vad volt az a férfi. Márk és Lukács beszél a láncokról, amelyeket vadságának megfékezésére használtak, és hogy megvédjék a közösséget attól a veszélytől, amelyet ő jelentett. De senki sem tudott elég erős láncokat szerezni ahhoz, hogy őt megfékezzék. Az emberek sokszor megpróbálták ezt, de hiába, mert ez a férfi minden láncot, amit szereztek, szétszakított. Egyszerűen túl erős volt ahhoz, hogy bárki megfékezhesse őt.

Azok az emberek, akikben ez a különleges démoni jellemvonás megnyilvánul, nincsenek állandóan a természetfeletti erőnek ebben az állapotában. Az erő vagy azért nyilvánul meg, hogy megvédje a démoni uralmat az ember életében, vagy azért, hogy bátorságot adjon a démonokat használó házigazdának, hogy erőt és befolyást kapjon, vagy - amint tapasztaltuk -, a szabadulás tényleges lefolyása alatt (nagyon hasonlóan ahhoz, mint amikor Jézus megszabadította az epilepsziás fiút, amikor az epilepszia démoni jellege megnyilvánult a szabadulás alatt).

Egyszer egy férfi felé szolgáltunk, aki azért jött, mert házassági problémái voltak. Nem segített az a két éves jó pásztori gondozás, amit lelkészetől kapott. Amikor elkezdünk imádkozni érte, démonok jöttek a felszínre, és hamarosan nyilvánvaló lett, miért voltak házassági problémái! Feleségének nem vele kellett vitatkoznia, aki őszintén jó férj és apa akart lenni, hanem a férj démonaival, amelyeknek óriási erejük és hatalmuk volt.

Egy építkezésen dolgozott, és ebédidőben szerette elkápráztatni munkatársait természetfeletti erejének mutatványaival úgy, hogy hihetetlenül sok téglát elvitt egyik helyről a másikra. Fogalma sem volt arról, hogy démoni erőket használ, amikor ezeket a dolgokat teszi. A szabadulás nemcsak őt változtatta meg, hanem meggyógyította házassági problémáit, és most, három évvel az eset után ez a kapcsolat kitűnő (nem szokatlan dolog, hogy amikor egy házassági kapcsolat problémájának megoldásához próbálunk segítséget nyújtani, akkor a dolgok mélyén az van, hogy egyik vagy mindkét partnernek szabadulásra van szüksége. Csak ezután tud a házaspár férjként és feleségként viszonyulni egymáshoz ahelyett, hogy a férj és a feleség démonai perlekednének egymással!).

A harcművészetek démoni belépési pontként szerepelnek lelkigondozói ellenőrző listánkon a fent említett okokból. Mivel az egészséges fizikai erőnlét és az izomgyakorlat az ilyen sportoknak részét képezi, van ezeknek egy démoni dimenziójuk, amelyek a sportból egy démoni töltéssel bíró tevékenységgé változtatják ezeknek természetét.

Amikor ilyen sportokat nézünk, akkor egy olyan küzdelmet figyelhetünk meg, amely a két versenyző teste és az ezekhez kapcsolódó démonok között zajlik. Ezeknek a sportoknak ezt a valóságát soha nem mutatják így be a nyilvánosságnak, de miután megszabadítottunk embereket démonoktól, amelyek ezekben való részvétel útján léptek be, nagyon más szempontból látjuk ezeket a dolgokat!

Vagdolás és üvöltözés

Márk beszámolójában hozzátesz egy másik fontos részletet a gadarai démonizált történetéhez. Elmondja nekünk, hogy a férfi a sírok között mászkált éjjel-nappal, sikoltozva és kövekkel vagdalva magát - feltételezhetően éles kovakövekkel vagy más ilyen éles tárgyakkal, amelyekkel vérvést lehetett előidézni.

Abban a történetben, ahol Illés szembeszegült Baál 450 prófétájával, Illés nézte, amint a próféták hívták az ő istenüket, hogy hozzon tüzet az ő áldozatukra. Semmi nem történt, mire „elkezdtek hangosan kiabálni, és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvákcal metélték magukat, míg csak ki nem csordult a vérük. Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdtek, egész az esteli áldozatig, de akkor sem lett se szó se felelet, se meghallgattatás” (1Királyok 18:28-29.). Itt látjuk, hogy saját maguk vagdalása, amíg vérezni nem kezdtek, része volt a Baál-imádás hagyományainak.

A Baál-imádás egyfajta démonimádat, és ez egy nagyon súlyos okkult gyakorlat. A 2Mózes 20:5. elmondja nekünk, hogy a bálványimádás egyik következménye az, hogy az apák bűnei visszatérnek a gyermekekre. És ez azt jelentheti, hogy a démonok, amelyek valakibe egy okkult bűn következtében beléptek, átadódhatnak a családi vonalon további nemzedékeket befolyásolva. Valaki, aki segítségért jött hozzánk, rendszeresen vagdosta magát, „hogyan kielégítse démonainak vér iránti igényét”.

Ezért lehetségesnek tűnik, hogy a gadarai démonizált Baál-imádók leszármazottja volt, és hogy az ő örültsége részben azoknak a démonoknak tulajdonítható, amelyek ősei bűnei miatt szálltak rá. Ennek következtében kényszerítve volt, hogy akarata ellenére teljesítse az imádat egy olyan formájának szertartásait, amelyek valószínűleg idegenek voltak a számára.

Sok olyan ember felé szolgáltunk már, akik megpróbálták összevagdalni magukat üveggel, borotvapengével és más éles eszközökkel. Csak ritkán történik öngyilkossági kísérletként, ha felvágja valaki a csuklóját, ennek az a célja, hogy fájdalmat és vérzést okozzon. Voltak, akik így próbáltak álcázni erős érzelmi fájdalmakat, amelyekkel nem lehetett könnyen megbirkózni. Annak a fizikai fájdalomnak, amelyet saját maguk összevagdalásával okoztak, az volt a célja, hogy elterelje figyelmüket a belső sérülés igazi forrásáról.

Mások viszont olyanok leszármazottjai voltak, akikről tudták, hogy részt vettek démonok okkult imádatában, és a démon, amely uralta a vérzés utáni vágyat, az okkult gyakorlattal való kapcsolat jellemzője volt. Nem sok Baál-imádó lehet manapság, de van nagyon sok szabadkőműves, és nem sok ember van a tudatában annak, hogy a szabadkőműves isten neve, Jahbulon, három isten nevének ötvözete, ennek közepe Baált képviseli!

Meztelenség

Beszámolójában Lukács elmond egy fontos részletet: „Ez a férfi hosszú ideje ruhába nem öltözött” (Lukács 8:27.). Azok az emberek, akiknek az elméje összezavarodott, nagyon gyakran elveszítik minden szemérmüket. Nem szokatlan dolog az elmeegógyintézetekben, hogy az ápoltak előszeretettel mászkálnak meztelenül, vég nélküli problémákat okozva a személyzetnek, amikor látogatók érkeznek!

Érdeemes megfigyelni, hogy a boszorkányság és sátánizmus sok szertartását meztelenül végzik, és ezek közül sok tartalmaz szexuális aktusokat és perverziókat a bevezető ceremóniák és állandó gyakorlatok részeként. A meztelenség démoni irányítás alatt az életmód részévé válik.

Ezért nem meglepő, hogy alkalmanként azt látjuk, hogy akiknek ősei részt vettek ilyen okkult gyakorlatokban, azokat olyan szellemek kínozzák, amelyek arra készítetik az embert, hogy vegye le ruháit, mert ez egy felerősödött démoni tevékenység előjátéka. Ezért lehetségesnek tűnik, hogy a gadarai démonizált és sok ember, akik elmebetegségeket, és ilyen módon szenvednek, okkult bűn által lettek generációs démonizáltság áldozatai.

Bizonyos, hogy már átéltük azt a helyzetet, ahol annak a személynek, aki felé szolgáltunk, harcolnia kellett józan eszéért ebben a tekintetben, benne lévő démoni erőkkkel szemben, amelyek minden lehetséges dolgot elkövettek azért, hogy arra késztessek őt, hogy vegye le ruháit. A szolgáló csapatnak segítenie kellett abban is, hogy megőrizték a lelkigondozott személyes önuralmát, aki annyira démonizált volt, hogy ideiglenesen elvesztett minden önuralmat ebben a tekintetben.

A meztelenség egész témaköre azonban sokkal több dolgot foglal magába, mint a varázsló szertartások meztelenségeit. Az elmúlt húsz év során a világ fokozatosan elvesztette öntudatának jelentős részét, és a meztelenség a tengerpartokon, filmekben, televízióban és nyomtatásban megdöbbentő gyorsasággal terjed.

Hogy megérthessünk valamit abból, hogy Sátán és démonai miért bátorítják a meztelenséget és miért állnak a pornográfia világméretű robbanása mögött, vissza kell térnünk Mózes első könyve 2. és 3. részéhez, amelybe legutóbb az 5. fejezetben néztünk bele, az ember bukásával kapcsolatban. A bukás előtt a testi élet, amelyet Isten adott az embernek, teljes mértékben megszentelt és tiszta volt. Nem volt szükség semmi szégyenre vagy zavarra, sem férfi és nő között meztelenségükben, vagy bárki másnak a jelenlétében (1Mózes 2:25.). A történetben ez a harmadik személy Maga az Úr volt.

Abban a pillanatban, amikor az emberiség teret engedett a Sátánnak, megnyílt a lehetőség arra, hogy démonok megrontsák a testet, és megmérgezzék azt, amit Isten tervezett az emberiség számára a szexuális kapcsolatokra nézve. Isten szándéka szerint a szex elsősorban a teljes egység szellemi cselekedete volt férfi és nő között, akik odaszánták magukat egymásnak egy szövetségben az elme, az érzelmek és az akarat területén, és végül testileg is, szexuális kapcsolat útján. A Mózes 1. könyvében használt héber szó a szexuális kapcsolat kifejezésére ugyanaz a szó, amelyet használ Isten ismerésére, megerősítve azt az intenzív szellemi vonatkozást, amelyet Isten tervezett a szexuális kapcsolat számára.

A meztelenséggel kapcsolatos zavar nem abból ered, ahogyan a saját testeddel kapcsolatban érzel, hanem abból, hogy nem akarsz, hogy mások lássák a nemi szervek területeit. A nemi szervek meztelenségével kapcsolatos zavar a bukásnak egy közvetlen következménye, és miután bűnösökké váltak, Ádám és Éva első cselekedete arra irányult, hogy tegyenek valamit ezügyben! Nem azért, mert valaha is zavarban voltak, vagy zavarban kellett volna lenniük egymás előtt, mint férjnek és feleségnek, hanem azért, mert számítottak egy látogatóra, aki előtt naiv módon megpróbálták elrejteni meztelenségüket - mintha az ember bármit el tudna rejteni Isten elől!

Szellemlükben azonban tudták, hogy valami véglegesen megváltozott, és mostantól kezdve helytelen, ha mások látják meztelenségüket. Ennek kulcsa annak a megértésében van, hogy a szex elsősorban szellemi, és ennek testi vonatkozása csak a második, ha ugyan nem a harmadik helyen áll. Mert Sátán és démonai a szellemen keresztül nyernek belépést a testbe, és Sátán célja mindig az volt, hogy megrontson és szétromboljon mindent, amit Isten teremtett.

A bukás előtt semmi veszély nem volt abban, hogy bárki meglátja szexuális meztelenségüket, de a bukás után, amikor Sátán megrontotta a testet, ez megnyitotta a lehetőséget a kéjvágy számára. A kéjvágy nyílt ellentétben áll Isten természetével (aki szeretet), aki minket a saját képére és hasonlatosságára teremtett. Ezért az első reakció a bukásra elkerülhetetlenül egy azonnali védekezés volt Sátán rombolásával szemben.

Ezért a meztelenség eltakarása egy jogos válasz volt Ádám és Éva részéről, amelyet az Úr is megerősített, amikor (1Mózes 3:21.): „És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő

feleségének bőr ruhákat”. A következő történt: szellemi látásában az ember olyan lett, mint Isten, és ismerete lett arról, hogy mi a jó és mi a rossz.

Ez a tudás volt Isten értelmének egyik területe, amelyet visszatartott teremtményétől, az embertől. Hiszem, hogy Isten meg akarta védeni az embert attól, ami a mennyei birodalomban történt, amikor Sátán fellázadt, és kiűzték őt a mennyből. De Isten úgy döntött, hogy az embernek szabad akaratot ad. Ő nem automaták nemzetségét akarta létrehozni, amelyek képtelenek bármi mást tenni, mint amit ő akar, mint valami természetfeletti gnómot, akiket egyszer felhúztak az idők kezdetén, hogy mindig egy örökkévaló óramű programja szerint cselekedjenek!

Mindamellet az Úr figyelmeztetni akarta teremtményét a mennyei magasságokban leselkedő veszélyre, anélkül hogy elvette volna szabad akaratát - ezért van a történet a jó és a rossz tudásának fájáról, ahol az embernek választási lehetősége volt, és használhatta volna szabad akaratát arra, hogy nem eszik a fáról, és ezáltal az örökkévaló védelmet választotta volna mindattól, amit Sátán rázúdított. „De - mondta Isten -, erről a fáról ne egyél, mert bizonytalannal meghalsz!” Ezzel Isten nem egy azonnali fizikai halálra utalt, hanem a szellemi kapcsolat halálára az élő Istennel, amelyet addig tisztaság, ártatlanság és szentség fémjelzett.

Az ember most különbséget tud tenni szeretet és kéjvágy között. Az emberben ott volt Isten természete - a szeretet. De most a Sátán jellemvonásai szintén beplántálódtak az emberiségbe, és a kéjvágyra való képesség az ember bukott természetének részévé vált. Kizárólag házasságon belül van megengedve, hogy a szeretet kifejezésekként egymás szexualitására nézzünk (szeretet adás, nem elvétel). Ki az közülünk, aki teljes meggyőződéssel állíthatja, hogy ránézhetünk a másik nem egy képviselőjének szexualitására, akit vonzónak találunk, és teljesen szabadok maradhatunk a kéjvágy lehetőségeitől? A meztelenség eltakarása Isten azonnali válasza volt a bukásra. Borzasztóan elszomoríthatta őt, hogy ezt kellett tennie, de fontosabb volt az emberiség védelme a démonizálódástól, amely a kéjvágy kifejeződéséből származik.

Ezért mondta Jézus a Hegyi Beszédben a házasságtörésről: „Valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:28.). Jézus itt azt mondja más szavakkal, hogy a szex elsősorban szellemi, és hogy Isten szemében a szellemi házasságtörés ugyanúgy bűn, mint a testi.

A másik félre gyakorolt hatás elkerülhetetlenül nagyobb lesz, ha a házasságtörés testi cselekedetét végrehajtják, de a bűn szempontjából a szellemi (szívbeli) házasságtörés ugyanolyan vétek Isten ellen, mint maga a szexuális cselekvés. Mert az ilyen természetű házasságtörés a kéjvágy megvalósítása és csatlakozás Sátán Isten elleni lázadásához. (Hasonló megjegyzéseket lehet tenni a homoszexuális kéjvágyra, ahol férfiak vágyakoznak férfiak után és nők nők után, és ezt mondva nem szentesítem az állítólag szeretetteljes homoszexuális kapcsolatok jogosságát. Ezek soha nem lehetnek helyesek Isten előtt.)

Amikor elkezdjük megérteni a bűn szellemi természetét, akkor elkezdjük sokkal mélyebben megbecsülni a megváltás és a megbocsátás csodáját, amelyet Isten ingyen elérhetővé tett mindenki számára, aki hisz. Egyikünk sem állhatna meg Isten előtt, ha a megváltottak bűnét nem takarná el Jézus vére. Valóban dicsőség Istennek!

Lehet, hogy úgy tűnik, hogy ezzel az egész fejtegetéssel messze eltértünk a gadarai démonizálással kapcsolatos tanulmányunktól, de ez alapvetően fontos a démonizálódás egy lényeges szempontjának megértésében. Sátán és démonai bátorítják a meztelenséget és a pornográfiát, mert ez bátorítja a kéjvágyat, ami (mint minden bűn) az Isten elleni lázadásnak egy formája. A kéjvágy bátorítása gyökerestől próbálja kiirtani azt a mély

szellemi jelentőséget, amelyet Isten szánt a szexuális kapcsolatok részére, és megalázza mind a férfiakat, mind a nőket, függetlenül attól, hogy ők-e azok, akik valakire néznek, vagy őrájuk néznek mások.

Ezért nem meglepő, hogy a varázslás és sátánizmus oly sok szertartását meztelenül végzik el, vagy hogy ezekben a napokban, amikor példátlan mértékű meztelenséget mutatnak be a világnak olyan módokon, hogy gyakran nem tudjuk ezeket kikerülni. A keresztényeknek folyamatosan imádkozniuk kell gyermekeikért, hogy elméjük legyen védve a világ szexuális támadásaitól.

Szomorú, hogy sok házasságban élő férfi (és néhány nő) különösen sebezhetővé válik a pornográfia számára azáltal, hogy partnerük nem hajlandó vagy képtelen magát szexuálisan kifejezni egy megengedett módon, de ez egy más történet, amelyet egy más alkalommal és más helyen kell teljesebben kifejteni!

A tényleges találkozás Jézussal

Abban a pillanatban, amikor Jézus partra szállt Gerasában, a démonizált démonai tudatában voltak jelenlétének. Tudták, kicsoda Jézus, és hogy ő az egyetlen olyan személy, aki valaha is járt ennek a földnek a felszínén, akinek volt hatalma és joga arra, hogy kihívást intézzon feléjük, akik a barlangoknak ezt a vad emberét uralták. Ezért amikor meglátták Jézust, azonnal felismerték a Szent Szellem erejét, amely őáltala működött, és ugyanolyan erőteljesen reagáltak jelenlétére, mint ahogyan mindig is fognak, amikor olyan keresztényekkel kerülnek szembe, akik felismernek démoni erőket, és szabadító szolgálatot végeznek.

Az az általános tapasztalatunk, hogy a démonok gyakran tudják azt, amikor a személy olyan helyre akar menni, ahol olyan, Szent Szellemmel betöltött keresztények vannak, akik képesek démonok jelenlétét felismerni. Sok meglepő történetet hallottunk arról, hogy a démonok hogyan harcoltak azért, hogy megakadályozzák, hogy az emberek Ellel Grange-be elmenjenek. Még attól sem riadtak vissza, hogy közvetlenül a bejárati lépcsőnél leleplezzék saját jelenlétüket, és ilyen dolgokat kiabáljanak az emberekből: „Ne menj ide be, ez veszélyes!” „Menj el innen rögtön!”, és számos alkalommal úgy kellett bevinnünk embereket az épületbe, mert démonaik olyan erőteljesen befolyásolták őket testileg, hogy segítség nélkül szinte képtelenek voltak belépni!

Szolgáló csapatunk legnagyobb része átélte már azt, hogy szolgálat közben mondtak vagy kiabáltak nekik különböző dolgokat. „Gyűlöllek!” Nem szokatlan dolog, hogy ilyen szavakat mondanak arra a személyre, akin a Szent Szellem különleges kenete van. Ezzel ellentétben, ha a szolgálatot végző személy nem ismeri fel a démonok jelenlétét és a szabadulás szükségességét, akkor a démonok meglapulnak, és rejtve maradnak, tudva, hogy nem kell félniük a kiűzetéstől. Az ilyen lelkipogondozás nem jelent fenyegetést a számukra, mert tudják, hogy bármi is történjék a szolgálat alatt, utána újból össze tudnak gyülekezni és folytathatják támadásaikat a személy ellen, miután a „szolgálatnak” vége!

Ha a szolgálatot egy olyan szinten végezzük, amelyik nem fogadja el a démoni erők jelenlétének a lehetőségét, vagy egy olyan szolgálati modell alapján tevékenykedünk, amelyik csak akkor foglalkozik a démoni erőkkel, ha azok megnyilvánulnak, akkor a legtöbb démoni erősség az emberek életében rejtve marad, és a szolgálat elkerülhetetlenül felszínes lesz. Amikor emberek felé szolgálók gyülekezetekben, gyógyító szolgálatok alkalmával vagy tanfolyamainkon, nem szokatlan, hogy olyan emberek, akik általában nagyon kedvesek, hirtelen meg akarnak engem fojtani, felém köpnek, szitkozódnak,

grimaszokat vágnak felém, vagy más erőszakos reagálást mutatnak. Ez csak azért van, mert felismerem a démonokat, amelyek az illető életében működnek, és elkezdek foglalkozni velük. Ezeket az embereket általában sokkhatásként éri, amikor észreveszik, hogyan viselkednek, mert ők maguk azért kérték a szolgálatot, mert úgy érezték, hogy megbízhatnak bennem!

A gerasai démonizáltban lévő démonok azonnal felvették a harcot Jézussal, és arra készítették a férfit, hogy így kiáltson fel: „Jézus, Magasságos Istennek Fia, mit akarsz tőlem?” A kérdés hasonló ahhoz, amelyet a démonok más alkalmakkor feltettek, és majdnem azonos azzal, amelyet a démon mondott a kapernaumi zsinagógában Jézus szolgálatának kezdetén. A démonok tudták, hogy van egy kijelölt idő, amikor Jézus leszámol velük, de bizonyára nem akarták, hogy az a pillanat elérkezzen!

Ezen a ponton Jézus valószínűleg ezt mondta: „Gyere ki a férfiból!”, mert Márk és Lukács egyaránt feljegyezi, hogy a beszélgetés a démonnal csak azért folytatódott, mert a démon erősen beásta magát, és megtagadta, hogy elmenjen. A démon úgy válaszolt arra a parancsra, hogy menjen el, hogy felkiáltott irgalomért: „Kérlek, ne gyötörj engem!” Márk finoman hozzáteszi, hogy a démon még ezt is mondta: „Az Istenért kérlek, ne gyötörj engem!”

Az a tény, hogy a démon még ott volt, miután Jézus megparancsolta, hogy menjen el, a bátorítás forrása lehet azok számára, akik nehézségeket éltek át a szabadító szolgálat alatt! Tehát Jézus változtatott módszerén, ahogyan a helyzetet megközelítette, és feltett a démonnak egy kérdést: „Mi a neved?”

Ha tudod valakinek a nevét, akkor sokkal erősebb helyzetben vagy ahhoz, hogy hatalmat gyakorolj fölötte. Minden iskolai tanár ismeri a fegyelmezés nehézségeit, ha állandóan elfelejti tanulóinak nevét! Úgy tűnik, ebben az esetben Jézus a démonok főkolomposát szólította meg, mert ez a kérdésre így válaszolt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.”

Számos alkalommal találkoztunk hasonló esetekkel, amikor a démonokat felszólítottuk arra, hogy nevezzék meg saját magukat, sokszor a Légió névvel válaszoltak. Bizonyos esetekben több Légió is jelen volt, és mindegyiknek megvolt a gonosz szellemekből álló saját hadserege, amely az irányítása alatt állt.

Amikor válaszolt a kérdésre, bevallotta azt a tényt, hogy nemcsak egy démon volt ott, hanem egy egész hadseregére való. Egy római légió akár 6000 embert is jelenthetett, ezért ez azt jelenti, hogy akár 6000 démon is lehetett abban a férfiban. Nem meglepő tehát, hogy olyan erős volt, és hogy annyira nem lehetett őt visszafogni.

Amikor valaki erről a bizonyos szabadulásról beszél, vannak emberek, akik felteszik az elkerülhetetlen kérdést: Hogyan lehetséges az, hogy 6000 szellem él egy emberi lény testében? A probléma ennek a látszólagos lehetetlenségnek a megértésével az, hogy megpróbáljuk a három dimenzió fogalmi szerint elképzelni a démonokat, és elképzeléseink gyakran olyan, démonokról készített festményekről származnak, amelyeket a legtöbb ember már látott. Talán segítséget jelent, ha nem úgy képzeljük el a démonokat, mint valami nagy, csúnya lényeket, bár kétségtelen, hogy némelyikük ilyen, hanem úgy, mint a baktériumokat, amelyek ugyan nagyon-nagyon kicsik, de hatásuk életveszélyes lehet.

A baktériumok csak akkor jelentenek valódi fenyegetést a számunkra, ha olyanok támadnak meg minket, amelyek ellen a testünk nincs védve, vagy ha életmódunk nem veszi figyelembe az ésszerű egészségügyi és higiéniai szempontokat. Egy kicsit hasonló a helyzet a démonokkal. Ha engedelmesek vagyunk a Szent Szellemnek (vigyázunk a szellemi higiénia), és résen állunk a külső forrásokból származó váratlan támadásokkal

szemben, akkor nem kell félnünk attól, hogy démonizálódunk. De ha szellemi higiéniánk hiányos, és életünkben van egy nyílt seb, amelyet bűn okozott, akkor ki tudja megmondani, hogy hány démon kaphat belépést életünkbe ezen a belépési ponton keresztül?

Amint számtalan baktérium lehet egy gennyes testi sebben, ugyanúgy nagymértékű démonizálódás történhet egy gennyező szellemi seb által is. A megtérés előtti idő Isten-ellenes cselekedetei szintén folyamatos problémák forrásaivá válhatnak, ha ezeknek a dolgoknak a démoni következményeivel nem foglalkozunk a szabadítás által megtéréskor.

Bármennyi démon is volt a férfiban, tudták, hogy végül el kell őt hagyniuk, mert magával Jézussal találták magukat szemben. Márk elmondja nekünk, hogy könyörögtek, hogy Jézus ne küldje el őket arról a vidékről. Ennek a kérdésnek a jelentősége valószínűleg az uralkodó szellemmel függ össze, aki azon a vidéken uralkodott, és akinek a férfiban lévő démonok végeredményben beszámolóval tartoztak. Ha Jézus a démonokat elküldi arról a bizonyos vidékről, akkor ezek egy másik uralkodó szellem ellenőrzése alá kerülnek, és ennek következménye démonok közötti háború és démoni büntetés lehetett volna.

Hallottunk démonokat visítani a rémülettől, nem azért, mert kiűztük őket, hanem attól a büntetéstől féltek, amelyet magasabb rangú démonoktól fognak majd kapni alapvető információk elárulásáért arról, hogy eredetileg hogyan léptek be! Alapvető szabály, hogy démonok gyűlölik egymást, és csak azért szöveteznek bármilyen módon is, mert egyaránt félnek legmagasabb mesterüktől, a Sátántól. Egymással is harcolnak, hogy magasabb pozícióba kerülhessenek. Egy alkalommal egy démon szánalmasan nyöszörgött, mielőtt kiűztük volna, és panaszkodott, hogy milyen kegyetlenek vagyunk, mert kiűzzük őt, közvetlenül azután, hogy előlépett a ranglétrán!

Az a félelem, amelyet a démonok mutattak az evangélium beszámolójában a miatt a lehetőség miatt, hogy esetleg elküldik őket arról a vidékről, egy fontos kulcsot ad a kezünkbe egy nagyon általános problémának, a honvágnak a megértéséhez. Nem minden honvág démoni eredetű, de van nagyon sok alkalom, amikor valaki annyira természet-ellenesen vigasztalhatatlan, mert távol van otthonától, hogy nyilvánvalóan valami nagyon mély dolog történik az életében.

A honvágyat általában érzelmi dolognak írják le, de tudjuk, hogy néhány esetben ez azért van, mert abban az emberben démonok vannak, akiknek számot kell adniuk a helyi uralkodó szellemnek, és ezek vigasztalhatatlanok, ha egyszer el kell hagyniuk a saját démoni uralmuk alatt álló területet. Ekkor a démon nyugtalanra teszi az embert, míg az végül arra a meggyőződésre jut, hogy haza akar menni. Jóllehet a démon az, aki ki akar kerülni egy idegen uralkodó szellem területéről, és vissza akar jutni biztosabb mezőkre! Vannak érzelmi okai is annak, amiért az emberek gyakran vissza akarnak menni személyes biztonságuk helyére, de olyan helyzetekben, amelyek megoldhatatlannak és meglehetősen megmagyarázhatatlannak tűnnek, valószínűleg démonok jelenléte az igazi válasz.

Lukács elmondja, hogy a démonok azt is kérték Jézustól, hogy ne küldje őket a mélységbe. Általános vélemény szerint a mélység a gyötrelem és büntetés helye a bukott angyalok és démonok számára, akik jelenleg a föld mélységeibe vannak bebörtönözve, és arra várnak, hogy még egyszer visszatapsolják őket a világ színpadára.

Júdás beszél bukott angyalokról, „akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta” (Júdás 6.). És Péter elmondja nekünk, hogy: „Mert ha nem kedvezett Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe taszítván a sötétség láncaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletre” (2Péter 2:4.). Mert világos, hogy a jelenre nézve sokkal

elfogadhatóbb számukra, hogy barangoljanak a földön Sátán parancsnoksága alatt, mint hogy a mélységbe küldjék őket, és a démonok féltek, nehogy Jézus oda küldje őket.

Ezután Lukács elmondja, hogy Légió még egy kéréssel fordult Jézushoz, amelybe Jézus beleegyezett: „Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük!” Közismert a történet, hogy mi történt. Jézus beleegyezett, és a démonok, mivel már megkapták a parancsot, hogy távozzanak, azonnal elmenekültek a férfiből, és belementek a 2000 disznóból álló nyájba. Ennek hatása a disznókra nézve katasztrofális volt. Átlagosan három démon jutott minden disznóra a nyájban, és ez olyan sokkhatásként érte őket, hogy megfordultak, a tenger felé szaladtak, leestek a sziklacsúcsról, és megfulladtak. Nincs feljegyezve, hogy ezután hova mentek a démonok.

Miután évekig gondolkoztam és beszélgettem erről sok emberrel, végül találtam egy nem túlságosan kielégítő választ arra, hogy miért kockáztatott Jézus egy rossz viszonyt a helyi gazdálkodó közösséggel azért, hogy elpusztította disznónyájukat. A férfi iránt érzett szeretete és együttérzése miatt. Amikor egy süketnéma szellem kijött az epileptikus fiúból, ennek rettenetes hatása volt a fiúra, mert erős megnyilvánulások zajlottak le. Ezután a démont akarata ellenére kipenderítették rejtkehelyéről.

Ha 6000 démon egyszerre távozik ugyanígy vonakodva, ennek hatása a férfira nézve valószínűleg olyan mértékű lett volna, hogy nem élte volna túl a megpróbáltatást. De mivel a démonok úgy döntöttek, hogy hajlandók bemenni a disznókba, és ha úgy távoznak, hogy nem okoznak közben semmilyen problémát, akkor a férfi elkerülheti azt a rettenetes megpróbáltatást, amint a démonok távozás közben összetépik a testét. Alkalmanként láttunk valódi testi sebeket (beleértve a bőr felszakítását és vérzést is), amelyeket démonok okoztak embereknek távozás közben. De nem hiszem, hogy ezt a történetet szellemi precedensnek tekinthetnénk, ami feljogosíthatna minket arra, hogy démonokat állatokba üzzünk, a szabadításnak egy általános szabályaként!

Bármi is volt a valódi ok, Jézus volt az, aki megengedte, hogy odamenjenek, tehát ők elmentek, és a férfi szabad volt. „...És ülve találak az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál...” (Lukács 8:35.). Egy bámulatos csoda történt, és a férfi egészen természetes módon annyira hálás volt Jézusnak, hogy vele akart menni. De Jézus elküldte őt, ezt mondva: „Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled!” (Lukács 8:39.).

Ellenállás a szabadító szolgálattal szemben

Szomorú, hogy a helyi emberek reakciója még azután is, hogy látták az embert gyógyultan, nem örvendezés volt, hanem félelem. A férfi annyira ismert volt arról a rettenetes erőről, amely uralta őt, hogy reagálásuk, amely teljesen egyöntetű volt, egy olyan gondolat lehetett, hogy Jézusban valószínűleg még hatalmasabb démonok vannak! Ebben az esetben pedig nem akarták őt a közelükben tudni, köszönték szépen, nem kértek belőle! Tehát Jézus elment, megvalósítva azt, amit később a 72-nek tanított, hogy ha bemennek egy városba, és ott nem fogadják őket szívesen, akkor annak a helynek még a porát is rázzák le a lábukról, és menjenek el onnan (Lukács 10:8-12.).

Sajnos ma is sok ember van gyülekezeteinkben, akik nem akarják, hogy bármi közülük is legyen a szabadító szolgálathoz. Mivel ez a szolgálat nem olyan dolog, amellyel ismerősek lennének a saját életükben és szolgálatukban, ezért elutasítják mind a szolgálatot, mind azokat az embereket, akik ezt végzik. Néha még meg is vádolnak jó szolgálatokat azzal, hogy Isten-ellenes erőket használnak.

Emlékszem, egyszer imádkoztam valakiért, akinek nagy szüksége volt a betegség szellemeitől való gyógyulásra, amelyek befolyásolták őt, és ennek következtében mindenkit körülötte. Ő felszínes módon csak jobban akart lenni (a tünetektől), de a Szent Szellem jelenléte, amely rajta volt, felkavarta az ellenséget, és hirtelen azt mondta, olyan hangon, amely úgy hangzott, mintha az övé lenne, de egyértelmű volt, hogy nem ő beszélt: „Soha ne imádkozz még egyszer így értem!” Harcra kényszerítettük az ellenséget, és az felhasználta ennek a férfinak minden vallásos hagyományát, hogy véget vessen egy olyan jellegű imádkozásnak, amely valóban képes leleplezni és kivetni démoni erőket, amelyek uralták egészségi állapotát.

Graham Powell, akinek sokévi tapasztalata van a szabadító szolgálatban, a következőket mondja „Rázd ki magad a porból!” című könyvében: „Van még egy ár, amelyet meg kell fizetniük azoknak, akik másokat szabaddá tesznek. Szembe kell nézniük mindenféle váddal, és azzal, hogy rossz hírbe fogják őket keverni. A támadások nagyon gyakran hívó társaikon keresztül jönnek, akiket megvakított az ellenség körmönfont munkája, és úgy érzik, hogy Istent szolgálják azzal, hogy ilyen dolgok ellen beszélnek. Amikor démonokkal foglalkozunk, akkor leleplezzük és tönkretesszük Sátán belépési pontjait emberi életekben. Ez az utolsó dolog, amelyet Sátán valaha is akar. Nem csoda, hogy felháborodik. A démonok kiűzése minden bizonnyal egy vitatott kérdés. A Sátán gondoskodik arról, hogy ez így legyen.”

Sokáig vajúdtam azon, hogy megemlítem-e ebben a könyvben a szabadító szolgálatban való részvétel árát. Nem akarom azt látni, hogy bárki is elfordul attól, hogy Jézus munkáját végezze, amellyel ő megbízott minket, hogy azt tegyük. De azután Jézusra gondoltam, akinek olyan nagy szüksége volt olyan emberekre maga körül, akik teljes mértékben megbízhatók voltak, de mégis figyelmeztetett arra, hogy az ő követése a saját keresztünk felvételét jelenti - és a kereszt csak egy dolgot jelentett - megfeszítést. Elég valószínűtlen, hogy számunkra a keresztre feszítés szó szerint azt jelentené, hogy egy fából készített kereszthez szögeznek minket, sokkal inkább jelenti magunk megfeszítését, önzésünk, hírnevünk, hivatásunk, sőt akár szolgálatunk elvesztését, fájdalmak elviselését, bántalmazásokat, árulásokat és hamis vádakot.

Jézus ezt mondta azoknak az embereknek: „Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-e amivel elvégezze? Nehogy, minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghezvinni” (Lukács 14:28-30.). Ismernünk kell Jézus követésének az árát, minden szempontból, hogy ha ellenállásba ütközünk, akkor legalább értsük, és tudjuk, hogy az honnan származik. Saját tapasztalataim szerint általában azokat használja legkönnyebben az ellenség, hogy szembeszegüljenek a szabadító szolgálattal, akiknek nagy vallásos hírnevük van, amelyet védhetnek, vagy van egy már „sikeres” szolgálatuk, amely nem tartalmazza a szabadítást.

Nekik gondolniuk kell arra, hogy a szabadító szolgálat szövegösszefüggésével kapcsolatban mondta Jézus vallásos embereknek: „Aki velem nincsen, ellenem van, és aki velem nem gyűjt, tékozol” (Máté 12:30.). Gyakran hallottam szövegösszefüggéséből kiragadva idézni ezt a verset vallásos dolgok bizonyos irányvonalának alátámasztására, de ritkán hallottam a megfelelő összefüggésben, a sötétség erőivel szembeni szellemi hadviselés támogatására és emberek bátorítására, hogy segítsenek Jézusnak az aratás munkájában azáltal, hogy teljesítik parancsát, és megszabadítják az embereket a démonoktól!

Beszélgetés démonokkal

Egy másik fontos kérdés, amelyet a gerasai démonizálttal kapcsolatos szolgálat felvet, a démonokkal való beszélgetés kérdése. Ez az egyetlen olyan szabadító szolgálat, amelyet az evangéliumok feljegyeztek, amikor Jézus rövid beszélgetést folytatott az emberben lévő démonokkal. Más szolgálatok alkalmával ugyan a démonok valóban felkiáltottak, de úgy tűnik, hogy Jézus azonnali válasza: „Gyere ki!” általában elégséges volt a személy megszabadítására. Ebben az esetben nem volt elég!

A gadarai férfi a legsúlyosabban démonizált ember, akit az evangélium feljegyzései úgy írnak le, mint akit Jézus megszabadított. Határozott céllal szerepel ez az evangéliumban, és ezen célok egyike az, hogy bemutassa nekünk, hogy voltak alkalmak, amikor még maga Jézus is nehézségekkel találkozott. Ugyanilyen módon bátorító ebből a szempontból az az igeszakasz is, amelyet elolvastunk az epilepsziás fiúról, mert Jézus itt bevezette a nehézségek fokozatainak fogalmát a szabadító szolgálatban, amikor ezt mondta a tanítványainak: „Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel”, ami magában foglalja azt, hogy vannak alkalmak, amikor többre van szükség egyszerű imádságnál (Márk 9:14-29.).

Annak a jelentősége, hogy Jézus ez alkalommal beszélt a démonokhoz, abban van, hogy a démonoknak meg kellett érteniük azt a hatalmat, amellyel Jézus rendelkezett fölöttük. Miután megkapták a felszólítást, hogy mondják ki a nevüket, és ezt megtették, felismerték, hogy Jézus olyan valaki, akinek parancsait végre kell hajtani.

Az a beszélgetés, amelyet Jézus a démonokkal folytatott, kizárólag azt a célt szolgálta, hogy a férfi megszabadulhasson, és ez az egyetlen érvényes ok a velük való beszélgetésre. Ha ezt túllépjük, akkor arra használjuk a démonokat, hogy megtudjunk olyan információkat, amelyek nem függenek össze azzal a céllal, hogy megszabadítsunk embereket a sötétség hatalmából. Ez közel áll a médiumsághoz, és kifejezetten tiltott dolog az Igében (5Mózes 18:10-15.).

Gyakran tapasztaltuk súlyosan démonizált emberek esetében, hogy a rövid beszélgetés a démonokkal abból a célból, hogy megtudjuk a nevüket, fontos lépcsőfok az illető személy életében gyakorolt hatalmuk aláásására. Másik kérdés, amely ugyanilyen erőteljes ilyen tekintetben: „Hogyan jutottál be?” Amikor a démon ráébred arra, hogy válaszolnia kell erre a kérdésre, és leleplezi azt, hogyan vetette meg a lábát a személy életében, megtörik hatalmának egy része az ember élete fölött.

Amint azt Légió tette a gerasai démonizált esetében, a démonok gyakran kijelentések és megjegyzések kíséretében távoznak - ez gyakran az időhúzás eszköze, abban a reményben, hogy feladjuk, és a démont lakóhelyén hagyjuk.

Gyakran megtörtént, hogy a démonok ránéztek arra, aki végezte a szolgálatot, és ilyen banális dolgokat mondtak: „Nem vagy fáradt? Miért nem hagyod abba, és pihensz egy kicsit?” Minden ilyen megjegyzést megfelelő módon meg kell dorgálni, és ki kell kényszeríteni a szolgálat eredményes befejezését, mert amikor a démonok elkezdnek ilyen dolgokat mondani, akkor egyértelmű, hogy majdnem teljesen elvesztették a talajt a lábuk alól.

Azok, akik kritizálják a szabadító szolgálatnak ezt a területét, és ezt mondják: „Soha nem beszélgethetsz démonokkal, mindig hazudnak”, azok nem tisztelik az evangélium beszámolóit sem. Nincs feljegyzés arról az Újszövetségben, hogy egy démon valaha is hazudott volna. Mind az evangéliumokban, mind az Apostolok cselekedeteiben úgy vannak feljegyezve, mint akik mindig igazat mondtak. Jézus soha nem dorgált meg egy

démont azért, hogy nem volt őszinte! Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a démonok alapvetően nem csaló lények. De igen, azok. Fő feladatuk az, hogy Sátán hazugságait suttogják a szívünkbe, és bűnbe vezessenek minket, ami egyszerűen lázadás Isten ellen.

Amikor a démonok szemtől szemben álltak Jézussal, a konfrontáció helyzetében mindig tisztában voltak azzal, hogy Jézus tudja, mi az igazság és mi a csalás. Hasonló dolog történik, amikor hívők Jézus nevében kihívást intéznek démonokhoz, és jogos hatalmat gyakorolnak a szabadító szolgálatban. A démonok megpróbálnak majd hazudni, de az ilyen hazugságokat a szolgálatot végző személyek könnyen leleplezhetik, és ismételten megdorgáltuk és arra kényszerítettük őket, hogy mondják ki „az igazságot, amelyet a Názáreti Jézus Krisztus, aki megjelent testben, megerősítene, mint igazságot”.

Ez egy nagyon erőteljes „formula”, amikor szemben állunk az ellenséggel. Nincs olyan démon, ami valaha is meg tudna jelenni testben, és egy ilyen kifejezés teljesen és egyetlenszerűen meghatározza azt, akinek nevében ilyen hatalmunk van, és megkülönbözteti őt minden olyan démontól (amelyekből sok van), akik felvették Jézus nevét, hogy megtévesszenek ezzel embereket, hogy azt higgyék, hogy az Isten Fiát imádják.

Sokan nevezik magukat kereszténynek olyanok is, akik nem születtek igazából újjá, nem ismerik Jézust, és a vallásosság átka alá kerültek, amelyben nincsen személyes kapcsolat az Úr Jézussal, és most egy démon imádójává lettek! Nem csoda, hogy Pál ilyen figyelmeztetést írt: „Némelyek elszakadnak a hittől, hitető szellemekre és gonosz szellemek tanításaira figyelmeztvén” (1Timóteus 4:1.).

A súlyosan démonizált személyek

Ez a történet Jézusról, különösen az, hogy átment a tó másik oldalára, és gyógyító szolgálatot végzett a gerasai démonizált felé, reményt nyújt a súlyosan démonizáltaknak és azoknak, akiknek az a kötelességük, hogy gondoskodjanak róluk. Az ilyen emberek felé végzett szolgálat nem könnyű, mert a démoni háló gyakran szorosan körbefonja a személy szellemét, lelkét és testét.

Megtapasztaltuk azonban, hogy ha valaki módszeresen alkalmazza Isten igéjének igazságait ilyen megtört emberi életek felé, akkor meg lehet találni az utat a démoni dzsungelen át. Gyakran nagy szeretetre és türelemre van szükség, hogy megnyerjük a személy bizalmát, mielőtt lehetséges lenne bármilyen szolgálat, de ez megéri a fáradságot.

Ez olyan, mint egy óriási gombolyag zsineg, amely reménytelen összevisszaságban össze van csomózva. De keressd meg a végeit, találd meg, mihez van hozzáerősítve, és meglátod, hogyan gubancolódik ki a gombolyag lépésről lépésre. Küzdelmes lesz, mert a démonok erős ellenállást fognak tanúsítani az ellen, hogy otthonukból kilakoltassák őket, de légy kitartó, és eljön a győzelem!

Azt is gyakran megtapasztaltuk, hogy sok, már hosszú idő óta szenvedő ember nem értette, hogy problémáinak démoni gyökerei lehetnek. Ha elmagyarázzuk nekik azt a lehetőséget, hogy esetleg démonizáltak, ez reménysugár lesz számukra akkor is, ha korábban semmi reménységük nem volt. Szellemünk mélyén felismerjük a mi életünkre vonatkozó igazságot, amikor az elhangzik, és ugyanez vonatkozik azokra is, akik ezt először hallják, hogy úgy tűnik, a Sátán megtalálta a módját annak, hogy démonai útján belülről irányítsa őket.

Sokak számára ez a valaha is hallott legjobb hír, mert ők tudják, hogy olyan erővel harcolnak, amelyek nem állnak az ő ellenőrzésük alatt, és azt is, hogy ők nem örültek.

Voltak azonban akik nem hittek nekik. Anélkül, hogy azt akarnánk éreztetni velük, hogy ők mennyire gonoszok, tudjuk, hogy az igazság képessé teszi őket arra, hogy szellemükben helyes módon haragra gerjedjenek amiatt, amit Sátán velük tett, és elkezdenek veletek együtt harcolni a sötétség erői ellen. Az ilyen igazsággal való szembenézés a szabadság kezdete.

Egy figyelmeztető szó. A szabadító szolgálatra soha nem szabad úgy tekinteni, mint ami az Úrral való tiszta életet, a neki való engedelmisséget és a testi kívánságokkal való leszámolást helyettesítheti. A démonokat soha nem szabad mentséggént felhasználni saját bűnös viselkedésünkre, és soha nem szabad bűnös viselkedésbe belemenni, ami démonizálódást eredményez, azzal a feltételezéssel, hogy majd később megszabadulunk! Ez Isten kísértése - ugyanaz a bűn, amelybe Sátán megpróbálta Jézust belekényszeríteni, amikor megkísértette őt a pusztában.

Ezért azt hiszem, hogy Jézusnak ez a bizonyos szabadító szolgálata nagyon fontos az egyház számára. Jézus bemutatta a tanítványoknak, hogy keresniük kell az elveszetteket, a reményteleneket és a társadalmilag legkevésbé elfogadható eseteket, még akkor is, ha ez nagy kitérőt jelent saját útjukhoz képest, hogy megmentsenek egy látszólag reménytelen személyt.

Annak következményei, ha valaki egy olyan embert lát, aki meggyógyult, és azután bizonyosságot tesz Isten megmentő, gyógyító és szabadító hatalmáról, olyan nagyok, hogy Sátán mindent elkövet, amit csak tud, hogy meggátolja az ilyen szolgálatokat - még a legvadabb vihart is produkálja a galileai tavon, amit valaha is láttak a tanítványok!

Tehát légy résen az ellenség ellentámadásaival szemben - kívülről és belülről egyaránt! Az a tapasztalatom, hogy Sátán nagyon jól ismeri saját személyes gyengeségeimet, és nem szokatlan dolog, hogy súlyos támadásokat élek át azokon a területeken egy-egy fontosabb szolgálat előtt vagy után, ami különösen jelentős Isten országa számára.

Nem ok nélkül figyelmeztetett minket Péter az ellenségre, amikor azt mondta: „Mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen” (1Péter 5:8.). Ő átélte Sátán támadásának gonoszságát saját gyenge pontján, a Jézus halála előtti éjszakán. Légy bátor, Jézus nem utasította el őt, hanem helyreállította Simon Pétert mint Istentől felkent férfit országának munkája számára!

A siro-föníciai asszony lánya

(Máté 15:21-28; Márk 7:24-30.)

Ennek a szabadító szolgálatnak négy különleges jellegzetessége van, amelyek nincsenek meg Jézus egyetlen más szabadítás által véghezvitt gyógyításában sem.

Először is, ezt ma „távolsági” szabadításnak neveznénk, amikor a kislány édesanyja jött Jézushoz segítségért könyörögve démonizált gyermeke számára, aki otthon maradt. Másodszor, ez a szolgálat olyan valaki felé irányult, aki abban az időben kívül állt Jézus szabadító szolgálatának hatáskörén. Jézus kezdeti elhívása Izrael háza felé szólt, de ez az asszony és lánya nem volt zsidó, és először Jézus azt mondta neki, hogy semmit nem tud tenni érte.

Harmadszor: Jézus ezt a bizonyos szolgálatot annak illusztrálására használta fel, hogy a szabadítás - „kenyér szolgálat” (a kenyér alapvető élelmiszert jelent) Isten népe számára. És negyedszer, ezzel a történettel azt mutatja be, hogy a kitartó könyörgés, ami a hit egyik gyümölcse, jutalmat nyer.

„Helyettes” szabadítás

Gyakran kérdezik tőlünk, hogy imádkozhatunk-e olyan valakinek a szabadulásáért, aki nincs jelen az imádkozás alatt. Bátorításként erre a történetre szoktam nekik hivatkozni, amikor Jézus pontosan ezt tette. Általánosságban azonban nem mondhatom, hogy ez a normális szolgálati mód, amelyet minden helyzetben alkalmazni lehetne. Mert ennek a történetnek van egy egyetlenszerű jellemvonása, ami nem alkalmazható minden helyzetre, és úgy tűnik, hogy ez behatárolja általános használatát.

Az asszony a szolgálatot a lánya részére kérte, aki feltételezhetően még gyermek volt, és szüleinek jogszerű védelme alatt állt. Gyakorlati tapasztalataink alapján úgy látjuk, hogy ha valaki annak a személynek a felügyelete alatt áll, aki kéri az imát, akkor ez egy hatásos és jogszerű szolgálat lehet. Mikor azonban a gyermekek érettségre jutnak, és felnőtté válnak, akkor kilépnek szülei szellemi védelme alól, és saját döntést kell hozniuk, hogy odamennek-e vagy sem Jézushoz gyógyulásért és szabadulásért.

Ennek az asszonynak a gyermeke szüleinek a védelme alatt állt. Az evangélium feljegyzi, hogy amikor a beszélgetés végén Jézus beleegyezett, hogy imádkozzon az asszony leányáért, akkor a lány abban a pillanatban meggyógyult. Ismerünk hasonló eseteket, amelyekben azonnali változás állt be egy gyermek állapotában, amikor imádkoztunk szabadulásáért szüleivel.

Azt tapasztaltuk, hogy ez a szolgálat különösen akkor hatásos, amikor generációs átok alól történő szabadítással foglalkozunk, amikor démonok a családi vonalon át öröklődnek, és a gyermek a szülőkön keresztül kapta meg. Ezt általában egy olyan démoni uralom okozza, ami még ott van a szülőknél, és ezért időnként egyszerre kellett szabadító szolgálatot végezni a szülők és a gyermek felé!

Ha a szülő megszabadult, megparancsoltuk a démonnak, hogy vigye magával azokat a démonait is, amelyeket a gyermekben helyezett el, és ez jelentős eredménnyel járt. Bár soha nem voltak problémáink a gyermekkel az ilyen szolgálat alatt, mégis javaslom, hogy általában legyen valaki a gyermek mellett vagy a közelében, mialatt valahol máshol a szolgálat zajlik.

Időnként megkérnek minket, hogy imádkozzunk ily módon olyan valakiért, aki nem áll az imát kérő személy felügyelete alatt. Bár én mindig boldog vagyok, ha imádkozhatom valakinek a gyógyulásáért, csak ritkán végeztem ilyen módon „helyettesítő” szabadítást olyan valakiért, aki nem a gyermeke volt a segítséget kereső személynek (vagy a felesége, aki férjének vezetése alatt áll).

Csak olyan alkalmakkor volt békességem arra, hogy ezt megtegyem, amikor az a személy különleges terhet kapott az Úrtól a demonizált személy felé, és hajlandó őt helyettesíteni ilyen módon, ismelve az ellenséggel való harc személyes árát. Ez a fajta szolgálat csak akkor tűnik hatásosnak, amikor erős és Isten szerint való lelki kötődés van az érdekelt személyek között.

Szabadító szolgálat Izraelen kívül

Jézus elsődleges elhívása arra szól, hogy jöjjön el mint Messiás a zsidók számára, annak a népnek a számára, amelyen Isten keze volt az idők kezdete óta. Másodlagos, de döntő fontosságú elhívása volt az, hogy ne csak a zsidó nép bűneiért haljon meg, hanem az egész világ bűneiért, azért, hogy a pogányok is beoltathassanak a szőlőtőbe, és örökljenek

minden áldást, amit Isten megígért saját népének. Csak halála és feltámadása után jött el ennek az ideje, pünkösdi drámai eseményeivel.

Tehát amikor ez a kánaánita asszony a határokon túlról átnyomkodott a tömeg problémájával, Jézus először figyelmen kívül hagyta. De ő kitartott, és meglehetősen hangosan könyörgött. A tanítványoknak hamarosan elegük lett belőle, és kérték Jézust, hogy küldje el. Ezután Jézus megmagyarázta, miért nem akar szolgálni felé, de ő még akkor is kitartóan könyörgött segítségért lánya részére, aki szörnyű állapotban volt otthon: beteg volt, mert volt egy démon benne.

Gondosan össze kell hasonlítanunk ezt a történetet azzal az esettel, amikor a római katonatiszt igényelte a gyógyulást szolgálja számára (Máté 8:5-13; Lukács 7:1-10.). Ez hasonló helyzet volt, de akkor Jézus nem említette meg, hogy csak „Izrael házának elveszett juhaiért” küldetett, hanem azonnal elfogadta a tiszt néhány zsidó vezető által továbbított kérését, hogy a római tiszt házához menjen, és meggyógyítsa szolgáját.

Mindkét eset végén Jézus hasonló szavakat mondott, megdicsérte mind a siro-föníciai asszony, mind a római katonatiszt nagy hitét. Nyilvánvaló, hogy Jézusra nagy hatást gyakorolt az, hogy olyan embereknek, akiknek történelmileg nem voltak zsidó őseik vagy vallásos hagyományaik, olyan hitük lehet, hogy megkérik Jézust, hogy gyógyítson, mert hiszik, hogy van hatalma arra, hogy ezt megtegye. De Jézus első reakciója a két helyzetben radikálisan különbözött egymástól - a nőnek azt mondta, hogy nem, a férfinak azonban igent mondott!

Nem hiszem, hogy a két ember neme befolyásolta volna Jézus válaszait. Ő - talán jobban, mint azokban a napokban bárki más - hajlandó volt megadni a nőknek jogos helyüket a társadalomban és a családi életben. Akkor mi az oka ennek a radikális különbségnek? Talán az, hogy annyira másfajta szolgálatot kértek? És az, hogy Jézus olyan boldogan gyógyított meg betegeket, bármilyen fajhoz tartoztak is, de démoni erővel foglalkozni nem zsidókban (nem hívőkben), ezt általában nem tette meg, csak akkor, ha az a személy hajlandó volt alávetni magát Izrael Istene uralmának?

Ha ez így van, akkor ez teljesen megegyezik azzal, amit Jézus más alkalommal mondott, hogy milyen veszélyes az, ha kiűzünk egy demont valakiből, és otthagyjuk a házat kisöpörve és felékesítve, de kiszolgáltatva annak, hogy újra elfoglalják. Nem áll fenn a sebezhetőség, ha a Szent Szellem betölti a helyet, és csak a feltámadás és pünkösdi után vált általában lehetővé pogányok számára, hogy betöltsenek Szent Szellemmel.

Akkor végül is Jézus miért végezte el a szabadító szolgálatot ennek az asszonynak a leánya érdekében? Hiszem, hogy ennek kulcsa az asszony Jézus azon megállapítására adott válaszában van, amikor először azt mondta ki Jézus, hogy nem szolgálhat felé. Jézus ezt mondta: „Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni”. Az asszony így válaszolt: „Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uruknak asztaláról aláhullanak”.

Egyértelmű, hogy a „kutya” szó azokra az emberekre vonatkozott, akik, mint pl. ez az asszony is, nem zsidók voltak. Ez az asszony azonban nem egy közönséges kutya volt! Egy olyan asszony volt, aki nem zsidó létére, kész volt kijelenteni, hogy a zsidók Istene az ő gazdája! Ez a megjegyzés váltotta ki Jézus dicséretét: „Asszony, nagy a te hited!”

Jóllehet születése szerint nem volt zsidó, mégis az volt hit által! Tehát az ő lánya a zsidók Istenének védelme alá kerülhetett, és nem jelentett veszélyt a számára a szabadító szolgálat következménye. Ő volt Uriásnak, a hitteus férfiúnak újszövetségi megfelelője, aki teljes hűséget esküdött Izrael Istenének (2Sámuel 11:11.), vagy hasonlíthatjuk Ruth-hoz, a

moábita nőhöz, aki olyan mély odaszánást mutatott Izrael Istene felé, hogy végül férjhez ment egy zsidóhoz, és Jézus őseinek sorába lépett (Ruth 4:13-22.).

Jézus látta, hogy ennek az asszonynak a szíve igaz Isten előtt, akkor is, hogy ha születési anyakönyvi kivonata valami mást mondana annak, akit megkötöz a törvény betűje. Jézus azonban nem farizeus volt - számára a törvény szelleme sokkal fontosabb volt, mint a betűje! Meggyógyította tehát az asszony lányát, és Márk elmondja, hogy az asszony „haza méne, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon fekvék” (Márk 7:30.).

A zsidók kenyere

A kenyér alapvető élelmiszer. Nem valami olyan dolog, amit csak különleges alkalmakkor fogyasztunk, mint pl. a füstölt lazac! Jézus úgy írja le azt a szolgálatot, amelyre az asszony lányának szüksége volt, mint a gyermekek kenyerét. Azt hiszem, hogy ezen azt értette, hogy a szabadító szolgálat a szellemi táplálkozás nélkülözhetetlen eleme Isten gyermekei számára! És Jézus azt is mondta, hogy nem helyes, hogy ezt a bizonyos szolgálatot a „kutyáknak” adjuk, a nem zsidóknak, az előző fejtegetésben felvázolt okok miatt.

Ennek kihangsúlyozása azért volt itt kulcsfontosságú, mert Jézus, mióta bement Jordánban, aktív szolgálata során szélében-hosszában összeütközésbe került a sötétség erőivel. A szabadító szolgálat Ésaiás próféciajának lényegi része volt, és Jézus sem szűnt meg nap mint nap embereket megszabadítani az ellenség hatalmából. Jézus ezt az alapvető táplálkozás részévé tette a hallgatására hozzátóduló tömeg számára.

Jézus élete és szolgálata álljon mindenekfelett követendő példaként az egyház előtt, ha a nagy parancsolatnak akar engedelmeskedni. Minden egyéb példa szükségben hagyja a gyülekezetet. Ezért arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ha az egyház bármelyik része elmulasztja Jézust követni a démonok kiűzésében, akkor az a rész szenvedni fog.

A valós helyzet világszerte az, hogy az egyháznak csak egy kis része veszi komolyan a parancsolatnak ezt a részét. Ezért nem meglepő, hogy olyan sok gyülekezet haldoklik, vagy meg van kötözve társadalmi vagy lelkes vallási hagyományokkal. Amíg a gyülekezet nem tér vissza eredeti elhívásához, és nem kezdi el felszolgálni tagjainak azt a kenyeret, amelyet Jézus felszolgált, akkor a Krisztus teste súlyos alultápláltságtól fog szenvedni, és ezt teljes egészében démonok irányítják!

Mint keresztény népnek, el kell jutnunk egy olyan jellegű gyülekezet fogalmához, amelyet kívánunk. Ha úgy döntünk, hogy odaadjuk az embereknek azt a kenyeret, amit Jézus felkínált, akkor olyan gyülekezetünk lesz, amely - kerüljön az bármibe is - hajlandó engedelmeskedni Jézus szavainak és munkáinak. Ha egy másfajta táplálkozás mellett döntünk, akkor kitesszük magunkat annak a veszélynek, hogy szellemileg éhezni fogunk, sok fölösleges erőfeszítést teszünk, és sehova sem jutunk! Kenyér kell a gyermekeknek - Isten népének!

A kitartás áldásai

Jézus sok helyen beszél az imádkozásban való kitartásról, amikor Istentől kérünk dolgokat (pl.: Lukács 11:5-8.). Ugyanakkor azt parancsolja nekünk, hogy legyen bizalmunk és hitünk, higgyük el, hogy Isten gondoskodni fog szükségleteinkről az ő mennyei gazdagsága szerint (Filippi 4:19.). A keresztény élet valósága abban áll, hogy isteni egysüllynak kell lennie a kérésben való kitartás és a hit csendes bizalma között.

A két dolog közül egyik sem kizárólagos. Érdekes megfigyelni, hogy Ábrahámnak, akit általában a hit atyjaként ábrázolnak, legalább kilenc emlékeztetésre volt szüksége különböző alkalmakkor Isten ígéreteire, hogy Sárától fia lesz, és hogy népek atyjává lesz. Úgy tűnik, hogy neki is voltak nehézségei a hit körül!

Ez az asszony szemmel láthatólag kitartó volt, és Jézus megdicsérte őt. Fontos megjegyezni, hogy amikor kérünk dolgokat Istentől, és tudjuk, hogy amit kérünk, az jogosan lehet a miénk hit által, akkor van hitünk arra is, hogy kitartóak legyünk. De ha az, amit kérünk, nyilvánvalóan nem része Isten tökéletes akaratának, akkor a könyörgés folytatása szemtelenséggé és bűnné válik.

Tehát a kulcskérdés: „Istentől hallottad?” Ha igen, akkor kérd el, és ő boldogan kitünteti majd hitedet, akkor is, ha olyan dolgot kérsz, ami emberileg szólva annyira lehetetlennek tűnik, hogy egyedül Isten adhatta fejedbe ezt a gondolatot! Saját tapasztalatomból tudom ezt, miután láttam, hogyan hozta létre Isten Ellet Grange szolgálatát a semmiből, sok hitetlenkedő ellenállás ellenére. Isten jelentette ki ezt eredetileg, tehát lehetett hitem és bizalmam és kitartóan kérhettem őt, hogy teljesítse azt, amit ígért. Mások, hívő keresztények, akik annyira negatívan értékelték látásomat, nem tudtak eltéríteni, mert én tudtam, mit mondott nekem Isten, ők pedig nem tudták. De alapos próbát kellett kiállnom!

Sok olyan embert lelkigondoztunk, akik már jó ideje démoni problémákkal küszködtek. A szabadulás „a gyermekek kenyere”, jogosan kérték tehát Istent olyan kitartóan, hogy szabadítsa meg őket. Sok esetben a szabadulás csak akkor történik meg, ha az illető megvall valamilyen bűnt, megbocsát valakinek, vagy mély érzelmi gyógyulást nyer, vagy valami olyan dolgot, amiről a Szent Szellem megmutatta, hogy akadályozza a szabadulást, eltávolítunk az életéből.

Visszatekintve, időnként azt kellett látnunk, hogy hosszú távon nem lett volna egészséges, ha Isten azonnal megszabadított volna egyeseket minden démoni erődtímténytől. Mert maradt volna sok meg nem gyógyult gyengeség a személy életében, amelyek megoldatlanok maradtak, és további (lehet, hogy még súlyosabb) démonizáltság lett volna ennek elkerülhetetlen következménye. Ahogy az Úr elhozta a szabadulást, lépésről lépésre gyógyulást is hozott, ezért további szabadulások is történhettek.

Isten az ő kegyelmében csak akkor szabadít meg minket, amikor olyan helyzetben vagyunk, hogy nemcsak elfogadni tudjuk a szabadulást, hanem meg is tudjuk ragadni új győzelmi pozíciónkat. Például ha valaki szabadulásért kiált a kéjvágy szelleméből, de még nem jutott el arra a döntésre, hogy elkerüljön minden olyan helyzetet, ami a kéjvágyat táplálhatja (mint pl. pornográf magazinok vagy erotikus filmek megtekintése), akkor az Úr nem szabadíthatja meg.

Jakab helyesen mondta: „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!” (Jakab 4:7.). Mert ha a viselkedésünkkel azt mondjuk a démonnak, hogy ragaszkodunk ahhoz a magatartáshoz, amely mind belépést jelentett a démon számára, mind pedig táplálja annak vágyait, akkor az kényelmesen ülhet tovább, tudva, hogy joga van ott maradni!

A szabadulást keresőknek nemcsak magáért a szabadulásért kell kitartóan kiáltaniuk, hanem kérniük kell a Szent Szellemet, hogy leplezzen le minden olyan dolgot az életükben, ami megakadályozza, hogy a szabadulás megtörténjen. Például újra meg újra felfedeztük, amikor démonizált emberekkel foglalkoztunk, hogy a legelső gyógyulás, amire szükség van, az nem szabadulás, hanem az érzelmek gyógyulása. Ezután a szabadulás gyakran viszonylag egyszerű és nagyon hatásos volt.

Az asszony az erőtlenség szellemével

(Lukács 13:10-17.)

Ez az utolsó személyes szabadító szolgálat, amelyet az Evangéliumok leírnak, de az egyik legfontosabb is. Egyedül Lukács, a gondos orvos, írta le Evangéliumában ezt a szolgálatot. Nyilvánvaló, hogy ennek az asszonynak a története, akinek gerince egészen el volt görbülve, és aki szabadulás által meggyógyult, megragadta orvosi fantáziáját.

Ez is egyike annak a sok gyógyításnak, amelyet Jézus szombati napokon véghezvitt a tanítás ideje után. A zsinagóga vezetői úgy fogták fel az asszony meggyógyítását, mint munkavégzést, és megharagudtak, amiért Jézus olyan lovagias volt, amiről pedig azt gondolták, hogy Isten törvénye, az a valóságban az ember vallásos elméjének törvényeskedése volt. Nem hiszem, hogy az az asszony, aki meggyógyult, panaszkodott volna emiatt!

A belépési pont

Ennek a gyógyításnak számos fontos momentuma van, de a legfontosabb az, hogy Jézus összes szabadító szolgálata közül ez az egyetlen, ami jelzi, hogy létezik egy határozott belépési pont, amelyen át gonosz szellemek bejuthatnak egy emberbe. Lukács elbeszélése az asszony leírásával kezdődik, akiben tizenhét éve egy gonosz szellem lakott, és aki ennek következtében úgy meggörbült, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni. Ez a gerinc meggörbülésének egy nagyon súlyos esete volt.

Lukács ezt a fontos információt csak azért tudta lejegyezni, mert elhangzott egy párbeszéd Jézus és a zsinagóga vezetője között a szombatnapi gyógyításról. Jézus ezt mondta a férfinak: „Képmutató! Szombatnapon nem oldja-e el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-e itatni? Hát ezt az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé ma tizenhét esztendeje, nem kellett-e feloldani e kötélből szombatnapon?” (Lukács 13:15-16).

Azt nem mondja el az elbeszélés, hogy mi történt tizenhét évvel korábban, ami jogot adott a démonnak, hogy belépjen az asszonyba, de a lehetséges ok vagy egy rokon halála lehetett, akiről az erőtlenség szelleme átszállt, vagy szexuális zaklatás, vagy szexuális bűn. Mindhárom nagyon valószínű gyökér, amelyen keresztül a démon beléphetett, de akármi is volt, Jézus nagyon pontos volt a keltezéssel kapcsolatban. A démon belépését össze lehetett kapcsolni az asszony életének egy meghatározott eseményével, amely egy konkrét időpontban történt.

Sok száz olyan ember felé szolgáltunk már, akik egy rokontól származó betegség szellemeitől szenvedtek, aki abban az időben halt meg, amikor a tünetek elkezdődtek. A betegség szellemei általában jellemzőek egy bizonyos állapotra, és ugyanazokat a tüneteket váltják ki a következő nemzedékben, vagy akárkiben, aki elég szerencsétlen ahhoz, hogy egy démont kapjon. Úgy tűnik, hogy ez a legáltalánosabb mód a betegség szellemeinek átadására egyik emberről a másikra. Az átadás általában olyan emberek között történik, akik között lelki kötődés van.

Amikor ezekről a fogalmakról beszélünk, ennek eredménye az lehet, hogy egyesek megijednek, hogy szüleiktől, nagynénjuktól vagy nagybátyjuktól, azok halálakor „elkapnak démonokat”. Ezt az egész témát sokkal részletesebben fogjuk később tárgyalni, de itt szeretnék biztosítani minden olvasót, hogy ha tisztán járnak Isten előtt, neki engedelmességgel, és viselik szellemi fegyverzetüket az ellenség támadásaival szemben, akkor nincs okuk az ijedelemre.

Az Ószövetségben volt egy speciális tisztulási szertartás halottak érintése után, ami azt jelzi, hogy volt egy időszak, ami veszélyes lehetett az életben maradottak számára (4Mózes 19.). Az Újszövetségben Jézus vérének védelme és tisztítása alá jövünk, de ezt alkalmazni kell, hogy hatásos legyen.

Hívők lehetnek démonizáltak!

Hogy hívőkben lehetnek-e démonok, vagy sem, az hosszú idő óta vitatott kérdés - de csak azok számára, akik soha nem végeztek még szabadító szolgálatot és soha nem látták azt a meglepő gyógyulást, amelyet Isten hozhat keresztények életében, amikor ők gonosz szellemektől szabadulnak meg.

Ebben a történetben Jézus kifejezetten úgy utal erre az asszonyra, mint Ábrahám leányára. Ez egy nagyon speciális kifejezés volt, ami azt jelezte, hogy ez az asszony nem egyszerűen a zsidó nemzet egyik tagja volt, hanem olyan személy, akinek a számára az Istennel való kapcsolat valóban sokat jelentett, azaz hívő volt! Ez nagyon fontos szempontja ennek a történetnek, mert Jézus különösképpen ráirányította a figyelmet erre az asszonyra, aki hívő volta ellenére démonizált volt.

Sok száz olyan ember felé végeztünk már szabadító szolgálatot, akik olyan gyülekezetekből jöttek, ahol nem hittek a szabadító szolgálatban, és messzemenően nem értettek volna egyet azzal a gondolattal, hogy egy hívő keresztény démonizált lehet. Emiatt vannak emberek, akik arra kényszerülnek, hogy elviseljék azokat a tüneteket, amelyek soha sem gyógyultak meg imákra, és orvosi kezelésre vagy gyógyszerelésre szorultak csak azért, mert szemellenzős teológiai látású gyülekezeti vezetőik voltak.

Ezt semmiképpen nem azért mondom, hogy kritizáljam vagy kárhoztassam azokat, akik még mindig így gondolkoznak, mert valamikor én is közéjük tartoztam! De ellenkezne mindazzal, amit én most hiszek az igéből, és amit láttam a gyakorlatban bebizonyosodni, ha nem mondanám ki félreérthetetlenül, hogy hívő keresztények lehetnek démonizáltak, és gyakran azok is. Isten azért adta a szabadító szolgálatot a gyülekezetnek, hogy a Krisztus teste megszabadulhasson a visszahúzó démoni erőktől.

A 12. fejezetben részletesebben áttekintjük ezt a témát, és célba vesszük azt a problémát is, hogy vannak, akiknek gondot jelent elhinni, hogy egy emberben egyszerre és egyidőben jelen lehet egy gonosz szellem és a Szent Szellem.

A beteg hát meggyógyítása

Az asszonynál végzett tényleges szolgálatnak két lépcsőfoka volt. Jézus először megszabadította a nőt a betegségtől, ezt mondva: „Asszony, feloldattál a te betegségedből!” Ekkor az a démon, ami az ő betegségét okozta, eltávozott a testéből. De még mindig hajlott volt a háta. Jézus ezután foglalkozott a deformáltság fizikai tüneteivel, ráhelyezte kezét, és meggyógyította. Az asszony azonnal meggyógyult, felegyenesedett, és dicsérte Istent.

Az ilyen típusú gyógyulásoknál időnként gondolnunk kell arra, hogy a szabadulás után az illetőnek szüksége lehet gyógyulásért való imára is, de ez nem mindig van így. Vannak alkalmak, amikor a szabadulás és a gyógyulás párhuzamosan megtörténik (mint a kánaánita asszony leányának esetében), de más alkalmakkor lehet időbeli eltérés a gyógyulás és a szabadulás között. Nincsenek erre követendő szabályok - ehelyett engedelmeskednünk kell a szolgálatban annak, amit a Szent Szellem mond. Meg kell tanulnunk figyelni rá!

Az elmúlt öt év során sok ember gyógyulását láthattuk hosszú ideje tartó betegségeikből, szabadító és gyógyító szolgálat által. Sok ilyen esetben fontos a belépési pont megállapítása, különösen akkor, ha valamilyen bűn kapcsolódik ahhoz az úthoz, amelyen keresztül a démon belépett. Mert az ilyen esetekben a megvallás és megtérés alapvető fontosságú lépés a teljesség felé.

A következő kötet részleteiben foglalkozik majd azzal a sok lehetséges belépési ponttal, amelyet felfedeztünk a szolgálat során, és gyakorlati vezérfonalat nyújt arra, hogyan kell szétzúzni a démonok jogait arra, hogy ott maradjanak, és hogyan kell ezeket kiűzni.

Egyéb, a szabadító szolgálatra vonatkozó utalások az Evangéliumokban

Az eddigiekben említett szabadulás általi gyógyulások mellett, amelyek az evangéliumi beszámolóknak leírt gyógyító szolgálatoknak valamivel több mint az egyharmadát foglalják magukba, számos utalás van olyan alkalmakra, amikor Jézus sok embert gyógyított meg, és amikor a szabadító szolgálat úgy jelenik meg, mint az események szerves része.

Máté 4:24.: „És elterjede az ő híre egész Szíriában, és hozzá vivéek mindazokat, akik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlódókat, ördögösöket, holdkórosokat, és gutaütötteket, és meggyógyítja vala őket.”

Márk 1:32-34. és Lukács 4:40-41. (hasonló utalások): „Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind őhozá vivéek a betegeseket és az ördögösöket. És az egész város odagyűlt vala az ajtó elé. És meggyógyíta sokakat, akik különféle betegségekben sínlódnak vala, és sok ördögöt kiűze...”

Márk 1:39.: „És prédikál vala azoknak zsinagóáiban, egész Galileában, és ördögöket űz vala.”

Márk 3:11.: „A tisztátalan szellemek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltának mondván: Te vagy az Istennek a Fia.”

Márk 6:12-13.: „Kimenvén azért prédikálják vala, hogy térjenek meg. És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala.”

Lukács 6:17-18.: „...a népnek nagy sokasága, egész Júdeából, és Jeruzsálemből, és Tírusnak és Sidonnak tengermelléki határából, akik jöttek, hogy hallgassák őt, és meggyógyíttassanak betegségeikből. És akik tisztátalan szellemektől gyötrettek, meggyógyulának.”

Lukács 7:21.: „Azon órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan szellemektől, és sok vaknak adá meg szeme világát.”

Összefoglalás

Ez aztán hosszú fejezet volt! Amint átküzdjük magunkat a szabadító szolgálat evangéliumi beszámolóin, az olvasók egy része számára ez elkerülhetetlenül sok új fogalmat vezetett be. De nem akarom, hogy bárki bármilyen módon kárhoztassa magát azzal, hogy neki ezeket a dolgokat már látnia kellett volna.

Isten e napokban határozott céllal állítja helyre ezt a szolgálatot a gyülekezet számára, és örvendezem mindazokkal, legyen az fiatal vagy öreg, akik most kezdenek hitben járni, és bemerészkedni a Szent Szellem erejének igeileg egészséges, de mindaddig szinte ismeretlen területére.

Senki, aki odaszánta magát arra, hogy őszinte hittel megvizsgálja az evangéliumi beszámolókat, nem kerülheti el, hogy mély hatást gyakoroljon rá nemcsak Jézus szabadító szolgálatának kiterjedt volta, hanem annak az erőnek a felismerése is, amelyet Isten adott nekünk, hogy kövessük az ő nyomdokait. Nem vagyunk egyedül - megígérte, hogy velünk lesz az idők végezetéig, ha engedelmeskedünk a Nagy Megbízatásnak (Máté 28:20.).

Jézus, amikor csak betegekkel találkozott, állapotuk eredete szerint és nem tüneteik alapján szolgált feléjük. Ha a gyökér ok betegség volt, akkor meggyógyította azt az embert. Ha a gyökér ok egy démon volt, akkor kiűzte azt. Ha démonizáltság és betegség is volt, akkor szabadított és gyógyított. A szolgálat egyszerű volt, közvetlen és eredményes, tökéletesen beteljesítve az Ésaías 61:1-ben leírt és szolgálatának kezdetén Názáretben saját magára alkalmazott próféciát.

9. fejezet

Találkozások démoni erőkkel az Apostolok cselekedeteiben

Pünkösöd hajnalán a felházban várakozók közül senkinek nem volt még fogalma sem a bekövetkezendő dolgokról! Jézus visszament a mennybe, és ők - parancsának engedelmeskedve - Jeruzsálemben maradtak, és vártak az ajándékra, amit az Atya megígért (Apostolok cselekedetei 1:4-5.).

Közülük néhányan jelen voltak, amikor Jézus bemerítkezett a Szent Szellembe, amint feljött a Jordán folyóból. Vajon ők is fognak-e hangokat hallani a mennyből, és látnak-e majd galambokat leszállni? Senki sem tudta. Jézus mondott nekik valamit a nyelveken szólásról (Márk 16:17.), és ez még nem történt meg. Vajon milyen jelet látnak vagy tapasztalnak majd? Honnan fogják tudni, hogy ez megtörtént?

Nem kellett aggódniuk, mert „amikor a pünkösöd napja eljött,...lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nekik szólniuk” (Apostolok cselekedetei 2:1-4.).

Semmi kétség nem fért ahhoz, hogy megtörtént. A hatás azonnali volt, erőteljes, és eredményeképpen csodálkozó tömeget látunk, akik azt kérdezték, hogy mi ez az egész. Amikor Péter a Szent Szellem kenete alatt prédikált a tömegnek, hármezeren hittek, és bemerítkeztek. A démoni világ rettenetes rémülettel reagálhatott erre. Jézus elment, de helyette ott volt férfiak és nők egész hadserege, akik pontosan úgy viselkedtek, mint Jézus. Ezek a tanítványok „rászabadultak” Jeruzsálemre, és „az apostolok sok csodát és jelt tesznek vala...az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel” (Apostolok cselekedetei 2:43-47.).

Ha valahol nagy előrelépés történik a Szent Szellem kenete alatt, ott figyelj a Sátán ellencsapására! Ez ugyancsak a vallási vezetőkön keresztül jött, akik annyira gyűlölték Jézust. Hamarosan a tanács elé állították Pétert és Jánost egy béna férfi meggyógyításáért. De ez alkalommal a tanács keze meg volt kötve, mert ők a történetek miatt annyira népszerűek voltak. Tehát Péter és János megúsza egy figyelmeztetéssel, és szigorúan megtiltották nekik, hogy bármilyen körülmények között újból Jézus nevében beszéljenek vagy tanítsanak (Apostolok cselekedetei 4:18.).

Ezen egész idő alatt Isten visszatartotta a sötétség erőit . „És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva a betegeket és tisztátalan szellemektől gyötretetteket, kik mind meggyógyulának” (Apostolok cselekedetei. 5:16.). A kereszténység gyorsan terjedt, ahogy a prédikálás, gyógyítás és szabadítás a szolgálat normális eszköze lett a korai egyházban. Engedelmesek voltak a parancsolatnak, és tanították a hívőket, hogy tanítványok legyenek.

Anániás és Szafira

(Apostolok cselekedetei 4:36-5:11.)

Annak ellenére, hogy a korai gyülekezet szinte fehér izzásban volt az Evangéliumért való lelkesedés miatt, voltak bizonyos problémák is. Ha Sátán nem tudja megállítani Isten munkáját kívülről, akkor megpróbál majd belülről hatni, mint egy modern ötödik hadtest, felhasználva bármilyen gyengeséget vagy démoni jelenléteket a gyülekezet tagjai közt.

A hívők csoportja gondoskodott egymás szükségleteiről a megtértek bőséges adakozásából. Az ingatlanok eladásából származó tőkét örökkévaló értékre váltották át azért, hogy a munka zavartalanul folyhasson, a vezetők széteszthassák a befolyt pénzüsszegeket a szükségben lévők között. Barnabás is azok között volt, akik eladtak egy mezőt, és odaadták a pénzt.

Kétség nem fér ahhoz, hogy Barnabást ezért megdicsérték, és megköszönték neki bőkezűségét. Sátán figyelt, és kétség kívül felhasznált egy demont, hogy a féltékenység tüzes nyilát löje egy házaspárra, akik élvezni akarták ugyanezt az elismerést. Nekik is volt egy földjük. Tehát Anániás és Szafira eladta földjét, de az indíték helytelen volt. Nem igazán akarták odaadni az összes pénzt, de azt sem akarták, hogy fukarnak lássák őket - senki nem fogja megtudni, mennyit kaptak a mezőért. Megegyeztek tehát, hogy a pénz egy részét megtartják.

A bűn megfogant a szívükben, és ezt a gyakorlatba vitték át. Azt hiszem, hogy ekkor lépett be egy démon, és amikor Anániás elvitte az ajándékot az apostoloknak, akkor Péter, aki a Szent Szellem által képes volt a szellemeket felismerni, nem csak az ajándékot látta Anániás kezében, hanem felismerte a megtévesztést is, és látta a demont (amit Lukács Sátánnak nevez). Péter kérdése rátapintott a lényegre: „Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Szellemet és a mezőnek árából félretégy?” (Apostolok cselekedetei 5:3.)

Anániás bűne nem az volt, hogy visszatartotta a pénz egy részét, hanem az, hogy elhitette az emberekkel, hogy odaadott mindent. Péter azt mondta, hogy ez bűn, nem emberek ellen, hanem Isten ellen. E félelmetes igazságot hallva Anániás holtan rogyott össze. Amikor Szafira bement, kapott egy lehetőséget Pétertől, hogy megtérjen, és kimondja az igazságot, de ő megismételte Anániás történetét, és ő is holtan rogyott össze.

Nem hiszem, hogy Péternek lett volna fogalma arról, mi lesz a következménye annak, ha Anániás (Apostolok cselekedetei 5:3.) és Szafira (Apostolok cselekedetei 5:9.) szembenéz bűnével, de később levelében ezt írta: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen” (1. Péter 5:8.). Azt hiszem, hogy emlékezetében nagyon élénken élt az, ami azon a napon történt, és el tudom képzelni, hogy gyakran felhasználta illusztrációként tanításában és prédikálásában.

A bűn, Péter meghatározása szerint „az Úr Szellemének megkísértése” volt. Megint ugyanaz, mint ami Jézus megkísértésekor volt a pusztában. Jézus ezt felismerte, és határozottan válaszolt rá, de Anániás elbukott a kísértésben, azt hitte, hogy megúszhatja ezt a bűnt, ilyen módon megkísértve Istent, a korai gyülekezet pedig elrettentő leckét kapott a szellemi őszinteségből.

Kevés keresztény van, aki végigolvashatná ezt a történetet anélkül, hogy istenfélelemre jutna. Mert tudják a szívükben, hogy újra meg újra megkísértették Istent bűnös életmódjukkal, amit folytattak. Valahol mélyen bennük egy hang ezt mondta: Istent nem igazán érdekli, ha vétkezel, ő mindig megbocsát neked. Tehát még egyszer elkövették, és

azt gondolták, hogy majd megússzák, míg végül a bűn mögött lévő démon uralmat vett, és beleestek a bűnös életstílus csapdájába, amelyből, úgy tűnik, nincs menekvés. És amit az ember vet, azt fogja aratni is.

Az ige tiszta és egyértelmű, és legyenek bár annak rögtöni és példás következményei, mint Anániás és Szafira esetében, vagy hosszú lejáratóiak, mint Sámson, Dávid és sok más ember esetében, nem hiszem, hogy büntetlenül játszhatunk Isten szavával, amelyet ő mond a szívünkben. Igen, Isten a kegyelem Istene. És saját hitem az, hogy Jézus vére által, amelyet ő kiontott, hogy mi megszabadulhassunk a bűn hatalmából és következményeitől, Anániás és Szafira beléphetett a mennybe, de meg lettek fosztva mindazoktól a kincsektől, amelyeket keresztény életükben Isten iránti engedelmességük által felépíthettek volna. (Lásd Pál tanítását azokról a dolgokról, amelyeket felépíthetünk Jézus Krisztusra, mint alapra, I. Kor. 3:10-15.)

Nem az a dolgunk, hogy azzal foglalkozzunk, Isten hogyan cselekszik. És bár egy ilyen hirtelen halál nagyon kemény ítéletnek tűnhet, ő szuverén Úr, és lát mindent, és ma is vannak alkalmak, amikor ilyen dolgok megtörténnek. Volt egy személyes átélésem, amikor egy férfi, aki nem volt keresztény, olyan támadást intézett felém, amely életemet is fenyegette, és vállalkozásom a csőd szélére került. A sokhetes agresszió után végül arra figyelmeztetett, hogy tíz nap múlva már nem leszek életben. Tíz napot adott nekem az életre. Az alatt a tíz nap alatt nagyon erősen tudatában voltam Isten jelenlétének és hatalmának. A tizedik napon kaptam egy telefonhívást, amelyben közölték velem, hogy az a férfi aznap reggel holtan esett össze. Isten végleges és meg nem alkuvó módon leszámolt az agresszonnal.

Nem azért foglaltam bele ezt a történetet ebbe a könyvbe, hogy megpróbáljam bemutatni, hogy Isten mindig így cselekszik, hogy megvédje népét, és nem akarom azt mondani Anániás és Szafira történetével, hogy ítéleteiben mindig így jár el. De nem szabad meglepődnünk, amikor figyelemreméltó dolgok történnek Isten Szellemének kenete alatt. Hiszem, hogy sokkal több dolog történik a természetfeletti világban ilyen események alkalmával, mint amennyit először felismerünk. Az ige beszél még angyalokról is, akiket Isten megbízott halálbüntetés végrehajtásával, amellettt hogy a szenteknek szolgálnak (pl. Apostolok cselekedetei 12:23.)!

Fülöppel Samáriában

(Apostolok cselekedetei 8:5-40.)

Ellenfelei füle hallatára István elmondta a az Igében feljegyzett leghosszabb prédikációt. Ennek végén a tanács tagjai annyira felháborodtak, hogy csikorgatták fogukat a méregtől, rárohantak, és halálra kövezték. De az ige feljegyzi, hogy István telve volt Szent Szellemmel, kiemelve az ellentétet az Istvánban lévő Szellem és a gonosz szellemek között, amelyek a hatalom embereit ez ellen a félelem nélküli keresztény mártír ellen fordították.

Az Apostolok cselekedetei 8. fejezete ezzel a megrendítő kijelentéssel kezdődik: „És Saul szintén javasolta az ő megölését”. Ez a kijelentés jelezte a keresztény közösségek elleni kegyetlen ítélet kezdetét, amelyeket könyörtelenül üldözni kezdtek. Saul megpróbálta elpusztítani az egyházat, házról házra járva elhurcolta a hívőket, mind férfiakat, mind nőket, és börtönbe vetette őket. Akik ettől megmenekültek, elszöktek arról a vidékről, de Krisztus életét, amely el volt rejtve mindegyikükben, nem lehetett elpusztítani, és pl. Fülöp, Samáriába érkezve azonnal elkezdte prédikálni az Evangéliumot.

Lukács leírja, hogy nagy öröm volt a városban, mert az emberek feszülten figyelték, amit Fülöp mondott, látták őt csodákat tenni, és tanúi voltak annak, hogy „sokakból, kikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének, sok gutaütött, és sánta pedig meggyógyula” (Apostolok cselekedetei 8:7.). A szabadító szolgálatot nem felejtették ott Jeruzsálemben, hanem az része lett az evangéliumi gyakorlatnak, ahol csak az hirdettetett.

Ezután egy megragadó és fontos találkozás következett, amelyből sokat tanulhatunk. Fülöp és Simon között történt ez a találkozás, aki egy nagy erővel rendelkező samaritánus varázsló volt, és aki megvallotta Krisztusban való megtérését. Az ige elmondja nekünk, hogy Simont úgy ismerték a környéken, mint „az Istennek ama nagy erejét”, és aki magát nagynak állította.

Amikor Simon ezzel az igénnyel lépett fel, ezzel majdnem biztosan azt jelentette ki, hogy egy nagy és híres ember démoni vezető szelleme van benne, ami megtévesztette az embereket, akik azt gondolták, hogy Simon ereje magától Istentől származik. Simon megtanulta, hogyan csapolja meg a saját érdekében mind ennek a démonnak az ismereteit, mind pedig azokat az erőket, amelyeket a démon gyakorolt.

Amikor szabadító szolgálatot végzünk, meglehetősen gyakori tapasztalat, hogy egy olyan valakinek a vezető szellemével találkozunk, aki már régóta halott. A reinkarnációban hívő emberek néha hipnózisban elmesélik állítólagos „korábbi életüket”. Amit azonban elmondanak, az nem az ő korábbi életük, hanem azoknak az embereknek az élete, akikben a démonok azt megelőzően éltek, és ezek keltik azt a benyomást, hogy az az ember korábban már élt.

A reinkarnációban való hit mindig a legegyszerűbb démoni megtévesztés, de azok, akik fennakadnak e vallásos filozófia horgán, teljességgel vakok arra az igazságra, hogy mi is történik. Egyedül Krisztus világossága és az ezt követő szabadulás az, ami meg tudja szabadítani őket abból a kötelékből, amelyben vannak. A reinkarnációban való hit egyike azoknak a megtévesztéseknek is, amely alapját képezheti a vegetáriánus életfilozófiának. A vegetáriánizmus sok keleti vallás lényegi része.

Nem tudjuk, hogy kinek a démonait látta Simon vendégül, de tudjuk, hogy arra használta fel ezeket, hogy jelentős hírnevet (és kétségtelenül pénzt) szerezzen magának samaritánus közösségében. Amikor Fülöp Samáriában szolgált, Simon a hallgatók között volt. Bámulatba ejtette őt az, amit Isten Fülöp által cselekedett, és felismerte, hogy olyan erő van ott jelen, ami teljes mértékben az ő ereje fölött áll. Megvallotta tehát hitét Jézusban, bemerítkezett, és „Fülöppel tarta és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, elálmélkodik vala” (Apostolok cselekedetei 8:13.).

A samáriai misszió hírei visszajutottak Jeruzsálembé, és Pétert és Jánost leküldték oda, ezeket kivizsgálni. Odaérve, azt tapasztalták, hogy a megtérők ugyan bemerítkeztek Jézus nevében, de nem kapták meg a Szent Szellemet (Apostolok cselekedetei 8:14-17.). E megtérőknél határozott időkülönbség állt fenn a megtérés és a Szent Szellemmel való betöltekezés között - valószínűleg néhány hét, vagy akár néhány hónap is.

Hogy ez az idő egy nap volt vagy egy év, az majdnem teljesen mindegy. Az a fontos, hogy ez az esemény bevezeti azt a fogalmat, ami ellen sokan olyan keményen harcolnak: betöltekezés Szent Szellemmel egy bizonyos idővel a megtérés után. Nagyon sok olyan ember felé szolgáltunk, akik már évek óta hívők voltak, de amint azt Péter és János tapasztalta Samáriában, nem töltekeztek még be Szent Szellemmel.

Ez a megtapasztalás volt az, látva, hogy emberek betöltekeznek Szent Szellemmel, amikor Péter és János rájuk teszi kezét, ami végül felgyújtotta Simon fantáziáját! Eddig még soha

nem látott semmit, ami ehhez hasonlítható lett volna. A szellemi világ dolgai megszokottak voltak a számára, de hogy Isten erejében lehet másokat is részesíteni, ez olyan fogalom volt, ami totális mértékben meghaladta tapasztalatait vagy képzeletét. Meg akarta szerezni ezt az erőt saját magának. Ezért „pénzt ajánlott Péternek és Jánosnak, és ezt mondta: Adjátok nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem kezemet, Szent Szellemet vegyen!” (Apostolok cselekedetei 8:18-19.).

Nincs utalás az Igében arra, hogy Simon őszintén tért-e meg, amikor először hitre jutott, de az nyilvánvalónak tűnik Lukács beszámolójából, hogy nem szabadult meg minden gonosz szellemtől, ami megtérése előtt benne volt.

Tipikus esete volt annak a sok száz embernek, akikkel foglalkoznunk kellett, akik okkult gyakorlatokba keveredtek bele, mielőtt keresztényekké lettek. A démonok ott maradtak, és az évek alatt betegségek, lázadás és a Szent Szellem munkájával szembeni ellenállás szomorú démoni aratását produkálták. Mennyire fontos, hogy amikor az emberek keresztények lesznek, akkor megszabaduljanak azoktól a démonoktól is, amelyek uralták őket akkor, amikor először Krisztushoz jöttek. Ha nem szabadulnak meg, akkor nagy valószínűséggel saját maguk (és mások!) számára állandó nagy problémákat jelentenek későbbi életükben.

Simon számára volt egy azonnali következmény. Egyértelmű, hogy nem tért meg az egész okkult múltjából, de látott itt egy másik erőt, amely által bizonyára még nagyobb hírnevet, és valószínűleg több pénzt is szerezhett volna magának. Péter válasza szemléletes volt: „A te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. Nincsen néked részed sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istent, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja. Mert látom, hogy te keserűséges méregben, és álnokságnak kötelékében leledzel” (Apostolok cselekedetei 8:20-23.).

Péter szavai jelzik, hogy ő felismerte, hogy démoni erő működik Simon életében, különösképpen az irigység szelleme, de bölcsen nem szolgált szabadítással, hanem megmondta Simonnak, hogy térjen meg. A megtérés az egyik legfontosabb alapkő a gyógyulás és szabadulás számára. Péter valószínűleg nem látta értelmét annak, hogy szabadító szolgálatot végezzen, hacsak Simon igazán meg nem tér, és azt hiszem, hogy az ő esetében időre volt szükség, hogy bizonyítsa megtérését.

Ezt a leckét a szolgálatainkban nagyon kemény átéléseken keresztül tanultuk meg, amikor megpróbáltunk démonokat kiűzni olyan emberekből, akik nem tértek meg teljes szívükből abból a bűnből, amely jogot adott a démonoknak a belépésre. Most már tudom, hogy ha a démonok egy ismert bűnön keresztül jutottak be, akkor a szabadítást nem szabad megkísérelni, csak akkor, ha az az ember őszintén megtér és elfordul a bűntől.

Voltak olyanok, akiknél a szolgálat hatástalan maradt, mert megtérésük nem volt őszinte. Ők, és gyakran azok is, akik szolgálnak, arra a téves következtetésre jutnak, hogy nem is volt ott démon, és még bonyolították is a problémát azáltal, hogy abszolút jogot adtak a démonnak, hogy uralja azt a személyt, anélkül hogy félnie kellene a felfedeztetéstől és az ezt követő kiűzetéstől, mert bebizonyították róluk, hogy „nincsenek is ott”!

Az érem másik oldalán sajnos vannak szabadító szolgálatot végző emberek, akik annyira eltúlozzák szolgálatukban a megtérés fontosságát, hogy szolgálatuk kiegyensúlyozatlanná válik. Azt mondják pl., hogy ha egy démon nem jön ki könnyen, akkor az mindig azért van, mert az a személy valamiből nem tért meg. Egészen biztos, hogy ez nem mindig így van. Nagyon sok más oka is lehet annak, ha egy démon nem jön ki könnyen, és bár a megtérés hiánya eléggé általános, a szolgálatot végző személyeknek fel kell ismerniük,

hogy egy ilyen túlzóan általánosító kifejezés, ha nem igaz, akkor rettenetes kárhoztatásba sodorhatja az embert.

Nem hallunk többet arról, hogy mi történt Simonnal, de az ő története fontos és üdvös figyelmeztetés az ember számára, hogy ne akarjuk a Szent Szellem erejét helytelen indítékokból. Nekem személyesen harcot jelent az az ellentétes mód, ahogyan Isten Anániással és Szafirával, valamint Simonnal bánt. Úgy tűnik, mintha bűnük ugyanolyan nagy lett volna, tehát miért ez a sommás ítélet az egyik számára, amíg a másik lehetőséget kapott a megtérésre?

Nincs egyértelmű válasz, de hiszem, hogy tisztább és erőteljesebb lenne egyházunk, ha nem a problémák részleteivel foglalkoznánk, hanem azzal, hogy a gyülekezet legyen szabad mind attól a megtévesztéstől, amely legyőzte Anániást és Szafirát, mind pedig az olyan helytelen mozgatórugóktól, mint Simon irigysége és kapzsisága. Ez a kettő talán azért került reflektorfénybe, hogy különös figyelmet kapjon, figyelmeztetésként az eljövendő nemzedékek számára, beleértve ebbe a jelenlegit is!

A varázsló Elimás

(Apostolok cselekedetei 13:4-12.)

Fülöp samáriai tettei után, amelyeket drámai kirándulása követett Gázába, ahol közrejátszott az etióp eunuch megtérésében, Lukács naplójában továbbmegy a damaszkuszi útnak egy még drámaibb eseményére.

Saul folytatta fenyegetéseit és gyilkosságait az Úr követői ellen (Apostolok cselekedetei 9:1.), de amikor Damaszkuszba tartott, hogy üldözze az ottani keresztényeket, az Úr személyesen találkozott vele, ő leesett a földre, megvakult, majd kézen fogva bevezették őt Damaszkuszba, ahol egy másik Ananiás szolgált felé, és Saul meggyógyult (és megszabadult?), betöltekezett Szent Szellemmel, majd bemerítkezett. Ez volt a legdrámaibb megfordulás, ami valaha is történt az egyház történelmében.

Mire az Apostolok cselekedetei 13. részéhez érkezünk, magát Sault üldözték az Evangélium hirdetéséért, és egy időre el kellett menekülnie Tárzusba, hogy életben maradjon (Apostolok cselekedetei 9:30.).

Most Antióchiában találjuk, nyilvánvalóan teljes egységben az ottani hívőkkel, amikor a Szent Szellem elválasztotta őt Barnabással együtt missziós szolgálatra, és elvitorláztak Ciprusra. A ciprusi kormányzó, Sergius Paulus, hallani akarta Isten Igéjét, Pál és Barnabás prédikációja által. De Sergius Paulusnak volt egy barátja, Barjézus, egy zsidó, aki prófétának mondta magát, de aki valójában a helyi varázsló volt, és aki felvette a görög Elimás nevet. Az Elimást uraló démonok azonnal munkába léptek, és ellenálltak az Evangélium hirdetésének. Elimás megpróbálta elfordítani Sergius Paulust a hittől.

Akik benne vannak, vagy valaha benne voltak az okkultizmusban, azokban olyan démonok vannak, amelyek nem tudják elviselni Jézus igazságát. Őket nem érdekli a vallás, sem pedig olyan keresztény tevékenység, amely nem kerül összeütközésbe Sátán munkájával, és nem fenyegeti az ő királyságát. De a Szent Szellem által felkent szolgálatok során elkerülhetetlenül lelepleződnek. Voltak nagyon sokan azok között, akik Ellet Grange-be eljöttek, akik nem is sejtették, hogy problémáiknak démoni eredete lehet, és problémáik dacára sem engedték hogy imádkozzanak értük, megfegyveljék őket, vagy gyógyító szolgálattal közelítsék meg őket. Mikor azonban szembesültek az igazsággal, és korábbi

nézeteiket egészséges módon kétségbe vonták, a démonok kénytelenek voltak a nyilvánosságra jönni, és a szabadulás és gyógyulás előtt megnyílt az út.

A közelmúltban egy televízióműsor Ellet Grange szabadító szolgálatára terelte a figyelmet. Az ezt követő levelezésben nagyon kevés ellenkezés volt a szabadulás gondolatával szemben, de néhány ember szemrehányást tett nekem azért, mert azt hirdetjük, hogy Jézus az út, az igazság, és az élet, és hogy senki nem mehet az Atyához, egyedül őáltala! Az ilyen igazság (a kereszténység ellenzői kizárólagosságnak nevezik) fenyegetést jelent a démonok számára, mert egyedül Jézus nevében lehet őket kiűzni az emberek életében lévő erősségeikből.

A Saul által prédikált igazság komoly fenyegetést jelentett Elimás számára, különösen akkor, ha Sergius Paulus, a kormányzó, megtér. Erőszakos akcióra volt szükség! De Elimás figyelmen kívül hagyta azt a megkülönböztető ajándékot, amellyel Saul most már rendelkezett. Mert Saul „megtelvén Szent Szellemmel, szeméit reá vetve monda: Ó, minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfi, minden igazságnak ellensége, nem szűnöl-e meg az Úrnak igaz útait elfordítani? Most azért ímé az Úrnak keze van ellened, és vak leszel, és nem látod a napot egy ideig” (Apostolok cselekedetei 13:9-11.).

A szabadító szolgálat során gyakran egyenesen belenézek az ember szemébe, mint ahogyan Saul tette Elimással. Úgy tűnik, hogy a szemeken keresztül nagyon pozitív módon közvetlen kapcsolatba lehet kerülni a démonnal. Saul nem próbálkozott azzal, hogy megszabadítsa Elimást, hanem hatalmat gyakorolt a démon fölött, és ideiglenes vakság sújtotta Elimást bűne miatt. „És azonnal homály és sötétség szálla reá, és kerengve keres vala vezetőket” (Apostolok cselekedetei 13:12.). A Saul által gyakorolt ítélet azonos volt saját ideiglenes vakságának tapasztalatával a damaszkuszi úton.

Az a tény, hogy Saul nem próbálta megszabadítani Elimást, további fontos bizonyíték a korai egyház történetéből arra nézve, hogy a szabadító szolgálat csak azok számára érvényes, akik Jézushoz fordultak. Hogyha a Szent Szellem nem „tölti be a házat”, akkor nincs mód arra, hogy az ember védve legyen a további, és valószínűleg még súlyosabb démonizálódástól.

Nem tudjuk, hogy Elimás vajon megtért-e ennek következtében, de azt elmondja nekünk az ige, hogy a kormányzó „elálmélkodott az Úrnak tudományán”. Nagyon gyakran, amikor az ellenség ilyen módon támad, az Úr képes arra, hogy azt, amivel az ellenség ártani akart, az Evangélium javára fordítsa. Pál mélységes tapasztalatok alapján mondhatta: „Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van” (Róma 8:28.)!

Az Úr azonban megköveteli tőlünk, hogy kitartóan bizzunk benne, a körülmények próbatételei közepette is, és ne hagyjuk magunkat eltéríteni attól, amit a Szent Szellem helyezett a szívünkre. Ha úgy döntünk, hogy hagyjuk magunkat eltéríteni, és letérünk arról az ösvényről, amelyet az Úr szánt nekünk, akkor elveszítünk sok csodálatos áldást, amikor Isten feje tetejére állítja a körülményeket. Az engedelmisségben való kitartás az ellenállások közepette a legcsodálatosabb gyümölcsöket termi, amint ezt Saul életének következő eseménye bizonyítja, amit át fogunk tekinteni. Mellesleg Cipruson történt, hogy Saul elhagyta eredeti nevét, attól kezdve Pálként ismerték.

Kígyók Filippiben!

(Apostolok cselekedetei 16:16-24.)

A keresztények általában azt feltételezik, hogy a Szent Szellemnek való engedelmesség nagy áldások időszakához vezet. Igazuk van, de amikor kedvesen, de alaptalanul azt képzelik, hogy a nagy áldás, amit várnak, nem fogja megzavarni közvetlen körülményeik békéjét és nyugalomát, vagy hogy ez nem vezeti őket problémákba, akkor olyan dolgot keresnek, ami nem az ige realitására épül, sem pedig a szellemi hadviselésnek azon fogalmaira, amelyeket az ige tartalmaz.

Mózes engedelmissége 40 év gyötrelembe vitte egy lázadó nép élén, amelyik nem akart oda menni, ahova Isten vezette. Jézus számára az engedelmisség a szolgálatának kezdetén megtapasztalt izgalmas eseményektől a kereszt haláltusájához vezetett. A II. Korinthus 11:23-29-ben Pál felsorol néhányat abból a sok nehézségből, amelyet el kellett viselnie szolgálatában, beleértve ebbe a sokszori bebörtönzést. Ezek közül egy akkor történt, mikor először kereste fel Filippi városát.

Filippibe tett utazása mégis azzal kezdődött, hogy megvárta az Úr vezetését: hol kell legközelebb prédikálnia az Evangéliumot. A Szent Szellem nem engedte őt különböző helyekre, de amikor látomást kapott egy macedón férfiről, aki segítségért kiáltott, akkor azonnal tudta, hogy ez Istentől van, és Pál Silással azonnal elment Neapolisba, majd elment az ország belső részébe, „Filippibe, amely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa” (Apostolok cselekedetei 16:6-12.).

Ott ráakadtak egy csoport zsidóra, folyóparti imádkozóhelyükön, és közülük valaki, Lídia, aki báborkereskedő volt, megtért. Mind ő, mind háza népe bementek, és ilyen módon ez a gyülekezet-embrió Filippiben gyökeret vert. Úgy tűnik, Pál módszere az volt, hogy ha valahol megalakult egy hívő csoport, velük maradt addig, amíg ez szükségesnek látszott, hogy hitük és az Úrral való járásuk megfelelő alapot kapjon. Tehát Pál és Silás Lídiánál maradt, és folytatták azt a szolgálatot, amelyet Isten elindított, azon engedelmisségük következményeként, hogy maguk mögött hagyva Ázsiát, első alkalommal hozzák el az Evangéliumot Európába.

A körzet uralkodó szellemei tudatában voltak annak, ami történt! Tartományukba betört valaki, aki valós fenyegetést jelentett a helyi emberek életében felépített erődítményeik számára. Az Apostolok cselekedeteiben harmadik alkalommal látjuk, amint egy helyi varázslót használ fel a Sátán. Először Simont Samáriában, aztán Elimást Cipruson, és most, Filippiben, egy rabszolgányt, aki pénzt keresett tulajdonosai számára azáltal, hogy egy benne lévő gonosz szellem felhasználásával megjósolta a jövőt.

Az ilyen embereket Sátán könnyen fel tudja használni. Már megnyerte a szellemi csatát az életük fölötti uralomért. Ezért nem szabad meglepődnünk, ha azt tapasztaljuk, hogy azok akadályozzák következetesen a Szent Szellem munkáját, még a helyi gyülekezeteken belül is, akiknek okkult hátterük van, vagy akiknek szülei belekeveredtek az okkultizmusba. Sátán mindig azokat használja Isten munkájának akadályozására, akikben már ilyen démoni erők vannak.

A kislányban lévő démon felismerte a Szent Szellemet Pálban, és ezt kiabálta a népnek: „Ezek az emberek a Magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik” (Apostolok cselekedetei 16:17.). Ugyanaz történt Pállal, mint Jézussal. A démonok kimondták az igazságot, hogy kicsoda Jézus, itt pedig kijelentették az igazságot arról, hogy Pál kinek szolgál. Ezt azonban nem olyan módon tették, ami az Evangélium munkáját támogatja. Pál számára nem jelentett segítséget az, hogy van valakije, aki közismerten okkult tevékenységet folytató személy, és mindazon napig gyakorolja is ezen praktikát, és ő az, aki ajánlhatja szolgálatát! Nagyon jól meglehetünk ilyen ajánlgatások nélkül. Ezt a lányt Filippiben mindenki jól ismerte, tudták, hogy kicsoda, és mit csinál. Pál

szolgálatának dicsérete az ő részéről automatikusan azt a bélyeget ütötte volna Pálra, hogy ő is okkult tevékenységet folytat!

Pál hosszú ideig szolgált Filippiben, építgette a hívők csoportját és képezte őket. De ez a nő minden nap megjelent körülötte, kiabálva és megszakítva a szolgálatot. Nagyon fontos tudni, hogy Pál teljes bizonyossággal felismerte szitkozódásainak démoni eredetét, már az első alkalommal, amikor találkozott vele, de úgy döntött, hogy nem tesz semmit az ellen, hogy állandóan félbeszakítja szolgálatát. Bőven adott időt a számára, hogy a prédikációra helyesen reagáljon, és maga is keresse Jézust

Azt hiszem, tudta, milyen súlyos veszély fenyegeti ezt a lányt, ha megszabadul, mielőtt Jézus úrrá lesz az életében. Pálnak tudnia kellett, mit mondott Jézus arról a lehetőségről, hogy hét, az elsónél gonoszabb szellem jöhet vissza. Nem akart hibát elkövetni. Tehát várt, kétségtelenül abban reménykedve, hogy a lány helyesen dönt a prédikációjára, és bizonyára várt a Szent Szellem vezetésére.

Csak sok nap múlva (Apostolok cselekedetei. 16:18.) döntött úgy Pál, hogy ami sok, az sok. Világos volt, hogy a lány szabadulás nélkül nem dönt az Evangélium mellett, és annyira zavarta szolgálatát, hogy nem engedhette meg ennek folytatását, mert a lány akciói megakadályozták másokat abban, hogy belépjenek Isten országába. Tehát döntő és hatásos módon cselekedett. Szembeszállt a démonnal, kiűzte, és a lány abban a pillanatban megszabadult. Nincs tudomásunk az igéből arról, hogy ezt követően válaszolt-e az evangéliumra vagy sem, mert attól a pillanattól kezdve nagyon gyorsan zajlottak az események Filippiben!

Először is, a tulajdonosok felismerték, hogy Pál megfosztotta őket attól a lehetőségtől, hogy a lány okkult erői által pénzt keressenek. Másodszor, rövid úton elkapták Pált és Silást, a hatóságok elé vitték, és azzal vádolták őket, hogy a helyi szokások ellen tanítanak. A helyi „igazságszolgáltatás” rögtön és szigorúan intézkedett. Pált és Silást nagyon megverték, majd börtönbe vetették. A börtönőr a legbelső cellába zárta őket, lábukat kalodába szorította. De Isten, aki ismeri az ilyen történetek végét azok kezdetétől fogva, szikrányit sem ijedt meg attól, hogy mi történt ezzel a két férfival, és úgy tűnik, ők sem rémültek meg, mert éjfélkor még mindig dicsérő énekeket énekeltek Istennek!

A következmény lehengerlő volt! Egy nagy földrengés, a börtönőr és egész családjának megtérése, az evangélium bemutatása egy római katonatiszt és családja részére, aki ezt követően a római hadseregben töltött élethossznyi szolgálatában el tudta vinni az evangéliumot az egész birodalomba! A Sátán támadó taktikai és kísérletei arra nézve, hogy szétrombolja Isten népének szolgálatait, újból célt tévesztettek, és ennek következtében Isten dicsősége még nagyobb lett. A következő napon kiszabadultak a börtönből, és visszatértek Lídia házához, mielőtt folytatták volna útjukat a következő városba!

A legfontosabb lecke, amit ebből a démoni erővel való találkozásból megtanulhatunk, az, hogy nem bölcs dolog szabadító szolgálatot végezni olyanoknál, akik még nem tértek meg Krisztushoz, hacsak nincs rajtad az Úrnak nagyon különleges kenete ennek véghezvitelére, mint ahogyan Pálnak is el kellett járnia azon a bizonyos napon. Az Úrnak nagyobb tervei voltak azoknál, amelyeknek Pál és Silás a tudatában volt, de az ő engedelmisségük következtében nyilvánult meg Isten ereje a börtönben.

Nem szabad azonban azt feltételeznünk, hogy azért, mert ez alkalommal az Úr olyan rendkívüli módon használta fel Pálnak és Silásnak a börtönbeli tartózkodását, ő mindig hasonló módon áldja meg szolgálatunkat, ha elhagyjuk a normális szolgálati gyakorlatot, anélkül hogy különleges kenetünk lenne erre.

Lehetnek alkalmak, amikor Isten azt mondja, hogy „lépjünk túl a szabályokon”, de az ilyen alkalmak kivételt jelentenek. Például ez az egyetlen eset az egész Újszövetségben, amikor szabadító szolgálat történt olyan valakinél, aki maga nem jött Jézushoz segítségért, vagy pedig Isten igéjét hallva arra engedelmesen reagált volna.

Nem szabad hitbéli lépéseket tenni azzal a feltételezéssel, hogy Isten mindig elfedezi hibáinkat, még akkor is, amikor tudatosan követjük el azokat! Ő akkor fedezi el hibáinkat, ha azok igaz hitben elkövetett, becsületes hibák. Csak az a dolog bűn, ami „nem hitből van” (Róma 14:23.). De amikor tudjuk, hogy valami nem helyes, és mégis megtesszük, ez bizonyosan nem hitből van, tehát bűn. Feltételezéseken alapuló cselekvések nem hozzák le Isten áldását, függetlenül attól, hogy milyen jó ötletnek tűnik az általunk javasolt cselekedet!

Az erről az egész szakaszcson fennálló másik nézet szerint Pál és Silás hibát követett el, és ebből a tapasztalatból megtanulták, hogy nem szabad szabadító szolgálatot végezni olyan embereknél, akik nem hajlandók Jézust úrnak vallani. És hogy az a büntetés, amit Pál és Silás kapott, és mindaz, ami ennek következtében történt, nem az Isten által eredetileg számukra tervezett események voltak Filippiben. Mivel azonban ők hit által cselekedtek, Isten mégis megáldotta őket, és végül hatalmas csoda által még a hibájukat is felhasználta az ő dicsőségére. Az biztos, hogy sem Pál, sem más, soha se szolgált még egyszer ilyen módon!

Egy másik lecke, amit ebben a történetben megtalálhatunk, az az, hogy a legtöbb bibliafordítás úgy utal erre a lángra, a Csel. 16:16.-ban, mint akiben a jövőmondás szelleme volt. Az a görög szó, ami itt valójában szerepel, szó szerint azt jelenti: „egy óriáskígyó szelleme”, és ez a szó jól írja le a jövőmondás szellemét. De teljes mértékben megegyezik Jézus tanításával is, amelyet a Lukács 10:19.-ben olvashatunk, amikor Jézus azt mondja a tanítványoknak, hogy adott nekik hatalmat, „kígyók és skorpiók fölött, és az ellenség minden erején”.

Egyértelmű, Jézus elvárta az emberektől, hogy fellépjenek olyan démonok ellen, amelyek kígyóként nyilvánulnak meg. Sokszor látunk embereket kígyóként csúszni a padlón, kígyószerű mozgással, démoni megnyilvánulásként, amikor azok kijönnek belőlük. Az ilyen démonok gyakran okkult gyakorlatokhoz kapcsolódnak. Pál szolgálata az Apostolok Cselekedetei 16. részben közvetlen megerősítése annak, amit Jézus tanított.

Efészusban, és Skéva fiai

(Apostolok cselekedetei 19.)

Pál szolgálata utazó életet jelentett, és ő nagyon sok helyen megállt különböző időtartamokra útjai során, hogy hirdesse az evangéliumot, és tanítványokat képezzen. Megállásainak időtartama rendkívüli módon változó volt, néhány naptól az Efészusban eltöltött három évig (Csel. 20:31.), ahol búcsúbeszédében azt mondja az ottani gyülekezet véneinek, hogy „én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit”.

Efészus kétségkívül egész Kisázsia legfontosabb városa volt. Virágzó kereskedelmi és vallási központ, népessége meghaladta a 300.000 főt. De ez volt az akkori világban az okkult praktikák egyik legnagyobb központja is, mivel itt volt Diana temploma, amelyben ott állt Diana képmása, ami valószínűleg egy meteoritból készült, és amely állítólag a „mennyből szállt alá”.

A Diana név a görög Artemisz istennő római megfelelője, mindkét név ugyanazt a démoni istenséget írja le. A görög és római mitológiában ez az istennő a holddal és a vadászattal volt kapcsolatban. Az igének Artemiszre vagy Dianára mint világszerte imádott istennőre való utalása valószínűleg pontos, mivel képmásai sok kultúrában felbukkannak, széles körben elterjedtek az efézusi társadalomból kiindulva. Volt néhány alkalom, amikor szolgálat alatt szembetaláltuk magunkat „Diana szellemeivel”, amelyeknek karaktere és eredete megegyezik természetének és erejének mitológiai leírásával.

Tehát, amikor Pál úgy döntött, hogy három évet eltölt ebben a városban, akkor tudatosan elkezdte Jézus igazságát szolgálni egy olyan nagy lélekszámú központban, ami pontosan Sátán földi okkult királyságának szívében épült fel! Ezért nem meglepő, hogy Efézusban is erős ellenállásba ütközött a szolgálata.

Először a zsinagógában tanított, néhányan megtértek, de olyan ellenállást tapasztalt ott azok részéről, akik nem hittek, hogy a mindennapi tanítást át kellett helyezni Tirannus iskolájába, ahol Pál két éven keresztül tanított és szolgált (Apostolok Cselekedetei 19:8-10.).

Bár Pál a legműveltebb apostol volt, szolgálata nem csupán tudományos jellegű volt. Nagyon erősen Jézus szolgálatának mintáját követte, amelyben az emberek fogadása, a tanítás, és gyógyítás volt munkájának alapköve. Ennek következtében „nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által. Annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávoznak azoktól a betegségek és a gonosz lelkek kimenének belőlük.” (Apostolok cselekedetei 19:11-12.)

Világos, hogy Pál munkájának szerves részeként gyógyította és szabadította az embereket. Szolgálatának ez az aspektusa kiterjedt azokra is, akik nem lehettek jelen az összejöveteleken, azokon a zsebkendőkön keresztül, amelyeket Páltól elvittek a betegekhez. Pál az Úr Jézus nevében végzett szabadító szolgálatot, és azt látva, hogy a gonosz szellemek távoznak, amikor ő megparancsolta nekik, egyesek azt gondolták, hogy szavait szabályként alkalmazhatják, hogy hasonló munkát végezzenek (Apostolok cselekedetei 19:13.).

Megtanultuk azonban, hogy soha nem szabad úgy tanítani a keresztény gyógyítást és szabadítást, mint egy műszaki eljárást, amelyet bárki ugyanúgy követhet, és amelyek ugyanolyan eredményre vezetnek mindenképp! Mert a Szent Szellem erejében végzett szolgálat Istentől függ, aki az egyént felkent csatornaként használja, hogy valakinek az életét közvetlenül elérje, a Szent Szellem ajándékaival. Az az ember, aki nincs betöltve a Szent Szellemmel, olyan csatorna, amelyen nincs a szolgálatra való felkenetés, és az emberek nagyon gyorsan rájönnek arra - néha nagyon nagy árat fizetve ezért -, hogy Jézust nem lehet manipulálni, annak elvégzésére, amit meg akarnak vele csináltatni!

Skéva zsidó főpap volt, akinek hét fia zsidó ördögűző volt, akik azon a vidéken utazgattak, és próbáltak kiűzni emberekből gonosz szellemeket. (Apostolok cselekedetei 19:13-14.). Ezeknek az ördögűzőknek a hatékonysága nagyon korlátozott volt. Amikor látták, hogyan végzi Pál a szolgálatát, nagyon nagy hatással volt rájuk az az erő és hatalom, amelyet nála láttak. Látva, hogy az emberek meggyógyulnak és megszabadulnak Jézus nevében, gondosan megfigyelték, amit Pál mondott és tett. Majd egy „varázsigevel” távoztak, azt gondolva, hogy most már pontosan megtanulták, amit tenniük kell!

Megpróbálták megszabadítani egy férfit, és megszólították a gonosz szellemet „Jézus nevében akit Pál prédikál” (Apostolok cselekedetei 19:13.). Ahelyett azonban, hogy azt tapasztalták volna, hogy ez a varázsige működik, a démonok azonnal kérdőre vonták őket: „A Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kicsodák vagytok?!” (15. vers).

A démonok szellemi lények, és bele tudnak látni a természetfelettibe. Felismerik, hogy a Szent Szellem ott van-e valakiben, vagy sem, és tudják, hogy ha felismerik a Szent Szellem jelenlétét abban, aki a szabadító szolgálatot végzi, akkor ők magába Jézusba botlottak bele, és térdet kell hajtaniuk bárkinek, aki kipurancsolja őket.

De az ebben az emberben lévő démonok semmit nem láttak a Szent Szellemből vagy Jézusból Skéva fiaiban, és ennek megfelelő módon válaszoltak, olyan erőszakosságra készítetve a megszállott férfit, hogy az erőt vett Skéva mind a hét fián, letépte róluk a ruhát, és azoknak el kellett menekülniük anyaszült meztelenül, megsebesülve! Nem hiszem, hogy még egyszer valaha is próbálkoztak volna megszabadítani valakit Jézus nevében. Fel kellett fedezniük, hogy Jézus hatalmának elnyeréséhez az a kemény út vezet, hogy az embernek Jézus szolgálatában is kell állnia, és az ő országa részesének kell lennie

Ezen epizód végső következménye dicsőséget szerzett az Úrnak, mert Efézus népe felismerte, hogy az az erő és hatalom, amellyel Pál szolgált, magától Jézustól származik. Felismerték, hogy a démonok valóságosak és veszélyesek. A szövegből valószínűsíthető, hogy a szóban forgó férfi belekeveredett Diana imádatába, és az emberek megértették, hogy a férfi okkult tevékenysége miatt volt ilyen erőszakos. Ugyanis valamennyien annyira elteltek félelemmel, hogy a hívők, akik egész életük folyamán benne voltak a Diana-imádatban (vagy más okkult tevékenységben), rohanva mentek haza, hogy korábbi életük minden elképzelhető bizonyítékát összegyűjtsék.

Egy kis hegyi okkult irodalom halmozódott fel és égett el nyilvánosan (Apostolok cselekedetei 19:19.). A könyvek összértéke 50.000 ezüstpénz volt! Ez aztán megtérés! Az nem megtérés, hogy megtagadjuk az okkult tevékenységet, de ragaszkodunk a tevékenységhez kapcsolódó tárgyakhoz vagy irodalomhoz. Ez a bűn egyenértékű Ákán bűnével, amikor az ragaszkodott az arany és ezüst zsákmányhoz, amelyről Isten azt parancsolta, hogy meg kell semmisíteni (Józsúé 7.).

Izrael számára ez a bűn azt eredményezte, hogy kudarcot vallottak Ai elfoglalásában (a Jerikónál aratott ragyogó siker után), a személyes következmény Ákán és családja részére pedig a halál volt. Az okkult tevékenységből való megtérés nemcsak azt jelenti, hogy elfordulunk attól a jövőre nézve, hanem azt is, hogy elpusztítjuk a múltból származó tárgyakat, az olyan tárgyakat, amelyek átkozottak, és amelyek továbbra is átkot hoznak a családi vonalra, ha megtartjuk azokat. Néhány ilyen ékszer családi ereklyévé válik, és a nyak körül viselve további nemzedékeket helyez átok alá.

Ennek a szakasznak a mondanivalója, például volt szabadkőművesek számára nyilvánvaló. A megtérésnek tartalmaznia kell mind az összes eskünek és szabadkőműves gyakorlatnak a megtagadását, mind pedig az összes olyan tárgynak az elpusztítását, amelyek a szabadkőműves szertartásnak lényegi részét képezik. Lesznek, akik ezt nagyon keménynek találják, de amíg ezt nem teszik meg, soha nem lesznek szabadok a szabadkőművesség átkától, amely rajtuk vagy családi vonalukon van. Számos alkalommal láttuk, hogy olyan szabadkőműves tárgyakat őrizgettek emberek, mint az apa vagy egy kedvenc nagybácsi „emlékét”, de ezek mindig pusztító átkot hoztak magukkal, különösen újjászületett keresztények családjára, akik megtagadják a szabadkőművességet mint ellenséget.

Efézus, az okkult imádatnak ez a világméretben is jelentős székhelye, soha nem látott ehhez hasonló örömtüzet. Ez erőteljes bizonságtétel volt a város népe felé. Egy alkalommal, miután szolgáltam a 6. fejezetben már említett fiatalember felé, aki súlyosan démonizált lett heavy metal zene hallgatása által, magam is végignéztem egyszer ezt a jelenetet. Kihozta lemezeit, kazettáit, és kalapáccsal összeúzta valamennyit. A heavy

metal kazetták, amelyek az erőszak és szexuális perverziók üzeneteit hordozták (néhány esetben még sátáni visszahúzó erőket is), súlyos démonizáltságra nyitottak kaput benne.

Szabadulása után ilyen eleven módon bizonyította be megtérését, megsemmisítve minden ilyen kazettát és hanglemezt. Ha megtartja ezeket, akkor sebezhető maradt volna további befolyásuk számára. E szolgálat gyümölcsét bizonyította életstílusának teljes megváltozása szabadulása után. Megszabadulva azonnal bemerítkezett, és most egy bibliaiskolában tanul, mert evangélistának készül!

Ugyanilyen módon kell cselekedniük azoknak is, akik fennakadtak a pornográfia horgán. Senki nem lesz szabad azoktól a démonoktól, amelyek arra kényszerítik az embereket, hogy képeket és filmeket nézzenek, képzeletben átélve papír és műanyag szexet, hacsak nem térnek meg olyan módon, hogy megsemmisítenek minden, a birtokukban levő pornográf anyagot. Ezután pedig határozott erőfeszítéseket kell tenniük, hogy elkerüljenek minden olyan helyzetet, amely sebezhetővé teszi őket a jövőre nézve. Jakabnak az a tanácsa, hogy „álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek!”, még ma is hasznos, és sok szabadulás történik gyakorlatias megtérés által.

A városban olyan sok ember válaszolt Pál tanítására azzal, hogy elpusztította okkult tárgyait, és hogy nem vásároltak újabbakat, hogy ez jelentősen befolyásolta az okkult tárgyak kereskedőinek anyagi helyzetét, és a Demeter által alkalmazott ezüstművesek abba a veszélybe kerültek, hogy nem lesz rájuk szükség! Dianának a város fölött uralkodó szelleme akcióba lépett, és hamarosan nagy zajongás támadt Demeter érdekében, Pál és munkatársai ellen. Amikor az emberek zsebét kedvezőtlenül érinti az Evangélium hirdetése, biztos lehetsz abban, hogy ennek egyik következménye egy ellenséges akció lesz!

Érdemes itt idézni Demeternek efézusi társaihoz mondott egész beszédét: „*Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jólétünk. Látjátok pedig, és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét eláztatván, elfordította, mivel hogy azt mondja, hogy nem istenek azok, amelyek kézzel csináltatnak. Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonyok, Dianának temploma is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztel!*” (Apostolok cselekedetei 19:25-27.).

Nem sok fantázia kell ahhoz, hogy megsejtsük, ki volt Demeter beszédének írója! Diana uralkodó szelleme volt az egész mögött, és amint az emberek ennek hatása alá kerültek, akkor a most már óriási tömeg dühbe gurult, és elkezdett kiabálni: „Nagy az efézusi Diana!” Pál két munkatársát megragadta az ellenséges tömeg, és a színházba rohantak velük, a nagy előadóterembe, amely arról volt ismert, hogy 50.000 embert is be tudott fogadni.

A város jegyzőjének, Alexandernek, aki történetesen zsidó volt, két órájába telt, míg áttört a folyamatos „Nagy az efézusi Diana!” éneken, és némi értelmet adott az egész gyűlésnek. Ez azt is tartalmazta, hogy vétkesek lesznek, ha az esemény lázadásá fajul; ezzel a gyűlésnek vége lett, és a veszély elmúlt. Ez bizony rendkívül félelmetes átélést jelenthetett Pál és munkatársai számára. Szemtől szemben álltak a város rendkívüli módon felpaprikázott uralkodó szellemével, amely gyűlöletet kavart ellenük, felhasználva a kereskedelmi haszon elvesztését, mint mozgatórugót, a zavargás elindítására.

Ez az egész epizód hatalmas bizonyíték számunkra - nem mintha napjainkban szükségünk lenne bizonyítékra -, hogy az okkultizmus erőteljes és veszélyes, és hogy nem lehet kompromisszum Isten népe számára Sátán dolgai és a Jézus Krisztusnak való teljes szívű odaszántság között. Szeretnék készíteni mindenkit arra, aki elolvassa ezt könyvet, hogy

kérje az Urat, mutasson meg neki mindent az otthonában, ami okkult eredetű, amit teljesen meg kell semmisítenie. Az áldozat nagynak tűnhet, különösen ereklyék és antikvitások esetén, amelyek értékesek lehetnek, de az engedetlenség ára kiszámíthatatlan.

Sok ember felé szolgáltunk, akiknél ez volt a gyógyulás, a szabadulás és az egész családi vonal felszabadulásának kulcsa. Átok alatt lévő tárgyak magukkal hozzák annak rejtett lehetőségét, hogy démoni erők szabadulnak rá az otthonra és a családra. Ha elrejtve tartunk ilyen tárgyakat, olyan helyeken, mint például a padlásszoba, az nem csökkenti ártalmosságuk veszélyét.

Ide tartoznak a szabadkőműves tárgyak, speciális gyűrűk, ékszerek, a varázslásból származó misszionárius ajándékok, ünnepnapokra emlékeztető tárgyak, amelyek magukkal hordozhatják a hamis vallásosság átkát stb. Minden ilyen dologgal ugyanolyan szenttelenül kell eljárni. Azt hiszem, hogy a Krisztus Teste vezetőinek nagy a felelősségük arra, hogy tanítsák gyülekezetüket ilyen vonatkozásokban, hogy meg ne téveszthessék őket az ellenség fortélyai.

Összefoglalás

Hallottam, hogy egyes emberek azt mondták: bizonyos szolgálatok túl nagy hangsúlyt helyeznek az okkultizmussal való leszámolásra. Belenéznek az Evangéliumokba, és azt mondják, hogy nem találnak semmit Jézus szolgálatában, ami azt sugalmazná, hogy okkult dolgokba keveredtek bele azok, akiket Jézus meggyógyított, vagy megszabadított. Ez nagyon jó érv amellest, miért nem szabad teológiánkat az igének csak egy szakaszára alapozni!

Mert ha belenézünk az Apostolok cselekedeteibe, akkor azt láthatjuk, hogy egyik eset a másik után jön elő, amelyek kapcsolatban vannak az okkultizmussal és a démonizáltsággal, amely az okkultizmusban való részvételből eredt. Az evangéliumokból nagyon sok mindent megtudhatunk a démonok kiűzéséről, a Cselekedetek könyvéből pedig megtanulhatunk nagyon sok mindent az okkult belépési pontokról és arról az erőről, amely az okkultizmus mögött meghúzódik, hogy Isten munkáját akadályozza.

Nem engedhetjük meg magunknak azon fontos leckék figyelmen kívül hagyását, amelyeket a Cselekedetek könyve tartalmaz. Ha mégis így teszünk, akkor szolgálatunk hatékonysága minimális lesz, és vétkezünk abban, hogy nem tudjuk azt a segítséget nyújtani sok ezer embernek, amelyre olyan kétségbeejtő szükségük van, és amelyről Jézus gondoskodott azáltal, hogy képessé tette a gyülekezetet a foglyok megszabadítására.

10. fejezet

Jézus tanításai a szabadulás szempontjairól

Bár a gyógyulásról vagy szabadulásról szóló tanítások mennyisége az evangéliumokban viszonylag kevésnek tűnhet, ez azért több annál, mint az ember gondolná, és több tanítás szól a szabadulásról, mint a gyógyulásról. A személyes szolgálat számára azonban mindegyik utalásnak rendkívül mély mondanivalója és hatása van.

Ezek az igeszakaszok könnyen elkerülhetik a figyelmünket, és alábecsülhetjük ezeknek fontosságát, összehasonlítva Jézus más, népszerűbb témákról szóló nyílt tanításaival! Tapasztalatból tudom, ha kiválasztjuk és kiemeljük az igének azokat a szakaszait, amelyeket kedvelünk és értünk, más igeszakaszoknak a kizárásával, amelyekkel egy kissé meg kellene küzdenünk, akkor keresztény növekedésünk satnya és kiegyensúlyozatlan lesz, és szolgálatunk hatásossága ezt súlyosan meg fogja sínyni.

Például nagyon sok gyülekezet elutasítja Jézus egész szabadító szolgálatát és erről szóló tanítását, mint aminek már nincs jelentősége a mai napot és kort illetően, mert ők már „nem hisznek démonokban”. Magukévá teszik azt a felfogást, hogy Jézus csak azért beszélt démonokról, mert ő „korának embere volt”, és az orvosi dolgokra vonatkozó ismeretei és felfogása korlátozott volt! Nem használt volna ilyen terminológiát - vélekednek ők -, ha Jézus képzett pszichiáter lett volna, és ha az I. század Palesztinája helyett a XX. század utolsó éveiben végezte volna szolgálatát!

Evelyn Frost, akinek a korai egyházatyák gyógyító és szabadító szolgálatával kapcsolatos kutatásai rendkívül figyelemreméltóak, sajnálatos módon megerősítette ezt a teológiai megközelítést, amikor Keresztény Gyógyulás című könyvében ezekkel a szavakkal vezeti be a démonológiáról szóló szakaszt: „Az ördögűzés gyakorlata Krisztus szolgálatában a démonok létezésébe vetett korabeli hittel van összefüggésben. A tudomány fényszórói rávilágítottak ezekre a tudatlanság sötétségében feltűnt homályos alakokra, és a szellemek eltűntek.” Sajnos ha ilyen téves gondolatok jelennek meg nyomtatásban ilyen szaktekintélytől, akkor ezeknek jelentős befolyása van azokra az elmékre, amelyek el is akarják ezt hinni, vagy talán azokra az elmékre, amelyekre a hitetlenség már eleve démonikus hatást gyakorolt!

Az egyháznak egy másik része teljes mértékben elfogadja az ige igazságát, és elhiszi, hogy Jézus valóban démonoktól szabadított meg embereket, de mivel azt is hiszik, hogy hívő keresztények nem lehetnek démonizáltak, ők is elutasítják Jézus szabadító szolgálatát, mint ami szinte teljesen érdektelen a XX. századi egyház számára. Ennek is egy kicsavart és kiegyensúlyozatlan teológia lesz a következménye, amely a szabadító szolgálattal szembeni kritikát hozza magával, mert az emberi problémák okának gyökerével soha nem foglalkoznak. Ez magára hagyja a keresztényeket az eredménytelenséggel és kárhóztatással vívott küzdelmükben, mert nem tudnak felülkerekedni problémáikon. A démoni dimenziót elejtették.

A fenti teológiai nézőpontok együttesen felelősek a legtöbb olyan gyülekezet nézeteiért, amelyek nem vesznek részt a szabadító szolgálatban. Ők általában tudatlanok azzal kapcsolatban, ahogyan a megtévesztés uralja gondolkodásukat és viselkedésüket, és ezért

sebezhetőek a démonok támadásaival szemben. Sok mai gyülekezetben egyáltalán nem veszik figyelembe a háború egyik legfontosabb elvét: Ismerd az ellenségedet!

Az ellenség örvendezik, amikor azt feltételezik róla, hogy ő nem is létezik, vagy a vele kapcsolatos hozzáállás olyan naiv, hogy az emberek azt hiszik, hogy az nem gyakorolhat semmiféle hatást az életükre vagy a gyülekezetükre. Az ellenséggel és taktikaival kapcsolatos tudatlanság az oka sok vesztes csatának!

Ebben a fejezetben bátran szembenézünk néhány súlyos kérdéssel, amely Jézus tanításában felmerült, azokban a szakaszokban, amelyek közvetlenül vonatkoznak a szabadítás egész témájára.

A Belzebub-szindróma

(Máté 12:22-30; Márk 3:20-27. és Lukács 11:14-23.)

Úgy tűnik, hogy amikor csak Jézus gyakorolta hatalmát a sötétség erői fölött, mindig vita támadt. A dolgok nem változnak! Történjék bárhol egy eredményes szabadító szolgálat, ott ellenállás és vita lesz - gyakran a jó szándék köntösébe öltöztetve - aggódó keresztények részéről, akik nem kívánják látni, amint a szolgálat „kisiklik”. Ez a Sátán egyik alapvető gyakorlata Isten mindenfajta eredményes munkájának összetörésére, amelyik komoly fenyegetést jelent démoni erődítményei számára.

A viták időnként nagy erővel dühöngenek, és az érzelmek mélysége meglepő, sőt megdöbbentő. Óriási kérdéskört ölelnek fel, a szabadulás alapjául szolgáló teológiától egészen addig, hogy ki szabad-e üzni egy demont vagy sem a püspök engedélye nélkül (ez egy komoly kérdés, különösen anglikánok számára, akik püspökük fennhatósága alatt állnak. Bár a szabályok egyházmegyénként változnak, az Egyesült Királyság legtöbb egyházmegyéjében ajánlatos vagy a püspökkel, vagy kijelölt tanácsadóval konzultálni, mielőtt bármilyen szabadító szolgálatra sor kerülne).

A Sátánt nem érdekli, hogy a vita mi körül forog, mert mindaddig, amíg viták vannak, azok, akik szabadító szolgálatot végeznek, kénytelenek idejük és energiájuk egy részét (vagy talán az egészet) arra fordítani, hogy igazolják szolgálatukat, ahelyett hogy azt valóban végeznék. És ez önmagában is egy fontos győzelem a Sátán számára, mert a munka szünetel, és (kétségtelenül démoni hatás alatt álló) keresztények végezték el számára a munkát!

Jézusnak a farizeusokhoz intézett szavai hasznos figyelmeztetésül szolgálhatnak olyan vezetők számára, akik abban a pozícióban vannak, hogy taníthatják és alkalmazhatják a gyógyulással és szabadulással kapcsolatos igazságot, de makacsul megtagadják, hogy engedelmességen Isten szavának: *„Jaj néktek, törvénytudók, mert elvettétek a tudománynak kulcsát, ti magatok nem mentetek be, és akik be akartak menni, azokat megátoltátok”* (Lukács 11:52.).

Én Belzebub-szindrómának hívom a vitának ezen fellángolását azok ellen, akik odaszánják magukat az evangélizálásra, gyógyításra és szabadításra, mert amikor a Jézus-korabeli egyházi előljárók, a farizeusok, meghallották, hogy ő helyreállította egy vak és néma ember látását és beszédét szabadítás által, vitát kavartak ellene, hogy megpróbálják rossz hírbe hozni Jézus szolgálatát.

Az általuk támasztott vita témája az a hatalom volt, amely által Jézus a demont kiüzte. Arra a kérdésre, amelyet a tömeg feltett: *„Vajon nem ez-é Dávidnak ama fia?”* ők ezekkel a szavakkal válaszoltak: *„Ez nem úzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök*

fejedelmével” (Máté 12:24.). Tehát érvelésük alapja az a gondolat, hogy Jézus nem lehet a Messiás, mert ő az ördögtől származik.

Azok, akik ellenállnak a szabadító szolgálatnak a mai egyházban, nem azt sugalmazzák, hogy Jézus az ördögtől van, de hallottam az okkult erők használatának vádjait azok ellen, akik ma démonokat üznek ki. Azt hiszem, hogy a legtöbben azok közül, akik ellenállnak a szabadító szolgálatnak, azért teszik ezt, mert ők maguk nem akarnak részt venni ebben! Először is: lehet, hogy még soha nem láttak ilyen szolgálatot, és ezért nem is becsülik meg azt az erőt, amelyet Jézus ad mai tanítványainak. Másodszor: lehet, hogy tartanak azoktól a dolgoktól, amelyek a szolgálatban való részvétel velejárói. A farizeusokhoz hasonlóan azonban lehet, hogy féltékenyek azokra, akik eredményes szolgálatot végeznek azon a területen, amelyre ők félnek rálépni.

Márk elmondja, hogy a vita nem korlátozódott a vallási vezetőkre. Kiterjedt Jézus családi kapcsolataira is. Amikor bement valakinek az otthonába, hogy egyen, feltehetően azon a napon, amikor a vak és néma embert meggyógyította, annyi bajban lévő ember követte őt, hogy nem volt ideje enni. Tehát a családja is akcióba lépett, és megpróbálta visszatartani őt attól a munkától, amelyet végzett, mert az emberek ezt mondták: „Valószínűleg megőrült”. Megüzenték Neki (Márk 3:32-35.), hogy anyja és testvérei várnak Rá odakint.

Jézus azonban pontosan felismerte, hogy mi történik, hogyan próbálja őket „valaki” felhasználni arra, hogy megpróbálja megállítani a gyógyítás és szabadítás munkáját, amelyre ő elhívást kapott. Jézus tehát így felelt nekik: „*Ki az én anyám, vagy kik az én testvéreim? Azután elnézván köröskörül a körülötte ülőkön, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim. Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fítestvérem és nőtestvérem és az én anyám*” (Márk 3:33-35.).

Ezzel Jézus nem azt mondja, hogy a család nem számít, hanem elsőbbséget ad az Isten iránti engedelmességnek ahelyett, hogy Istentől kapott szolgálatát alávetné a család kívánságainak. És ebben az esetben a gyógyítás és szabadítás szolgálata volt az, ami elsőbbséget élvezett. Mindez azt is magában foglalja, hogy az, aki ilyen módon szolgál azok felé, akik bajban vannak, az valóban anyja és testvére Jézusnak!

Valószínűleg nagyon erősen felidéződtek ekkor Jézus emlékezetében Jeremiás könyvének szavai, amikor az Úr ezt mondta a legüldözöttebb prófétának: „*Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is, ők is hűtlenül bántak veled*” (Jeremiás 12:6.). Egy másik alkalommal, amikor Jézus figyelmeztette követőit, mi az ára annak, ha valaki az ő tanítványa lesz, ezt mondta: „*És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe*” (Máté 10:36.).

Sok alkalom lehetett, amikor a Jézus körül dühöngő viták mély sebet és lelki kint okoztak neki, de az lehetett a legfájdalmasabb, amikor azzal vádolták, hogy az ördög erejét használja démonok kiűzésére. A farizeusok nem voltak vele a pusztában az alatt a 40 nap alatt, amikor a Sátánnal harcolt, és nem volt meg nekik a szellemek megkülönböztetésének ajándéka sem, hogy érzékeljék azokat a démoni erőket, amelyek motiválták őket, vagy hogy lássák azokat a démonokat, amelyek annyira féltek Jézustól.

Jézusban azonban működött a szellemek megkülönböztetésének ajándéka, amely által nemcsak azt értette meg, hogy mi történik a démoni birodalomban, hanem azt is felismerte, hogy mit gondolnak a farizeusok (Máté 12:25.). Egy másik igeveres (János 2:25.) azt mondja el nekünk, hogy: „*Nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi volt az emberben*”. És amit látott, az az egyik legüldözöttebb figyelmeztetésre készítette őt a vallási vezetők felé, amelyet valaha is mondott.

Jézus azonnal szembeszegült vádolóinak gondolataival és szavaival egy célzottan egyszerű érveléssel. Sátán területét királyságnak nevezte, pontosan leírva azt az uralmat, amelyet ő, mint „e világ istene” (2Korinthus 4:4.) gyakorol, valamint leírva a bukott angyalok és a démoni erők fölötti uralmát. Jézus ezt mondta: De ha én a démonokat Belzebub által űzöm ki, akkor ez azt jelentené, hogy több párt harcol egymás ellen az ő királyságában, és Sátán királysága nem állhatna fenn sokáig, ha egy ilyen mértékű anarchia lenne a gonosz hatalmasságok között (Lukács 11:17-18.).

Ha betekintünk a beszélgetés mögött lévő örökkévalóságba, Jézus Atyjával együtt figyelte, hogyan gyakorolja Sátán királyságának hatalmát és uralmát a világban évezredekken át. Látták, hogy jól meg van szervezve, és nem állt fenn annak a veszélye, hogy egy palotaforradalom által kaotikus zűrzavarban omlik össze! Ha valóban ilyen természetű lenne Sátán királysága, akkor nem lett volna szükség arra, hogy Jézus eljőjön erre a földre, nem lett volna szükség a keresztre, és az emberiség már nem lenne többé Sátán uralmának áldozata, mert országa már régen szétesett volna.

Az a pusztán tény, hogy Jézus ezen a földön járt, döntő bizonyítéka annak, hogy a Sátán királysága nem hasonlott meg önmagával! De ez nem egy olyan bizonyíték volt, amelyet hallgatóinak, különösen a farizeusoknak az elméje fel tudott volna fogni, és meg tudott volna érteni. Nekik gyakorlatiasabb illusztrációra volt szükségük. Tehát Jézus odafordult a zsidó ördögűzőkhöz, akikkel a farizeusok nyilvánvalóan együttműködtek. Olyan férfiak voltak ezek, akik vallásos szertartásokkal próbáltak embereket megszabadítani gonosz szellemektől.

Jézus nem utalt arra, hogy ezek nem tudnak kiűzni gonosz szellemeket, hanem jóváhagyta munkájukat, és felhasználta azt a tényt, hogy ők ki tudtak űzni démonokat. Azt mondta a farizeusoknak, hogy ha ő gonosz szellemeket űz ki és ők azt gondolják, hogy Belzebub erejét használja, akkor ugyanezt kell gondolniuk saját embereikről, akik ugyanezt a munkát végezték. Ami végül azt jelentette, hogy ha Jézus Sátán (Belzebub) eszköze volt, akkor a farizeusok is azok.

Jézus újból visszajára fordította a farizeusok érveit (amelyből nagyon sok volt, Lukács 11:53-54.), és arra használta fel ezeket, hogy megvédje magát a támadások ellen. A forogatókönyv nagyon hasonlított arra az alkalomra, amikor a farizeusok odavitték Jézushoz azt az asszonyt, akit „házasságtörésen kaptak”. Jézus ugyanilyen módon használta fel kődobáló kérdéseiket, hogy lehetetlenné tegye vádolóit! „*Aki közületek nem bűnös, az vesse rá az első követ*” (János 8:7.) - mondta nekik. Senki sem vállalta a kihívást.

Jézus azzal fejezte be fejtegetését, hogy megerősítette: „*Nem Belzebub, hanem Isten Szelleme ad nekem erőt a démonok kiűzésére*” (Máté 12:28.). Jézus csak akkor kezdett el erővel szabadító szolgálatot végezni, miután a Szent Szellem leszállt rá bemerítkezése után. Ettől kezdve hívta harcba és buktatta meg Sátán démoni uralmát az emberek életében.

A Belzebub-szindróma nem múlt el. Farizeusi lelkületű keresztények ma is megpróbálják aláásni Isten hiteles munkáit azáltal, hogy vitákat támasztanak a szabadító szolgálattal kapcsolatban. Ez eltereli a figyelmet azzal kapcsolatos saját tévedéseikről és kudarcaikról, hogy nem az evangélium szerint élnek. Ha valóban azt a munkát végeznék, amellyel Jézus megbízta őket, nem valószínű, hogy lenne idejük arra, hogy állandó megfigyelés alatt tartsanak másokat, hogy szolgálatuk megfelel-e a hagyományoknak! Ajtajukon olyan sok szükségben lévő ember kopogtatna, hogy Jézushoz hasonlóan nekik is nagyon kevés idejük maradna evésre és ivásra!

Nem szeretném azonban, hogy aki ezt a könyvet olvassa, mindezt úgy értelmezze, hogy én azt állítom, a hagyományos keresztény hit már nem számít, és ha mi Jézus munkáját végezzük (betegek gyógyítása és démonok kiűzése), akkor mi abban hiszünk, és azt tesszük, ami nekünk tetszik. Ez ugyanolyan mértékű eretnecség, mint azoknak az embereknek a kárhoztatása, akik Jézus munkáját végzik. Bár Jézus kétségtelenül karizmatikus volt a Szent Szellem ajándékainak használata szempontjából, nagyon-nagyon ortodox volt hitében, még azt is kijelentette, nem azért jött, hogy egy kis dolgot is hozzátegyen a törvényhez, vagy hogy elvegyen belőle! (Máté 5:17.)

Ezért a szóban forgó kérdés nem annyira a hagyományosság, hanem inkább az engedelmesség a Szent Szellem belső bizonyágtétele iránt, amely megerősít minket abban a szolgálatban, amelyet Isten ránk bízott. Ezt a bizonyágtételt meg kell vizsgálnunk az ige tükrében és a hívők közösségének testületi bizonyágtétele fényében, amely közösségbe Isten helyezett minket, és akik felé felelősséggel tartozunk Isten előtt.

Lesznek, akiket engedelmisségük radikálisan új irányba fog vezetni, összehasonlítva azzal a munkával, amelyet mások végeznek ugyanabban az időben, de ez nem jelenti azt, hogy mindez nem hagyományos Isten akaratának az életünkkel kapcsolatos céljai szempontjából. Vannak emberek, akiket idegesít, amikor Isten nem korlátozza magát az emberi hagyományok határai szerint! De az írások tele vannak olyan férfiak és nők történeteivel, akik hajlandók voltak nem számolni azzal az árral, amibe került azt tenni, amit Isten mondott nekik.

Ezt Jézus azzal mutatta be, hogy hajlandó volt gabonát szaggatni és betegeket gyógyítani szombaton, a szombatot szigorúan megtartó emberek kifogásai ellenére, akik ilyen durva engedetlenség miatt már nem tekintették őt ortodoxnak! És Simon Péternek is volt némi nehézsége, amikor megmagyarázta keresztény testvéreinek Jeruzsálemben, hogy az evangélium nem csak a zsidóké! Az Apostolok cselekedeteinek 10. és 11. fejezete kinyilatkoztatás annak megértésére, hogy a Szent Szellem vezetésének hagyományossága sokkal csodálatosabb, mint az a korlátolt látás, amely az evangéliumot a zsidók számára korlátozza!

A zsidó ördögűzők

Egy általánosan feltett kérdés ezzel a szakasszal kapcsolatban a zsidó ördögűzőkre vonatkozik. Ha ők nem voltak betöltve a Szent Szellemmel, hogyan űzhettek ki akár egyetlen démont is? Az ilyen kérdés abból az előfeltevésebből származik, hogy a Szent Szellem egyáltalán nem működött pünkösd előtt, vagy mielőtt Jézus bemerítkezett. Ha átolvassuk az Ószövetséget, gyorsan felismerhetjük, hogy ez a feltételezés nyilvánvalóan nem igaz. Mert a zsidó nép története Isten olyan embereinek a története, akik engedelmeskedtek a Szent Szellem vezetésének.

Az Ószövetség áldásokat ígér az engedelmisségért. Semmi kétségem nincs afelől, hogy amikor olyan emberek, akiknek szíve igaz volt Isten előtt, keresték őt szabadulásért, olyan embereken keresztül, akik bölcsen tudták tanítani őket arról, hogy mit jelent az Isten iránti engedelmisség, akkor az ellenség erejének egy része megtört.

Amikor Jézus elkezdte szabadító szolgálatát, nem egyszerűen vallásos gyakorlatoknak és az engedelmisségnek egy formáját prédikálta, amely közvetett módon megtörte az ellenség erejét, hanem ő közvetlenül a démonokhoz beszélt, és utasításokat adott nekik, amelyeknek ők ténylegesen engedelmeskedtek. Ez hallatlan volt! A szolgálatnak ez a közvetlen módja

és hatalma különböztette meg Jézust minden más vallásos személytől, akik korábban valaha is megpróbálták megszabadítani másokat a sötétség erőitől.

Kiűzhetnek-e démonok démonokat?

Egy másik kérdés a Belzebubról szóló fejtegetéssel kapcsolatban, amellyel meg kell küzdeni: mi történik, amikor emberek elmennek egy okkult gyógyítóhoz, és látszólag meggyógyulnak, vagy megszabadulnak egy gonosz szellemtől? Ha valóban ez történik, és bőségesen vannak „bizonyágtételek”, amelyek ezt állítják, akkor ez nem azt jelenti-e, hogy Belzebub egyenértékű démonok kiűzésében? Úgy tűnik azonban, hogy ebben az igében Jézus azt mondja a farizeusoknak, hogy ez nem történhet meg, mert ha megtörténhetne, akkor a Sátán királysága gyorsan szétmorzsolódna, mivel ezáltal nyilvánvalóan meghasonlana önmagával!

Hogy megértsük ezt a látszólag nehéz kérdést, a következőt gondoljuk végig: Jézus valóban megszabadította a férfit a démontól, és meggyógyította vakságából és némaságából. Teljesen leoldozta róla köteleit, és nyilvánvaló, hogy az jobb állapotban volt a szolgálat után, mint amilyenben előtte volt. Ha Jézus volt az, aki meggyógyította őt, akkor nem volt lehetőség arra, hogy bármilyen vallásos megtévesztés lépjen be a szolgálatba, mert ő teljesen büntelen volt, és mentes minden megtévesztéstől. Jézus az ember egész személyisége felé szolgált, és lehetetlen, hogy Jézus csak a tünetekkel foglalkozott, de végül az embert egy sokkal rosszabb állapotban hagyta, mint amilyenben kezdetben volt.

Amikor azonban az okkultizmuson alapuló gyógyítást és szabadítást megnézzük, ez mindig a tünetekre irányul, és ebben van a nagy megtévesztés. Mert az ige elmondja nekünk, hogy az utolsó napokban maga Sátán látszólagos csodákat fog tenni, hogy ha lehet, akkor még a választottakat is megtéveszse! (Máté 24:24.) Ha néhány ilyen csoda, amelyeket a Sátán véghezvisz, szabadulás, és némelyik valóban annak látszik, akkor kell, hogy legyen a dolog megértésének egy mélyebb szintje, máskülönben Máté evangéliumának 24. része ellentmondásban állna azzal, amit a 12. részben leírt!

A keresztény felfogás szerint a tünetek eltávolítása és a gyógyulás nem szükségszerűen egy és ugyanaz. Persze ugyanannak tűnhet, és az ember bizonyára megszabadulhat attól az állapottól, amely gyötörte őt, de valóban meg is gyógyult? Ha valóban meggyógyult, akkor összehasonlítva az evangélium történetével, a „gyógyulás” után az ember állapota jobb lesz, mint amilyen korábban volt. Na most, ha valaki abba a megtévesztésbe esik, hogy a teljességet és a gyógyulást egyszerűen a tünetek megfigyelésével mérlegeli, akkor nem érdeke az, hogy más működő dimenzióba beletekintsen, és igen nagy veszélynek teszi ki magát.

Mert a Sátán mestere a csalásnak, és démonai mind jól képzettek, mind pedig hatalom alatt vannak, ezért amikor utasítást kapnak egy magasabb hatalmasságtól, akkor természetesen engedelmessé válnak, mert ez az utasítás mindig Sátán érdekeit fogja szolgálni. Tehát menjünk el egy percre egy okkult gyógyítóhoz, és figyeljük meg, amint valaki ott „megszabadul” egy gonosz szellemtől, és lássuk meg azokat a dolgokat, amelyek a természetfeletti világban történhetnek.

Jane-nek (aki egy képzeletbeli személy) van egy testi tünete, ami aggasztja őt. Ezt a tünetet egy gonosz szellem okozza (bár Jane ennek nincs tudatában). Igei nyelven: beteg, mert van egy démona. Sok-sok emberrel találkoztunk, aki ebben az állapotban volt. Jane elmegy egy okkult gyógyítóhoz, mondjuk egy spiritiszta médiumhoz. Ez a sikeres médium súlyosan démonizált, és szinte teljes mértékben rendkívül erőteljes démonok uralma alatt áll.

Jane viszonylag ártatlan életet élt. Testi problémáján kívül nem volt más alapvető probléma vagy démoni erősség az életében. Viszonylag rendszeresen jár gyülekezetbe, és aktívan kiveszi részét a gyülekezet életéből, de gyülekezetében nincsen gyógyító szolgálat, a helyi újság egyik hirdetése alapján tehát elment egy „gyülekezetbe”, ahol viszont volt. Végül az ottani szellemi gyógyítónál találta magát a „keresztény” spiritiszta gyülekezetben.

Amikor Jane bement a médium szobájába, annak démonai ránéztek Jane-re a médiumon keresztül, és felmérték a helyzetet. Látták a betegség szellemét, azt, hogy ez Jane-t mennyire aggasztja, és azt is, hogy ő mennyire sebezhető. A médium semmi olyat nem tesz, ami megzavarhatná, vagy lesújthatná az első alkalommal odalátogató Jane-t, hanem elmond néhány nagyon kedves imádságot, és Jane meggyógyul a tünetekből. Jane el van ragadtatva, fokozatosan elveszíti érdeklődését saját gyülekezete iránt, nagy ritkán elmegy a spiritiszta gyülekezetbe, de most, hogy már meggyógyult, ez sem érdekli őt túlságosan. Családjával együtt hozzászokik egy „bevált” pogány élethez.

Mi történt? Először is emlékezzünk arra, hogy Sátán elsődleges célja mindig az, hogy legázolja a kisebbeket. A Sátán felhasználta a betegség szellemét (amely a családi vonalon adódhatott át, amikor édesanyja meghalt kb. hat hónappal korábban), hogy Jane-t arra készítse, hogy menjen el a médiumhoz. Ezután valamilyen démoni párbeszéd történt, ami teljességgel el volt rejtve mind a médium, mind pedig Jane előtt.

A médium erőteljes uralkodó démona valószínűleg valami ehhez hasonló utasítást adott: „Betegség szelleme Jane-ben, szüntesd be tevékenységedet pillanatnyilag, hogy ő meggyógyulhasson; megtévesztés szelleme, lépj be az elméjébe, és kezd el elfordítani őt Istentől!” Tehát gyógyulás helyett további démonizálódás történt! Egy csere történt (a tünetek elvesztése fokozottabb démonizáltságért), amely Jane-t rosszabb állapotban hagyta, mint amilyenben korábban volt, bár ő elégedett, mert megszabadult a tünetektől. De nem volt tudatában annak, hogy ő volt a vesztes az alkuban.

Úgy ment el a médiumtól, hogy többet kapott, mint amire megalkudott: a betegségnek az a kis szelleme, amellyel gyülekezetének le kellett volna számolnia egy rutin szolgálat részeként, elvégezte munkáját, és megnyitotta az utat a megtévesztés szelleme számára, ami mély szellemi kötelékbe vitte őt. Jane felhatalmazta a megtévesztés szellemét arra, hogy belépjen az életébe, azzal a bűnével, hogy egy médiumhoz fordult, és ez a Sátán magasabb érdekeit szolgálta, bár ő a jelenre nézve „meggyógyult” a tünetekből.

A megtévesztés szelleme hamarosan meggyőzte Jane-t arról, hogy ha vasárnap reggel elmegy a templomba, az szétzúzza családi életét, és Jézus bizonyára nem akarja megrázni családjának stabilitását, ugye? Nem sok idő múlva Jane és családja egy alkalmi templombajáró lett, a hagyományos húsvéti és karácsonyi keresztény! A megtévesztés szelleme szilárdan megvetette lábát, és ezután nyugalmi állapotot vesz fel, bár állandóan résen lesz, nehogy bármilyen valódi szellemi élet belépjen a családba. Abban a percben, mihelyt valami ilyen dolog történne, a szellem elkezd mindent szétzúzni Jane és családja életében mindaddig, amíg a fenyegető „veszély” el nem múlik.

A fenti történet nem a képzelet játéka, hanem abból állítottuk össze, ahogyan láttunk szellemeket működni emberek százainak életében. Emlékszem egy hölgyre, aki a húszas éveinek elején elment egy spiritiszta gyógyítóhoz. Jane-hez hasonlóan meggyógyult tüneteiből. De cserébe sokkal többet kapott, mint amire vágyott, és életének hátralévő részében erőteljes diagnosztizálhatatlan fájdalomtól szenvedett. Akárhányszor megoperálták (ez sokszor megtörtént), a sebész semmi kóros elváltozást nem tapasztalt. Szellemileg is megtévesztésben élt, és egyike volt azoknak az embereknek, akiknek mindig „jó

ötleteik” voltak, de ezek nyíltan ellentétesek voltak azzal, amit a Szent Szellem tett gyülekezetének életében! Ilyen esetekben általában belép az átoknak egy szelleme, amely démoni köteléket helyez az emberre.

Tehát, bár Jane esetében úgy tűnik, hogy egy démont (a betegség szellemét) egy másik démon kiűzte (a médium uralkodó szelleme), valójában az történt, hogy a démonok egy új tervet dolgoztak ki Jane életére nézve. Megtévesztés által szellemi kötelékbe került, amelyből a jövőben sokkal nehezebb lesz őt megszabadítani, ha egyáltalán valaha is visszatér az Úrhoz, és szabadulást keres.

A világ nagy része ezt, a tünetekből való gyógyulást keresi, és elégedett ezzel. Annak a gyülekezetnek, amelyik elhagyja Jézus szolgálatát a szabadítás természetfeletti birodalmában, nincs megfelelő alternatívája erre. Azt hiszem, hogy sokkal sikeresebb személyes evangélizálást élhetnének át, ha e világ Jane-jei gyógyulásukat Isten ereje általi szabaduláson keresztül kaphatnák meg! Az egész családja, baráti köre és szomszédai hallanának erről, és gyógyulásáért Jézusé lenne a dicsőség egy spiritiszta gyógyító helyett.

Ismertem olyan eseteket is, ahol okkult gyakorlatot folytató emberen keresztül valódi démonűzés ment végbe. Az ilyen szabadulások azonban mindig egy démoni stratégia részei voltak, amelyekben egy kisebb, speciális tulajdonsággal bíró démont egy másik démon váltotta fel, amelynek jellegében más, de sokkal veszélyesebb szellemi konzekvenciái lettek az illető személy életében.

Először kötözd meg az erős embert!

(Máté 12:29; Márk 3:27. és Lukács 11:21-22.)

A farizeusokkal folytatott vita Belzebubról több kérdést is felvet, mint amit a Belzebub-szindrómáról szóló fenti fejtegetés tartalmaz. Máté, Márk és Lukács az erről az esetről szóló további tanításukba belefoglalják Jézus útmutatásait arról, hogyan kell kifosztani egy házat. Szerencsére ez a tanács a szabadító szolgálatról folytatott fejtegetés középpontjában található, különben Jézus szándékait félre lehetne magyarázni!

Jézus azt mondja, hogy ha be akarsz törni egy erős ember házába, és el akarod zsákmányolni tőle azt, ami az övé, akkor először kötözd meg az erős embert. Akkor megteheted, hogy elvegyél tulajdonából annyit, amennyit akarsz, és - teszi hozzá Lukács -, elviheted azokat a fegyvereket, amelyekre a ház tulajdonosa a védelmét építette!

Ez tulajdonképpen nagyon gyakorlati tanács az alapvető szabadító szolgálat szellemi mechanizmusáról. Mert ahol van egy erős ember, aki elfoglalta a házat, ott kell lennie egy gyengébb embernek is az ő uralma alatt. Tehát Jézus azt mondja, hogy az a démoni királyság, amelyik egy demonizált emberben működik, az az erő és uralom hierarchiájának a része; és ha meg akarod szabadítani az illetőt az összes alacsonyabb rendű démontól, akkor rendkívül fontos megsemmisíteni az erős ember erejét, hogy azután már ne legyen képes megvédeni azt, ami az „övé”: azokat a démoni szellemeket, amelyek védelmezték őt, és az ő uralma alatt álltak.

Jól emlékszem az első estére, amikor az Úr megmutatta nekünk ezt az ígét Ellet Grange korai szolgálatában. Kűszködtünk azzal, hogy valakit megszabadítsunk egy démontól, amely egyértelműen megnyilvánult szemünk előtt, de nem volt hajlandó elmenni, és világos volt, hogy meglehetősen biztonságosan tartotta a személy életében elfoglalt területet. Mindent megtettünk, amit csak tudtunk a démoni erők megbocsátás, megtérés stb. által történő aláadásáról.

Néha a Szent Szellem arra vezet, hogy tegyünk fel a szolgálatban olyan kérdéseket, amelyeknek stratégiai jelentőségük van a szabadításban. Meglehetősen hasonlít ez arra, amikor Jézus arra kapott vezetést, hogy kérdezze meg Légiótól a nevét. Az a kérdés, amelyet feltettem a démonnak, nem a nevére vonatkozott, hanem ez volt: „Ki a mestered?” A csend, amely a kérdést követte, a felismerés pontosságának jelzője volt, tehát tovább mentem ezen az úton, és végül nagyon vonakodva a démon megmondta nekünk a magasabb démonnak a nevét, akinek ő a királyságban számadással tartozott. Világos volt, hogy ezért büntetést kapott belülről, amiért elárult egy ilyen fontos információt.

Ezután már ki tudtuk hívni, néven szólítva a magasabb rangú démont, mire az a felszínre jött, és mi megszólítottuk az erős embert. Ezt mondtam a démonnak: „Meggötözlek téged Jézus nevében, és az ő véérének ereje által megtiltom neked, hogy továbbra is belekapaszkodj az uralmad alatt lévő démonokba!” Ezután visszamentem ahhoz a démonhoz, amellyel eredetileg harcoltunk, és meg tudtam szabadítani azt az embert, nemcsak attól a démontól, hanem mindegyiktől (és sok volt), amelyek ugyanannak az erős embernek az uralma alatt voltak. Ezután képesek voltunk kiűzni az erős embert, mert elveszítette az összes alacsonyabb rendű démonát (ezek Lukács szerint a fegyverei, amelyekre a tulajdonos támaszkodik), és ezután azt tapasztaltuk, hogy ez már nem egy erős ember volt, hanem ugyanolyan, mint bármilyen más démon!

Voltak olyan esetek, amikor tudtuk, hogy helyes volt meggötözni a démoni királyságot uraló az erős embert, de mégsem tudtunk előrehaladni a szabadításban. Ennek az esetnek a kapcsán az Úr megmutatta nekünk, hogy az az erős ember, amellyel foglalkoztunk, egyáltalán nem abban a személyben volt, akiért imádkoztunk, hanem egy levegőbeli uralkodó szellem volt, amelynek közvetlen hatalma volt a benne lévő démonok fölött. Ennek az esetnek a kapcsán az Úr megmutatta nekünk, hogyan helyezett el a Sátán uralkodó szellemeket speciális feladatokkal nemzetek és vidékek fölött, és hogy bizonyos szolgálatokban le kell választanunk a személyben lévő démont az uralkodó démonról, amely a személyen kívül van.

Ez a Szent Szellem kinyilatkoztatása volt, és ez képessé tett bennünket arra, hogy sokkal hatásosabban szolgáljunk bizonyos emberek felé; például azok felé, akik rituális szexuális bántalmazás áldozatai voltak. Alkalmanként ezeknek az embereknek meg kellett szabadulniuk attól a levegőbeli uralkodó szellemtől, amely rabszolgahajcsárként viselkedett, és az összes ilyen áldozatot a sátáni erőknek ilyen láncszerű szorításában tartotta.

Van még egy hely annak az erős embernek a számára, amely irányíthatja azt a démont, amelyet megpróbálsz kiűzni, és ez egy másik személy! Ez általában csak akkor lehetséges, ha van egy szoros „lelki kötődés” (a lelki kötődésekről sokkal részletesebben lesz szó a következő kötetben) a két érdekelt ember között, olyan, ami családtagok, szexuális partnerek, közeli barátok stb. között van. Úgy tűnik, hogy ez a lelki kötődés úgy működik, mint egy „démonikus cső”, amelyen keresztül a démonok közlekedhetnek, vagy amelyen keresztül hatalmat és uralmat lehet gyakorolni.

Ez az a jelenség, amely gyakran felelős azért a pusztító manipuláló uralomért, amelyet emberek fenntartanak mások fölött. Addig, amíg a lelki kötődést meg nem törjük, és nagy kegyelem, hogy ezt könnyen és gyorsan meg lehet tenni imádság által, addig az ember egy olyan démoni erővel foglalkozik, amely teljes mértékben annak az embernek az irányításán kívül áll, akinek megpróbálsz segíteni. Nagyon hatásosnak találtuk ezt a szolgálatot akkor, amikor olyan démoni erőkkel kellett leszámolnunk, amelyek korábbi szexuális partnereken keresztül fejtették ki hatásukat, akikkel, amint az ige mondja (1Korinthus 6:15-17.), az

emberek egy testté váltak. De amikor a lelki kötődést megtörtük, a szabadulás gyakran azonnal megtörtént.

Tapasztalatból tudjuk, hogy Jézusnak az erős ember megkötözésére vonatkozó tanácsa nagyon gyakorlatias, és hogy ez gyakran egy szükséges eljárás a szabadító szolgálat folyamatában. De ez nem garancia az azonnali sikerre, ez csak egyike azoknak a szolgálati eljárásoknak, amelyekre emlékeznünk kell. Sok egyéb oka is van annak, amiért némely szabadítás annyira nehéz, és át kell rágnunk magunkat ezeken. A következő kötetben sokkal részletesebben lesz szó ezekről.

Gyűjteni, vagy nem gyűjteni - az itt a kérdés!

(Máté 12:30. és Lukács 11:23.)

Nagyon csábító dolog igeszakaszokat szövegösszefüggésükből kiragadva szemlélni, különösen akkor, ha azok megfelelnek saját teológiai szemléletünknek! Gyakran hallottam a Máté 12:30. szavait úgy idézve, hogy ezzel hitelesítsék egy evangélizáció üzenetének készítését: „Jézus mondta: Aki velem nincsen, ellenem van”. Az a fenyegetés, hogy az utolsó ítélet napján Jézus valakire úgy tekint, mint aki ellene volt, felér az ember szellemi karjának hátracsavarásával, hogy ilyen módon adjanak nyomatókat az ő követésére vonatkozó felhívásnak!

Ismét mondom, kérem, ne értsenek félre! Hiszem, hogy ha valaki nem Jézus mellett van, akkor ő valóban ellene van, és hogy az ítélet napján azok fognak bemenni a mennybe, az életre vezető keskeny úton, akik valóban mellette vannak. De az evangéliumi írók nem ebben a szövegösszefüggésben jegyezték fel ezeket a szavakat, mint ahogyan az itt elhangzott.

Majdnem azonos módon Máté és Lukács Belzebub-vitáról és fejtegetésről szóló beszámolójának vége felé jelennek meg ezek. Márk elbeszéléséből ez kimaradt, de Márk belefoglalt a történetbe egy fejtegetést (amelyre már hivatkoztunk) arról, hogy akik engedelmesek Jézusnak, ők az ő igazi édesanyja és testvérei. Ez egy olyan szakasz, amelynek a Belzebubbal kapcsolatos fejtegetés szövegösszefüggésében pontosan ugyanaz az értelme.

Mire vonatkozik tehát ez a Jézus ajkairól származó rendkívül fontos mondat, és milyen összefüggésben hangzott el? A szabadító szolgálatról szóló befejező fejtegetésre vonatkozik, amely a farizeusoknak Jézus elleni támadását követte, amiért ő meggyógyította és megszabadította a vak és néma férfit. Jézus kifejti, hogyan űzi ki a démonokat a Szent Szellem erejével, és hogy az erős ember megkötözése a megfelelő szolgálati eljárás része, amely arra irányul, hogy aláassa a Sátán erődítményeit.

Csak ezután mondta: „Aki velem nincsen...”. Jézus valószínűleg azt mondja ezzel, hogy aki nincs mellette a szabadító szolgálatban, amely mindeddig a fejtegetés központi témája volt, az ellene van! És nem egy, a Jézus követésére vonatkozó általános megállapítással van összefüggésben (amelyről sok ilyen kijelentés van máshol az evangéliumokban), hanem annak egy nagyon speciális szempontjával, hogy mit jelent Jézust követni, a szabadító szolgálat támogatásával és az ebben való részvétellel.

Ezzel kapcsolatban az egyház nagy részének nagyon el kell pirulnia, mind történelmileg, az ezzel az igeverssel kapcsolatos kritikai magyarázataik miatt, mind pedig azért, ahogyan reagáltak arra, amit ez jelent szolgálatukkal kapcsolatban! Mert úgy tűnik, hogy Jézus ezeket mondja ennek az ígének egy kibővített, és szövegösszefüggés szerinti fordításában:

„Aki nincs velem abban a szabadító szolgálatban, amelyre Isten, az én Atyám, elhívott engem, az evangélizálás, gyógyítás és szabadítás teljes evangéliumának részeként, az valójában ellenem van, és vagy nyíltan, vagy közvetett módon szembeszegül munkám egyik alapvető részével, amelyet a Szent Szellem adott nekem, és amely bizonyítja, hogy Isten országa eljött.”

Ezzel azonban a dolog még nincs lezárva. Mert a mondatnak nincs vége. Még egy barátságos pont sincs itt, amelyet kifogásként megragadhatnánk, hogy valahogy figyelmen kívül hagyjuk annak jelentését, amit Jézus ezután mondott!

Megint egy kibővített, és szövegösszefüggés szerinti verzió:

„Aki nem segít nekem gyűjteni az aratásban (a nyájat) azáltal, hogy megszabadít embereket a sötétség erőitől, amint én szabaddá tettem ezt a vak és néma férfit ma szabadítás által, az nemcsak hogy nem gyűjti össze a nyájat, hanem valójában szétszórja azt.”

Ezeknek a szavaknak a jelentése sokkal mélyebb annál a felszínes értelmezésnél, ahogyan ezeket néha használják evangélizáló szolgálatokban, vagy hogy megpróbáljanak embereket rávenni arra, hogy támogassanak valamit, ami ugyan Isten munkája lehet, de ami semmiféle összefüggésben nincs ezzel az igével. E szavak jelentése félelmetes. Jézus dióhéjban azt mondja, hogy azok, akik nem támogatják a szabadító szolgálatot, szembeszegülnek Krisztussal, és azok a vezetők, akik maguk nem gyakorolják a szabadító szolgálatot, igazában szétszórják a nyájat!

Láttam sok olyan esetben, ahol azok, akiknek örvendezniük kellene a kereszt győzelme fölött, ellenállnak annak, ami nyilvánvalóan a Szent Szellem munkája, amellyel ő megszabadít embereket a sötétség erőitől. Lehetséges, hogy azok fogják a legkellemetlenebbnek tartani ezt az igazságot, akik azzal büszkélkednek, hogy bibliai alapokon nyugvó szolgálatuk van. Lehetnek bármilyen büszkék bibliai hagyományaikra, ha nem támogatják és gyakorolják a szabadítás szolgálatát, akkor ők szegülnek szembe az evangéliummal.

Még ennél is radikálisabb az a gondolat, hogy olyan emberek, akik keresztény odaszántságukban olyan mélyen vallásosak, még szét is szórhatják a nyájat. Hogyan lehetséges ez? Amit ezzel kapcsolatban megfigyeltem, az segíthet azoknak, akik ezt nehezen tudják megérteni.

Egy olyan szolgálat, amelyik úgy kínálja Krisztust, mint aki válasz az élet minden problémájára, nagyon vonzó azok számára, akiknek sok problémájuk van. Hallják, amint az evangéliumot hatásosan és hittel prédikálják, válaszolnak erre, és megtérnek. A gyülekezet ezzel - állítólag - elvégezte a maga munkáját, de hagyja, hogy a szegény megtérő (nevezzük őt Chris-nek) ott evickéljen az életnek egy új medencéjében, amelyre szinte egyáltalán nincs felkészítve. Segítségre van szüksége. Ezen a lépcsőfokon sok embernek nemcsak arra van szüksége, hogy megtanítsák neki a keresztény igazság alapjait - ezt a munkát néha egész jól elvégzik -, hanem arra is szükségük van, hogy személyes szolgálattal segítsenek nekik minden olyan felmerülő probléma leküzdésében, amelyek pogány életük folyamán hatoltak be életükbe. Ezt a segítséget a gyülekezetek többségében nem lehet megkapni.

Tizenkét hónap múlva Chris sehol sem látható. A gyülekezet egyáltalán nem volt válasz az ő számára, és visszatér a világba régi barátaihoz, akiknek legalább van idejük arra, hogy beszélgessenek vele olyan dolgokról, amelyek őt érdeklik. Istent nem utasítja el teljesen, de minden bizonnyal félreteszi olyan dologként, aminek semmi jelentősége nincs Chris és

családja számára. Nem valószínű, hogy újból meg fog próbálkozni egy gyülekezettel, sőt inkább elbátortalanítja és elutasítja azokat, akik bajban vannak, és azt gondolják, hogy a gyülekezet tud nekik segíteni.

Tehát mi romlott el? Mi történt Chris-szel? Gyülekezeti közössége az evangélizálás egyik legáltalánosabb hibáját követte el. Azt hitték, hogy ha már egyszer valaki bent van a „karámban”, akkor Isten gondoskodik a többről, és semmi több tennivalónk nincs! Milyen súlyosan tévedtek! Amikor az emberek Krisztushoz jönnek, általában sok fölösleges málhát cipelnek magukkal, ezek között ott vannak azok a démonok, amelyek különböző módokon beléptek az életükbe, ide számítva egy Isten-ellenes életmód és a generációs fertőzés bűneit is. A megtérés időpontjának a Chris felé végzett szolgálat kezdetének kellene lennie, nem a végének.

Ekkor Chris sokkal nyitottabb, mint életének bármelyik szakaszában, hogy elfogadjon minden segítséget, amelyre szüksége van ahhoz, hogy Krisztus Testének egyik erőteljes tagjává váljék. Szabadulásra is szüksége van, és ha nem részesül gyógyító és szabadító szolgálatban, akkor a benne lévő démonok, amelyeknek ugyan szellemi megrázkódtatást jelent Chris megtérése, újból összegyülekeznek, és helyreállítják erődítményeiket Chris testében és lelkében, és tovább gyötrik őt minden régi problémával, ami az életében volt, mielőtt keresztény lett.

A valóság az, hogy ekkor a démonok fokozni fogják erőfeszítéseiket, hogy megmutassák Chris-nek, milyen sok problémája van! Ezért Chris kénytelen lesz arra a következtetésre jutni (meglehetősen pontosan!), hogy a megtérés semmit nem változtat a dolgokon. Tehát Chris, bár megpróbált őszintén keresztény lenni, végül azt tapasztalta, hogy ez számára nem igazán működik, és eljut arra a pontra, hogy elutasítja a gyülekezetet, és a kudarccal és a kárhozzátással érzetével „gazdagodva” elrettent majd másokat is a kereszténységtől. Milyen szomorú történet. A nyáját szétszórták, és beteljesedett Jézusnak azokhoz intézett figyelmeztetése, akik se nem támogatják, se nem végzik a szabadító szolgálatot.

Chris történetét nagyon sok emberrel kapcsolatban elismételhetnénk. Ám nem minden ilyen ember végzi úgy, hogy otthagyja a gyülekezetet, sokan ott maradnak ennek falai között, és tovább ápolgatják sérüléseiket és fájdalmaikat. Mivel a felszín alatt olyan sok megoldatlan problémájuk van, állandóan gyengék, sőt talán szinte „halálukon vannak”, hacsak nem kapják meg azt a segítséget, amelyről Jézus gondoskodott a számunkra. Sokan azok közül, akik Ellet Grange kapuihoz jönnek, egy normális élet álarcait viselik, míg ez alatt a sérülések, a kárhozzátás és az értéktelenség tudatának terhe alatt morzsolódnak.

A gyülekezeten belül ezek az emberek állandóan elszívják a vezetőség energiáit és a közösség erőforrásait. A gyülekezeten kívül inkább elriasztó, mint vonzó hatást gyakorolnak a világi emberekre. Ismét mondom, ha elmulasztjuk kiűzni a démonokat, akkor ennek következtében a nyáj szétszóródik, ahelyett hogy összegyülekezne.

A Szent Szellem elleni bűn

Ennek a fejtegetésnek a tartalma meglehetősen nehéz lenne a nélkül a tanítás nélkül, amelyet Jézus mondott közvetlenül ezután. Mert a Máté 12:31-32-ben Jézus azzal folytatja magyarázatát, hogy a nyáj ilyen módon történő szétszóródása kapcsolódik a Szent Szellem elleni bűnhöz, amely „soha nem bocsáttatik meg”. Az ember bocsánatot nyerhet még az Isten Fia elleni mindenféle bűnre is, de a Szent Szellem ellen elkövetett bűnre nincs bocsánat.

Nagyon sok tanulmányt írtak már a „megbocsáthatatlan bűnről”, és én nem akarok mélyebb vitát nyitni erről a témáról ebben a műben. De bizonyos, hogy ez eléggé hasznos figyelmeztetés, hogy a gyülekezet vegye komolyan azt az összefüggést, amelyben Jézus ezeket a szavakat mondta. A farizeusok azzal vádolták Jézust, hogy amit a Szent Szellem tett rajta keresztül (ebben az esetben a szabadító szolgálatot), azt igazából a Sátán tette. Ezért legyünk nagyon óvatosak azzal kapcsolatban, hogy egy szolgálatot azért kritizáljunk, mert az tartalmazza a szabadítást, nehogy elkövessük ugyanezt a hibát, vétkezve a Szent Szellem ellen, és szembeszegülve azzal, amit maga Isten tesz emberek megszabadítására.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy akik szabadítást végeznek, azok ezért semmilyen szempontból nem kritizálhatók, és nem vonhatók felelősségre semmiért, bármit mondanak vagy tesznek Jézus nevében. Valamennyien felelősek vagyunk Isten előtt azért, hogy mit építünk Jézus Krisztus alapjára, és maga Jézus figyelmeztetett minket arra, hogy még olyan emberek is lesznek, akik kiűznek démonokat, de mégsem lehet majd őket megtalálni Isten országában (Máté 7:22-23.).

Meg kell azonban vizsgálnunk magunkat ezzel kapcsolatban, és meg kell engednünk, hogy a Szent Szellem mutassa meg szívünknek az igazságot. Mert ha nem magasztaljuk fel az Úr Jézus Krisztust azáltal, hogy hatalmat veszünk a sötétség erői fölött (démonok), amelyek beszenneznék Krisztus Testét (betegséget, nyomorúságot stb. okozva), akkor engedetlenek vagyunk az egyik alapvető parancsolattal szemben, amelyet Jézus adott a tanítványoknak és a gyülekezetnek. Akkor valójában aláassuk az egyik alapvető célkitűzést, amelyért Jézus meghalt (hogy legyőzze a Sátánt és a sötétség minden erejét) és ezáltal ellenállunk azoknak, akik gyakorolják a szabadító szolgálatot. Jézus figyelmeztetett minket, hogy ne ítéljük el másokat (Máté 7:1-2.)!

Hét szellem, amelyek gonoszabbak, mint az első

(Mt 12:43-45. és Lukács 11:24-26.)

Az egyik legáltalánosabb kérdéscsoport, amelyet fel szoktak tenni azoknak, akik szabadító szolgálatot végeznek: „Hova mennek a démonok, amikor kiűzöd őket?”, vagy: „Valamilyen meghatározott helyre küldöd őket?”, vagy: „Hogyan akadályozod meg, hogy belemenjenek valaki másba?” Az ige nagyon hallgatólag ezzel az egész kérdéssel kapcsolatban.

Csak három megjegyzés szerepel az evangéliumokban, amelyek valamiféle kulcsot adnak nekünk. Az első Márknak az epilepsziás fiú meggyógyításáról szóló beszámolójában található, ahol Jézus nemcsak azt parancsolja meg a démonnak, hogy hagyja el a fiút, hanem azt is, hogy : „többé belé ne menj!” (Márk 9:25.). A második a gadarai démonizáltban lévő démonokkal folytatott párbeszédben van, ahol azok könyörögtek Jézusnak, hogy ne küldje őket a mélységbe, és Jézus végül a démonokat saját kérésükre a disznókba küldte.

A harmadik, ami a legfontosabb utalás ennek a fejezetnek a szempontjából, abban a néhány igeversben van, amelyet Máté és Lukács is leírt, és amelyek figyelmeztetnek minket a démonok visszatérésének veszélyére, és ezek a versek nemcsak arról a démonról beszélnek, amely éppen eltávozott, hanem a Sátán csapatainak egy még rosszabb különítményéről!

Úgy tűnik, hogy ez némileg ellentmond a Márk evangéliumából származó első utalásnak, mert ha Jézus megparancsolta minden démonnak, amelyeket kiűzött, hogy soha ne térjenek vissza az érdekelt személybe, akkor nem áll fenn az a veszély, hogy az ember újból

démonizálódik ugyanattól a démontól! Egyértelmű, hogy egy kicsit ki kell csomagolnunk ezt a két verset, és illusztrálnunk kell ezeket a tapasztalatok alapján, hogy eltávolítsuk a kétségtelenül létező felszínes ellentmondást!

Amikor Jézus elküldte tanítványait, hogy prédikálják az evangéliumot, gyógyítsák a betegeket és űzzék ki a démonokat, akkor ő nem részletes utasításokat adott nekik, hanem csak egy utasításnak a pusztá vázát. Erőt és hatalmat adott nekik a démonok kiűzésére, de nem mondta meg nekik, hogy hova küldjék őket (Lukács 9:1-2.)! Ezért bizalmatlan vagyok minden olyan tanítással szemben, amely pontos vezérfonalakat kínál ebben a tekintetben, mert ezek olyan utasításoknak tűnnek, amelyeknek nincs meg az igei háttérük, és fennáll annak a veszélye, hogy az ilyen utasítások egy olyan gyakorlat részeivé válnak, amelyek végül teljesen testiek lesznek ahelyett, hogy Isten Szellemének kenete alatt használnák ezeket. Az ige nem beszél nyíltan minden kérdésről, amelyeket el kell döntenünk a gyógyulás és szabadulás egész területével kapcsolatban, tehát nekünk alkalmaznunk kell az igének a megszentelt általános értelmét, és alkalmanként hajlandóaknak kell lennünk arra, hogy a Szellemnek egy különleges kenete alatt cselekedjünk.

Egy alkalommal a démonok így kiáltottak Jézushoz: „*Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?*” (Máté 8:29.). Amikor a démonok találkoztak Jézussal, azonnal tudták, hogy azzal néznek szembe, aki egy napon, a kijelölt időben a Sátánnal együtt a tűznek tavába fogja vetni őket, és végrehajtja a számukra fenntartott ítéletet. Akkor csatlakozni fognak azokhoz az angyalokhoz, akiket Isten „*a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tart*”. Ezek azok az angyalok, akik már büntetés alatt vannak a mélységben, mert „*nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket*” (Júdás 6.).

Jézus soha nem küldött démonokat a mélységbe, bár ők világosan felismerték, hogy neki van erre ereje (Lukács 8:31.). Nem küldte őket a verembe, a külső sötétségre, az örök tűzre, vagy sok más hely bármelyikére sem, amelyet hallottam emberektől, ahova lelkesedésükben küldtek démonokat! Nem hiszem, hogy Isten bármilyen módon megbüntetne minket, ha túllelkesedünk, amikor az ellenséggel foglalkozunk, de nagyon fontosnak tartom, hogy megpróbáljunk az igei felhatalmazottság korlátai között működni!

Azok, akik kárhozzátják a rajongókat a szabadításban használt kifejező nyelvezetükért, de az oldalvonalon ülnek és semmit nem csinálnak, nagy veszélyben vannak, és emlékezniük kellene Jézus figyelmeztetésére, amelyet a juhok és kecskék példázatában mondott, amikor az utolsó ítéletet festette le. Jézus beszél azokról, akik „*börtönben*” voltak és „*nem látogattatok meg őket*”. És így beszél azokhoz, akik megtagadták a segítségnyújtást: „*Távozzatok tőlem ti átkozottak az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készítettett!*” (Máté 25:41.). Amikor Jézus azt mondta, ő azért jött, hogy megszabadítsa a foglyokat, nem azokra utalt, akik szó szerinti börtönrácsok mögött vannak, és ezért nem hagyhatjuk figyelmen kívül ezt a szakaszt, mint ami csak valódi börtönök meglátogatására utalna, és nem vonatkozik a szabadító szolgálatra.

Ezzel kapcsolatban fel kell mérnünk valamit Isten örökkévaló időbeosztásának rendjéből is, és rá kell jönnünk arra, hogy mi csak ennek a rendnek (korszakoknak) a keretei között működhetünk. Sajnos a Sátán ezt a helytelen diszpenzációs teológiát fontos fegyverként használta, nemcsak annak megakadályozására, hogy a szabadító szolgálat egyáltalán létezzék, hanem arra is, hogy a Szellem ajándékai ne működhessenek a maguk teljességében!

Van a diszpenzációs gondolkodásnak egy olyan iskolája, amelynek óriási hatása és befolyása volt és van bizonyos körökben még ma is. Ez az ajándékok működését az apostoli korra korlátozza. Ez úgy érvel, hogy Jézus azért használta a Szent Szellem

ajándékait, és azért adta az apostoloknak ugyanezt az erőt, hogy megalapozhassák Jézusnak mint az Isten Fiának hitelességét. De miután ez megtörtént, átléptünk egy új rendbe, amikor a hit az egyetlen földi ajándék, amire szükségünk van; amikor meghalunk, a dicsőség helyére kerülünk, de jelenleg annak kell engedelmessékednünk, amit az ige mond arról, hogy a természetes világban meg kell tennünk, de teljesen el kell hagynunk a természetfelettit, mert már nem abban az isteni rendben élünk, ahol ennek használatát megengednék nekünk, vagy elvárják tőlünk.

Ilyen módon a diszpenzacionalisták teológiai alapra helyezték az Újszövetség természetfeletti leckéinek elszellemiesítését, és azt tanították, hogy nekünk nem kell ezt a gyakorlatba átültetnünk. Mennyire örülhetett Sátán azt látva, hogy megtévesztései annyira hatékonyak voltak, hogy a keresztény teológiának egyik erőteljes iskolája valóban elvégezte a munkát az ő számára! Mert ennek a fajta diszpenzációs teológiának a végső következtetése az, hogy mivel az ajándékok használata nincs megengedve, mindenki, aki ezeket használja, az ellenség eszköze, meg van tévesztve, sőt okkultizmusban van! Úgy tűnik, ez megadja nekik a jogot, hogy fehérre mossák saját erőtelenségüket, és hogy azzal vádolják a Krisztus Testének többi részét, hogy eretnokségben és megtévesztésben működik.

Nekem úgy tűnik, hogy ennek a teológiának a legfőbb alapja a félelem. Mert Jézus azt mondta, hogy az utolsó napokban Sátán mindenféle meglepő csodát fog tenni, hogy még a választottakat is megtéveszse. És ha a Sátán ilyen meglepő dolgokat tud tenni, és emberek megtévesztés áldozatai lehetnek, akkor biztos, hogy sokkal jobb - érvelnek ők -, ha ezek közül a dolgok közül semmit nem kockáztatnak meg, mint hogy belekapjanak olyan dologba, ami helytelen lehet.

Sajnos elkerülte a figyelmüket a tántumok példázata (Máté 25:14-30.). Itt Jézus azokat a szolgákat dicséri, akik bölcsen használják tántumaikat, de azt a szolgát, aki azért, mert félt attól, hogy hibát követ el, és elveszíti azt, amije van, elássa a földbe tántumát, és semmit nem csinál vele, Jézus „haszontalan szolgá”-nak nevezi, és ezt mondja: „Vessétek ki őt a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogcsikorgatás” (Máté 25:30.). Ebben a példázatban semmi nincs, ami arra utalna, hogy azok, akik használták az ajándékaikat, de nem voltak sikeresek, kárhoztatásban fognak részesülni. A kárhoztatást csak az fogja kapni, aki teljesen megtagadta ezeknek használatát!

Azok a korszakok, amelyekben az emberiség részesült, és amiket az ige világosan kimond, a következők:

1. A teremtéstől és az ember azonnali bukásától az Úr Jézus Krisztus megtestesüléséig.
2. A Megtestesüléstől Pünkösdig.
3. A pünkösd kor, amelyben mi most élünk.

A következő diszpenzáció a mi Urunk Jézus Krisztus második eljövételével fog kezdődni, de én nem akarok eszkatologikus diszpenzációs vitákba bocsátkozni egy olyan könyvben, amelynek az a célja, hogy a szentek a jelenlegi diszpenzációban használják!

Ami a szabadítást és a démonok kiűzetésük utáni rendeltetési helyét illeti, fontos megértenünk azt, hogy a jelenleg érvényes isteni rendben még nem jött el a démonok számára kijelölt idő, amikor csatlakozniuk kell azokhoz az angyalokhoz, akik már láncokban vannak, Isten ítéletének tüzeiben, amely „*az ördögnek és az ő angyalainak készítettett*” (Máté 25:41.). Ezért nincs jogunk arra, hogy a jelenlegi időben mást tegyünk, mint amit Jézus tett, és ugyanazért kell ezt tennünk, és ez egyszerűen démonok kiűzése

arról a területről, amelyet jelenleg elfoglalva tartanak, és annak megtiltása, hogy visszatérjenek.

Itt beleütközünk egy problémába. Ha megtiltottuk nekik, hogy visszatérjenek, amint ezt Jézus is nyilvánvalóan megtette, akkor miért volt szükség arra a figyelmeztetésre, hogy a démon visszatérhet hét, magánál gonoszabb démonnal, úgy hogy annak az embernek a végső állapota sokkal rosszabb lesz, mint amilyen kezdetben volt?

A könyv korábbi részében megállapítottuk, hogy a démonok törvényeskedők. Ismerik jogaikat, és oda fognak menni, ahol törvényes jogokat kaptak. Tehát azt kell megkeresnünk, hogy szabadulás után miért érezhetik a démonok azt, hogy még mindig törvényes joguk van a visszatérésre. Két fő módja van annak, ahogyan ez megtörténhet.

Ha elmulasztjuk Jézust úrrá tenni

Az első ok Jézus Krisztus úr voltával és a Szent Szellemmel való betöltekezés szükségességével áll kapcsolatban. Térbeli fogalmakkal kifejezve, amikor valaki megszabadul egy gonosz szellemtől, akkor ott szellemi vákuum marad a személyben. Hogyan lehet biztonságosan betölteni ezt a szellemi vákuumot? Egyedül az biztonságos a számunkra, ha a Szent Szellem tölt be minket, és a vele való betöltekezésre buzdít a Biblia is. Pál azt mondja, hogy folyamatosan legyünk betöltve Szent Szellemmel (Efézus 5:18.). Mert ha nekünk csatornáknak kell lennünk, hogy a Szent Szellem kiáradhasson a szolgálat által mások életére, akkor nekünk újra meg újra be kell töltekeznünk Isten erejével.

Jézus tudatában volt annak, hogy erő áradt ki belőle, amikor a vérfolyásos asszony megérintette őt (Lukács 8:46.). Ha Jézusnak ez volt a tapasztalata, akkor nekünk is fel kell ismernünk, hogy az, amit Isten adott nekünk megtérésünkkor, vagy amikor betöltött (bemerített) minket a Szent Szellem, az nem elegendő egész hátralévő életünkre. Állandóan a bennünk felfakadó forrásnál kell lennünk, és ez az élet vize.

Csak akkor lehetünk betöltve Szent Szellemmel, ha életünk ura Jézus. A Szent Szellem egy SZENT Szellem. Mi, bűnösök, csak akkor lehetünk szentek, ha bűneinket eltakarja Jézus vére, és ezért az igazság palástját viseljük, ami nem egy jó vallásos élet bére, hanem Isten ingyenes ajándéka. A Szent Szellem csak akkor tud betölteni minket, ha Jézus Krisztus úr volta életünkben megszilárdul.

Tehát, ha kiűzünk egy gonosz szellemet egy olyan emberből, aki nem kérte Jézust, hogy legyen életének ura, akkor nincs lehetőség arra, hogy a Szent Szellem betöltse a kialakult szellemi vákuumot. Ezért annyira fontos, hogy Jézushoz vezessük azt az embert, és hogy újjászülessen Isten Szelleme által, és ezért van az, hogy csak nagyon kivételes esetekben végzek szabadító szolgálatot olyan valaki felé, aki még nem lépett be Isten országába. Mert a veszély nyilvánvaló.

Sátán nem tiszteli a személyiséget, és minden tőle telhetőt meg fog tenni, hogy lejárassa a Szent Szellem erejében végzett szolgálatot, a valódi szabadító szolgálat aláásása érdekében, azáltal hogy támadja azokat, akik megszabadultak. Ha a démonok felismerik, hogy törvényes joguk van a visszatérésre, mert Jézus Krisztus úr volta nincs megalapozva a személy életének azon a területén, ez teljes mértékben beleillik Sátán természetébe, hogy megpróbál hét, az elsőnél még gonoszabb démont odaküldeni; mert ha annak a személynek a végső állapota rosszabb, mint az első, akkor a Sátán megpróbálhatja felhasználni ezt a helyzetet arra, hogy rossz hírbe keverje az egyetlen szolgálatot, amely valóban képes kiűzni démonokat az emberi életben levő erődítményeikből!

Számos rémtörténet forgott közszájon az elmúlt években olyan dolgokról, amelyek szomorú módon elromlottak a szabadító szolgálatot követően. Úgy tűnik, hogy a legtöbb ilyen eset olyan szabadító szolgálatokhoz kötődik, amelyeket meggondolatlanul olyan emberek esetében végeztek el, akik nem voltak keresztények, vagy nem voltak hajlandók megtérni és megengedni, hogy Jézus Krisztus uralma megszilárduljon az életükben.

Az egész Újszövetségben csak egyetlen példa van arra, hogy egy olyan valakit szabadítottak meg, aki ezt megelőzően nem tért meg Jézushoz. Az Apostolok cselekedetei 16. részében találjuk annak a lánynak a történetét, akiben a jövendőmondás szelleme volt. Arról olvasunk, hogy ez a lány sok napon keresztül szitkozódott Pál ellen, bár démonai igazságot kiabáltak Jézusról. Végül Pál nem volt hajlandó tovább elviselni evangélizáló szolgálatának szétzilálását, hatalmat vett a démon fölött, és megszabadította a lányt.

Gazdái részéről azonban olyan erős volt az ellencsapás, hogy Pált és Silást börtönbe vetették. A következmények még Pál számára is kemények voltak! Nagyon vigyáznunk kell, hogy ne lépünk ki a szolgálat normális keretei közül, amelyeket Isten adott nekünk, és ha mégis ezt tesszük, a lehető legjobban meg kell győződnünk arról, hogy ezt Istentől vettük, és hogy az ő kenete van cselekedeteinken. Máskülönben a következmények a személy számára, aki még súlyosabban démonizálódik, és a szolgálatunk elleni kellemetlen támadások súlyosan szétzilálhatják azt a munkát, amelyre Isten valóban elhívott minket.

Tehát Jézusnak a szabadulást követő további démonizálódásra utaló figyelmeztetése nagyon nyomatékosan tanácsolja, hogy ne szolgáljunk olyan emberek felé, akik nem hajlandók alávetni magukat az ő uralmának, és ezért nem lehetnek betöltve Szent Szellemmel.

Van azonban egy másik szempontja is ennek a figyelmeztetésnek, amit figyelembe kell vennünk, és ezt Péter veti fel második levelében. Beszél valakiről, aki megmenekült a világ romlott erőitől - ez meglehetősen szemléletes leírása a gonosz szellemektől való szabadulásnak -, de ezek újból megragadták és foglyul ejtették.

Péter szigorúan kárhoztatja az ilyen embereket, ezt mondva: *„az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól, de betelt rajtuk az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe”* (2Péter 2:20-22.).

Péter ezzel arra figyelmeztet minket, hogy valószínűleg sérülékenyek vagyunk életünknek azokon a területein, ahol korábban gyengeségeink voltak. Ezért, ha már megszabadultunk gonosz szellemektől, nagyon vigyáznunk kell arra, hogy tisztán járjunk Isten előtt, különösen azokon a területeken, amelyeken megtisztított minket, máskülönben abba a veszélybe kerülünk, hogy szinte futószőnyeget terítünk az ellenség elé, amely ezután gyakorolni fogja törvényes jogát, amelyet mi a bűnünk által adtunk neki, és újból elfoglalja azt a területet, amelyet korábban birtokolt, és magánál erősebb démonokat is hoz magával.

Ez az igeszakasz rávilágít a különbségre a világ, a test és az ördög között, és vannak, akik nagyon nehezen tudják meghatározni a különbséget e három befolyásoló tényező között. A világ az általános befolyás forrása, a Sátán mindenre kiterjedő uralma alatt, amely olyan dolgokkal kísért, amelyek ellentétesek Isten tökéletes akaratával. A kísértések, amelyeket a világ kínál, vonzóak a test számára, mert beteljesülést ígérnek bukott természetünk aljas vágyaira, mint amilyen a kapzsiság, a kéjvágy, az önzés stb. Testi életünket teljes egészében odaszentelhetjük az Úr szolgálatára is, és ezért ez el lehet különítve Isten

számára, megtisztítva a bűn következményeitől, és bár mindig sebezhető marad az ellenség számára, körülveheti azt a védelem fala.

Amikor szándékosan úgy döntünk, hogy megengedjük, hogy a test kívánságai beteljesedjenek olyan módokon, amelyek ellentétesek a Szent Szellem vezetésével, akkor a démonizálódás veszélyében vagyunk a bűn gyakorlása miatt. Ekkor a világ a testet használta eszközü, hogy egy ördögöt (démont) bejuttasson. Ettől kezdve az az ember nemcsak a kívülről származó kísértésekkel küzd, hanem egy belső hanggal, amely sürgeti a kapitulációt a kísértés előtt, gyakran olyan módon, hogy elfogadhatónak tűnő érvekkel táplálja az elmét, hogy adja meg magát és kövesse el a bűnt.

Egy szorongató bűn leírása ez lehet: olyan bűn, amit belülről a démon bátorít, kívülről pedig a kísértés. Szabadulás nélkül állandó csata dül, ami a hívő embert az ellenség uralma alatt tartja. Sok hívő küszködik ilyen módon, és mivel soha nem tanították meg őket arra a lehetőségre, hogy meg lehet szabadulni a démoni erőktől, a Sátán állandó kötelékében élnek életük bizonyos területein.

Sok keresztény vezetőt lelkigondoztunk egyénileg és bizalmasan, akik kétségbeesetten vágytak segítségre. Közülük néhányan már el is hitték, hogy nem is hívők, az elméjük és testük fölötti démoni szorítás ereje miatt. Sokan mély szexuális problémáktól és bűnös vágyaktól szenvedtek, amelyeket soha nem mertek megvallani, és nem mertek segítséget kérni saját gyülekezetükben, mert attól féltek, hogy ha őszinték lesznek előljáróikkal, akkor ezzel szétrombolják karrierjüket, és ennek következtében családjukat. Évekig éltek gyötrelemben, azt gondolva, hogy senki sem tud segíteni nekik, mégis ezzel egyidőben szolgálatot végeztek, mert szívükben hitték, hogy ez igaz mások számára, bár ez nem működött megfelelően a saját életükben.

Voltak, akiket mélyen megrázott a démonizáltság kiterjedtsége, amely alatt erőlködtek, és a szenny és az erőszak, amely megnyilvánult, amikor a démon végül a felszínre került. Sokan teljesen átalakult emberekként mentek vissza gyülekezetükbe, szent gyűlölettel az ellenséggel szemben és azzal az Isten szerinti vágygal, hogy elkezdjék a szabadító szolgálatot saját népük között. Sokukból a diszpenzációs tanítás törvényeskedő köteléke ment ki az ablakon keresztül, ahogy Jézusnak, a gyógyítónak és szabadítónak a felszabadító világossága beáradt.

Nem csoda, hogy a Sátán tudatlanságban akarja tartani a gyülekezetet a szabadító szolgálat szükségességével kapcsolatban, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy rossz hírbe keverje az egyház többi részének a szemében azokat a szolgálatokat, amelyek erőteljesen működnek e területen. Nem akar megtisztult és erőteljes gyülekezetet látni. De vigyázz, mert ahogy Jézus is és Péter is figyelmeztetett minket, az ellenség nem hagyja abba támadásait, és az lesz az első, hogy keményen megkísérli visszaszerezni az elvesztett területeket azáltal, hogy törvényes jogot szerez fölöttük.

Végül, mielőtt befejezzük ezt a szakaszt, érdekes megfigyelni Jézus megjegyzéseit, hogy amikor a gonosz szellem kimegy az emberből, úgy dönt, hogy „száraz, és víz nélkül való” helyekre megy, és nyugalmat keres. Miért kell egy szellemnek úgy döntenie, hogy ilyen száraz területekre megy? Az egyedüli válasz, amelynek teológiai értelme van, az Efézus 5:26. mondanivalójából származik, a gyülekezet vízzel való megmosásából, hogy tisztán és hibátlanul, szeplő és ránc nélkül mutathassa be azt Istennek.

Ez az utalás a szabadító szolgálatra vonatkozik? Nem közvetlenül, de a gyülekezet megtisztítása természetesen bármilyen démon kiűzését is jelenti. Ezért úgy tűnik, hogy a víznek speciális fontossága van, amelytől a démonok elkerülhetetlenül félnek. Személy szerint én nem olyan háttérből jöttem, ahol a szentségek számítottak volna, de

megtanultam ebben a szolgálatban, hogy ne utasítsak vissza semmilyen igei alapokon nyugvó gyakorlatot, amelyet szentségként lehet használni a gyógyító vagy szabadító szolgálat részeként.

Számtalanszor megtörtént, hogy megszenteltünk egy kevés vizet az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében, majd meghintettük vele a személyt, a kereszt jelét rajzolva a homlokára, sőt - rendkívüli esetekben - úszómedencénket használtuk óriási eredménnyel! A démonok gyűlölik a megszentelt vizet. Gyakran így kiáltanak fel: „Ezt ne, ez éget”, vagy hasonló tartalmú szavakat mondanak. Tehát igazán meg tudom érteni, hogy ha a víznek ilyen hatalmas ereje lehet a démoni erők fölött, akkor ők, amikor elhagynak valakit, bizonyára olyan helyet választanak maguknak, ahol csak gyéren van víz!

Ez egy új nézőpontot is adhat a bemerítés szertartásába. Úszómedencénket gyakran használtuk bemerítésre, és sok ember, ily módon megkeresztelve, megszabadult gonosz szellemektől, amelyeket kiűzött rejtekhelyükről az a megszentelt mód, ahogyan a keresztséget a szabadulás érdekében végrehajtottuk. Érdekes, hogy a gyermekkereszttség római szertartása mindig tartalmazott egy szabadulásért szóló imát, hogy a gyermek megszabaduljon azoktól a démoni erőktől, amelyek a szülők generációs vonalán keresztül hatoltak belé.

A gyermek- illetve felnőttkereszttség kérdésével kapcsolatos viták sok indulatot kavartak fel az elmúlt években. De azok közül, akik e két gyakorlat közül bármelyiket is javasolták, csak nagyon kevesen mérték fel komolyan a vízkereszttség által történő megtisztításnak a szabadításra vonatkozó szempontjait (ha egyáltalán volt valaki, aki ezt felmérte). (Egy más szövegösszefüggésben meg fogom nézni a 4Mózes 19. részét, amely átfogóan tárgyalja a törvény rendelkezéseit a tisztító víz használatával történő tisztításra vonatkozóan)

A keresztény szülők gyermekei számára a gyermek odaszentelése és bemutatása Istennek teljesen igei, és ezt a szertartást arra is fel lehet használni, hogy szabadító szolgálatot végezzenek a gyermek felé életének kezdetén. (Az a tapasztalatunk, hogy a démonok a gyermekeket nagyon könnyen elhagyják. A generációs démonizáltság csak akkor ássa be magát az ember életébe, amikor a gyermek érett korra jut, és saját bűnös viselkedésével jogokat ad a démonoknak.)

A megszentelt víz ereje új betekintést nyújthat a máskülönben rejtélyes gyógyulásokra is, amelyek Betesda tavánál történtek, amikor a vizet valószínűleg egy angyal „felzavarta” vagy „felkavarta” (János 5:1-9.). Az az ember, aki elsőként lépett be a medencébe, meggyógyult. Vajon azért történt ez, mert a Szent Szellemnek egy különleges kenete volt a vízben, és ezért, amikor valaki bement a vízbe, ez azonnal kiűzte a betegség szellemeit abból az emberből, aki már olyan hosszú ideje beteg volt, és meggyógyult?

Gyakorlati tapasztalatból tudjuk, hogy a megszentelt víz használata rendkívül értékes a szabadító szolgálatban. Többféleképpen használtuk ezt, a Szent Szellem vezetésének megfelelően. Az elmúlt években Leanne Payne is széles körben tanított a megszentelt víz erejéről, a gyógyítás és szabadítás szolgálatában.

Továbbá, mivel a démonok száraz és víz nélküli helyekre mennek, amikor elhagynak valakit, újra meg újra felhasználtuk ezt a kifejezést, hogy alátámasszuk a személy elhagyására vonatkozó parancsot: „Menj száraz és víz nélküli helyekre!” azon az alapon, hogy ha ez az a hely, ahova a démonok szívesen mennek, akkor még valószínűbb, hogy gyorsan és csendesen távoznak, anélkül hogy ártanának a személynek. Ez nagyon hasonlít arra, amikor Jézus megengedte a démonoknak, hogy a disznókba menjenek, azért, hogy megvédje a férfit azok erejétől. Jézus ilyen módon visszajára fordította a démonok tervét,

mert nem hiszem, hogy közülük csak egynek is az lett volna a szándéka, hogy a disznók hátán légi akrobatamutatványokat hajtson végre a Galileai tenger fölött!

A ti atyátok az ördög!

(János 8:31-47.)

János evangéliuma figyelemre méltó abból a szempontból, hogy viszonylag kevés figyelmet szentel Jézus gyógyító vagy szabadító szolgálatának, de az a mélyreható tanítás, amelyet János sok fontos kérdésről leír, egyedülálló betekintést nyújt a számunkra Jézus életébe és tanításába. Elmondja nekünk (ez valószínűleg Jézusról szóló más írásokra utal): „*sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében*” (János 20:30-31.).

Tehát Jánosnak elsősorban evangélizációs céljai voltak, hogy az emberek valóban megérthessék, kicsoda Jézus. Ennek következtében annak a tanításnak a nagy része, amelyet János feljegyez, nem található meg más evangéliumokban. Ezek egyikét az a meglehetősen rejtélyes eset foglalja magába, amikor Jézus találkozott egy csoport hívővel, olyan emberekkel, akik nemcsak a zsidó hit Istenében hittek, hanem - amint János elmondja nekünk -, valójában hittek Jézusban (31. vers).

Jézus egy kijelentést tett ezek felé a zsidó hívők felé, amelyet ők sértőnek éreztek: „*Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket*” (31-32. vers). Nem tudták elfogadni azt a gondolatot, hogy nekik, Ábrahám gyermekeinek, akik soha nem voltak senkinek a rabszolgái, szabadulásra van szükségük bárkitől vagy bármitől. (Világos, hogy elfelejtették a száműzetés éveit, amikor Isten népét rabszolgaságba hurcolták Babilonba!)

Tehát Jézus elmagyarázza ezt nekik, és ha nem értjük meg a szabadító szolgálat szükségességét, akkor nem sok értelme van számunkra annak, amit Jézus mond ezeknek a hívőknek. Először ezt mondja: „*Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek... de ha a Fiú megszabadít titeket, valóssággal szabadok lesztek*” (34-36.). Ezeket az igeverseket olyan gyakran használják a szabadító szolgálat ellenségei annak bizonyítására, hogy keresztényeknek nem lehet szükségük szabadulásra, mert „*a Fiú megszabadította őket*”. Általában helytelenül, szövegösszefüggéséből kiragadva idézik, mert úgy tűnik, hogy Jézus, érvelésének részeként pontosan ezt az ígét használja annak demonstrálására, hogy ezek a hívők a Sátán fennhatósága és uralma alatt vannak!

Jézus így folytatja: „*Tudom, hogy Ábrahám leszármazottai vagytok. Mégis meg akartok engem ölni, mert nem fogadjátok el az én tanításomat* (37. vers). Kiről beszél itt valójában Jézus? Ez a csoport olyan emberekből állt, akik hittek Jézusban, ő mégis azzal vádolja őket, hogy nem fogadják el az ő tanítását. Elismerte, hogy hívők voltak, ugyanakkor azt is elmondja nekik, hogy meg akarják őt ölni. Ha felszínesen nézzük a dolgot, akkor ennek nincs semmi értelme.

Jézus folytatja: „*Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam, ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál láttatok*” (38. vers). (A legtöbb fordítás nagy „A” betűt használ az első Atya szónál, és kis „a” betűt, amikor másodszor használja ezt a szót.) János egyértelműen felismeri, hogy Jézus két különböző atyáról beszél, és amit Jézus mond, az hirtelen kezd értelmet nyerni. Arról a hűségéről beszél, amelyet ezek az emberek Sátán (mint atya) iránt mutatnak, és ők azokra a démoni erőkre reagálnak, amelyek meg akarják Jézust ölni. De nem ismerik fel, hogy mi is történik, mert tiltakoznak, hogy az ő atyjuk (kis „a”) Ábrahám,

és hogy az egyetlen Atya (nagy „A”), akihez ők mindig is tartoztak, az maga Isten (39-41.).

Jézus, amint szembenéz ezekkel az emberekkel, lassan átvágja magát érveiken, egészen addig a tényig, hogy annak ellenére, hogy hívők, van bennük valami, ami meg akarja őt ölni. Jézus tudta, hogy a tömegek állhatatlanok, és nem sok idő múlva azok az emberek, akik hűséget esküdtek neki, amikor a körülmények jók voltak, a véérért fognak lihegni, és szabadon engedik Barabást. Csak néhány perccel később, miután Jézus kijelentette nekik, hogy: „*mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*” (58.), ezek az emberek „*köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják*” (59. vers).

Tehát a 44. versben Jézus sokkal pontosabb a kis „a”-val írt atya természetével kapcsolatban. Nyíltan kimondja nekik: „*Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva...*” Itt áll, összetéveszthetetlen szavakkal, hogy ezek az emberek, akik Ábrahám gyermekei, akik azt állítják, hogy nincs szükségük szabadulásra senkinek a rabszolgaságából, és Jézus azt mondja nekik, hogy van bennük valami, ami természetes módon válaszol Sátánnak, mint atyának, és aki mellett ők döntöttek, hogy neki fognak engedelmeskedni.

Sátán állandóan el akarta pusztítani Jézust, és itt volt egy újabb lehetőség. Fordítsd ezeket az embereket ellene, és ők végre fogják hajtani magának a Sátánnak a kívánságait, mert ők azokra a gondolatokra reagálnak, amelyeket ő a bennük lévő démonokon keresztül az elméjükbe helyezett, és ők természetes módon válaszolnak Sátánnak, mint atyjuknak. Öljétek meg!

Jézus, aki tökéletesen belelátott szívük gondolataiba és szándékaiba, akikkel foglalkoznia kellett, mindezt maga előtt látta megtörténni. Nem csoda, hogy azt mondta, hogy: „Ti rabszolgaságban vagytok, és meg kell szabadulnotok.” Nem csoda, hogy azt mondta, hogy egyedül ő tudja őket megszabadítani. Mert ők magának a Sátánnak a kötelékeiben voltak (démoni uralom által), és egyedül Jézus volt az, aki valaha is meg tudott szabadítani bárkit az ellenség erejétől.

Ez nagyon fontos igeszakasz, amikor a démoni erők kiterjedtségét akarjuk felmérni sok hívő életében. Életük különböző területein az emberek gyakran inkább az ördögnek engedelmeskednek úgy, mint atyának, az ő Istenük, Ábrahám Atyja helyett. Ők ezt nem így neveznék, de életük mélyén a mérgező folyamai áradhatnak, és ezeknek a folyamoknak a hatása arra kényszeríti őket, hogy testük és lelkük az ő atyjuk (Sátán) hangjára reagáljon, akinek démonai olyan sok erővel rendelkeznek életükben a színpalak mögött.

Ezek az emberek gyakran tudják, honnan származnak ezek az erők, mert nap mint nap birkóznak ezekkel a kérdésekkel elméjükben és szellemükben. De mások egyáltalán nincsenek tudatában annak, hogy Sátán mennyire felhasználja őket saját céljai érdekében, és hogy Jézus ilyen szavakkal szólna hozzájuk: „A ti atyátok az ördög”. Milyen nagy szükségünk van arra, hogy védekezzünk a démonok támadásaival szemben, és hogy felkészítsük népünket arra a szabadságra, amelyet egyedül Jézus tud megadni. Mert valóban csak a Fiú tud megszabadítani a sötétség erőitől!

Egy másik fontos kérdés, amelyet a 36. vers felvet, az a két igeidő, amelyet Jézus használ, amikor ezt mondja: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket (jelen idő), valósággal szabadok lesztek (jövő idő)”. Jézus egyértelműen különbséget tesz annak az üdvösségnek a két aspektusa között, amelybe beléphetünk, a belé vetett hit által. Hitem szerint az első arra a tényre vonatkozik, hogy amikor hit által belépünk Isten országába, akkor a Fiú megszabadított minket a bűn karmai közül és az örökkévaló haláltól, és nevünk fel van írva az Élet

Könyvében (Jelenések könyve 20:15.). Ez üdvösségünk örökkévaló dimenziója. Belépünk a mennybe, és megmenekülünk a pokol büntetésétől.

De üdvösségünknek van egy jelenlegi dimenziója is, amelynek a megtérésünk és testi halálunk közötti években kell kialakulnia, és amelybe nem lépünk be teljes mértékben megtéréskor, hanem amely akkor egy jövőbeli tapasztalat a számunkra. Teológusok ezt a folyamatot megszentelődésnek nevezik. Egyedül Jézus által szabadulhatunk meg mindattól, ami akadályozza Istennel való kapcsolatunkat, de ez a folyamat szellemi fegyelmezést és önkéntes együttműködést igényel a részünkről.

Bármelyik teológiai álláspontot képviseli is valaki, senki nem állítja azt, hogy abban a pillanatban, amikor valaki keresztény lesz, teljes mértékben megszentelődik, és soha nem lesz semmilyen egészségi vagy anyagi természetű problémája. Ehelyett az az általános tapasztalat, hogy az emberek arról tesznek bizonyosságot, hogy megtérésükkor problémáik csak fokozódtak! Ezért a vita nem annyira akörül forog, hogy keresztényeknek lehetnek-e problémáik megtérésük után, hanem hogy ezeknek a problémáknak lehet-e démonikus oka egy hívőben.

Az emberek azonban csak akkor szabadulhatnak meg bármilyen démoni erőtől, amely bennük lakott megtérésük előtt, amikor keresztények lesznek. Mert Krisztuson kívül semmi hatalmunk nincs az ellenség fölött! Miután sok ezer ember felé végeztünk szabadító szolgálatot, tapasztalataink azt is nagyon erősen bizonyítják, hogy amikor valaki megtér, akkor a démonok nem csomagolnak és távoznak automatikusan.

Vannak, akik nagyon nehezen tudják elfogadni ezt a tényt, de ha valaki elfogadja komoly teológiai nézőpontként azt, hogy egy keresztény nem lehet démonizált, annak arra a következtetésre kell jutnia, hogy mindenki, aki megszabadult egy démontól, és kereszténynek vallotta magát szabadulása előtt, meg volt tévesztve, és nem lehetett igazi hívő. A hibás teológiával az a probléma, hogy a teológiai vita elszigeteltségében helyesnek tűnhet, de amikor valós helyzetekre alkalmazzuk, akkor a következtetések gyakran egyszerűen nevetségesek. Ahhoz, hogy egy teológiát egészségesnek tekinthessünk, igaznak kell bizonyulnia az élet vásárterén is, nemcsak az irodában, ahol vitatkozunk róla.

Amit Jézus tanított és cselekedett, az határozottan életszerű volt, és emberek ezreinek életében működött, akik meggyógyultak és megszabadultak az öbelé vetett hit által. Érdekes megjegyezni, hogy sok ember, akikkel kapcsolatban abban a kiváltságban részesültünk, hogy láthattuk őket megszabadulni és meggyógyulni szabadító szolgálat által, korábban azon a véleményen volt, hogy keresztények nem lehetnek démonizáltak; de miután kimerítették minden gyógyulási lehetőséget, szinte a végüket járták, és hajlandók voltak lehetőséget adni Istennek, az ő feltételei szerint, és félretenni minden olyan hitet, mely korlátozta Istent abban, hogy megmozduljon az életükben. Amikor az emberek a Szent Szellem erőteljes szolgálatában részesülnek, ez meg szokta változtatni felfogásukat a helyzetről!

Tehát, amikor Jézus ezt mondta: „szabadok lesztek”, hiszem, hogy ő sokkal többet értett ezalatt, mint ahogyan általában értelmezni szokták ezeket a szavakat. Biztos vagyok benne, hogy ő nem azt mondta ezzel, hogy amikor valaki elkezd hinni őbenne, abban a pillanatban teljesen megszabadul a sötétség minden erejétől, amely működött benne. De a hívő olyan helyzetbe kerül, hogy beléphet ebbe a szabadságba, és amint a Szent Szellem kiárasztja fényét, le lehet számolni a sötétséggel.

A Nagy Megbízás

(Máté 28:16-20.)

Mielőtt Jézus visszament a mennybe, gondosan összefoglalta azt a parancsot, amelyet a gyülekezetnek meghagyott, hogy kezdje el és fejezze be, mielőtt ő visszajön, nagy erőben és dicsőségben, mint Királyok Királya és mint Uraknak Ura. Azon a nagy napon ő egy menyasszonyért fog visszatérni, gyülekezetéért, egy olyan menyasszonyért, amely készen lesz az ő számára, amikor eljön, és amely akkorra beteljesíti azokat a prófétai szavakat, hogy mielőtt ő eljön, az evangéliumnak hirdettetnie kell minden nemzet számára (Márk 13:10.).

A közbeeső időben mi azt a gyülekezetet alkotjuk, amelyik háborúban áll a sötétség erőivel, és várja azt a nagy napot. De utasításokat kaptunk, amelyeket teljesítenünk kell, és az a példázat, amely az okos és az ostoba szüzekről szól, egy állandó hasznos figyelmeztetés kell, hogy legyen az egész egyház számára, hogy legyen készen az ő eljövételére, és ez engedelmséget jelent azzal kapcsolatban, amit a Völegény utoljára parancsolt nekünk, hogy tegyük meg, mielőtt elkészítjük magunkat a Bárány menyegzői lakomájára.

Mert ha nem tesszük meg azt, amit elvégzendő feladatként szabott az ő eljövételéig, akkor olyanok leszünk, mint az ostoba szüzek, akik szaladgáltak, hogy olajat találjanak (gyorsan megpróbálták valami jelét adni annak, hogy teljesítik parancsait, és haragudtak azokra, akik nem segítettek nekik), de fel kellett fedezniük, hogy már túl késő, amikor hallották a Völegény hangját, aki így válaszolt nekik, amikor bebocsátást kértek: „*Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket*”. Jézus ezzel a figyelmeztetéssel fejezte be a történetet: „*Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok*” (Máté 25:12-13.).

Ezért világos, hogy nagyon komolyan kell vennünk azt, amivel Jézus megbízott bennünket, mielőtt visszament a mennybe. Ezek a versek, amelyek Máté evangéliumának végén állnak, a Nagy Megbízás néven váltak ismertté, és a keresztény vallásfelekezetek egész fő irányvonala az evangélizálásra ösztönző alapvető igeként fogadta el ezt, ami attól kezdve, hogy ezt Jézus először kimondta, hagyományaitól függetlenül arra készítetett keresztényeket, hogy menjenek el a világ végéig.

Szomorú, hogy miután egy gyülekezet megszilárdul, hajlamos úgy gondolni erre a parancsra, hogy ezt csak azoknak kell betölteniük, akiknek különleges misszionáriusi vagy evangélista elhívása van, és hogy a gyülekezet többi része tétlenül töltheti az időt, vagy addig, amíg meghalnak, vagy amíg Jézus visszajön. Ez eretnokség és bűn, Jézus életének és szolgálatának óriási félreértését mutatja.

Tehát nézzük meg nagyon gondosan, hogy Jézus valójában mit is mondott. Három részből áll: egy kijelentés, egy parancs (ez két olyan részből áll, amelynek különleges fontossága van azzal kapcsolatban, amire ez a könyv készíteni akar) és egy csodálatos ígéret. Sorban megnézzük mindegyiket.

Jézus kijelentése

„*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*”

Micsoda kijelentés ez! A tanítványok egy Jeruzsálem melletti dombon álltak, és nem tudták, mi következik. Három évet töltöttek el Jézussal. Követték őt izgalmakon és válságokon át, Jézus mégis titok maradt a számukra, mert mindig meglepte őket azzal, amit mondott és tett. Feltámadása óta már néhányszor megjelent nekik, és kíváncsiak voltak, mi fog történni most, amikor a kijelölt találkozóhelyre mentek.

Amikor megjelent nekik, első reakciójuk az volt, hogy imádták őt. Ezután közelebb húzódtak hozzájuk, és elkezdte megosztani velük azt, amit utolsó szavainak szánt. Gondolataik valószínűleg visszaszálltak arra a csodálatos napra, mintegy két évvel korábban, amikor ő ugyanilyen módon összegyűjtötte őket. De akkor tizenketten voltak. Most meg csak tizenegyen gyűltek össze a domboldalon. Ő akkor azzal kezdte, hogy erőt és hatalmat adott nekik, és azt mondta, hogy menjenek el, és tegyék ugyanazokat a dolgokat, amelyeket ő tett; hirdessék az evangéliumot, gyógyítsák a betegeket, és űzzék ki a démonokat. Ez valamennyiük számára új volt. Hogyan tehetnének ők ilyen dolgokat? De amikor elmentek, és azt tették, amit ő mondott nekik, ez működött. Csodálatos.

Nagyon sokat tanultak az engedelmességről. Amikor ő valamiről azt mondta, hogy meg kell tenniük, akkor mindig választási lehetőséget kaptak. Ha megtették, amit mondott, mindig áldást nyertek, még akkor is, ha az a dolog a világ számára a legörültebb dolognak tűnt. Egyikük sem fogja soha elfelejteni, milyen bután érezték magukat, amikor tizenkettejüknek összesen öt cipőjük és két haluk volt, és Jézus ezt mondta nekik: „Menjetek és tápláljátok a sokaságot!”. Amikor utána összegyűjtötték a tizenkét kosárnyi morzsát, szégyelltek magukat azért, hogy valaha is kételkedtek (Lukács 9:10-17.).

Megtanulták megérteni minden egyes pillantását. Látták arcán a fájdalmat, amikor az emberek elfordultak tőle, látták az örömet, amikor kis gyermekek hittek és bíztak benne, érezték izgalmát, amikor emberek, akiket évekig megkötözött a betegség, megszabadultak, megosztották vele annak a néhány drága zártkörű alkalomnak az örömét, amelyet együtt átéltek, érezték Júdás árulásának szívtipró fájdalmát, látták gyötrelmét, amint felnézett a Golgotára a kereszthez vezető útján, érezték a bevert szögek fájdalmát, örvendeztek vele együtt, amikor visszajött a halálból. Felejthetetlen napok, soha senki nem tudja ettől a tizenegy embertől elvenni ennek a három hihetetlen évnek az emlékeit.

De mi vár most rájuk? Jézus állandóan megjelent és eltűnt. Zavartak voltak, mégis nagyon izgatottak. És ő újból erőről és hatalomról beszélt. Az előző alkalommal, amikor így beszélt, erőt és hatalmat adott nekik démonok és betegségek fölött (Lukács 9:1-2.). Most arról a hatalomról beszélt, amellyel rendelkezik mennyen és földön. Az előző alkalommal, amikor hatalmáról beszélt nekik, adott nekik egy parancsot. Kiküldte őket, hogy prédikálják Isten országát, gyógyítsák a betegeket, és űzzenek ki démonokat. Mit fog mondani ez alkalommal?

Bármi következzen is, annak rendkívül fontosnak kell lennie. Azzal álltak szemben, aki nemcsak bebizonyította erejét és hatalmát a földön, hanem most arról beszél, hogy minden hatalom az övé mennyen és földön. Nem merészelhetik figyelmen kívül hagyni azt, amit ezután fog mondani. Bebizonyította, hogy valóban van ereje és hatalma még a halál fölött is. Hogyan kételkedhetnének akár egyetlen szavában is?

A Megbízás

„Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek” (Máté 28:19-20.). Ez csak egy mondat, de olyan mondat, amely közel kétezer éven át erővel ruházott fel keresztényeket, és valóban megváltoztatta a világot.

Egy félreeső palesztinai domboldalon tizenegy ember figyelte a nekik adott nagyon egyszerű és nyílt parancsot, de ez alkalommal nem lesz velük Jézus testileg, hogy bátorítsa és támogassa őket, amikor a dolgok keményre fordulnak! De Lukács erről a hihetetlen

pillanatról szóló feljegyzésében (Lukács 24:49.) elmondja, hogy Jézus azt is mondta nekik, hogy a Szent Szellem, aki leszállt őreá, amikor bemerítkezett, le fog szállni rájuk is. És egyedül a tanítványoknak lehetett némi fogalmuk arról, hogy ez mit jelenthet, mert ők tanúi voltak ennek Jézus életében.

Micsoda feladat: elmenni a Szent Szellem erejében, és tanítványokat szerezni Mesterük számára. Lehetetlen feladatnak tűnik, de Jézus mondta ezt, és ha ezt ő mondta...! „Menjete el azért...”. Ez a kis „azért” szó valóban számított. Ez nem annyit jelent, hogy menjetek, aztán boldoguljatok, ahogy tudtok, hanem menjetek, mert enyém minden hatalom mennyen és földön, és ezért bízhattok Bennem, hogy rajtatok keresztül beteljesítek mindent, amire felkértelek titeket.

Lehetetlen dolog, hogy az a tizenegy ember, önmaga, eljuthasson minden néphez, mindenhova. A helyzet kulcsa abban volt a számukra, hogy tegyék tanítványokká mindazokat, akik hajlandók csatlakozni hozzájuk a feladatban. Nem hívökké, hanem tanítványokká. Jézus látta, hogy még a hívők (János 8:31-59.) is állhatatlanok lehetnek, és lelkes követőkből egy pillanat alatt agresszív ellenfelekké válhatnak. A tizenegynek nem egyszerűen hívőket kell maga köré gyűjtenie, hanem olyan embereket, akik testestől-lelkestől odaszánták magukat Jézus követésére, igazi tanítványokat.

Tudva azt, hogy egy hívő csoportot összegyűjteni viszonylag könnyű, de meglehetősen veszélyes dolog lehet azoknak az első tanítványoknak a számára, ha hitükben még nem elég erősek, Jézus további lépéseket akart nekik mutatni, amelyeket meg kell tenni, hogy a hívők tanítványokká válhassanak. Jézus két dolognak a fontosságát hangsúlyozta ki: bemerítkezés és engedelmesség.

1. Bemerítkezés

Ha a hívők valóban csatlakozni akarnak más tanítványokhoz a gyülekezet építésében, akkor kell, hogy legyen egy meghatározott pont, amikor ők kinyilvánítják a világ számára, hogy attól a pillanattól kezdve elkötelezték magukat Jézus Krisztus mellett. Jézus szolgálatainak első nyilvános lépése bemerítkezése volt. Ez volt az, ami elválasztotta a felkészülés harminc évét attól a három évtől, amikor nyilvánosan hirdette Isten dolgait. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy Jézus Krisztusnak való elkötelezettségünket más módon nem lehet kinyilvánítani a világ felé, de Jézus ezt a módot javasolta az első tanítványoknak, hogy így tegyék a dolgokat.

A bemerítkezés mindig egy választóvonal: a halált és a feltámadást jelképezi. Halált a megtérés előtti élet minden dolga számára, és feltámadást egy Krisztusban való új élet számára. Ez nem egyszerűen a Jézusban való hitnek, hanem a tanítványságnak a nyilvánosságra hozatala. Emberek milliói „hisznek” Jézusban, a szónak abban az értelmében, hogy hiszik, hogy ő egy jó ember volt, aki kegyetlen halált halt közel kétezer évvel ezelőtt. De ezeknek az embereknek csak egy töredéke hisz olyan mértékben, hogy minden fenntartás nélkül odaszánták életüket Jézus követésére, jöjjön, aminek jönnie kell.

Az etióp férfi, akivel Fülöp találkozott a gázai úton, elfogadta az evangéliumot, és azonnal be akart merítkezni. Megállították hát a szekeret, és Fülöp bemerítette őt (Apostolok cselekedetei 8:38.). A filippibeli börtönőr megkérdezte Páltól, hogyan menekülhet meg. Pál azt mondta neki, hogy: „higgy az Úr Jézusban”, de utána az éjszaka közepén a börtönőr és az egész családja azonnal bemerítkezett (Apostolok cselekedetei 16:33.). A hitet a bemerítkezés visszavonhatatlan cselekedete követte.

Az első tanítványok jól tanították új megtérőiket, és ezzel megérkeztünk az első gyülekezet-formáló napokhoz. Pontosan azt tették, amit Jézus mondott nekik, bementették őket. Sokan azok közül, akik mély problémákkal jöttek Ellet Grange-be, soha nem keresztelkedtek meg korábban. Amikor látják, hogy mit jelent valójában Jézus követése, közülük sokan kifejezik azt a vágyukat, hogy azonnal merítsük be őket, hogy a feljük végzett szolgálatnak ne legyen akadálya.

Az ilyen bementés gyakran stratégiai jelentőségű volt szolgálati programunkban. Amikor ilyen módon bementítettünk embereket, nem próbáltuk azt a benyomást kelteni, hogy a bementés szolgálatával egy bizonyos egyházba való beavatás szertartását végezzük. Biztos, hogy ez nem is lenne igaz, mert nem hiszem, hogy a bementkezésnek valaha is az lett volna a rendeltetése, hogy egy felekezeti beavatás része, hanem az Úr Jézus Krisztusnak való engedelmség cselekedete legyen. Ha egy nyilvános vízkeresztiséget megfelelő módon be lehet illeszteni egy vallásfelekezet istentiszteletébe, akkor ez segíthet az egyénnek is és a gyülekezetnek is, de ez a követelmény soha nem válhat annak akadályává, hogy valaki azonnal válaszoljon arra, amit Jézus kér tőle, amint megteszi az első lépést afelé, hogy hívőből igazi tanítvány legyen.

Sok ember számára a bementkezés cselekedete nem egyszerűen az engedelmség cselekedete volt, hanem nagyon sok démoni erőt is kivetett a nyeregből, és egyáltalán nem szokatlan a számunkra, ha azt látjuk, hogy valaki spontán szabadulást él át, amint kijön a vízből. A démonok nem tudják elviselni, amikor olyan keresztények, akik pontosan tudják, hogy mit tesznek, feltétel nélkül odaszentelik magukat ezáltal Jézusnak.

Sokszor azt is láttuk, hogyan okoznak a démonok minden elképzelhető nehézséget, hogy megakadályozzák valakinek a vízkeresztiségét, egészen odáig, hogy megpróbálnak testi sérülést okozni annak az embernek, hogy a bementést ne lehessen végrehajtani. És számos alkalommal csapatunk két tagjának kellett állnia a személy mindkét oldalán, amint bement a vízbe, hogy megfékezzék a démonok testi ellencsapását.

Bementés előtt mindig megszenteljük a vizet, és hálás vagyok Istennek a tisztulásról, gyógyulásról és szabadulásról szóló bizonyítványokért, amelyet sok ember elnyert az engedelmségnek ezen egyszerű cselekedete által. Miért lepődünk meg gyakran azon, amit Isten tesz, amikor az emberek engedelmeskednek az ő szavának? Végül is, Pál hivatkozik a gyülekezet vízzel való megtisztítására (Efézus 5:26.)!

Lehetetlen azonban a bementésnek ezt a témáját felvetni anélkül, hogy az egyház bizonyos részei ne emelnék égnék rémülten kezüket arra a gondolatra, hogy azok az emberek, akikről azt hitték, hogy meg lettek keresztelve csecsemőként, újból bementkeznek. Vannak, akiknek a számára ez tényleg „forró kása”, mert úgy tűnik, ellentétes mindazzal, amit az ő felekezetük hisz és gyakorol.

Én személy szerint hiszem, hogy mind a gyermekkeresztiség, mind pedig a felnőttkori bementkezés fontos, de egymástól különböző okokból. A csecsemőkori szertartás a gyermek odaszentelése Istennek, a körülmetélés szertartásának keresztény megfelelője, amivel azt jelezték, hogy a gyermeket zsidó fiúnak számítják. Ez nagyon fontos lehetőség arra is, hogy hatalmat vegyünk bármilyen generációs démoni erő fölött, ami a családi vonalon öröklődhetett.

Ahol mindkét szülő keresztény, ez annak is egy különleges pillanata, amikor elkötelezik magukat Isten előtt, hogy Isten szerinti védelmet biztosítanak a gyermek számára addig, amíg nem lesz elég érett ahhoz, hogy önálló döntést hozzon. De én, személyesen, nehezen tudom összebékíteni a korai gyülekezet újszövetségi gyakorlatát egy ilyen csecsemőkori szertartással, és azt mondani, hogy a Biblia tanítása szerint ez a keresztiség! A keresztiség

az igében mindig egy olyan cselekedetként jelenik meg, ami a bűnbánatot és a megtérést követi. Azokat az embereket jelöli meg, akik szabad akaratukból odaszánták magukat Jézus Krisztusnak.

Tisztában vagyok azzal, hogy ez az egész téma nagyon nehéz sok ember számára. De ez a könyv a szabadulás általi gyógyulásról szól, és képmutató dolog lenne a részemről, ha nem említeném meg azt, hogy a démonizált személy vízkeresztése mennyire fontos része lehet a felé végzett gyógyító szolgálatnak. Mert nem tudok úgy tenni, mintha semmi sem történe, amikor emberek bemerítkeznek. De igen, és Isten csodálatos módon megáldja azokat a bemerítési szolgálatokat. Az egész csapat tudja, hogy amikor valaki bemerítkezik, Isten ereje és áldása gyakran hatalmas módon megnyilvánul az úszómedence környékén! Senki sem veheti el ezt azoktól, akik a feléjük végzett szolgálat részeként bemerítkeznek. Sokszor láttuk beigazolódni azt, amiért Jézus a bemerítést is annak a folyamatnak a részévé tette, amelyen keresztül valaki tanítvány lesz.

Érdekes megfigyelni, hogy Máté a Szentháromság nevére történő kereszttség mintáját mutatja be, míg Lukács az Apostolok cselekedeteiben csak a Jézus nevében történő keresztstésre utal. Voltak, akik megpróbáltak teológiai különbséget tenni a két különböző szóhasználat között. Én hiábavalónak érzem ezt a próbálkozást. Jómagam általában Máté szóhasználatát alkalmazom, mert jó dolog emlékeztetni a bemerítkező személyt, hogy Isten valóban az ő Atyja, hogy Jézus meghalt érte a kereszten, és feltámadt a halálból, és hogy a Szent Szellem az, aki naponta betölti őt az ő bölcsességével, erejével és vezetésével.

Számos alkalommal tapasztaltuk, hogy emberek betöltek Szent Szellemmel, amint kijöttek a vízből. Annyira erőt vett rajtuk Isten ereje, hogy hosszú időn keresztül ott lebegtek a vízen, élvezve Isten jelenlétét! Mások nyelveken kezdtek szólni közvetlenül a bemerítés után. Mások számára a bemerítkezés egyik áldása testi gyógyulás volt. Isten a meglepetések Istene, de ezeket a meglepetéseket legtöbbször csak akkor élvezhetjük, ha engedelmesen megtesszük azt, amit Isten mondott nekünk.

Azok számára, akiket csecsemőként megkereszteltek, és a Szent Szellem bizonyágtétele iránti engedelmesség cselekedetként szeretnének bemerítkezni hitük személyes megvallására, ha ők ezt így kívánják, akkor mondhatunk olyan szavakat, amelyek összekapcsolják megvallásukat annak az érvényes keresztelési eskünek az újbóli megerősítésével, amelyet szüleik és keresztszüleik az ő érdekükben tettek.

2. Engedelmesség

Az engedelmséget csak egy elméleti kérdésnek tekinthetjük, ha el van szigetelve azoktól az utasításoktól, amelyeknek engedelmeskednünk kell. De Jézus nem elméleti, vagy mai szóhasználatlál élve, elefántcsonttorony-teológus volt. Alapvetően gyakorlati ember volt, akinek tökéletes ismeretei voltak szellemi alapelvekről és az ő Atyjának akaratáról, és nagyon gyakorlatias módon értette, hogyan kell Isten akaratát a gyakorlatba átültetni.

Amikor tanítványait arra tanította, hogyan tegyenek embereket tanítványokká, először azt mondta, hogy kereszteljék meg őket, de utána azt mondta nekik, hogy tanítsák az új hívőket, hogy engedelmeskedjenek mindannak, „amit én tanítottam nektek”. Ez pedig lefegyverzően egyszerű utasítás. Ez valószínűleg arra készítette az első tanítványokat, hogy kezdjenek el nagyon komolyan gondolkodni arról, amit Jézus parancsolt nekik. Talán ez az egyszerű utasítás végül arra szolgált, hogy bátorítsa Pétert, Jakabot, Jánost és Mátét, hogy vegyék kézbe a pennát és a papiruszt, és elkezdjék leírni mindazt, ami később az Újszövetség részévé vált.

Ha belegondolunk ebbe, valójában nem volt más utasítás, amelyet Jézus adhatott volna. Ha a három év alatt, amelyet a tizenkettővel eltöltött, megtanított nekik mindent, amit tudniuk kellett, csak annyit kellett most mondania, hogy mondják el mindazt másoknak! Tehát a minden idők gyülekezetei részére szóló Nagy Megbízatus mindössze egyszerűen annyi, hogy engedelmeskedjenek mindannak, amit az első tanítványoknak megtanított.

Lukácsnál annak a parancsolatnak az összefoglalása, amelyet Jézus adott a tanítványoknak, dicséretesen tömör: „*És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak*” (Lukács 9:2.). Az előző versben Jézus megmagyarázta nekik, hogy ő nekik adta erejét és hatalmát a betegek meggyógyítására, akik vagy démonizáltak, vagy van egy betegségük, vagy esetleg mindkettő. Ezért a parancsolat három dologra egyszerűsödött: prédikálás, gyógyítás, szabadítás.

Az esetnek a Márk változata szerinti leírásában (Márk 6:7-13.) szerepel még néhány olyan gyakorlati részlet is, mint az a tény, hogy Jézus nem egyedül küldte el őket, hanem kettesével. Ez valójában nagyon fontos részlet, és ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, különösen a szabadító szolgálatban, akkor ezzel nagyon sok bajt okozhatunk. Azt mondja nekik, hogy ne vigyenek magukkal útukra csomagot, és maradjanak azoknál, akik befogadják őket; de gyorsan menjenek tovább, lerázva a port lábukról arról a helyről, ahol nem figyelnek arra, amit mondanak.

Ha ezeket a vezérfonalakat lefordítjuk mai fogalmakra, mintha azt jeleznék, hogy evangélistaként és az evangélium szolgálaként nagyon egyszerűen kell viselkednünk, és hogy nem szabad túl sok időt vagy erőfeszítést elpazarolnunk gyümölcstelen szolgálatokra, ha máshol fogékony emberek vágyakoznak hallani a mondanivalónkat.

Hogy mi számít gyümölcstelen szolgálatnak, azt a Szent Szellem vezetése alatt egyénileg kell megítélni. Sok olyan magányos és látszólag sikertelen szolgálat volt, amely csak egy maroknyi megtérőt produkált, de közöttük voltak olyan kulcsfontosságú emberek, akiknek szolgálata megrázta a világot. Egyedül Isten a bírása annak, hogy engedelmesek vagyunk-e, vagy sem.

Végül Máté hozzáteszi azt az utasítást (ami a legtöbb prédikátort, aki ezt a témát ki akarja fejteni, arra készíti, hogy a Megbízatusnak a Lukács szerinti változatát válassza!): támasszátok fel a halottakat. Lukács változata, amelyik kihagyja ezt a zavarbaejtő részletet, sokkal kényelmesebb. De Máté ezt is beletette, tehát Jézus bizonyosan mondta.

A legtöbb prédikátor, akinek van bátorsága arra, hogy Máté változata alapján prédikáljon, elszellemiesíti ezt a kitétel, és a szellemileg halottak feltámasztásáról beszél egy vibráló szellemi életre és egészségre! De én valahogy nem hiszem, hogy az, aki feltámasztotta a halottakat, azt akarná, hogy átértelmezzük nagyon is gyakorlatias utasításait! Máté megemlíti a „rettegett bőrbetegség” gyógyítását is, valószínűleg azért, nehogy megpróbáljunk átsiklani efölött, félve attól, hogy elkaphatjuk!

Ezzel az apró részlettel, a halottak feltámasztásával, soha nem könnyű kiegyezni. Voltak temetők Jézus napjaiban, de szerencsére soha nem ment oda, és nem támasztotta fel múlt nemzedékeknek egy gyülekezetét! (De figyeljük meg Máté megjegyzését, hogy amikor a templom kárpitja kettéhasadt, sok szent életre kelt a lepusztult temetőkből, Máté 27:52-53.). Kísértenünk sem szabad Istent valami olyan dologgal próbára téve őt, amit ő nem tesz meg. Szerencsére a Prédikátor könyve azt is elmondja nekünk, hogy „ideje van a halálnak” (Prédikátor könyve 3:2.), tehát nem szabad nyugtalanodnunk mindenkinek a halála miatt, mert a többség akkor hal meg, amikor idejük elérkezett.

Ezért azt hiszem, hogy Jézus csak kivételes helyzetekről beszél, amikor a halál a kijelölt idő előtt érkezett el, és csak akkor, amikor Isten, az Atya, nagyon-nagyon különleges kenetet ad a Szent Szellem által azoknak, akik szolgálnak. A modern időkben is sok jól dokumentált esetben támadtak fel emberek a halálból. Nem kell kizárólag az igei leírások illusztrációira támaszkodnunk.

Engem ilyen szolgálatra (még) soha nem kértek fel, bár voltak olyan időszakok, amikor vágyakoztam erre, de tudok megbízható szemtanúkról, akik látták, amint Isten visszahoz az életre egy holttestet. Mint minden gyógyító szolgálattal kapcsolatban (és annak a csodája, hogy láthatunk egy halottat visszatérni az életre, egyszerűen egy olyan személynek a gyógyulása, aki nagyon-nagyon beteg!), a szolgálat alapja az kell, hogy legyen, hogy figyelünk Istenre, és megítéljük, hogy mi van az Atya szívében.

A fent említett összes dolog mélyén az áll, hogy ha a gyülekezet ma be akarja teljesíteni a Nagy Megbízást, akkor:

1. Hirdetnie kell Isten Országát.
2. Gyógyítania kell a betegeket (a fertőző betegeket is).
3. Démonokat kell űznie.
4. Ezenkívül, kivételes körülmények között, halottakat kell támasztania.

Ez az igei mértéke annak, hogy egy szolgálat összhangban áll-e Isten szavával, vagy sem, és hogy beteljesíti-e Jézus utasításait, amelyeket tanítványainak és keresztények egymást követő nemzedékeinek adott, egészen mostanáig. Tehát e könyv összefüggései alapján a szabadító szolgálat központi helyet foglal el, és a keresztény szolgálat fő vonalában kell lennie. Ha ez nem így van, akkor Krisztus Teste szenvedni fog, az emberek meg lesznek fosztva kenyerüktől, és egy napon számot kell adnunk Atyánknak arról, hogy miért döntöttünk úgy, hogy nem tesszük meg azt, amit Jézus mondott nekünk.

Jézus ígérete

„És imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Az ige ígéretei mindig feltételekhez kötődnek. Máté evangéliumának végéről ezeket a szavakat szinte mindig egy feltétel nélküli jelentéssel, és ezért szövegösszefüggéséből kiragadva idézik. Ennek az ígéretnek a feltétele az, hogy Jézus ott lesz mindazokkal, akik mint tanítványok, engedelmeskednek a Nagy Megbízásnak, egészen ennek a kornak a végéig, amikor Jézus újra eljön nagy erővel és dicsőségben. (A János 14:15-ben Jézus már mondta ezt tanítványainak: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”. Ezután a 16. versben Jézus hozzátette, hogy: „Más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké”.)

Az ígéretet nem lehet elválasztani a parancs többi részétől, és általánosan azt állítani, hogy mivel Isten velünk van, meg fog áldani mindent, amit mi teszünk az egyház nevében. Semmi sem lehet ennél távolabb az igazságtól. Mert ez az ígéret csak a Nagy Megbízás többi részével való összefüggésben igaz.

Minden fordítás tartalmazza a feltételes „és” szót, ami összekapcsolja a megbízás fő részét az ígérettel. Ennek megértése nagyon hasznos, mert valószínűleg nem sok hívő van, akit még soha nem vigasztaltak ezekkel a szavakkal, de vajon van-e jogunk elfogadni egy ilyen vigasztalást akkor, ha nem teljesítjük aktívan a feltételeket? Ez olyan dolog, amit valamennyiünknek egyénileg kell megoldanunk Isten előtt, és ha szükséges, újból meg kell

térnünk, és előlről kell kezdenünk. Ez egy csodálatos ígéret, és bár az egész egyház jogosan tarthatna igényt ennek áldásaira, mert engedelmeskedik az igehirdetés, a gyógyítás és a szabadítás parancsának!

Összefoglalás

Az Evangéliumokban sokkal több tanítás szerepel a szabadító szolgáltról, mint ahogyan azt először gondolnánk. Világos, hogy Jézus ezt elemi szolgálatnak tekintette a kialakuló egyház számára, és az igében sehol nem szerepel utalás arra, hogy ezt a szolgálatot bármikor abba kellene hagyni bármilyen más gyakorlat kedvéért, vagy hogy (Jézus visszajövele előtt) lenne bármilyen más diszpenzáció, amelyben ez nem lenne szükséges. A szabadító szolgálat a máért van!

11. fejezet

Néhány fontos tanítás a démoni erőkről az apostoli levelekben

Néhány igemagyarázó arra a következtetésre jutott, hogy mivel szinte egyáltalán nem találtak utasításokat Pál és mások leveleiben arra nézve, hogy hogyan kell meggyógyítani és megszabadítani embereket démonoktól, ezért a szabadító szolgálat már nem része az egyház életének. Némelyek helytelenül arra következtetnek, hogy a Szellem ajándékai gyorsan elhaltak Jézus halála után, és Isten jelenleg érvényes akarata szerint ezeket most nem kell használni.

Ez a végletesen naiv nézőpont azt jelzi, hogy durván figyelmen kívül hagyják a korai gyülekezet történetét, amikor azoknak a megszabadítása, akik a pogány világból jöttek Jézus Krisztus gyülekezetébe, a bemelegítésük előtti nélkülözhetetlen eljárás volt. Úgy tűnik, hogy annak a normális módja, ahogyan embereket a korai gyülekezet tagjaivá tették, tartalmazta az ördögűzést is.

Cirtai Crescens a Kr. után 276-ban megtartott Hetedik Karthágói Zsinatról szóló beszámolójában leszögezi: „Egyetlen eretnek vagy hitehagyott sem engedhető be a katolikus egyházba, ha először nem esnek át az ördögűzés szertartásán, majd a bemelegítésen”.

Thibarisi Vincent hasonló módon számol be ugyanarról a zsinatról: „Először kézzel az ördögűzésért, és másodszer bemelegítéssel elnyerhetik Krisztus ígését”.

A korai egyház gyakorlatainak összefoglalójában Evelyn Frost „Keresztény gyógyulás” című könyvében megállapítja: „A keresztény élet kezdete a vízkereszttség volt, amelyet általában megelőzött az ördögűzés (kiemelés tőlem. P. H.), amikor a bukott faj egy tagjának régi életét kiszorította az új élet, amely részesévé vált Krisztus feltámadásának”.

Ellentétben azzal, hogy ez olyan gyakorlat lenne, amelyet a levelek írói elhagytak, mert nem volt jelentősége Krisztus Teste számára, én hiszem, hogy ez szerves része volt az egyház gyakorlatának. Olyan sok tanítás volt a szabadulásról Jézus és az egyház legkorábbi napjainak szolgálatában és történeteiben, hogy nem volt szükség további tanításokra a szabadulás hogyanjáról és mikéntjéről. (Ha ez egy olyan szolgálat lett volna, amelyet az egyháznak bármilyen ok miatt nem kell gyakorolnia, akkor bizonyára erőteljes figyelmeztetések lennének a levelekben ezzel kapcsolatban.)

Arra nézve sincsenek utasítások a levelekben, hogy hogyan kell prédikálni az evangéliumot, de még soha nem találkoztam senkivel, aki ezt a (látszólag komoly) kihagyást érvként használta volna fel arra, hogy nem kell hirdetni Isten Országát! Jézus parancsa az evangélium hirdetésére elegendő volt a korai egyház részére ugyanúgy, mint a betegek meggyógyítására és a démonok kiűzésére vonatkozó parancs. A levelekben van azonban néhány fontos tanítás a démoni erőkről, bár ezek közül egyik sem gyakorlati utasítás arra nézve, hogy hogyan kell ezt tenni!

A Korinthusi értekezés

(1Korinthus 10.)

Az 1. Korinthusi levél egész 10. része a bálványimádásról szól. A törvény (2Mózes 20.) elmondja, hogy nem lehet semmilyen bálvány az életünkben, mert az Úr, a mi Istenünk, nem tűr meg vetélytársakat. A törvény figyelmeztet minket, hogy a bálványimádás magával hozza annak az átkát, hogy az atyák bűnei visszatérnek a gyermekekre a harmadik és negyedik nemzedékig. Láttuk sok száz ember életében, hogy ez az átok hogyan adódik át mind társadalmilag, egy család életmódján keresztül, amely egy Isten-ellenes életmód következménye, mind démonikusan, az átoknak egy szellemén keresztül, amely átadódhat fogantatáskor, halálesetknél vagy a kettő között valamilyen esemény kapcsán a szülőkről a gyermekekre (vagy az unokákra), egy olyan szellemet hozva magával, amelynek feladata az, hogy beteljesítse az átok jellemző megnyilvánulásait a gyermekek életében.

Például meg kellett szabadítanunk sok gyermeket (mind férfiakat, mind nőket) a szabadkőművesség szellemeitől, amelybe ők maguk soha nem keveredtek bele, de szabadkőművesek leszármazottai voltak. Láttam, hogy hamis vallások a generációs vonalban hogyan vezetnek embereket Isten-ellenes szellemi erők uralma alá, sőt még azt is, hogy vallásos szellemek hogyan társulhatnak olyan keresztény hagyományokkal, amelyek a Jézus-központú igazság fő irányvonalán kívül állnak. Ezek uralkodó tényezőkké váltak a generációs vonalban, amelyek a leszármazottakat a Szent Szellem-központú keresztény élet és imádat potenciális ellenfeleivé teszi.

Ezért a bálványimádás súlyos bűn, amelynek roppant súlyos következményei lehetnek, és ez sok hétköznapi keresztényt démoni kötelékekbe vezethet. A fejezet elején Pál Izrael népének bűnös életével illusztrálja mondanivalóját, amikor Mózeset követték Egyiptomból kifelé vezető útjukon. Szexuális erkölcstelenségről beszél, az Úr próbára tételéről és zúgolódásról, mint az életünkben lévő bálványimádás gyümölcsének igei példájáról (1Korinthus 10:6-11.). Elmondja nekünk, hogy ezek a dolgok figyelmeztetések a számunkra, és érvelésének ezt a részét ezekkel a szavakkal fejezi be: „Azért szerelmeseim kerüljétek a bálványimádást” (1Korinthus 10:14.).

Ebben a szakaszban Pál feltárja a bálványimádás egész témakörét, mint bármi olyan dolognak a gyakorlatát, amely elfoglalja életünkben az élő Isten helyét. Majd letaroló hatással átvált a mi Urunk testében és vérében való részesedésünkre, amikor részt veszünk az úrvacsorában. Úgy érvel, hogy amit pogány oltárokon feláldoztak, azt démonoknak áldozták, és nem Istennek. Ez azt is magába foglalja, hogy ha belekeveredünk olyan dolgokba, mint például a szexuális erkölcstelenség, helytelen módon próbára téve az Urat és zúgolódva, akkor ezáltal az ezek mögött a dolgok mögött lévő démonokat imádjuk. Majd ezt mondja: „Nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségekben”.

Amikor az emberek megtérés nélküli életet élnek, olyan viselkedési mintákat követve, amelyeket Pál megemlít, akkor, amint ő ezt mondja, démoni erőkkel vannak szövetségben! A szövetségnek a törvényben jogi jelentősége van, amely a résztvevőket összeköti egy szerződésben, amelyet csak egy további törvényes lépéssel lehet felbontani, egy dokumentummal, amely feloldja a szövetséget.

A bűn gyakorlása által az emberek azokat a démonokat imádják, amelyek a bűn (bálványimádás) mögött vannak, és Pál nagyon határozottan azt mondja ezzel, hogy akkor mi démonokkal vagyunk szövetségben! Ez azt jelenti, hogy ha ilyen bűn van emberek életében, akkor ők törvényes szövetségre léptek démonokkal, és ahhoz, hogy a személy megszabadulhasson, a szövetséget fel kell bontani. De csak egy következő törvényes lépés oldhat fel bármilyen törvényesen megkötött szövetséget, és amint a 6. fejezetben már elmondtuk, a démonok rendkívül törvényeskedők! Ha egy bűn által törvényes jogot kapnak a belépésre, csak akkor távoznak, ha azokat a jogokat törvényesen eltávolítottuk.

Van két lépés, amelyet meg kell tenni. Először meg kell térni abból a bűnből, amely jogot adott a démonnak a belépésre, másodsor alkalmazni kell a törvényes orvoslást. Jézus, az Isten Fia, a törvény minden feltételét betöltötte a kereszten, és a világ összes bűnéért kifizette a teljes árat, amikor valamennyiünkért kiontotta a véré. Jézus vére a teljes és tökéletesen elégséges törvényes orvosság.

Ezt azonban, mint minden orvosságot, személyesen kell alkalmazni az egyén életére, hogy annak bármilyen hatása lehessen. Ez legalábbis annyit kell, hogy jelentsen, hogy Jézus Krisztus úr voltát meg kell alapozni az akarat döntésével az életnek azon a területén, amely korábban démonokkal volt szövetségben. Egy új szövetséget kell megalapozni.

Pál összekapcsolja ezt az egész érvelést az úrvacsorával azáltal, hogy így folytatja: *„Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát. Nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának részesei”* (1Korinthus 10:21.). Majd a következő fejezetben folytatja az érvelést az úrvacsoráról szóló tanítással, amikor néhány vezérfonalat ad nekünk arra nézve, hogyan készítsük fel magunkat arra, hogy magunkhoz vegyük a kenyeret és a bort, és amikor ezt teszi, elmond néhány nagyon súlyos dolgot.

Az előző fejezet tanításának fényében nyilvánvaló, hogy Pál mit akar elmondani a démonokkal való szövetségről és annak lehetséges következményeiről, ha nem vagyunk igazak Isten előtt. *„Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van tikóztatok sok erőtelen és beteg és alusznak sokan. Mert ha mi ítélők magunkat, nem ítéltetnénk el”* (1Korinthus 11:27-31.).

Ebben a szakaszban Pál közvetlenül összekapcsolja testi egészségünket szellemi egészségünkkel. Ítéletről beszél, amely ránk száll, mint annak a bűnnek a következménye, hogy az Úr poharát, és az ördögök poharát is isszuk (1Korinthus 10:21.). Az Ószövetségből világos, hogy Isten megengedte, hogy démonok hajtsák végre ítéletét embereken.

Például Sault az Úrtól küldött gonosz szellem gyötörte (1Sámuel 16:14.). Ezért arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ha démonokkal való szövetségünk bűne betegséget okozhat nekünk, akkor a betegségek némelyike démonikus lehet, és hogy ezért szükség lehet szabadulásra a gyógyulás érdekében. Pál nagyon világossá teszi, hogy az a betegség, amelyről ő beszél, végzetes is lehet, mert elmondja, hogy ennek következtében néhány ember Korinthusban idő előtt meghalt.

Dicsőség Istennek, hogy annak az ellenkezője is igaz, amiről Pál beszél! Ha a megtérés hozzáállásával vesszük magunkhoz a kenyeret és a bort, az Úr arcát keresve, és kérve őt, hogy leplezzen le minden bűnt a Szent Szellem világossága által, hogy leszámolhassunk vele az úrvacsora vétele előtt, akkor ennek következtében szabadulást és gyógyulást nyerhetünk.

Ezért a szabadítást egyre növekvő mértékben úgy látjuk, mint az evangélium szolgálatának alapvető részét, amely nélkül az embereket a sötétség erőinek kötelékeiben hagyjuk, amelyek törvényes vereséget szenvedtek és amelyeket ki kellett volna üznünk. Sajnos az elmúlt századokban ez nem volt az egyház normális gyakorlata. Ennek következtében most van egy olyan egyházunk, amelynek igen nagy szabadulásra van szüksége, mind azoktól a démonoktól, amelyek a tagok jelenlegi nemzedékének bűnei által kaptak jogot, mind pedig azoktól, amelyekkel a korábbi nemzedékekben kellett volna foglalkozni, és amelyek túlélték a családi vonalat anélkül, hogy felfedezték volna őket, olyan nemzedékeket befolyásolva, amelyek akkor még meg sem születtek.

Rendszeresen tartunk egy nem hivatalos úrvacsorai szolgálatot fontosabb szabadító szolgálatok lefolytatása alatt, különösen akkor, amikor egy komolyabb bűn lepleződött le (akár az érdekelt személynek, akár generációs vonalán valaki másnak a bűne), és ebből megtérés történt. Nagyon sok alkalommal láttuk ilyen körülmények között, hogyan próbáltak a démonok minden lehetséges dolgot megtenni annak megakadályozására, hogy a személy valóban elfogadja a megszentelt kenyeret és bort. Tudják, hogy a Szent Szellemnek a szentségeken lévő kenete milyen fontos szerepet játszik abban, hogy aláássa az ellenség erődítményét. Tehát a démonok megpróbálják arra kényszeríteni, hogy tartsa csukva a száját, lehetetlenné teszik, hogy a személy nyeljen, arra készítetik, hogy köpje ki mind a kenyeret, mind a bort, vagy arra kényszerítik a személyt, hogy feküdjön a padlóra arccal lefelé, azt éreztetik vele, hogy a bor íze vagy illata undorító. Valóban mindent megtesznek, hogy megakadályozzák a szentségek elvételét!

Sok emberrel találkoztunk, akik mélyreható gyógyulást nyertek szabadulás által, miután megtértek a bűnből, és Jézust tették úrrá életük minden területén. Ezért amikor olyan helyzettel foglalkozunk, ahol bűn lepleződött le, a szolgálat részeként rendszeresen úrvacsorai közösséget is tartunk. Időnként azt is tapasztaljuk, hogy miután a szolgálat befejeződött, egy rövid úrvacsorai szolgálat csodálatos módja annak, hogy Jézus szolgáljon emberek felé, akik csendesen ünneplik a kereszti győzelmét, amely teljessé lett az életükben.

A Szellem ajándékai

(1Korinthus 12, 13. és 14.)

Ezt a három fejezetet együtt kell olvasni és megérteni. A 13. rész híres, míg a 12. és a 14. bizonyos körökben hírhedt arról, ahogyan ők olyan nagyhangúan beszélnek a Szellem ajándékainak használatáról, amelyet az egyház bizonyos részei olyan nyomatékosan visszautasítanak a mára nézve.

A valóságban Pál a szeretetről szóló híres tanítását arra szánta, hogy azt úgy olvassák, mint a szellemi ajándékok használatának módját, ahogyan azokat gyakorolni kell a gyülekezet életében. Olyan gyakran olvassák ezt szövegösszefüggéséből kiragadva! Pál nem mondja ebben a fejezetben azt, hogy a szeretet helyettesítheti a Szent Szellem ajándékait, hanem azt állítja, összetéveszthetetlen szavakkal, nem számít, milyen szellemi ajándékokat kaptunk és mutatunk fel életünkben, ha ezeket nem szeretettel gyakoroljuk, azok semmit sem érnek az örökkévalóságban.

A levél korábbi részében (1Korinthus 3:11-15.) Pál még szemléletesebben fejezi ezt ki, amikor azt mondja, hogy Isten ítéletének tüze fogja megpróbálni munkáinkat, és csak az fog hozzájárulni ahhoz a jutalomhoz, amely Isten népére vár a mennyben, amely túléli a tüzet.

Jakab azonban kihangsúlyozza, hogy a hit cselekedetek nélkül halott (Jakab 2:17.), ami bölcs egyensúlyt nyújt az ige tanításához. Nem szabad „elásnunk talentumainkat” semmittevésnek adva át magunkat attól féltve, hogy nem szeretetteljes módon használjuk őket, de nem szabad helytelenül sem használni azokat úgy, hogy rosszul bánunk embertársainkkal! Az ajándékokat használni kell.

A következő kötetben több szó lesz majd a Szellem ajándékainak használatáról szolgálatainkban. Van azonban két ajándék, amely különleges figyelmet érdemel itt, ezek pedig a gyógyítás ajándéka és a szellemek megkülönböztetésének ajándéka. Ahogy már korábbi fejtegetéseink során láttuk, az Újszövetség meglehetősen szabadon használja a

„gyógyulás” szót, ez magában foglalja mind a testi gyógyulást, mind pedig a szabadulást, úgy hogy amikor itt Pál a gyógyítások ajándékairól beszél (mindkét szó többes számban van az eredetiben), világos, hogy különböző gyógyító szolgálatokra utal, beleértve ebbe a szabadítást is.

Ahhoz azonban, hogy a szabadítás végbemehessen, képesnek kell lennünk a gonosz szellemek jelenlétének felismerésére. Ezért szükséges a szellemek megkülönböztetése ajándéknak gyakorlása, amelynek segítségével felismerhetjük a démoni erők jelenlétét valakinek az életében, ezáltal tudunk különbséget tenni a démoni erők, a személy emberi szelleme valamint Isten Szent Szelleme között.

Ennek az ajándéknak a bölcs használata abszolút módon alapvető kellék a Krisztus Testének életében. Ennek az ajándéknak a használata nélkül az egyház démoni megtévesztés áldozatává válhat anélkül, hogy tudná, mi is történik! A betegeknel végzett lelkigondozásban megfigyelhetjük, hogyan zuhannak emberek egyre mélyebb és mélyebb kétségbeesésbe, ahogy egyik segítő szolgálat a másik után vall kudarcot.

Ilyen esetekben a szellemek megkülönböztetésének ajándéka oly gyakran meg tudná változtatni a szolgálat irányát a testi vagy érzelmi gyógyulásért való imádságról a szabadítás irányába, és adhatna reménységet annak az embernek, meglátva Isten működését az életében. A szellemek megkülönböztetésének ajándéka valószínűleg a Szent Szellemnek az az ajándéka, amelyről a legkevesebbet beszélnek, és amelyet a legkevesebbet használnak, és mégis ez az, amelyre olyan kétségbeejtő szükség van, ha az egyház győzelmet akar aratni az ellenég munkája fölött.

Az ostoba galáciaiak

A galáciai keresztényeknek írt egész levelet át- meg átszövi az a figyelmeztetés, hogy ne váljanak újból gonosz szellemek rabszolgáivá. Az első két fejezetben Pál világosan kifejti saját bizonyoságtételét, és hogy mit jelent megszabadulni a törvény átkától. Úgy látszik, közülük néhányan újból beleestek a törvényeskedés átkába, és Pál a harmadik részt ezzel a kifejező kérdéssel kezdi: „*Ostoba galáciaiak! Kicsoda igézett meg titeket?*” (Galácia 3:1.). Az a nyelvezet, amelyet használ, közvetlenül magában foglalja az okkult kapcsolatra való utalást.

A negyedik részben kifejti, mit jelent Krisztuson kívül lenni. Ezt mondja: „*Mi is az univerzum uralkodó szellemeinek rabszolgái voltunk*”, amelybe azt is beleérti, hogy Jézus által szabadultak meg ezeknek az uralmától. Majd a 9. versben ezt kérdezi: „*Miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok?*”

A hívők szabadok a törvény átkától, de ha újból elkezdjük alávetni magunkat a törvényeskedés láncainak, akkor Pál véleménye szerint démoni uralomnak vetjük magunkat alá. Ezek erős szavak, de segítenek megérteni azt, miért van az, hogy a Szent Szellem élete olyan gyéren csordogál olyan gyülekezetekből, amelyeknek életét és magatartását teljesen megkötözi a hagyományok és felekezeti gondolkodásmód!

Amikor Pál azt mondja, hogy a keresztények szabadok a törvénytől, ezzel nem azt mondja, hogy most már belemerülhetünk a test nyilvánvaló bűneibe, amelyek a törvény alatt tiltottak voltak. Nem, ő elsősorban azt mondja, hogy nem a vallásosság csapdáinak való engedelmisség hoz szabadságot arra, hogy az Istennel való kapcsolatot élvezhessük és közösségben éljünk egymással, hanem Isten Szellemének jelenléte és szabadsága az életünkben. És ha mi ragaszkodunk a hit nem központi kérdéseinek törvényeskedő megközelítéséhez, mint például amiről Pál beszél, ha túl sok figyelmet szentelünk

bizonyos napoknak (4:10.), akkor annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy démoni uralom alá kerülünk! Ha a törvényeskedés démoni uralmának kötelékében vagyunk, akkor ez aláássa a Szent Szellemben való igazi szabadságot a gyülekezeti közösségek életében.

Amikor azzal küszködünk, hogy a gyülekezet előrehaladjon szellemileg, gyakran szükséges volna azzal foglalkozni, amit én most már mint démoni erőket ismerek fel, amelyek jogot nyertek arra, hogy elnyomjanak egy gyülekezetet, vallásos szabályokhoz való ragaszkodás miatt, amelyek fontosabbak a tagság számára, mint az Isten Szelleme iránti engedelmesség. Az ilyen hozzáállás átok a gyülekezeten, és az ember kísértést érez, hogy Pállal együtt ezt mondja: „Kicsoda igézett meg titeket”, vagy még pontosabban: „Ki uralkodik itt?”

Sok esetben az erre a kérdésre adott válasz nem a gyülekezet jelenlegi vezetősége, hanem korábbi vezetők, akik már elmentek, és örökséget hagytak a jelenlegi tagságra, de nem jó dolgok kincstárát, hanem egy démoni szorítást a gyülekezet szellemi életén. Gyakran láttuk, hogy radikális átalakulás megy végbe egy gyülekezet szellemi légkörében és abban a szabadságban, amelyben továbbléptek, azáltal hogy szellemi háborút viselnek a máskülönben „gyenge és szánalmas uralkodó szellemekkel” szemben (Galácia 4:9.), amelyek az emberi szív hozzáállása miatt jutottak hatalomra.

Levelének vége felé Pál kifejti, hogy: „*Ha azonban a Szellemtől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt*” (Galácia 5:18.). Ez nem azt jelenti, hogy szabadok vagyunk arra, hogy büntetlenül áthágjuk a törvényt, hanem azt, hogy ha figyelünk és engedelmesek vagyunk a Szent Szellem bizonyoságtételének a szívünkben, akkor nem fogjuk áthágni a törvény parancsolatait, mert Isten Szelleme soha nem vezet minket olyan irányba, amely ellentétes Istennek az ő népe számára szóló elképzeléseivel.

Azután a Galácia 5:19-ben Pál összefoglalja érvelését azzal, hogy felsorolja annak kellemetlen következményeit, ha a test kívánságait követjük, és belemegyünk erkölcstelen-ségbe, varázslásba, iszákosságba és hasonló dolgokba. Ezeket a dolgokat nem tesszük meg, ha engedelmesek vagyunk a Szent Szellemben. Pál egyértelműen kimondja, hogy azok, akik ilyen dolgokat tesznek, nem öröklék Isten országát. Ezek a test cselekedetei, és ha a törvényeskedést vezetjük be a gyülekezet életébe, ugyanúgy, mint ha megengedjük, hogy az emberi lény engedetlen legyen a Szent Szellemben iránt, akkor a démoni erők szabadságot nyernek az uralomra.

Pál nagyon súlyos szavakkal fejezi be érvelését a galáciai keresztények felé, és ez ránk is vonatkozik: „*Ne tévelyegjete! Isten nem csúfoltatik meg. Mert amit vet az ember, azt aratánda is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet*” (Galácia 6:7-8.).

Amikor bajban lévő emberek felé szolgálunk, gyakran tapasztaljuk, hogy sokan közülük rossz talajba vetettek, és már valamennyit learattak a halál aratásából. De én hálát adok Istennek azért, amit János ír a hívőknek, amikor azt mondja, hogy ha megvalljuk bűneinket, Isten hű és igaz, és megbocsát (1János 1:9.). Tapasztalatok bizonyítják, hogy Pál érvelése igaz, mert általában azt tapasztaljuk, hogy amikor emberek az ő természetes vágyaik talajába vetettek, akkor bűneik következtében démonizáltakká válnak, és a szabadítás helyreállításuknak fontos részét képezi.

Nagyon-nagyon gyakran kellett szolgálnunk olyan hívők felé, akik sok évvel korábban és igazán őszintén megtértek valamilyen testi bűnből, de még mindig a bűntudattal és a bűn emlékével küszködtek. Ez nem azért volt, mert bűnükre nem kaptak bűnbocsánatot, és általában nem értették, hogy miért vannak még mindig ilyen zürzavarban.

Sokuk számára rendkívüli megrázkódtatást jelentett, amikor felfedezték, hogy problémájuk oka az a démon, amelyik bűnük által lépett be, és amit nem űztek ki, a megtéréskor, mert a folyamatos bűnelkövetés démoni dimenzióját soha nem tanították megfelelően a gyülekezeteinkben. A démon állandóan emlékezteti az embereket arra a bűnre, amelyen keresztül belépett, és az emberek végül teljesen a kárhoztatás csapdájába esnek, sok esetben annyira, hogy még az üdvbizonyosságuk felől is kétségeik támadnak. Ezután a démonok meggyőzik őket arról, hogy bűnükre soha nem nyerhetnek bocsánatot. Néhányan jogosan haragszanak arra a gyülekezetre, amelyik nem használta azt a jogot és hatalmat, amelyet Jézus adott a foglyok megszabadítására.

Bár a szabadító szolgálat alapvetően egyének felé irányuló szolgálat, nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a dimenzióját, ami az egész gyülekezeti közösség szükségleteire vonatkozik. Egy alkalommal megkíséréltem szabadító szolgálatot végezni egy hölgy felé az egyik gyülekezetben, de váratlanul olyan küzdelemben találtam magam, amire nem számítottam. Ekkor az Úr megmutatta, hogy a gyülekezet fölött egy uralkodó szellem volt, amely azzal a különleges feladattal volt megbízva, hogy megakadályozza a szabadító szolgálat eredményességét.

Mihelyt megkötöztem azt a szellemet, amely a hölgyre hatással volt, drámai következmények játszódtak le. A benne lévő démonok, tudva, hogy biztonságukon most rést ütöttünk, arra készítették őt, hogy keljen fel, és szaladjon ki az épületből, olyan gyorsan, ahogyan a lábai csak bírják! Később tudtam meg, hogy a gyülekezet vezetősége nem hitt abban, hogy hívő keresztények is démonizálódhatnak, így adtak jogot egy uralkodó szellemnek, hogy uralkodjon a gyülekezetük fölött, és a tagokat megkötözöttségben tartsa.

Pál tanácsa az efézusiaknak - Ne adjatok esélyt az ördögnek!

Pál efézusiakhoz írt levelének szövegét szintén át- meg átszövi a sötétség erői fölötti győzelem témája, és gyakorlati tanácsokkal szól arról, hogyan kell a gonoszt (démonokat) kizárni az életünkben. A bevezető fejezet után, amely Pál egyik legfontosabb kijelentésével záródik Krisztus helyzetéről minden szellemi erő fölött, a második részt azzal kezdi, hogy emlékezteti az efézusi keresztényeket, hogy mielőtt ők keresztények lettek, ők is a levegőbeli hatalmasság fejedelmének engedelmességek, annak a szellemnek, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik (Efézus 2:2.).

Érdekes ez az utolsó megállapítás, amelyben, bár Pál keresztényekről beszél, akik Krisztusban megszabadultak ezektől az uralkodó szellemtől, nem zárja ki azt a lehetőséget, hogy hívők engedetlenné legyenek Isten iránt. Tehát ez azt is magába foglalja, hogy ő nem zárja ki azt a lehetőséget, hogy hívők démonok uralma alatt lehetnek. Ha ez lenne az egyetlen megállapítás ebben a levélben, amely arra bátoríthatja az embert, hogy erre a következtetésre jusson, akkor úgy vélhetnénk, hogy ennek nincs köze a jelenlegi fejtegetéshez.

Pál azonban nem hagyja abba ezt a témát, hanem azzal folytatja, hogy a gyülekezetben a különböző szolgálatok azért vannak: *„hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab, és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által”* (Efézus 4:14.). Nem mondja el, hogy melyek ezek a tanítások, de a 17. versben Pál egy további figyelmeztetéssel szolgál az efézusiaknak: *„Többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjöknek hiábavalóságában”*. Lehetséges tehát, hogy ezek olyan tanítások voltak, amelyek teret adtak arra, hogy a megtérés előtti bűnös gyakorlatok folytatódjanak a közösség életében.

Pál ezután a fejezet hátralévő részében utal különböző életstílusokra, amelyek nyilvánvalóan belopakodtak a gyülekezet egyes részeibe, mint például a hazugság, helytelen harag, lopás, sértő szavak használata, keserűség, szenvedélyek, kiabálás, gyűlöletteljes érzések, szexuális erkölcstelenség, trágárság stb. Arra figyelmeztet, hogy az ilyen dolgok cselekvése esélyt, lehetőséget, teret enged az ördögnek az életünkben. Az ötödik részben visszatér erre a témára, újból figyelmeztetve őket: „*És ne legyen közösségetek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat*” (Efézus 5:11.).

Vajon miért figyelmezteti Pál ilyen hosszasan az efézusiakat? Világos, hogy nem voltak olyan illúziói, hogy a hívő keresztények nem vétkezhetnek, máskülönben az ilyen figyelmeztetések értelmetlenek és szükségtelenek lettek volna. Azt hiszem, hogy aggodalmi legalább hat dologra vonatkoztak:

1. A bűn megszomorítja a Szent Szellemet (Efézus 4:30.)
2. A bűn szétrombolja Krisztus Teste bizonyágtételének hitelességét (Efézus 5:8-9.)
3. A bűn Isten haragját vonja azokra, akik nem engedelmeskednek neki (Efézus 5:6.)
4. A bűn veszélyezteti örökségünket Isten országában (Efézus 5:5.)
5. A bűn teret enged az ördögnek (Efézus 4:27.)
6. Ennek következtében fennáll annak a veszélye, hogy egy rossz szellem lép be életünkbe.

Ez az utolsó pont kimondatlanul benne van Pál tanításában. Például nem hiszem, hogy a részegeskedésre vonatkozó megjegyzésében csak egy szójátékot üzött volna a szóban forgó kétféle szellemről, amikor ezt mondta: „Ne legyetek részegek bortól, amely csak tönkretesz titeket, ehelyett teljete meg Szellemmel (Szent Szellem)” (Efézus 5:18.). Amikor ezt mondja: „ehelyett teljete meg Szellemmel”, az emberben feltolul a kérdés: mi helyett?

Noha bizonyosan van itt egy szójáték is az alkoholizmusnak a borban lévő szelleméről, azt hiszem, hogy ennek mondanivalója sokkal mélyebb. Ez az utolsó parancs közvetlenül a közel két fejezetet kitevő különböző figyelmeztetések végén áll, és úgy tűnik, mintha Pál azt mondaná, hogy mindezeknek a dolgoknak a cselekvése, amelyekről beszélt, egy gonosz szellemmel való betöltekezéshez vezet, amelynek a bűn ad jogot; jóllehet a hívőknek állandóan Szent Szellemmel kell betöltve lenniük az olyan élet következményeként, amely örömet szerez az Atyának: „*És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándéknak, és áldozatul az Istennek kedves, jó illatul*” (Efézus 5:2.). A Szent Szellem kenete alatt való élet és az abban való járás (ellentétben egy karizmatikus összejövetelen lévő kenet megtapasztalásával) főként az engedelmisség eredménye. A kenet az engedelmisséget követi.

Pál tanításának ilyen módon történő értelmezése teljesen megegyezik szolgálatának tapasztalataival. Azt a tényt, hogy a bűnhöz való ragaszkodás teret enged egy gonosz szellem jelenlétének, még egy hívő életében is minden nap megtapasztalhatjuk, amikor segítséget nyújtunk a szükségben lévőknek. Újból és újból azt tapasztaljuk, hogy a sötétség erői jogot kapnak azáltal, ha a hívők folyamatosan vétkeznek, és ha már egyszer beléptek, a gonosz szellemek pusztító munkája nem marad el a hívők életében.

Például nem győzünk csodálkozni azon, milyen nagymértékű a szexuális bűn előfordulása a Krisztus Testében. Nagyon gyakran tapasztaljuk azt, amint az emberek elmondják történetüket, hogy olyan démoni erők uralkodnak életük fölött, amelyek bűnös szexuális

kapcsolatok által léptek be. Ezekben az esetekben azonban a démoni következmények nem korlátozódnak kizárólag a szexuális életre. Például nem szokatlan, hogy a betegség szellemei is ilyen módon lépnek be, testi betegségek sorát hozva magukkal.

Egy másik helyen Pál figyelmezteti a korinthusiakat, hogy ha szexuális kapcsolatra lépnek prostituáltakkal, akkor egy testté válnak velük (1Korinthus 6:16.). Úgy tűnik, hogy egy ilyen Isten-ellenes kapcsolatban a démonok szabadon átadódhatnak egyik partnerről a másikra, és ezért az emberek mindenféle démont összeszedhetnek szexuális partnereiktől. Bizonyos, hogy a démont semmi nem akadályozza meg abban, hogy ilyen helyzetben egy hívőbe belépjen. A Sátán (démonok) átsétál az eléje terített futószőnyegen, bárki legyen is az, aki azt odatette, legyen az a bűnös egy keresztény, egy buddhista, egy New Age-hívő vagy egy ateista.

A Sátán nem tiszteli a személyiséget, és ha keresztények jogokat nyújtanak démonoknak, akkor számítaniuk kell arra, hogy ennek következményei lesznek. A vetés és aratás igei alapelve érvényes marad a hívőkre is! Tapasztalataink során ritkán fordult elő, hogy azoknak a keresztényeknek, akik szexuális bűnbe estek, nem volt szükségük szabadulásra a mélységes bűnbánat átélésével együtt. A megtérés és a megbocsátás szabadulás nélkül leszámol ugyan a bűn örökkévaló következményeivel, de meghagyja az embert kötelékeiben, és az ember egész hátralevő életében harcolhat a démonokkal.

Sok olyan embert megszabadítottunk gonosz szellemektől, akik évekig abban a hitben éltek, hogy nem nyertek bocsánatot fiatalkori szexuális kapcsolataikra. Vég nélküli harcaik voltak a kéjvágygal, büntudattal, valamint bűnük szellemi és néha testi következményeivel. Valójában bocsánatot nyertek bűnükre az első alkalommal, amikor azt őszintén megvallották és megtértek belőle, de a démonokat nem űzték ki belőlük, noha a keresztén minden törvényes joguktól megfosztotta őket Jézus arra vonatkozóan, hogy ott tartózkodjanak.

Látni kell a gyógyulást és az ezt követő megkönnyebbülést, amelyet átélnek azok, akik megszabadultak azoktól a szellemektől, amelyek olyan sokáig uralták életüket! Látni kell, hogy elhiggyük, az a győzelem, amelyet számunkra a keresztén Jézus aratott, erre az életre nézve ugyanúgy érvényes, mint az örökkévalóságra. Ezért időben meg kell szabadítanunk az embereket, ugyanúgy, ahogyan hirdetnünk kell Isten megbocsátását azok felé, akik a bűn csapdájába estek.

Azok, akik önelégülten tisztának tekintik magukat a szexuális élet területén, és ezért azt hiszik, hogy rájuk nem lehetnek hatással a démonok, jól teszik, ha résen állnak. Mert sok más mód is van, amelyen keresztül démonok beléphetnek hívőkbe, nemcsak a szexuális bűnön keresztül. Például Jakab elmondja nekünk, hogy: *„Ha pedig keserű irigység és civódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen, ez nem az a bölcsesség, amely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi”* (Jakab 3:14-15.).

Nem csoda, hogy az efézusi levél vége felé Pál leírja nagy tanítását Isten fegyverzetéről (Efézus 6:10-18.). Ismerte azokat a támadásokat, amelyeket a Sátán démonok által hívők ellen intéz. De azt is tudta, hogy ha szilárdan állunk, viselve és használva az egész védőfegyverzetet, amelyről maga Isten gondoskodott, akkor nem kell félnünk a támadásoktól, mert a hit pajzsával képesek leszünk arra, hogy megoltsuk a gonosz minden tüzes nyilát.

Pál egyértelműen bemutatja a szellemi hadviseléssel kapcsolatos felfogását, amikor ezt mondja: *„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, melyek a magasságban vannak”* (Efézus 6:12.). A háború folyik, és a gonosz minden

tőle telhető megtesz, hogy a hívők életét aláássa, és elnyomja őket démonizáltságon keresztül. De dicsőség Istennek, ha vétkezünk, és megvalljuk azt a bűnt, Isten nemcsak megbocsát nekünk, hanem megtisztít minket minden hamisságtól (1János 1:9.). A szabadító szolgálat csak az egyik oldala annak a gondoskodásnak, amelyet Isten elkészített, hogy a hívőket megtisztítsa bűnük következményeitől.

Démonok tanításai

(1Timóteus 4:1-5.)

Pál figyelmeztette Timóteust, hogy az utolsó napokban lesznek, akik elhagyják a hitet, hazug szellemeknek fognak engedelmessé válni, és démonok tanításait fogják követni. Azt mondta, hogy ezt a Szent Szellem leplezte le a számára (1Timóteus 4:1.). Itt Pál egyértelműen olyan emberekről beszél, akik valamikor hívők voltak, de elhagyták a hitet, amelyben korábban jártak, akik alávetették magukat démoni uralomnak, és most megtévesztenek másokat.

Pál számára nem jelentett problémát azt elhinni, hogy hívők démonizálttá válhatnak, és ennek következtében végül elhagyhatják a hitet. Ez számára tapasztalati tény volt, amelyet megosztott Timóteussal, fiatal tanítványával az Úrban. A probléma ezzel a szakasszal nem annyira Pálnak az a feltételezése, hogy ezen a módon hívőket félre lehet vezetni, hanem az az illusztráció, amelyet Pál használ annak bemutatására, miképpen hagyták el emberek a hitet.

Először elsőprő erejű kifejezésekkel olyan embereknek írja le őket, mint akik képmutató hazudozók, halott lelkiismeretük miatt. Ezután az ember arra számít, hogy Pál elmondja nekünk azokat a kimondhatatlan dolgokat, amelyeket ezek az emberek hisznek és cselekednek. Mégis az egyetlen példa, amelyet Pál ad, olyan emberekről szól, akik azt tanítják, hogy helytelen dolog házasságot kötni, vagy helytelen dolog bizonyos ételek elfogyasztása! Ezek a dolgok aligha a legmegbocsáthatatlanabb bűnök, és bizonyos körökben aligha vonná össze egy keresztény szemöldökét, különösen akkor, ha az a kérdés merül fel, hogy bizonyos ételeket nem szabad megenni. Végül is mi lehet rossz a vegetáriánizmusban? De Pál itt azt mondja, hogy minden, amit Isten teremtett, az jó, és kategorikusan kijelenti, hogy egyetlen ételt sem szabad visszautasítani, és mindent el kell fogyasztani hálaadó imádság után!

Azt hiszem, Pál itt azokra mér csapást, akik emberi tantételt tanítanak a szellemben járó élet helyett. Elvégre ez bálványimádás, és a szellemi paráznaság egyik formája, bálványimádás, mert szabályok imáadásába torkollik Isten imádata helyett, és szellemi paráznaság, mert ilyen szabályoknak való engedelmség által az ember odaadja szívét annak, aki felállította ezeket a szabályokat, még akkor is, ha az a személy ő saját maga! Ezen a ponton válnak jól láthatóvá a New Age mozgalom veszélyei és megtévesztései, amelyek azt mondják, hogy Isten már minden emberben benne van, vagy egyesek még otrombabb módon azt mondják, hogy valamennyien istenek vagyunk!

Ha már egyszer a vallásos gyakorlat fontosabbá válik, mint a keresztény élet legfontosabb alapelvei, akkor az ember arra a valóban nagyon csúszós lejtőre lép, ahol valaki (vagy egy vallásfelekezet) emberektől származó alapelveket hirdet, szembehelyezkedve Istennel. Ezután már az ilyen megtévesztés veszélye nem ismer határt; ezek számtalan olyan keresztény eretnokséget hitetnek el és fogadtatnak el, amelyeket azok, akik ezeket kitaláltak, Isten törvényeként tanítanak, azokkal a hamis vallásokkal együtt, amelyek még kísérletet sem tesznek arra, hogy Jézust tegyék életük és tanításuk központjává, és olyan

filozófiákkal együtt, amelyeknek semmi közük nincs a keresztény hit fő irányvonalának alapelveihez.

A milliányi New Age filozófia a híveknek az alapelvek hömpölygő választékát kínálja, hogy az ilyen emberek, a fanatikus vallásosság hevésségével vessék alá magukat azoknak! Így például, egy világhírű színész nyilvánosan kijelentette, hogy minden napját két óra jógázással kezdi. Kevés keresztény jelentheti ki, hogy két óra imádsággal kezdi a napját!

A világ készségesen elfogad mindenféle hitet és gyakorlatot, kivéve az odaszánt keresztények álláspontját, hogy Jézus valóban az egyetlen út, az egyetlen igazság és az egyetlen élet. A New Age-ben nincsenek abszolút igazságok, csak bármilyen szabályrendszer kölcsönös elfogadása és tisztelete, amelyet valaki elfogad és amely szerint él. Innen származik a megtévesztő hiedelmek és gyakorlatok azon bőséges választéka, amelyekkel mindegyik feldíszíti elárúsítóbódéját, hogy vonzó legyen követői számára, és hogy hatásosan hirdesse saját igazságát! Uralkodik a zűrzavar.

Bárki hirdethet egy új hitet vagy filozófiát, és ráragaszthatja például a színterápia, aromaterápia, vagy kristálygyógyítás címkéjét, és a hiszékeny világ, amely annyira vaknak tűnik azzal a ténnyel kapcsolatban, hogy az olyan sok nyilvánvalóan zavarbaejtő hitrendszer pusztá ténnyel azonnal megcáfolja állításaikat, azonnal elfogadja.

Sok száz olyan ember lelkigondozása után, akik felületesen belekóstoltak a hamis hitek, vallások és gyakorlatok óriási arzenáljába, azt tapasztaltuk, hogy majdnem mindegyiküknek szabadulásra volt szükségük azoktól a démonoktól, amelyek beléptek az életükbe ezeken a dolgokon keresztül, teljesen egyértelmű, hogy a Sátán van minden ilyen hamis hitrendszer mögött, és hogy - újból Pált idézve -, mindez nem egyéb, mint hazug szellemek megtévesztései, és démonok tanításai (1Timóteus 4:1.), és ezeket gonosz szellemek támogatják, amelyek most az engedetlenség fiaiban munkálkodnak (Efézus 2:2.).

Kevés keresztény vonja kétségbe azt az általános véleményt, hogy az okkultizmusban való részvétel várható következménye a démonizáltság. Pál azonban ennél sokkal tovább megy, és azt is kimondja, hogy démonizáltság lesz annak is a következménye, ha más vallásokhoz ragaszkodunk, sőt ha alávetjük magunkat olyan emberi tanításoknak (eretnokségeknek), amelyek a keresztény hit fő irányvonalának keretein belül merülnek fel. Az ilyen „eretnokségek” közé számítja az olyan szabályokat és előírásokat is, hogy az ember mit ehet meg, és mit nem. Tehát megjegyzései nagyon mélyrehatóak, és ha igazak, akkor óriási következményei vannak Krisztus Teste számára abból a szempontból, hogy mit tanítunk, és hogy mennyire fontos az, hogyan közelítjük meg saját vallásfelekezetünk sajátosságait, és hogyan szolgálunk azok felé, akik a gondjainkra vannak bízva.

Pál tanításának egyik fémjelzése az, hogy állandóan nagy hangsúlyt helyez az Isten Szelleme iránti engedelmisségre, szemben az emberi szabályokkal és előírásokkal. Ez a téma rendkívül közel áll Jézus tanításához, ahogyan korának farizeusaival küzdött. Ezért itt nagyon őszintén szembe kell néznünk azzal a kérdéssel, hogy a tapasztalatok vajon megegyeznek-e vagy sem ezeknek az ígéseknek a fenti értelmezéseivel.

Visszatérek arra az idézetre, amely e fejezet elején áll, a Hetedik Karthágói Zsinatról szóló beszámolóból, amely kijelenti, hogy az eretnekeknek át kell esniük az ördögüzésen és a bemelegítésen, mielőtt beengednék őket az egyházba. Ez a kijelentés legalább két szempontból érdekes.

Először: ha az ördögüzés (szabadítás) szükséges volt egy eretnek számára, akkor a korai gyülekezet tapasztalatai közé tartozott az is, hogy az eretnek tanításokhoz való ragaszkodás egyik következménye a démonizáltság volt. Az eretnokség a keresztény igazságtól való

eltérés, nem egy olyan hit, ami még csak nem is próbálja színlelni, hogy kapcsolatban van a kereszténységgel. Ezért ez a beszámoló erőteljesen alátámasztja Pálnak azt az állítását, hogy még a Jézus tanításától való kisebb eltérések is démonikusak lehetnek. Ez a beszámoló nemcsak azt foglalja magában, hogy az eretnekség mögött démoni erők állnak, hanem azt is, hogy akik eretnek tanításokat követnek, démonokat fogadnak magukba, amelyek hamis hit által kaptak jogot!

Másodszor: a beszámoló leszögezi, hogy mind az ördögűzés, mind a bemerítés szükséges előfeltétele annak, hogy egy eretneket befogadjanak az egyházba. Ez alól azok az eretnekek sem kivételek, akik már korábban bemerítkeztek, de megtévedtek. Ebből úgy tűnik, hogy kialakult a gyakorlat, amelyben a vízzel való megtisztítást egy fontos lépésnek tekintették abban a folyamatban, amellyel a hívőt visszahelyezték a testbe.

A mi szolgálati tapasztalatunk szintén alátámasztja és aláhúzza mind Pál tanítását, mind pedig a Karthágói Zsinatról szóló beszámolót. Nemcsak olyan démonoktól szabadítottunk meg keresztényeket, amelyek az olyan hamis vallásokhoz való elkötelezettségük által léptek beléjük, mint például a buddhizmus és a szikh vallás, hanem olyan démonoktól is, amelyek valamennyi fontosabb keresztény vallásfelekezet parancsolataihoz kötődtek!

Egy férfi, aki a szikh vallásból tért meg a keresztény hitre mintegy öt évvel azelőtt, hogy szolgáltunk felé, elkábult attól a hatalmas démoni erőtől, amelytől megszabadult, amikor teljesen megtagadta a hamis hitet, és közvetlenül megszólítottuk a démonokat. A démonok rettenetes erőszakosságot és haragot tanúsítottak, amikor kihívást intéztünk hozzájuk, és eltávolítottuk őket lakóhelyükről.

Ez a történet kihangsúlyozza, milyen fontos, hogy megszabadítsuk az embereket a vallásos szellemektől, amikor a keresztény hitre térnek hamis vallásokból, vagy kultuszokból. Például, ha egy Jehova Tanúja (ez az egyik legtörvényeskedőbb modern kultusz) keresztény lesz, nemcsak arra van szüksége, hogy megtagadja korábbi hitét és elfogadja Jézust, hanem szabadulásra is szüksége van azoktól a démoni szellemektől, amelyek beléptek az életébe a Jehova Tanúi vallással kötött szövetsége által.

Ha nem szabadul meg, akkor a vallásos szellemek tovább működnek az életében, és minden tőlük telhetőt elkövetnek annak érdekében, hogy az új hitet elferdítsék Jehova Tanúi vallásos törvényeskedésével. Ezért van az, hogy azok a megtérők, akik valamilyen fanatikusabb kultuszból jönnek, megtérésük után gyakran Jézusért fanatikusak. Jézusnak nem démonok által inspirált fanatizmusra van szüksége a Krisztus Testében, hanem olyan emberekre, akik képesek figyelni a Szent Szellem gyengéd hangjára a démonok irányítása helyett, és engedelmesek.

A démonok által inspirált fanatizmus nem megnyerő hatású a gyülekezetben, amelynek célja emberek személyes hitre juttatása, hanem inkább elidegenít majd sokakat, akiket egyébként Krisztus magához tudna vonzani. Gondosan kell figyelniünk Jézusnak Simon Péterhez intézett szavaira, amikor az megpróbált szembeszegülni azzal, amit Isten tervezett Jézus életével és halálával kapcsolatban. Pétert megszólítva ezt mondta: „*Távozz tőlem Sátán, bántásomra vagy nékem*” (Máté 16:23.).

A vallásos szellemeknek azonban nemcsak hamis vallások és kultuszok adnak jogot. A főbb keresztény vallásfelekezetek korlátai között sok olyan dolgot tanítanak Isten törvényeként, amelyek legjobb esetben is csak felekezeti előírások. Sajnos, ha valahol egy vallásfelekezet szabályai fontosabbakká válnak, mint az Isten Szelleme iránti fogékonyság, ott kapu nyílik a démonok előtt.

Láttunk embereket csodálatosan megszabadulni Krisztusban azáltal, hogy megszabadultak a Hittestvérek szellemeitől, anglikán szellemektől, katolikus szellemektől stb. A Sátán nagyon vallásos lény. Elvégre ő volt felelős a dicsőítésért a mennyben, mielőtt levettetett a földre, tehát ő boldogan bátorítja a vallást, feltéve, hogy az mentes Isten leheletétől, amely abból származik, hogy Jézus van a középpontban, és a Szent Szellem kenete alatt élünk.

Vallásos szellemek felelősek sok kötelékért az egyházon belül, amikor az emberek kiállnak olyan hitelvekért, amelyek nem központi hitbeli kérdések, és azzal, hogy ezt teszik, megosztást okoznak hívők között. A megosztás Sátán egyik elsődleges taktikája arra, hogy zűrzavart okozzon Krisztus Testében. Látva az ilyen kötelék következményeit sok ember életében, és hogy a démonok hogyan kapaszkodnak bele minden olyan vallásos gyakorlatba, amelyek nem központi kérdések Jézus szolgálatában, könnyebb megértenünk azoknak a szavaknak a fontosságát, amelyeket Isten adott Ésaíasnak, hogy mondja el azokat Júdának, azoknak a vallásos gyakorlatoknak a kárhoztatásáról, amelyeket megrontott a résztvevők bűnössége (Ésaías 1:10-20.).

Felszínesen nézve nem sok különbséget látunk a New Age híveinek sokféle hitüket hirdető, lármázó hangja és az egyházon belüli, hasonlóan nagyszámú különféle lármázó hang között, akik valamennyien azzal az igénnyel lépnek fel, hogy egyedül ők rendelkeznek igazi, Istentől származó megbízatással azzal kapcsolatban, hogyan kell egy gyülekezetet megszervezni és mit kell hinni! Való igaz, hogy a keresztényeknek gyülekezetekbe kell szerveződniük közösségi célok érdekében, de mihelyt a kizárólagosság igényével hirdetnek bármilyen tantételt vagy gyakorlatot, és ez annak az alaphoz válik, amelyen annak a gyülekezetnek a tagsága áll, akkor résen kell lennünk hazug szellemek megtévesztésével és démonok tanításával szemben!

A vallásos szellemek uralkodó kötelékének felismerése nem mindig könnyű, de ha nem ismerjük fel és nem számolunk le ezzel radikálisan, akkor nemcsak egyének kerülnek démoni tantételek hálójába, hanem azok a gyülekezetek is, amelyekhez tartoznak. Egy gyülekezeti közösség lényegét tekintve saját jogú testület, és ha egyszer démoni erők kaptak jogokat a közösség fölött a vezetőség megtévesztő tanításai által, akkor azok a démonok sokáig ott maradnak azután is, hogy az eredeti vezetőség, amely belépést engedett a démonoknak a közösségbe, már eltávozott.

Nagyon sok templom van például, amelynek építését részben szabadkőművesektől származó pénzből finanszírozták. Némelyik templomnak még különleges szabadkőműves alapköve is van, vagy szerkezetébe egy ilyen szimbólumot építettek bele. A szabadkőművesség a bálványimádás egyik formája, amely minden esetben démoni erőknek enged teret. A szabadkőművesség szellemei egy gyülekezet fölött közvetlenül akadályozzák a Szent Szellem megújító erejét, és ezekkel le kell számolni, ha az emberek szabadok akarnak lenni arra, hogy a Szent Szellem kenete alatt járjanak.

Visszatérve most Pál magyarázatához a bizonyos fajta ételektől való tartózkodással kapcsolatban, emlékszem, hogy egy alkalommal szolgáltunk egy férfi felé, akin nagyon erős démoni megnyilvánulások voltak, de a démonok kezdetben nem akartak elmenni. Úgy tűnt, hogy törvényes joguk van arra, hogy ott maradjanak. A férfi korábban olyan családnak volt a tagja, amely a New Age mozgalom híve volt, és amelyik a New Age filozófiájának befolyására vegetáriánus lett. Megtérése után a férfi megtagadta az egész New Age hitet, de vegetáriánus maradt, mert azt hitte, hogy ez jó dolog.

Miközben szolgáltunk felé, az Úr ráirányította erre a figyelmünket a tudomány beszéde által, és ezért megkérdeztem tőle, hogy hajlandó-e megtagadni a vegetáriánizmust is. Ő ezt elutasította, a démonok nem voltak hajlandók elmenni, én pedig nem tudtam tovább

szolgálni felé. Egy óra múlva visszajött, elismerve, hogy ha azok a démonok, amelyek a New Age mozgalomban való részvétele miatt léptek be az életébe, azért nem mennek el, mert vegetáriánizmusa törvényes jogot adott nekik az ottmaradásra, akkor ő inkább feladja vegetáriánizmusát, mint hogy továbbra is démonizált maradjon!

Amikor megtagadta a vegetáriánizmust, azonnal elérhetővé vált számára a szabadulás, és viszonylag rövid idő alatt sok szellem hagyta el őt. Mivel megtagadta, hogy elfogyasszon mindent, amit Isten ételként a rendelkezésére bocsátott, ez teret engedett az ellenségnek az életében, hogy mély kötelékben tartsa őt, szemléletesen demonstrálva Pál Timóteushoz intézett szavainak igazságát a démonok tanításairól!

A fentiekkel nem azt akarom mondani, hogy annak érdekében, hogy megszabadulhassunk, meg kell ennünk olyan ételeket, melyeket nem szeretünk, mert ez önmagában egy erőteljes kötelék lehetne rajtunk! De úgy tűnik, hogy ha megtagadjuk bizonyos fajta ételek elfogyasztását hamis szellemi okokból, akkor egy olyan köteléket engedünk rászabadulni az életünkre, amelyet Pál démonok tanításaként ír le.

Összefoglalás

Sok más szakasz van a levelekben, amelyeket kifejthetnénk annak érdekében, hogy megértessük annak fontosságát, ami a démoni erőkkkel kapcsolatban ott le van írva, de helyhiány miatt csak a fenti, különösen fontos szakaszokat elemeztük.

Egyértelmű, hogy a korai egyház részére a szabadító szolgálat a gyülekezeti élet szokásos és normális része volt, és nagyon sok figyelmeztetés van olyan magatartásformák következményeivel kapcsolatban, amelyek lehetőséget adnak az ellenségnek arra, hogy megtámadjon minket, és hogy életünket bitorolja.

12. fejezet

Keresztények démonizáltsága

Ennek az első kötetnek a legnagyobb része arra összpontosult, hogy végigelemezze az újszövetségi kijelentés különböző szakaszait, amelyek a szabadító szolgálattal kapcsolatban különösen fontosak. A következő kötetet azon alapelveknek szenteljük, amelyeket alkalmaznunk kell, hogy gyógyító és szabadító szolgálatot végezhessünk, és az embereket megszabadíthassuk a sötétség erőitől.

Mielőtt azonban továbbsmennénk a szabadítás gyakorlatára, van egy olyan fontos terület, amelyet önállóan meg kell vizsgálnunk, bár már eddig is széleskörűen érintettük az ige különböző szakaszait magyarázva, amelyeket a korábbi fejezetekben elemeztünk. Össze kell fonnunk a szálakat, hogy az olvasó átfogó látást nyerjen erről a kulcsfontosságú kérdéstről, amely újra meg újra fejtegetések tárgyává válik, és állandóan fölösleges viták forrása.

Lehet-e keresztényben démon?

Ennek a könyvnek a szövegében végig azt feltételeztük, hogy keresztények lehetnek démonizáltak, mert a szabadító szolgálat során szerzett tapasztalatokat, amelyekben csapattal együtt részesedtünk, majdnem kizárólag hívő keresztények felé végzett szolgálatok során szereztük. Ha keresztények nem lehetnek démonizáltak, akkor abból a sok ezer emberből, akiket megszabadulni láttunk gonosz szellemektől, közöttük számos keresztény vezetőt is, senki nem születhetett újjá Isten Szellemétől! Egyértelmű, hogy ez elfogadhatatlan következtetés!

A fentihez hasonló kijelentések azonban nem megfelelő bizonyítékok azoknak a meggyőzésére, akikbe mélyen belevésődött az a vélemény, hogy egy keresztény nem lehet démonizált, mert ők így érvelnek: lehetetlen, hogy a Szent Szellem és egy gonosz szellem együtt legyenek ugyanazon a helyen. A Szent Szellem jelenléte - mondják ők -, automatikusan kizárja a gonosz szellemek jelenlétének a lehetőségét.

Sajnos ez a teológiai nézőpont szöges ellentétben áll a gyakorlattal. Ahol a teológia és a tapasztalat ilyen ellentétben áll egymással, akkor vagy van bátorságunk arra, hogy megvizsgáljuk azokat a tapasztalatokat, amelyekre mások hivatkoznak, és ha szükséges, akkor ennek következményeként újból végiggondoljuk teológiai felfogásunkat, vagy pedig elutasítjuk mások tapasztalatait, mint tévelygést és eretnokséget, és megmaradunk beásott pozíciónkban, úgy hogy nem merünk szembenézni az odakint lévő valós világgal. Semmilyen mennyiségű becsületes vizsgálódás sem tudja megrázni az igazi teológia alapjait.

Az egész kérdést nem tudjuk olyan módon megtárgyalni, hogy találunk egy bizonyító értékű igeszakaszt, amely igazolná valakinek a látását. Mert próbáljuk csak meg, és előttem mások is hiába próbálkoztak azzal, hogy találjanak egy olyan igeszakaszt, amely félreérthetetlenül eldönti ezt a vitát! Mindamellet nekem személyesen semmi kétségem nincs afelől, hogy az ige egyensúlya - és bízom benne, hogy e könyvnek korábbi fejezeteiből ez nyilvánvaló -, bőségesen alátámasztja azt a hitet, hogy keresztények lehetnek démonizáltak.

Egyetlen olyan ígét sem találhatunk azonban, amely bebizonyítja, hogy keresztények rákosak lehetnek. A tapasztalatok azonban nagyon erőteljesen jelzik, hogy keresztények lehetnek rákosak. Aki csak olvassa ezt a könyvet, tud olyan keresztényekről, akik ebben a betegségben haltak meg.

Jézus meghalt, hogy a sötétség minden erejét legyőzze. Ezért leszámolt a keresztén a bukás következményeivel. Ha ebből azt a következtetést vonjuk le, hogy a keresztényeknek szabadoknak kell lenniük minden démontól, akkor azt a következtetést is le kell vonnunk, hogy keresztényeknek szabadoknak kell lenniük minden betegségtől. A tapasztalatok azonban túlságosan is azt bizonyítják, hogy ez semmi más, mint hiú ábránd. A betegségek egyértelműen a bukás következményei, és Jézus szolgálata igazolja számunkra, hogy sok betegség démonok jelenlétének közvetlen következménye lehet. És a keresztény gyógyítást végző emberek ezreinek tapasztalata az is, hogy keresztények lehetnek démonizáltak, és ezért minden olyan teológiai álláspontot, amely kizárja ezt a lehetőséget, kétellyel kell fogadni és újra kell értékelni.

Hiszem, hogy van egy tiszta ösvény, amely átvezet ezen a teológiai dzsungelen, de azoknak, akik beásták magukat a „keresztényekben nincsenek démonok” teológiájába, nagy bátorságra és alázatra van szükségük, hogy ezen átlépjenek. Különösen azoknak, akik olyan gyülekezetekből jönnek, ahol ez a hiedelem részét képezi vallásfelekezetük doktrínákba merevedett alapjainak.

Azoknak, akik ilyen konzervatív diszpenzációs álláspontot vallanak, amely nemcsak elutasítja azt a lehetőséget, hogy keresztények démonizáltak lehetnek, hanem megkérdőjelezi a Szent Szellem ajándékainak használatát is (amely által emberek megszabadulhatnak), még nagyobb problémákat kell legyőzniük. Azoknak sem lesz könnyű, akik elfogadják annak az elméleti lehetőségét, hogy keresztények démonizáltak lehetnek, de ezt egy nagyon ritka állapotnak tekintik, és ezért nem tartják fontosnak Krisztus Testének általános szolgálatában.

Lehet-e keresztény megszállott?

Száz százalékig egyetértek azzal a látással, hogy egy újjászületett keresztény nem lehet démoni megszállott! A „megszállott” szó nemcsak valaminek az elfoglalását jelenti, hanem teljes tulajdonosi birtokbavételt is. Ez a szó sehol nem jelenik meg az Újszövetségben a démonokkal vagy a szabadulással kapcsolatban. Több bibliafordítás helytelenül „megszállott” szónak fordítja azt a görög szót (daimonizomai), ami azt jelenti, hogy démonizált, vagy pedig egy olyan valaki, akinek van egy démona.

Ez az egyszerű fordítási hiba sok zavarhoz és félreértéshez vezetett. Ha nekem a birtokomban van valami (angolul a „birtoklás” és a „megszállottság” szó azonos. A fordító megjegyzése.), akkor az az én tulajdonom, az az enyém. Amikor valaki elfogadja Jézus Krisztust mint Urát és Megváltóját, újjászületik Isten Szelleme által, akkor átmegy a sötétség országából a világosság országába, és életének tulajdonosa megváltozik. Attól a pillanattól fogva jogosan birtokolja őt a Szent Szellem.

Az a szó, amelyik szemléletesebben fejezi ki üdvösségünket, az, hogy „megváltott”. A „megváltott” szó szerinti fordítása: „visszavásárolt”. Ez magában foglalja azt, hogy az emberiség valamikor közvetlen, zavartalan kapcsolatot élvezett Istennel, de amikor a bukás megtörtént, akkor az emberiség Sátánnak és a sötétség erőinek tette le a hűségesküt, és Jézus megtestesülése és keresztáldozata által Isten megváltotta azokat, akik hisznek és

elfogadják ezt az üdvösséget. Szó szerint ő visszavásárolta őket (újra birtokba vette őket), és a kifizetett ár az ő fiának vére volt. Megváltásunkért valaki árat fizetett.

Tehát amikor megszállottságról beszélünk, akkor a tulajdonjogról beszélünk, és egy keresztény teljesen jogosan mondhatja ezt: „Isten visszavásárolt az ellenség kezéből, és most az ő tulajdona vagyok”.

A megszállottság és a démonizáltság nagyon különbözik egymástól. Ha én vásárolok egy házat, akkor én vagyok a tulajdonosa annak a földnek, amelyen az áll, az épület szerkezetének, és minden esetleges hibájának is! De az a tény, hogy a ház az enyém, nem jelenti azt, hogy az most már teljesen mentes minden fogyatékoságtól, amely a korábbi tulajdonosok hibájából keletkezett, és egy ilyen hiba lehet például a tetőgerendák szuvasodása!

Ez sokkal pontosabb képe a megtérés folyamatának, mint az, ami azt mondja, hogy abban a pillanatban, amikor valaki újjászületik, minden probléma és hiányosság, amely nyilvánvaló volt megtérése előtti életében, azonnal megoldódik. Tény, hogy a legtöbb kereszténynek az a tapasztalata, különösen azoknak, akik érett felnőttként térnek meg és nem gyermekként, hogy a problémák még fokozódhatnak is megtérés után, amint a szellemi harc a föld birtoklásáért, amely most már a Szent Szellem tulajdona, komolyan elkezdődik. Megtéréskor az a folyamat, amelyet a régiek megszentelődésnek neveztek, elkezdődik, amint a Szent Szellem munkálkodik életünkben, hogy kitakarítsa azt a mocskot, amelyet a korábbi tulajdonos hátrahagyott.

Amikor egy háznak új tulajdonosa lesz, akkor a szű is az új tulajdonos alárendeltségébe kerül. Ha ekkor elvégzik a rovarirtást, akkor a ház megszabadul nem kívánt lakóitól. Ha azonban az új tulajdonos figyelmen kívül hagyja a szuvasodást, akkor a tetőgerendák rágcsálása folytatódni fog mindaddig, amíg egy válság miatt radikális cselekvésre lesz szükség. Ha valaki megtér, és ekkor az új keresztény nem szabadul meg azoktól a gonosz szellemektől, amelyek korábban benne laktak, akkor ezek tovább fognak működni annak az embernek az életében, és korlátozni fogják keresztény életének hatékonyságát, és megpróbálnak minél több küzdelmet és betegséget okozni a hívő számára.

Jézus soha nem mondta tanítványainak, hogy amikor az emberek megtérnek az evangélium hirdetésének eredményeképpen, akkor minden démon automatikusan csomagol és távozik. Ő azt mondta nekik, hogy lépjenek akcióba, és üzzék ki a démonokat, ugyanúgy, mint ahogyan azt is mondta, hogy hirdessék az evangéliumot. A szabadító szolgálat gyakorlatát Jézus úgy tekintette, mint az evangélium hirdetésének nélkülözhetetlen járulékát.

Némelyek ezt mondhatják erre: ó, a tanítványok a pünkösdi előtti időben szolgáltak, mielőtt a Szent Szellem általánosan elérhetővé vált Krisztus Teste számára, és ezért kellett Jézusnak azt mondania tanítványainak, hogy üzzék ki a démonokat. Most, hogy pünkösdi eljött - érvelnek ők -, és valaki betöltezik Szent Szellemmel, akkor a szabadító szolgálatra nincs szükség, mert egyetlen gonosz szellem sem élhet valakiben a Szent Szellemmel egyidőben. Azonnal visszatérek ennek a kérdésnek a kifejtésére.

Tegyük fel azonban egy pillanatra, hogy a fenti feltételezés helyes, akkor milyen módon vonatkozik ránk a nagy megbízatás (Máté 28:19-20.)? Amint már láttuk, a megbízatás tartalmazta az alapvető előírásokat a gyülekezet növekedésére és fejlődésére nézve. A megbízatásban Jézus világossá tette, hogy az első tanítványoknak arra kellett tanítaniuk minden új tanítványt, hogy pontosan azokat a dolgokat tegyék, amelyeket Jézus nekik tanított, és ezek között természetesen ott volt a szabadítás is.

Jézus a következőt nem mondta: „Tegyetek meg mindent, amit tanítottam nektek, kivéve a szabadítást, mert pünkösöd után nem lesz szükségetek arra, hogy kiűzzetek démonokat, mert ők akkor automatikusan távoznak, amikor valaki megtér és betöltekezik a Szellemmel!” Ha a szabadító szolgálatnak nem lenne jelentősége a megtért kereszténység számára, akkor abszolút alapvető lett volna, hogy Jézus kiegészítse a nagy megbízatást egy korlátozó tartalmú záradékkal, így jelezve, hogy a démonok kiűzése csak egy rövid időre érvényes segédeszköz volt, és csak azoknak a hívőknek a számára volt jelentősége, akik Jézust földi szolgálatának rövid három éve alatt követték!

Lehet-e keresztényben démon?

Nemcsak azt állítom, hogy keresztényekben lehetnek démonok megtérésük után, amelyek ott voltak a megtérés előtt, hanem azt is állítom, hogy keresztények további démonokat is kaphatnak bűn elkövetése és más lehetséges belépési pontok által (lásd a következő kötetet). Ez nem elméleti nézőpont, hanem a szabadító szolgálat kiterjedt tapasztalataira épül, amelyeket csapatommal együtt Ellel Grange-ben átéltünk az ötéves időszak alatt. Tapasztalatainkat majdnem teljes egészében hívő keresztények felé végzett szolgálatban szereztük. Ha keresztények nem lehetnek démonizáltak, akkor abból a sok ezer emberből, akiket láttunk megszabadulni gonosz szellemektől, senki sem Isten Szelleme által újjászületett ember, vagy pedig akkor követtük el a hibát, amikor azt gondoltuk, hogy gonosz szellemektől szabadultak meg. Sok ember tapasztalata világszerte egyértelműen azt jelzi, hogy ezek a következtetések elfogadhatatlanok!

Visszatérve az Újszövetség szövegéhez, azt találjuk, hogy az a görög szó, amely kapcsolatban áll egy gonosz szellem jelenlétével (daimonizomai), szó szerint azt jelenti, hogy démonizált, vagy egy olyan valaki, akinek van egy démona. Az, hogy valakinek van egy démona, nagyon különbözik attól, hogy valakit birtokol egy démon.

Nem látok ellentmondást a között a teológiailag egészséges szemlélet, hogy megtéréskor a Szent Szellem birtokba vett minket, és azon tény között, hogy megtérés után az emberek még démonizáltak lehetnek azáltal, hogy van bennük egy démon, amelyet még nem űztek ki szabadító szolgálat során. Az emberek felé végzett gyógyító és szabadító szolgálatunk nagy része az volt, hogy olyan szellemeket kellett kiűznünk, amelyek sok évig nyugalmi állapotban voltak a keresztényben, ezek közül néhány még az anyaméhben lépett be az életükbe.

Valamennyien a teljesség felé haladunk keresztény zarándokutunkon, és amint a Szent Szellem leplezi a sötétséget, akkor a mi kötelességünk arról gondoskodni, hogy Jézus Krisztus világosságát a démoni erőkre összpontosítsuk, és hogy a sötétség erőit kiűzzük. Amilyen irreális dolog azt mondani, hogy ha egyszer már valaki keresztény, akkor soha nem lesz szüksége testi vagy belső gyógyulásra, ugyanolyan irreális azt mondani, hogy soha nem lesz szüksége szabadító szolgálatra.

A szolgálat tapasztalatain alapuló tény, hogy minél több idő telik el a megtérés és a szabadító szolgálat között, a szolgálat gyakran annál nehezebb. Úgy tűnik, mintha a démonok az idők folyamán megtanulnák, hogyan kell belekapaszkodni a kereszténybe, és gyakorolják is annak módjait, hogyan kell elkerülni a felfedeztetést és a kiűzetést. De úgy tűnik, hogy a megtéréskor, vagy röviddel utána a démonok olyan sokkos állapotban vannak attól, ami történt, hogy ha a szabadító szolgálat gyorsan követi a megtérést, akkor nagy erősségekkel viszonylag könnyen elbánhatunk.

Például, az elutasítottság szellemei gyakran mélyen beássák magukat, és a keresztényeknek nyújtott segítség életüknek ezen a területén néha kiterjedt és szeretetteljes szolgálatot igényel. A közelmúltban azonban az egyik gyógyító szolgálatunkon, ahol mindig hirdetjük az üdvösség evangéliumát, egy hölgy átadta életét az Úrnak, és megtért.

Lelkigondozója nemcsak elvezette őt az Úrhoz, hanem azonnal szolgált egész személyisége felé. Felismerte az elutasítottság mély gyökerét, amely a hölgy édesanyjától származott. Percek alatt lelepleződött az elutasítottság szelleme, amely uralta és irányította ennek a nőnek az életét. Megszabadult, és életének átalakulása azonnali és drámai volt. Természetes módon foglalkoztak a megtéréssel és a szabadulással, egyszerre és egyidőben.

Azt hiszem, hogy ez volt a korai gyülekezet normális gyakorlata, és hogy az az egyik fő oka annak, amiért a keresztények között végzett szabadító szolgálat gyakran olyan nehéz, hogy a gyülekezet nem az Újszövetség mintája szerint szolgál üdvösséggel, gyógyulással, és szabadulással. Ennek következtében sérülések, fájdalmak, és démoni mesterkedések éveit kell leleplezni, és kell ezekkel leszámolni, mielőtt lehetővé válik a démoni erők teljes leleplezése, azonosítása és kiűzése.

Hogyan lakhat valakiben egy gonosz szellem és a Szent Szellem egyidőben?

A feltételezések szerint valószínűtlen, hogy egy gonosz szellem és a Szent Szellem együtt lakhatna ugyanabban a személyben. Még ennél is valószínűtlenebbnek tűnik azonban, hogy Isten büntelen Fia eljőjön egy összetört és démonizált világba, amely Sátán uralma alatt áll, és amelyet ő gonosz szellemek egész hadserege segítségével kormányoz!

János mondja ki legtömörebben az egyetlen okot, amiért Jézus eljött egy szellemileg ilyen ellenséges környezetbe az egész Biblia valószínűleg legismertebb igeversében: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy elküldte Fiát...*” (János 3:16.). Mindig a szeretet volt és mindig az lesz az indítéka annak, ahogyan Isten viselkedik az emberi fajjal szemben.

Isten szeretetből küldte el Jézust; Jézus szeretetből jött el; a szeretet adta Jézusnak azt az odaszántságot, hogy ne riadjon vissza a keresztől Gecsemáné kertjében; a szeretet tette képessé Jézust arra, hogy átadja életét kegyetlen katonáknak, akik szegeket vertek a kezébe; szeretet..., szeretet..., szeretet. A szeretet az egyetlen erő, amely mindig is motiválta Isten szívét, aki szeretet.

Az Atya szeretetére válaszolva jött Jézus a földre. Belépett egy olyan világba, amely teljes mértékben ki volt szolgáltatva a Sátánnak. Együtt élt a Sátánnal és démonaival a földön, annak ellenére, hogy ő az Isten büntelen fia. Nem utasította el a föld meglátogatását, miután lepillantott a földre, és meglátta az uralkodó szellemeket. Nem mondta ezt: „Ez a hely túlságosan démonizált ahhoz, hogy én ebbe belekeveredjek”. Nem, ő valóban vállalt minden kockázatot az elveszett emberiség megmentése érdekében. Hasonló módon a háromság harmadik tagja, a Szent Szellem, folytatja a megmentés munkáját, belép emberekbe megtérésükkor, és elkezd visszafoglalni azt a földet, amelyet az ellenség olyan hosszú időn át uralma alatt tartott.

Hadd tegyek fel még egy kérdést, amely segíthet kitisztítani az összezavart gondolkodást. A következő dolgok közül melyik valószínűtlenebb: az, hogy a Szent Szellem ottmarad valakiben, aki saját akarata alapján úgy dönt, hogy vétkezik, és megszentelt ajkaival átkokat mond, vagy abban fog maradni, aki harcol egy benne lakó démon támadásai és kísértései ellen, de úgy dönt, hogy nem engedi meg, hogy ajkait bűnös módon használja?

Jakab elmondja nekünk, hogy ugyanabból a szájból származhat áldás és átok (Jakab 3:9-10.). Megtért emberek ajkairól, akikben Isten Szelleme lakozik! De a Szent Szellem bizonyára úgy megszorodik a bűn elkövetése miatt, hogy nem tud tovább ottmaradni egy ilyen bűnösben? Nem, nem így van. János keresztényekhez beszélve azt mondja, hogy ha ők vétkeznek, Isten hű és igaz (az ár ki lett fizetve a kereszten), és megbocsátja nekik azt, amit tettek (1János 1:9.). Nem azt mondja, hogy ha ők bűnt követnek el, akkor az annak a bizonyítéka, hogy a Szent Szellem nincs bennük.

Ugyanilyen módon, és számomra ugyanilyen fontossággal azt sem mondhatjuk, hogy ha valakinek van egy démona, akkor az annak a bizonyítéka, hogy a Szent Szellem nincs benne. Hasonlóképpen, és ez talán még ennél is fontosabb, azt sem mondhatjuk, hogy mivel a Szent Szellem ott van valakinek az életében, ezért egy gonosz szellem nem lehet ott jelen.

Egyedül Isten szeretetéből fakad az, hogy ő kegyelmében nem vonja teljesen vissza tőlünk Szent Szellemét, amikor vétkezünk. Számomra még ennél is nagyobb csoda az, hogy Isten az ő kegyelmében megengedi, hogy a Szent Szellem olyan emberbe költözzön, és benne maradjon, aki még nem szabadult meg minden démoni erőtől. Dávid, miután házasságtörést követett el Betsabéval, félve gondolt erre a lehetőségre (Zsolt. 51:11.), és hálás volt Isten szeretetéért és kegyelméért.

Amikor valaki keresztény lesz, a Szent Szellem, aki először kérlelte az embert, hogy kötelezze el magát, jogosan lép be az életébe, mert Jézust már behívta oda, hogy ő legyen ott az Úr. De a megszentelődés nem egy azonnali dolog, és gyakran sok év eltelik (és néha soha nem is történik ez meg), mire valaki eljut odáig, hogy megengedje, hogy Jézus úr volta valóság legyen életének minden egyes területén.

Például szolgálunk sok keresztény felé, akik gyakran fontos vezető pozícióban vannak, de még mindig alapvető szexuális problémákkal küszködnek. Zavarban és bűntudatban vannak azzal kapcsolatban, hogy beszéljenek problémájukról, de eljutottak egy olyan pontra, amikor nem tudnak tovább megbirkózni az önkielégítésben és néha a nyílt parázna-ságukban való bűnösségük érzésével. Teljesen egyértelmű, hogy Jézus nem ura szexuális életüknek, bár életük minden más területén keresztény viselkedésük és tanúbizonyáságuk gyakran mintaszerű.

Néhány ilyen ember soha nem ébredt tudatára annak, hogy ők nemcsak a test ellen küzdenek, amellyel valamennyiünknek meg kell küzdenünk, hanem egy szellemmel, amely elfoglalta a testüket, és folyamatosan bűnre kényszeríti őket. Jézus úr volta bizonyára nem lett valóság életüknek ezen a területén, de ha ott van a szívükben a szabadság utáni vágy, akkor lehetséges szabadító szolgálatot végezni feléjük, hogy szabadok lehessenek arra, hogy tisztán járjanak Isten előtt. Igazi problémák akkor vannak a szolgálatban, amikor az ember a szívében annyira élvezi a bűnt, hogy nem akar megszabadulni!

Hála legyen Istennek, hogy a Szent Szellem életünkbe jön és elkezdi szabadító munkáját. Ha csak akkor léphetne be életünkbe, amikor már minden démont kiűzték belőlünk, közülünk senki nem menekülhetne vagy szabadulhatna meg, és egy Krisztus nélküli örökkévalóságra lennénk szánva!

Olyan igék, amelyeket gyakran idéznek a keresztények felé végzett szabadító szolgálat érvényességének megkérdőjelezésére

„Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek” (János 8:36.).

„Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” (2Korinthus 5:17.).

Az érvelés logikája valahogy így hangzik: Amikor megtértél, megszabadultál a sötétség erőitől, és a sötétség uralmából átmentél a világosság országába. Ha most a világosság országában vagy, akkor a sötétség országának nem lehet további befolyása az életedre, és ezért keresztények nem lehetnek démonizáltak, mert a világosság országában nincsenek démonok!

A fenti két igét gyakran idézik ennek a nézőpontnak az alátámasztására. Sajnos az az összefüggés, amelyben ezeket idézik, általában feltűnően eltér az eredeti írások szövegösszefüggésétől. Könnyen megtéveszthetnek minket bizonyító szövegekre támaszkodva, amelyeket szövegösszefüggésükből kiragadva idéznek, és olyan teológiai álláspontra alkalmaznak, amely a tapasztalatokkal nincs összhangban. Sokan szenvedtek hajótörést szellemileg ilyen módon, hogy megpróbálták ráilleszteni az igét saját szemellenzős teológiájukra, és korlátozták Istent abban, hogyan cselekedjen az életükben!

Sehol nem igaz ez jobban, mint a szabadító szolgálat egész területén. Ahol a teológia és a tapasztalat ennyire összeférhetlenné váltak, akkor ott valami egészen biztosan el van rontva. Elhítenni azt, hogy keresztények nem gyógyulnak meg szabadulás által, és továbbra is azt prédikálni és tanítani, hogy keresztények nem lehetnek démonizáltak, az legalábbis naiv dolog.

A János 8:36-ot részletesen a 10. fejezetben kommentáltam, amelyben látható, hogy az egész beszélgetés akörül forog, hogy Jézus elmondja néhány zsidó hívőnek, hogy ők még mindig az „ördög atya” kötelékében vannak! Ők nem tudtak megbirkózni azzal a gondolattal, amelyet Jézus kifejezett, és végül megpróbálták őt halálra kövezni.

A mai egyház némely részének reakciója arra a gondolatra, hogy keresztény hívők démonizáltak lehetnek, nagyon hasonló ehhez! Ők ugyan nem használhatnak köveket fegyverként, hogy megtámadják azokat, akik szabadító szolgálatot végeznek keresztények felé, de azok a szavak, amelyeket néha mondanak, leleplezik, hogy szívük olyan kemény, mint a kő a Szent Szellem munkájával szemben, amivel ő megújulást és szabadságot hoz azoknak a hívőknek, akik korábban a sötétség erőinek kötelékében voltak.

Azok az emberek, akiknek örvendezniük kellene Isten munkáin, visszautasítják az egyik legfontosabb módját annak, ahogyan Isten gyógyulást hoz az ő népének. Nagyon nehezen tudom megérteni, hogyan tudnak emberek imádkozni valakinek a gyógyulásáért a gyülekezetükben, és azután ellenállnak Jézus szolgálatának, amely által imádságaik meghallgatást nyernek, és az a személy végül meggyógyul!

Az ilyen ellenállást az emberek részéről két különböző megvilágításban lehet megérteni: vagy azok naiv tévelygésének tekintik keresztények megszabadítását, akik a szolgálatot vezetik, vagy ők maguk démonizáltak, és a démonok arra vezetik őket, hogy álljanak ellen a szabadító szolgálatnak, és ilyen módon maradjanak az ellenség kötelékében! Ha őszintén hisznek az első feltételezésben, akkor abban a veszélyben vannak, hogy megsomorítják a Szent Szellemet azáltal, hogy megtagadják az ő szabadító erejét. És éppen elég embert megszabadítottam vallásos szellemektől, hogy higgyek abban a határozott lehetőségben, hogy azok, akik szembeszegülnek a szabadítással, maguk démonizáltak.

Azok, akik a 2Korinthus 5:17-et idézik: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak”, hogy alátámasszák a szabadító szolgálattal szembeni ellenállásukat, összekeverik az evangélium örökkévaló és ideigvaló dimenzióját. Természetesen egy hívő új teremtés Krisztusban. Szelleme, amely korábban a bűn miatt halott volt Isten számára, újból életre kelt, és amikor újjászületett, valóban új teremtés lett.

Ezt a verset annak az állításnak a bizonyítására használni, hogy mivel az új eljött, ezért az emberek nem lehetnek még mindig démonizáltak, teológiai öngyilkosság! Mert ha az új ezen a módon eljött, akkor nincs lehetőség arra, hogy egy keresztény valaha is megbetegedjen, démonizált meg aztán végképp nem lehet! A tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy keresztények megbetegszenek, és ezért az az állítás, hogy ez a vers a testi élet teljes megújulására vonatkozik megtéréskor, minden bizonnyal csalóka.

Amint már megállapítottuk, a probléma gyökere a megszállottság szóval kapcsolatos zűrzavarban van. Megtérés után megváltozik a tulajdonos személye, a ház teljesen új irányítás alá kerül. De a háznak még szüksége van felújításra és festésre (tisztítás, gyógyítás és szabadítás), bár egy új tulajdonos birtokába került.

Összefoglalás

Bár nincs olyan ige, amely egyértelműen kijelentené, hogy keresztényekben lehetnek démonok, nagyon sok igevers van, amely magától értetődőnek veszi ezt a gondolatot. A tapasztalatok kétség nélkül alátámasztják ezt a látást, és sok keresztény tanúbizonysága, akik meggyógyultak szabadulás által, megerősíti ezt a feltevést.

Nemcsak azt kell mondanunk, hogy újjászületett keresztényeket gyötörhet démonok jelenléte, hanem azt is, hogy nagyon kevés dolog szól amellett, hogy hitetlenek felé szabadító szolgálattal kell végeznünk. Mert ha valaki nem született újjá, a démonok megpróbálnak majd visszatérni amilyen hamar csak lehet, amint Jézus figyelmeztetett a Máté 12:43-45-ben és a Lukács 11:24-26-ban: „És annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél”.

A szabadító szolgálat elsősorban keresztények részére van, amit Jézus úgy mutat be a sír-főníciai asszony lányának meggyógyításakor, mint a „gyermekek kenyerét” (Máté 15:26.). Ha egy gyülekezet elhatárolja magát a szabadító szolgálattól, akkor ezáltal értelmetlennek nevezi Jézus parancsát, amelyet a tanítványoknak és az egész egyháznak adott, hogy üzzenek ki démonokat.

13. fejezet

Utóirat és bevezető a következő kötethez

Miután már megállapítottuk, hogy keresztények lehetnek démonizáltak (lehet démonuk), már csak egy rövid lépés választ el minket attól a következtetéstől, hogy amikor a Szent Szellem (világosság) leleplezi egy démon (sötétség) jelenlétét, akkor szabadító szolgálatra van szükség. Az az ember „beteg”, mert van egy démona, és a gyógyulási folyamat része, hogy távozásra szólítjuk fel a démont.

Ez így nagyon egyszerűen hangzik, és lényegében sok szabadító szolgálatot nagyon egyszerűen végre lehet hajtani. Mégis van egy nagyon fontos lépcsőfok, amelyet nem lehet megkerülni, és amely nélkül nagyon valószínűtlen, hogy az illető megszabadul. És még ha valamely szabadulás meg is történik, enélkül az ember állandóan ki van téve további démonizálódás veszélyének. El kell távolítanunk a démon jelenlétének törvényes jogát.

Valamennyi démon törvényes joga megszűnt a kereszten, tehát ha valaki hisz és elfogadja Jézust, egyetlen démonnak sincs semmilyen joga arra, hogy ott legyen az életében. Olyan helyzetben vagyunk azonban, amikor az idők falán ott van az írás Sátán és minden ereje ellen, de még harcolnunk kell az ellenséggel, míg Jézus vissza nem jön. A háború még tart, bár a kimenetele már bizonyos.

Például az Öböl-háborút aprólékos katonai pontossággal és jártassággal tervezték hónapokon keresztül, mielőtt a szövetséges haderők a döntő csapást az ellenségre mérték, és az iraki hadsereget végül kiűzték Kuvaitból. A csatára való türelmes felkészülés eltávolította azokat az alapokat, amelyekre támaszkodva az ellenség hatalma alatt tartotta Kuvaitot. Kuvaitot illegálisan foglalták el. A végső csapás maga a felszabadítás volt.

Az előkészület a szabadító szolgálatra és magának a szabadításnak az aktusa rendkívüli mértékben hasonlít erre a katonai példára. Bár az iraki erők ténylegesen elfoglalták a földet, és ott hatalmas pusztítást végeztek, soha nem birtokolták azt a területet. A törvényes tulajdonjog soha nem volt kérdéses. Hasonló módon keresztényeket soha nem birtokolnak démonok, de zűrzavart és pusztítást okozhatnak azon a területen, amelyet elfoglaltak.

Azoknak a jogoknak a módszeres eltávolítása, amelyeket a démoni erők felhasználtak, hogy beléphessenek annak a személynek az életébe, aki a szolgálatban részesül, akár a megtérés előtt, akár utána, alapvető fontosságú része a szabadító szolgálatnak. Ha ezt nem tesszük meg, akkor nagyon valószínűtlen, hogy a szolgálat hatásos vagy tartós lesz. A tanácsadás és az ebből következő „alapozó szolgálat” alapvető fontosságú lépések lehetnek a szabadulás általi gyógyulás felé.

Ebben az első kötetben megállapítottuk a szabadító szolgálat igei alapjait. A következő kötet arra összpontosít, hogyan készítsünk fel valakit a szolgálatra azáltal, hogy eltávolítjuk azokat a jogokat, amelyek miatt a démonok igényt tarthatnak rá, és gyakoroljuk a kereszt győzelmét a személy életében, hogy szabadulást és gyógyulást hozzunk a számára.

A következő kötet tartalmának vázlata

1. Alapvető tanítás a gyógyulásról és szabadulásról
2. Démonizált embereken megfigyelhető tünetek
3. A démonok fontosabb belépési pontjai az emberbe
4. A rendelkezésünkre álló szolgálati fegyverek
5. Vezérfonal a tanácsadáshoz és a személyes szolgálathoz
6. A szolgálat folyamán elkerülendő hibák
7. Hogyan készítsünk fel valakit a szabadulás elfogadására - feltáró beszélgetési szakasz
8. Hogyan készítsünk fel valakit a szabadulás elfogadására - imádkozási szakasz
9. Démoni megnyilvánulások megértése
10. Démonok kiűzése
11. Szabadulás utáni gondozás - Gyógyulás az egész személyiség számára
12. Miért nem szabadulnak meg emberek?
13. Tanács a megszabadult ember részére - Tíz fontos kulcs a szabadság megőrzéséhez

Mellékletek

1. Varázslás, az okkultizmus és a Biblia
2. Okkult gyakorlatok listája
3. Eretnekségek és hamis vallások listája
4. A témával kapcsolatos könyvek magyarázatokkal ellátott listája

Hiszem, hogy ebben a könyvben sikerült kellőképpen megalapoznom, hogy Jézus utasításokat adott tanítványainak arra, hogy űzzenek ki démonokat, és hogy ez az utasítás része a minden idők egyházára nézve érvényes nagy megbízatásnak. Mégis helyénvaló, hogy ezt a kötetet János evangéliuma 3. részének néhány kevésbé ismert, de ugyanolyan fontos szavával zárjuk. Jézus magáról beszél, amikor a 34. versben ezt mondja: „*Akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja...*” A 32. versben Jézus elmondott valamit arról a szív-fájdalmáról, hogy senki nem fogadja el bizonyágtételét az igazságról. Ezután a 33. versben kifejti, hogy bizonyágtétele igazságának elfogadása lényegi része annak, ahogyan az ember megerősíti az Istennel kapcsolatos igazságba vetett hitét.

Világos, hogy ebben a megjegyzésben Jézus sokkal többről beszél, mint a szabadító szolgálatról. De az is egyértelmű, hogy a szabadító szolgálatról szóló tanításai nincsenek kirekesztve szavaiból. Ezért azt a következtetést kell levonnunk, hogy ha nem fogadjuk el Jézus tanítását a szabadító szolgálatról, akkor ezzel megtagadjuk azt az igazságot, amelyet Jézus Istenről kijelentett. János ezt a kijelentést ezekkel a páratlanul szép szavakkal fejezi ki: „*És az ige testté lett, és lakozék mi közöttünk, (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal*” (János 1:14.).

Azért imádkozom, hogy ez a könyv megerősítse sok ember számára azt, hogy Jézus tanítása a gyógyulásról és a szabadulásról olyan igazság, amely az Atya szívéből származik, és hogy az olvasók szívében újuljon meg az a vágy, hogy láthassák ugyanezt az igazságot megélni ma Krisztus Testének az életében.

Bibliográfia

- Bubeck, Mark I. *Az ellenség: A keresztény kontra démoni tevékenység*. Chicago USA: Moody Press, 1975
- Bubeck, Mark I. *Az ellenség legyőzése*. Chicago USA: Moody Press, 1984
- Gibson, Noel and Phyl: *Szabadítsd meg gyermekeinket a gonosztól*. Drummoyne, Ausztrália: Freedom in Christ Ministries, 1987. (magyar kiadás: Amana, 1995)
- Green, Michael. *I believe in Satan's Downfall*. London: Hodder, 1975
- Hobson, Peter. *Christian Deliverance Volumes 1,2 and 3*. Sydney, Australia: Full Salvation Fellowship 1985 to 1988
- Koch, Kurt. *Between Christ and Satan*. Grand Rapids USA: Kregel, 1962
- Koch, Kurt. *Demonology, Past and Present*. Grand Rapids USA: Kregel, 1969
- Koch, Kurt. *Occult Bondage and Deliverance*. Grand Rapids USA: Kregel, 1970
- Lewis, C.S. *The Screwtape Letters*. England: Collins, 1942
- McClung, Tom. *Spirits of the City*. England: Kingsway, 1990
- Marshall, Tom. *Foundations for a Healing Ministry*. England: Sovereign World, 1988
- Marshall, Tom. *Valóban szabad!* England: Sovereign World, 1980, (magyar kiadás: Zúgó Szél Alapítvány, 1992)
- Parker, Russ. *The Occult: Deliverance from Evil*. England: IVP, 1989
- Penn-Lewis, Jessie and Roberts, Evan. *War on the Saints*. England: Diasozo Trust, 1973 (Reprint)
- Peretti, Frank. *Ez élet sötétsége (regény)*. Illinois USA: Crossway Books, 1989 (UK kiadás: Monarch Publications, 1990) (magyar kiadás: Hit Gyülekezete, 1990)
- Peretti, Frank. *Áttörés a sötétségen (regény)*. Illinois USA: Crossway Books, 1989, (UK kiadás: Monarch Publications, 1990) (magyar kiadás: Amana, 1995)
- Powell, Graham and Shirley. *Rázd ki magad a porból!* England: New Wine Press 1986 (Magyar kiadás: Elendel Intertrans Bt. 1999)
- Prince, Derek. *Áldás és átok*. England: Word (UK), 1990 (magyar kiadás: Hit Gyülekezete, 1991)
- Richards, John. *But Deliver Us from Evil*. London: DLT, 1974
- Subritzky, Bill. *Szabadulás a démonoktól*. England: Sovereign World, 1986 (magyar kiadás: Betlehem Kulturális Egyesület, 1991)
- Wagner, C.Peter (szerkesztő). *Területi szellemek*. England: Sovereign World, 1991 (magyar kiadás: Zúgó Szél Alapítvány-Amana, 1995)
- Whyte, H.A.Maxwell. *Demons and Deliverance*. USA: Whittaker House, 1989
- Woodworth-Etter, Maria. *A Diary of Signs and Wonders*. Oklahoma USA: Harrison House. (Reprint, originally published 1916)